SANDRA BROWN

PAVYDAS

Alma littera

SANDRA BROWN

PAVYDAS

SANDRA BROWN

PAVYDAS

Iš anglų kalbos vertė
ANDRIUS KUNČINA

Alma littera
VILNIUS / 2007

UDK 820(73)-3
Br291

Versta iš:
Sandra Brown
ENVY
Warner Books, 2001

ISBN 978-9955-08-606-2

Prologas

Ky Vestas, Florida, 1988 m.

Sūdyti sausainiai ir sardinės yra pagrindinės valgiaraščio sijos; dar pridėk drūtą žiurksūrio galvą bei košerinių krapų ūglius ir turėsi keturis svarbiausius patiekalus. Nieko prabangesnio ir būti negali.

Šitokios nuostatos iš Hečo Volkerio nebūtum išmušęs net su lazda. Jo saulės nuplikytą, vėjų nugairintą marmūzę pamilti galėtų nebent gorgona. Čiaumodamas naktipiečius ir markstydamasis nuo kiekvieno vėjo šuoro, jis varpė žvilgsniu horizontą.

Hečas dairėsi žaibų, kurie pranašauja artėjančią audrą. Pakrantėje jos nebuvo nė ženklo, bet kažkur tolumoj ji jau tvenkėsi, kaupė jėgą, siurbė drėgmę iš jūros, kurią vėliau nutėkš ant žemės kartu su vėjo genamu lietumi.

Bet tai bus vėliau. Kol kas jaunas mėnuo kyburiavo virš prieplaukos giedroje padangėje, o žvaigždės beveik stelbė neonines reklamas. Tik Hečo taip lengvai neapmausi. Jos kaulai pajusdavo artėjančią orų permainą anksčiau už barometrą. Audrą užuosdavo dar nepasirodžius nė vienam debesėliui, burei dar tik laukiant pirmojo gūsio. Retai kada spėdamas orus apsirikdavo. Ir dabar žinojo – prieš aušrą pliūptels lietus.

Nikotino nuspalvinti dantys susmigo į raugintą agurką, liežuvį užliejo česnakinis sūrymas, kurį užgožė atkąstas gabalas sūrio.

Geriau nebūna! Jis niekaip negalėjo suprasti žmonių, pasiryžusių pakloti visos savaitės algą už valgį, kurį galėtum sutalpinti į antpirštį (ir dar liktų vietos), kai už pusantro dolerio galima prisikirsti nė kiek ne blogiau – jo galva, net ir geriau. Tegu juos skradžiai!

Be abejo, tokie moka ne vien už produktus, bet ir už iškrakmolytas baltas staltieses, išlaiko patarnautojus automobilių stovėjimo aikštelėse bei auskaruotus ir pasipūtusius lyg gulbinai padavėjus, kurie varto akis lyg gavę šlapiu skuduru, jei išdrįsti paprašyti riekelės duonos. Moka už prancūzišką keverzonę valgiaraštyje prie patiekalų iš žuvies filė, kurią normalūs žmonės vadina tiesiog „dienos laimikiu". Tokių poniškų lesyklų jam teko matyti viso pasaulio uostuose. Pora išdygo ir čia, Ky Veste, o šių jis nekentė už viską labiausiai.

Šiandien, šiokiadienio vakarą, gatvės buvo apytuštės – turizmo sezonas ėjo į pabaigą. „Ačiū tau, Viešpatie, už malonius mažmožius!" – mintyse tarstelėjo Hečas, trūktelėdamas iš „Pepsi" skardinės ir paniekinamai atsiriaugėdamas ant visų pasaulio turistų, ypač ant tų, kurie malėsi po Ky Vestą.

Kasmet jų čia atidūgzdavo tūkstantiniai spiečiai: išsiteplioję kremais nuo saulės, dvokiančiais tarsi beždžionės siusiukas, tarškantys vaizdo kameromis, tąsantys iš paskos užsiožiavusius vaikus, kurie kur kas mieliau Orlande džiaugtųsi sukurtais Disneilendo stebuklais, negu pačiais gražiausiais saulėlydžiais Žemėje.

Hečas neįstengė tokiems kvaišoms sukrapštyti nieko geresnio už panieką: penkiasdešimt savaičių per metus lieti prakaitą, kad likusias dvi dar labiau nertumeisi iš kailio bandydamas gerai praleisti atostogas! Dar mažiau suprantamas buvo jų ryžtas už tokią šunišką laimę prie darbastalių prirakinti savo perblyškusias sėdynes...

Deja, nuo jų priklausė jo gyvenimas. Hečui tai buvo didelė moralinė dilema: turistų invazijos jis nekentė visa siela, bet be jų negalėjo apsieiti.

Dalis pinigų, kuriuos atostogautojai paklodavo už tai, kad pritriukšmaudavo pilną jo gimtąjį miestą, nubyrėdavo Volkeriui priklausančiai firmelei „Jūrų iškylos" ir nuomos punktui. Jis juos aprūpindavo vamzdeliais ir nardymo akiniais, nuomavo valtis,

plukdydavo toliau į jūrą žūklauti po vandeniu. Sugrįžę savo saulėj nušutusius snukius įamžindavo drauge su žuvimi, kurią, ko gero, labiau pribaigdavo asiliškas fotografavimasis, negu atsisveikinimas su vandenynu.

Šįvakar verslas merdėjo, bet bent jau buvo ramu. Apėmė tikra palaima. O tokia būsena tikrai negali skųstis, nes jo darbo nepalyginsi su tarnyba prekybos laivuose, kurių kajutės ankštos, perpildytos ir nė ženklo jokio privatumo. Šitokio gyvenimo jis iki soties atsikando, ačiū. Hečui Volkeriui vienatvės ir ramybės niekada nebuvo per daug.

Valčių prieplaukoje vanduo buvo ramus tarsi ežere. Pakrantės žibintų atspindžių nedrumstė nė bangelė. Kartkartėmis sugirgždėdavo kokios burvaltės stiebas, jo ausį pasiekdavo telefono skambutis kurioje nors iš prišvartuotų jachtų. Protarpiais pasigirsdavo vienas kitas muzikos akordas ar mušamųjų dūžiai iš prieplaukos naktinių klubų. Viską gaubė netylantis automobilių eismo ošimas. Bet šiaip buvo ramu, ir nors piniginiu požiūriu tai reiškė, kad laukia viena iš liesesnių savaičių, Hečas buvo nieko prieš.

Šįvakar jis būtų galėjęs uždaryti pašiūrę ir drožti namo, bet laukė sugrįžtant vienos valties. Septynių su puse metro ilgio motorlaivį išnuomojo kažkokiems piemenims, jei taip galima pavadinti dvidešimties su trupučiu metų vaikigalius. Jam jie į vaikus tiktų. Du vaikinai ir mergina – Hečo galva, sprogus mišinys visokiomis aplinkybėmis.

Vaikigaliai buvo įdegę ir liekni, patrauklūs ir iš pasitikėjimo savimi beveik skiauterėti. Hečui pasirodė, kad iš visos trijulės nė vienas nebuvo spėjęs susitepti sąžiningu darbu. Visi buvo vietiniai ar bent čia prigiję – Hečas matė juos nebe pirmą kartą.

Lipdama motorlaivin prieš pat saulėlydį, trijulė jau buvo apygirtė ir dar ant pečių atsitempė porą ledo dėžių, sunkių kaip švinas – taip buvo sulinkę. Galima drąsiai kirsti lažybų, kad tose dėžėse kliuksėjo svaigalai. Nė vienas jų žūklauti nesirengė, jūron trenkėsi tik tam, kad kelias valandas palėbautų ir paištvirkautų, – jų sumanymą Hečas Volkeris permatė kiaurai. Jis dar dvejojo, ar

išnuomoti tokiai šutvei motorlaivį, bet beveik tuščia kasa įkalbėjo įžvelgti juose paskutinį krislą blaivaus proto.

Išlydėdamas griežtai įspėjo valtyje negerti, o jie atsakė „nuoširdžiomis" palūkininko šypsenomis ir patikino, kad nieko panašaus neketina daryti. Vienas jų net susirietė, vos sutūrėdamas juoką. Jo galvoje Hečo žodžiai tikriausiai nuskambėjo kaip dygaus senio pamokslavimas. Kitas saliutuodamas šūktelėjo: „klausau, tamsta!"

Padėdamas merginai įlipti Hečas visa širdimi vylėsi, kad ji žino, kokion kelionėn leidžiasi. Veikiausiai žino. Ją irgi buvo matęs – daug kartų ir su daugeliu vyrų. Pirato akies raištis būtų pridengęs daugiau negu jos bikinio kelnaitės. Hečas nebūtų vyras, jei nebūtų pastebėjęs, kad liemenėlę ji dėvėjo itin retai.

Ir jau kurį laiką.

Dar jiems tebesant prieplaukoje, vienas vaikinų pačiupo liemenėlę, iškėlė aukštyn ir ėmė mojuoti tarsi pergalės vėliava. Jos pastangos susigrąžinti nuplėštąją bikinio dalį baigėsi žaidimu „kai pagausi, bus tavo".

Stebėdamas iš prieplaukos išplerpiantį motorlaivį, Hečas palingavo galva ir pasijuto laimingas, kad niekad neturėjo dukters, kurios skaistybę būtų reikėję sergėti.

Skardinėje beliko viena sardinė. Hečas ją išžvejojo iš aliejaus dažinio, paklojo skersai sūdyto sausainio, prispaudė paskutiniu marinuoto agurko griežinėliu ir sūrio nuolauža, negailėdamas apliejo tobasko padažu, užvožė dar vienu sausainiu, susimetė viską burnon ir nukratė nuo barzdos trupinius.

Gardžiuodamasis žvilgsniu užkliuvo už prieplaukos. Nuo atsivėrusio vaizdo beveik užspringo, sausainis įstrigo ryklėje, iš burnos išsiveržė žodžiai: „ką, velniai rautų, jis ten išdarinėja?!"

Nespėjus baigti sakinio, pratisas artėjančio motorlaivio kauksmas tiesiog nuspyrė Hečą nuo kėdės.

Jis puolė pro duris vėjų nuobliuotos pašiūrės, kurioje glaudėsi jo nuomos punktas. Nesukramtytam sumuštiniui garmant į skrandį, Hečas skuodė krantine prie vandens, mojuodamas

rankomis ir riaumodamas motorlaivio kapitonui, tikriausiai kokiam turistui iš sausringos valstijos, kad smarkiai viršija greitį, pažeidžia reikalavimą nesukelti prieplaukoje bangų ir kad šitoks elgesys kainuos riebią baudą, jei ne poilsį už grotų.

Tuomet Hečas atpažino motorlaivį. Tai buvo jo laivas! Kažkoks pusgalvis išdarinėja cirkus su dailiausiu ir didžiausiu jo laivu!

Hečas paleido salvę riebių keiksmų, užsilikusių galvoje po daugelio metų tarnystės prekybos laivyne. Pala, tuoj nutvers tuos vaikigalius už pakarpos, ir tie prakeiks dieną, kada buvo išneršti į pasaulį. Tegu jis senas, bjaurus ir sukumpęs, tegu jo smilkiniai jau apšarmoję, o po nelemtos dvikovos su peiliu mojavusiu kubiečiu ėmė šlubuoti, bet su pora neapsiplunksnavusių paplūdimio dendžių susitvarkys greitai.

– Aš jums parodysiu, mižniai neraliuoti!

Net kirtęs plūdurų juostą, motorlaivis lėkė kaip lėkęs. Tebeskuto pirmyn. Tik per plauką nekliudė trylikos metrų burinės jachtos, o ši it pašėlusi pašoko suptis ant sukeltų bangų. Gelbėjimo valtis pokštelėjo į milijonus kainavusią jachtą, iš jos gelmių ant iščiustyto denio pažiro gyventojai su naktinėmis kepuraitėmis ir ėmė plyšauti ant nutrūktgalvio jūreivio.

Jaunuoliui už vairaračio Hečas pagrūmojo kumščiu. Girtas pusgalvis kaip kamikadzė ginė motorlaivį tiesiai prieplaukon, bet staiga užčiaupė variklį ir užkirto vairalazdę kairėn. Nuo pasvirimo virš vandens kyštelėjęs orasraigtis išmetė salvę putų.

Hečas vos spėjo liuokteleti į šalį, kai motorlaivis rėžėsi krantinėn. Jauniklis nustrakaliojo laipteliais žemyn nuo vairaračio, nušuoliavo slidžiu deniu, užšoko ant prieplaukos tiltelio, parkrito užkliuvęs už lentgalio ir gal porą metrų ropojo keturiom.

Hečas tarsi vanagas stvėrė jį už pečių ir atvertė aukštielninką kaip žuvelioką, kurį rengėsi išmėsinėti. Tiesą sakant, jei būtų turėjęs filė paruošoms skirtą peilį, tikriausiai būtų perrėžęs nuo kirkšnies iki stemplės nė nemirktelėjęs. Laimė, po ranka tebuvo tirada keiksmų ir grasinimų.

Tačiau žodžiai įstrigo gerklėje.

Iki pat šios akimirkos Hečas matė vien motorlaivį, jungos nutrūktgalviškumą ir greitį, su kuriuo jis įgriuvo į prieplauką. Jis visiškai neskyrė dėmesio jaunuoliui, stovėjusiam už vairaračio.

Tik dabar pastebėjo, kad vaikino veidas buvo kruvinas. Jo kairioji akis taip užtinusi, jog neįstengė prasimerkti. Į skutelius sudraskyti marškinėliai laikėsi ant jo liekno liemens tarsi šlapias skuduras.

– Padėkite man! Dėl Dievo, padėkite! – išlemeno jis, nubraukdamas Hečo ranką nuo peties ir mėgindamas pašokti ant kojų. – Jie – ten! – tęsė karštligiškai mosteldamas jūros pusėn. – Jie liko vandenyne. Nepajėgiau jų surasti... Jie... Jie...

Hečui sykį teko matyti, kas nutinka žmogui, kurį užpuola ryklys. Tuomet jam pavyko ištraukti nelaimėlį iš vandens, rykliui spėjus nukąsti tik kairiąją koją. Vyriškis tebebuvo gyvas, bet visiškai paklaikęs, krečiamas šoko, iš siaubo jūroje palikęs vidurius, riaumojo nesuprantamus kliedesius, o kraujas kibirais plūdo ant smėlio.

Šio jaunuolio akyse Hečas atpažino lygiai tokį patį siaubą. Nebuvo čia nė lašo darkymosi, vaidybos ar įkaušusio skiauterėtumo, kaip jam pasirodė iš pradžių. Vaikiščias, – tas pats, kuris maivydamasis prieplaukoje saliutavo, – dabar iš baugesio buvo paklaikęs.

– Nurimk, sūnau, – pasakė Hečas, švelniai supurtydamas jį už pečių. – Kas ten nutiko? Kokioj baloj tavo bičiuliai?

Jaunuolis užsidengė veidą rankomis, kurios, kaip Hečas pastebėjo, irgi buvo kruvinos bei subraižytos, ir prapliupo nevaldomai kūkčioti:

– Vandeny!..

– Iškrito per bortą?

– Taip! Jėzau, taip!..

Įsisprendęs atšlepsėjo šliurėtas vyriškis, nuo kurio taip trenkė odekolonu, kad kiekvienai save gerbiančiai kekšei būtų pasirodę per daug. Visa jo apranga tebuvo po išdribusiu, juodais garbanotais gaurais apžėlusiu pilvu paspraustos maudymosi kelnaitės

„Speedo". Ant dešiniojo riešo tabalavo stora aukso apyrankė, kalbėjo jis pro nosį šiaurės rytų tartimi. Kaip tik tokia, nuo kurios Hečui visada paniždavo kumščiai.

– Nedaug trūko, kad tas šiknius būtų nugramzdinęs mano jachtą! Ką, po velnių, jis ten išdarinėjo?!

– Vaikis sužeistas. Juos ištiko nelaimė.

– Ir dar kokia! Jis išskobė šoną manajai „Dinky Doo"!

Netrukus pasirodė ir vyriškio palydovė – su bikiniu, aukštakulniais, dirbtiniais papais bei įdegimu. Ji atkulniavo abiejose pažastyse nešina po pudelį. Šunėkai su rožiniais kaspinėliais ant ausų vienas per kitą piktai kiauksėjo kaip užsukti.

– Paskambinkit į „911", – paliepė Hečas.

– Aš noriu žinoti, ką šitas gaigalas dabar darys su mano...

– Skambinkit!

Hečo kontora dvokė sardinėmis, džiovinama marihuana, pastipusiomis žuvimis ir variklio tepalu. Viduje tvyrojo nemaloni kaitra. Rodės, kad pašiūrėje trims vyrams nepakaks deguonies, nes paprastai čia alsuodavo tik vienas.

Grindys buvo užgriozdintos žvejybos ir nardymo reikmenų dėžėmis, lynų ringėmis, žemėlapiais ir jūrlapiais, atsarginėmis dalimis. Čia pat riogsojo sena kaip pasaulis geležinė spinta su stalčiais dokumentams, kurion Hečas dirsčiodavo itin retai. Dar stovėjo jo darbo stalas, ištrauktas iš nuskendusio laivo ir nupirktas aukcione už trisdešimt dolerių.

Motorlaivį apdaužęs vaikinukas jau porą kartų žiaukčiojo tualete, bet Hečas sumojo, kad šleikštulį veikiausiai kėlė patirtas nervinis sukrėtimas, o ne brendis, kurio jam slapčia įpylė ir liepė maktelt, kai niekas nematė.

Tiesa, jis buvo daug išlenkęs ir be brendžio – pats prisipažino pakrantės apsaugos pareigūnui, kuris jį šiuo metu kvotė. Pirmoji buvo Ky Vesto policija, turėjusi ko paklausti dėl avarijos prieplaukoje. Tada jo ėmėsi pakrantės tarnybos inspektorius, norėjęs sužinoti, kas nutiko motorlaivyje, kad du vaikinuko bičiuliai atsidūrė už borto.

Jis pasakė abiejų vardus, kokio amžiaus, kur gyveno. Hečas patikrino, ar duomenys sutampa su tuo, ką abu jaunuoliai buvo užrašę motorlaivio nuomos sutartyje, ir inspektoriui patvirtino, kad jis nemeluoja.

Įsileisti svetimus žmones savo privačion erdvėn Hečui buvo koktu, bet sykiu džiaugėsi, kad nebuvo išprašytas palaukti lauke, kol įstatymo vyrai apklaus tą bernioką. Prieplaukoje knibždėjo spiečiai žioplių, kuriuos nelaimės kvapas viliojo tarsi mėšlas muses. Drauge ten pridygo tiek įvairiausio plauko uniformuotų vyrukų, kad katė pelės nebūtų išdrįsusi vytis.

Savu kailiu patyręs ne vieną uostamiesčio cypę įvairiuose žemynuose, Hečas jautė nenumaldomą priešiškumą uniformoms ir pažymėjimams. Lygiai taip pat jis vengė ir visokios valdžios ar viršenybės. Jei žmogui nebeleidžiama gyventi pagal savas taisykles, gėrio ir blogio pajautą, kam tuomet toks gyvenimas apskritai reikalingas? Toks požiūris jį visam margam pasauly patupdydavo už grotų, bet savo filosofijos jis nekeitė.

Vis dėlto šįkart Hečas neturėjo kur trauktis: teko visą reikalą atiduoti į pakrantės apsaugos ir vietos policijos rankas, kuri dabar kvotė vaikėzą ir paskelbė jo draugų paiešką bei gelbėjimo vajų – šitai jie sugeba.

Ir aklas matytų, kad vaikinukas balansavo ant visiško pakrikimo ribos. Farai irgi suvokė, kad jis gali subyrėti į šipulius, jei pernelyg rems prie sienos. Kas tada? Tad mėgindami jį apraminti ir išpešti atsakymus elgėsi gana padoriai.

Jis vis dar tebemūvėjo maudymosi glaudėmis ir avėjo sportbačius, iš kurių ant šiurkščių grindlenčių sunkėsi jūros vanduo. Davęs brendžio, Hečas dar užmetė jam ant pečių antklodę, bet vaikis jau buvo ją nusipurtęs, o sykiu nusiplėšęs ir sudraskytą palaidinę.

Bernioko dėmesį patraukė lauke pasigirdę bėgančio žmogaus žingsniai ir susijaudinęs balsas. Jis su viltimi ištempė kaklą ir įsistebeilijo į duris.

Bet žingsniai nutolo nė nestabtelėję. Trumpam nusigręžęs, iš Hečo puodelio gurkštelėjęs kavos, inspektorius atsisuko ir iškart perprato jo žvilgsnį:

– Mums bus pranešta, kai tik kas nors bus sužinota, sūnau.

– Jie turi būti gyvi, – jo balsas nuskambėjo tarsi žmogaus, kuris ilgai bandė perrėkti audrą. Šen bei ten vidury žodžio garsas užlūždavo. – Niekaip negalėjau jų tamsoje rasti... Ten buvo velniškai tamsu...

Jaunuolio akys šokinėjo nuo Hečo prie inspektoriaus ir atgal.

– Bet jų visiškai nebuvo girdėti. Šaukiau iš visų jėgų... Kodėl neatsiliepė?.. Kodėl nešaukė pagalbos? O gal jie... – jis nepajėgė balsu ištarti to, ko visi labiausiai bijojo.

Inspektorius vėl atsisėdo ant taburetės, kurią buvo pasistatęs greta vaikio kėdės. Tas sėdėjo sukumpęs. Keletą minučių inspektorius nepratarė nė žodžio, tik palengva siurbė kavą: šliurpt, šliurpt...

Siurbčiojimas Hečą taip siutino, kad norėjosi sprogti iš vidaus, bet jis nė nekrustelėjo. Nuo šiol visa tai yra įstatymo sergėtojų reikalas. Jo motorlaivis buvo apdraustas. Aišku, dabar jo laukia šūsnys popierių ir susitikimas su įtariu žalos vertintoju dryžuotu kostiumu, bet galų gale viskas susitvarkys. Gal net bus geriau negu iki šiol.

Vis dėlto vaikinuko likimas jam neatrodė toks rožinis. Joks draudimas jo gyvenimo nebesugrąžins į ligšiolines vėžes. O dėl poros jo bičiulių, kurie, regis, liko vandeny, tai Hečas apskritai didelių vilčių nepuoselėjo. Padėtis buvo beviltiška.

Pažinojo jis keletą už borto iškritusių vyrukų, kurie išgyveno ir pasakojo, ką patyrę, bet nedaug tokių buvo. Įkritus jūron verčiau iškart nuskęsti, nes tai lengva mirtis. Nustipti iš šalčio trunka kur kas ilgiau. O plėšrūnų akimis, tesi gardus kąsnis vandenyje.

Pakrantės apsaugos inspektorius glostinėjo delnais apdaužytą kavos puodelį ir leidosi ieškoti esmės:

– Kaip čia atsitiko, kad nesikreipei pagalbos per motorlaivio radiją?

– Kreipiausi. Tai yra bandžiau, bet man nepavyko.

Inspektorius akimirką žiūrėjo į ribuliuojančią kavą.

– Pora laivų tavo pagalbos šauksmą išgirdo ir liepė palaukti, bet atplaukę tavęs neberado.

– Tikriausiai aš jų neišgirdau... – vaikinukas paskersavo į Hečą. – Turbūt nelabai įdėmiai klausiausi, kai jis rodė, kaip veikia siųstuvas.

– Brangoka klaida.

– Taip, pone.

– Nenutolsime per daug nuo tiesos pasakę, kad vėtytas ir mėtytas jūreivis nebūsi, ką?

– Vėtytas?.. Ne, pone. Bet dar niekada jokių bėdų neturėjau.

– Gerai, o dabar klok viską apie tas muštynes.

– Kokias muštynes?

Inspektorius pašaipiai purkštelėjo:

– Nereikia tų siusiukų, sūnau, galim juos praleisti. Iš tavo akies liko užtinęs kamuolys. Nosis pamušta, lūpa irgi. Krumpliai nubrozdinti. Kaip muštynės atrodo, man gerai žinoma, aišku? Tad gana žaidimų.

Jaunuolio pečiai ėmė krūpčioti. Iš akių pasipylė upeliai, bet jis nė nesistengė sulaikyti ašarų ar nusišluostyti varvančios nosies.

– Susikibot dėl merginos? – pasiteiravo inspektorius kiek švelnesniu balsu. – Ponas Volkeris sakė, kad jos būta lėlytės. Merguželė bernvakariui pagardinti, kaip jis apibūdino. Kieno iš jūsų ji buvo, jei buvo?

– Ta prasme, kieno mergina? Niekieno, pone. Šiaip draugė.

– Ar judu su draugu susipešėt dėl jos dėmesio?

– Ne, pone. Ta prasme, ne visai taip... Tai yra, ne dėl jos viskas prasidėjo.

– Tuomet dėl ko?

Vaikinas šniurkštelėjo nosimi, bet nepratarė nė žodžio.

– Nori ar nenori, verčiau išklok viską dabar, – paragino inspektorius ir spustelėjo. – Vis tiek išpešim.

– Buvom įkaušę.

– Aha...

– O tada... tada, – vaikinukas ištiesė kaklą, žvilgtelėjo į Hečą, tada vėl į inspektorių ir susijaudinęs ištarė. – Jis – mano geriausias draugas.

– Aišku, tai kas gi nutiko?

Jaunuolis nulaižė nuo viršutinės lūpos sukrekėjusias seiles.

– Jis pašėlo. Visiškai išsikraustė iš proto. Niekad jo tokio nebuvau matęs.

– Kokio?

– Pasiutusio. Pavojingo. Tarytum būtų susipykęs su protu.

– Susipykęs su protu?

– Taip, pone.

– O ką padarei, kad įsiutęs susipyko su protu?

– Nieko! Vienu metu jiedu nusileido į kajutę. Palikau juos dviese, kad nekliudyčiau, suprantat?

– Kad nekliudytum? Jiedu mylėjosi?

– Na, taip... Abu iš tiesų atleido vadeles ir iš širdies įsijautė. Bet staiga, be niekur nieko jis pakilo viršun ir puolė prie manęs.

– Be jokios priežasties? Tiesiog atėjo ir puolė?

Vaikinukas visu kūnu linktelėjo.

– Išvažiavom paūžti. Pasidžiaugti gyvenimu. Nesuprantu, kaip viskas galėjo taip staiga apvirsti aukštyn kojom. Prisiekiu, kaip Dievą myliu, nesuvokiu... – įkniubo sutalžytu veidu į delnus ir vėl prapliupo raudoti.

Inspektorius atsigręžė į Hečą, tarsi prašydamas patarimo. Hečas atsakė klausiamu žvilgsniu, kurių velnių į jį spokso? Nebuvo jis nei patarėjas, nei tėvas, galų gale. O jau užvis labiau nebuvo nei pakrantės apsaugos inspektorius, nei faras. Su juo visa tai nebeturėjo nieko bendro.

Hečui nepratarus nė žodžio, inspektorius jo pasiteiravo, ar turi ką pridurti prie jaunuolio parodymų.

– Ne.

– Jūs pats matėte ar girdėjote juos pešantis?

– Nemačiau nieko daugiau, išskyrus tris žmones, patenkintus savimi ir gyvenimu.

Inspektorius vėl atsisuko į vaikiną:

– Geriausi draugai be niekur nieko nesimuša. Net jei būna padauginę. Apsikeiksnoti, porą kartų apsikumščiuoti – pasitaiko, sutinku. Bet garas išsiveržia ir karštis atlėgsta, ką?

– Tikriausiai, – atsakė jaunuolis niūriai.

– Gerai. Pakalbėkim tada visiškai atvirai ir iki galo. Sutariam? Ar girdi mane? Dėl ko kilo muštynės?

Vaikis per jėgą nurijo seiles:

– Sakau jums, tiesiog ėmė ir puolė mane.

– Nejaugi?

– Aš tik gyniausi, nieko daugiau. Prisiekiu, – išmurmėjo. – Nenorėjau su juo muštis. Juk mes linksminomės.

– Tai kodėl jis tave puolė?

Vaikis papurtė galvą.

– Juk pats suvoki, kad netiesą sakai, ar ne, sūnau? Tu gerai žinai, kodėl jis tave užpuolė. Pasakyk man. Dėl ko tavo geriausias draugas taip įsiuto, kad pradėjo tave talžyti?

Gal dvidešimt sekundžių kambaryje tvyrojo visiška tyla, ir pagaliau jaunuolis išmurmėjo vieną vienintelį žodį.

Hečas nebuvo visiškai tikras, ar gerai nugirdo, nes berniukui prakalbus pašiūrės langą sudrebino pirmasis jo išpranašautos audros dundesys. Be to, nugirstas žodis atrodė pernelyg keistas atsakymas į inspektoriaus klausimą.

Inspektoriui veikiausiai irgi taip pasirodė. Jis papurtė galvą nesuvokdamas ir palinko artyn, kad geriau išgirstų:

– Pakartok dar sykį, tik garsiau, sūnau...

Vaikinas pakėlė galvą ir atgalia ranka nubraukė nosį. Krenkštelėjo. Sumirksėjo, mėgindamas kuo taikliau vienintele atsimerkiančia akimi nusitaikyti į inspektorių:

– Pavydas, – tarstelėjo šiurkščiai. – Nieko daugiau. Viskas dėl pavydo.

P. M. E.
Šv. Onos sala, Džordžijos valstija.
2002 m. vasario mėn.

PIRMAS SKYRIUS

– Negali būti, kad nėra!

Marisa Materli-Ryd nekantrai barškino tušinuku per užrašų knygutę, kurioje spėjo išraizgyti įvairiausių trikampių ir kilpelių grandinę. Kiek žemiau keliais brūkštelėjimais primetė knygos viršelio eskizą.

– Sakėte P. M. E.?

– Tiksliai taip.

– Dovanokite, ponia, sąraše tikrai nieko panašaus nėra. Keliskart peržiūrėjau.

Mintis, kaip galėtų atrodyti knygos viršelis, – autobiografinė autorės išpažintis apie slogius santykius su įbroliu – Marisai šovė belaukiant, kol telefonų informacijos operatorė suras reikiamą numerį. Paprastai vos keliolika sekundžių trunkantis skambutis tęsėsi jau kelias minutes.

– Vadinasi, šiame rajone P. M. E. nėra?

– Nėra nė viename rajone, – atsakė operatorė. – Peržvelgiau visas Jungtines Valstijas.

– Gal tai įmonė, ne būstas?

– Tikrinau abiejuose sąrašuose.

– Gal čia įslaptintas numeris?

– Būtų nurodyta, kad priklauso tokiai kategorijai. Tokių inicialų mūsų duomenų bazėje nėra. Jei žinotumėte pavardę...

– Deja, nežinau.

– Tuomet apgailestauju.

– Ačiū už pastangas.

Suglumusi Marisa metė žvilgsnį į viršelio eskizą ir jį visą subraukė. Kad ir koks būtų viršelis, ta knyga jai nelipo prie širdies. Įspūdį nuodijo kraujomaišos motyvas, ir jai atrodė, kad panašų bodėjimąsi išgyvens didelė dalis skaitytojų.

Vis dėlto redaktorius, į kurio rankas pakliuvo rankraštis, tryško entuziazmu. Iškeltoji tema autoriui garantuotai pelnys kvietimus į televizijos ir radijo laidas, vieną kitą straipsnį žurnaluose, gal net bus pasiūlyta sukurti kino scenarijų. Net jei kritikai turėtų pastabų, knygos siužetas toks kutenantis, kad tiražas neabejotinai augs kaip ant mielių. Kiti įtakingi „Matherly Press“ leidyklos darbuotojai pritarė redaktoriaus požiūriui, tad Marisa nusileido daugumai. Ką gi, jie lieka skolingi.

Perspektyva prastumti ką nors savo jai vėl priminė „Pavydo“ prologą, kurį permetė akimis tądien popiet. Atrado jį atmestų rankraščių krūvoje. Jie dulkėdavo jos kabineto lentynoje mėnesių mėnesius, kol atsirasdavo šiek tiek laiko dar kartą juos peržvelgti ir išsiųsti nekantraujantiems autoriams po standartinį neigiamą atsakymą. Įsivaizduodama, kokį nusivylimą patiria rašytojas, gavęs tokį šaltą, anoniminį ir visiškai abejingą palinkėjimą „tolesnės kūrybinės sėkmės“, ji manė, kad kiekvienas jų nusipelno bent kelių jos dėmesio minučių.

Be to, visada egzistavo neįtikėtina galimybė tame kapinyne atkapstyti naują Steinbeką, Folknerį arba Hemingvėjų. Tai amžina kiekvieno redaktoriaus svajonė.

Marisai pakvipo bestseleriu. Be menkiausios abejonės, tuose dvylikoje prologo puslapių buvo parako. Jis užkūrė Marisą labiau nei bet kuris pastaruoju metu skaitytas rankraštis. Labiau nei bent sykį spausdintų autorių darbai, kuriuos laikė atskirame segtuve, ir, žinoma, kur kas labiau nei pro akis praslydusi pradedančiųjų rašliava.

Ją pagavo smalsumas, o būtent to tikimasi iš prologo ar pirmo knygos skyriaus. Prologą skaitė įnikusi, apėmė noras susipažinti su likusia istorijos dalimi. „Ar ji apskritai parašyta?“ – spėliojo. Ar bent padaryti apmatai? Ar tai pirmasis autoriaus bandymas regzti ro-

maną? Ar kada nors mėgino kitokį žanrą? Kokia nuomonė jį arba ją lydi? Ar iš viso kas nors jį arba ją pažįsta?

Apie autoriaus lytį nebuvo jokios užuominos, bet jos vidinis balsas kuždėjo, kad tai tikriausiai būsiąs jis. Hečo Volkerio vidinis monologas „lipo“ prie dygaus šio personažo būdo ir buvo artimas vyriškai mąstysenai. Įvykiai parodyti poetiškos, nors ir aplamdytos, jūreivio sielos akimis.

Kita vertus, šiuos puslapius atsiuntė visiškai nepatyręs žmogus, kurio niekas nemokė, kaip leidėjui pateikti rankraštį. Pamintos visos įprastos taisyklės: neįdėtas vokas su priklijuotu pašto ženklu ir užrašytu autoriaus adresu; trūko laiško su turinio santrauka; nebuvo nei telefono numerio, nei namų, nei pašto dėžutės, nei elektroninio pašto adreso – tik tie trys inicialai bei pavadinimas salos, apie kurią Marisai nieko neteko girdėti. Kaip autorius tikėjosi parduoti savo rankraštį, jei nebuvo jokios galimybės su juo susisiekti?

Ji pastebėjo, kad ant voko buvo keturių mėnesių senumo pašto antspaudas. Jei autorius šį prologą pasiuntė kelioms leidykloms, kuri nors jau galėjo būti jį nupirkusi. Vien dėl to rašytoją reikėjo kuo greičiau surasti: arba ji gaišta laiką, arba pataikė ant daug žadančio žmogaus. Vienaip ar kitaip, šitai reikėjo išsiaiškinti negaištant.

– Dar nebaigei?

Jos kampinio kabineto tarpduryje pasirodė Nojus „Armanio“ fraku.

– Kad tave, kaip tau tinka!.. – sučiulbo Marisa.

Žvilgtelėjusi į laikrodį ant savo stalo, ji susigriebė visiškai užsimiršusi ir jau kaip reikiant pradedanti vėluoti. Pirštais persibraukdama plaukus, savikritiškai prunkštelėjo:

– Man prireiks nemažos restauracijos...

Prieš dvidešimt du mėnesius jos vyru tapęs vyriškis uždarė duris iš vidaus ir perėjo per kabinetą. Numetęs ant stalo reklamos žurnalą, atsistojo jai už nugaros ir ėmė masažuoti kaklą bei pečius.

– Sunki diena?

– Tiesą sakant, ne pati juodžiausia. Buvo tik vienas posėdis, popiet. Daugiausia laiko praleidau švarindama tą lentyną, – mostu parodė atmestų rankraščių pusėn.

– Nori pasakyti, kad skaitai tą šlamštą? Marisa, – subarė ją švelniai. – Kurių galų? Juk „Matherly Press“ laikomasi nuostatos nepriimti nieko, kas pristatyta ne per agentą.

– Taip, tvarka tokia, bet kadangi Matherly esu aš – panorėjusi galiu taisykles apeiti.

– Labai gražu. Mano žmona – anarchistė, – paerzino jis, pasilenkdamas pabučiuoti jai kaklą. – Jei jau planuoji maištą, tai gal galėtum jį pasukti linkme, kuri išjudintų mūsų verslą. Dabar gi piktnaudžiauji vertingu mūsų leidėjos ir vyresniosios viceprezidentės laiku.

– Koks bjaurus titulas! – tarstelėjo ir nusipurtė. – Skamba, tarsi būčiau senamadiškas, burnos gaivikliais pradvisęs žarsteklis su ortopediniais batais.

Nojus nusikvatojo:

– Priešingai – tai skamba oriai ir labai tinka velniškai užimtai įtakingai moteriai.

– Sykiu gudriai ir gundančiai – du dalykai, kuriuos praleidai.

– Savaime suprantama. Bet liaukis mėginusi nusukti kalbą. Kurių galų vargti su makulatūros krūva, prie kurios neprakaituoja net žemiausio rango redaktoriai?

– Todėl, kad tėvas mane mokė gerbti kiekvieną, kuris bando rašyti. Net jei žmogaus talentas kelia abejonių, jo pastangos nusipelno dėmesio.

– Ne man nuneigti garbiojo Danielio Materlio filosofiją.

Nepaisydama priešiškos Nojaus nuostatos, Marisa buvo nusiteikusi kapstytis toliau. Gal šis darbas ir neduos vaisių, bet tik kruopštus triūsas daugiau nei prieš šimtmetį padėjo Materliui įkurti leidyklą. Nojus iš šių archajiškų įpročių šaipėsi, nes pats nebuvo Materlių kraujo. Jis šeimos nariu tapo tik vedęs Marisą, o tai paaiškino, kodėl jo požiūris į tradiciją atsainesnis.

Materlių gyslomis tekėjo kraujas, sumišęs su rašalu. Pagarba pastarajam, regis, laikėsi šeimos genuose. Marisa tvirtai tikėjo, kad jos šeimos meilė ir susižavėjimas spausdintu žodžiu bei rašytojais buvo kertinė jų, kaip leidėjų, sėkmės ir ilgaamžiškumo priežastis.

– Gavau būsimo straipsnio juodraštį, – pranešė Nojus.

Ji kilstelėjo atneštą žurnalą su paženklintu puslapiu. Atsivertusi pagyrė:

– Šauni nuotrauka!

– Geras fotografas.

– Tiksliau, geras modelis.

– Dėkui.

– „Nojui Rydui keturiasdešimt, bet jį nesunku supainioti su jaunesniais“, – Marisa balsu perskaitė straipsnio ištrauką. Atsilošusi permetė jį kritišku žvilgsniu. – Sutinku: atrodai kaip vakar atšventęs trisdešimt devynerius.

– Labai juokinga!..

– „Kasdienės treniruotės „Matherly Press“ leidyklos sporto salėje, o tai viena iš naujovių, įdiegtų prieš trejus metus bendrovėje dirbti pradėjusio Rydo, saugo metro aštuoniasdešimties centimetrų kūno lieknumą ir grakštumą“. – Autorė akivaizdžiai įsimylėjusi. Tarp jūsų kas nors kada nors yra buvę?

Nojus sukrizeno:

– Nieko nė kvapo.

– Ką gi, ji – viena iš nedaugelio.

Jų vestuvių dieną Marisa kandžiai pastebėjo, kad vieno labiausiai geidžiamų miesto viengungių gedi šitokia kariauna vienišų moterų, jog net keista, kad Šv. Patriko katedros nepuošia juoda drobulė.

– Ar ji pasivargino paminėti tavo indėlį į „Matherly Press“ verslą?

– Skaityk toliau.

– Pažiūrėkim... „žilstantys smilkiniai suteikia jo įspūdingai išvaizdai papildomo žavesio...“ ir taip toliau. Matau, kad pono hipnotizuojančioms manieroms ir žavesiui apdainuoti žodžių kišenėj neieškota... Ar tu tikras, kad?.. A! Štai čia kažkas... „Prie „Matherly Press“ vairo jis stovi drauge su savo uošviu, gyva leidybos pasaulio legenda Danieliu Materliu, kuris yra bendrovės pirmininkas ir vadovas, bei savo žmona Marisa Materli-Ryd, kurią tvirtina turint nepriekaištingų literatūrinės nuojautos ir redaktoriavimo įgūdžių. Rydo įsitikinimu, būtent ji bendrovei užtarnavo bestselerių leidyklos statusą“, – ji šypsodamasi pakėlė akis, – ar tai tavo žodžiai?

– Ir dar daug kitų, kurie čia netilpo.

– Tuomet labai labai ačiū.

– Pasakiau tik tiesą.

Perskaičiusi savimeilę kutenančio straipsnio likutį, Marisa atidėjo žurnalą į šalį:

– Viskas labai miela, bet begiedodama ditirambus ji praleido du svarbius tavo biografijos faktus.

– Būtent?

– Visų pirma, kad esi puikus rašytojas.

– Knyga „Nukariautieji“ jau seniai trenkia naftalinu.

– Nesvarbu, ją būtina paminėti visur, kur tik išspausdinamas tavo vardas.

– O kas tas antrasis dalykas? – paklausė jis nejučia pasišiaušusiu balsu, kuris subjurdavo, kai ji užsimindavo apie jo pirmą ir paskutinį išspausdintą romaną.

– Be to, ji nė žodžiu neužsiminė apie tavuosius pasakiškus masažavimo įgūdžius...

– Jie visi – tamstos paslaugoms.

Užsimerkusi Marisa panarino galvą ant šono:

– Gal gali truputį žemiau toj pusėj... Ai! Taip, čia.

Jam galingu nykščiu spustelėjus tašką tarp Marisos menčių, įtampa raumenyse ėmė sklaidytis.

– Tu visa susisukusi į mazgą, – pareiškė. – Matai, ką reiškia kiaurą dieną šniukštinėti po tą šiukšlių krūvą?

– Beje, atrodo, kad pastangos gali atsipirkti. Netyčia akis užkliuvo už vieno dalyko, nuo kurio negaliu atsiplėšti.

– Juokauji?

– Nė kiek.

– Grožinis gabalas?

– Grožinis. Turiu tik prologą, bet jis tikrai intriguoja. Ten pradedama nuo...

– Mažute, galėsi man viską smulkiai papasakoti, bet jei nenorime vėluoti, tau teks gerokai pasiskubinti.

Pabučiavęs į viršugalvį pradėjo trauktis, bet Marisa sulaikė jo rankas ir nukėlusi nuo pečių priglaudė prie krūtinės:

– Ar šis vakaras privalomas?

– Beveik.

– Gal galėtume vieną praleisti? Tėtis jau atsiprašė, kad neis.

– Kaip tik todėl mudu ten turime pasirodyti. „Matherly Press“ užsakytas staliukas. Dvi tuščios kėdės kris į akis. Vienas iš mūsų autorių šiandien apdovanojamas.

– Jį lydės agentas ir redaktorius. Bus kam paploti, – dabar ji Nojaus rankas prispaudė sau prie krūtų, – paskambinkime, kad susirgome. Keliaukime namo ir užsidarykime nuo viso pasaulio. Atsikimšime butelį vyno – kuo pigesnis, tuo geriau. Įšoksime į jakuzę ir sukirsime po picą. Pasimylėsime... Ne miegamajame, o kokiam nors kitam kambary. Gal net poroj kambarių.

Kvatodamas jis jausmingai spustelėjo krūtis:

– Apie ką, sakei, tas prologas? – paklausė ir ištraukęs rankas iš jos delnų patraukė durų link.

Marisa nusivylusi suniurnėjo:

– O aš maniau, kad tokiam pasiūlymui neatsispirsi...

– Labai gundantis, garbės žodis, bet jei nedalyvausime vakarienėje, kils įtarimų.

– Tu teisus. Neerzinkime žmonių užuominomis, kad vis dar elgiamės tarsi jaunavedžiai, kuriems rūpi vakarus leisti be liudininkų.

– Nors, šiaip jau, tai su tiesa neprasilenkia.

– Bet?..

– Bet sykiu turime ir profesinių pareigų, tu pati puikiai žinai. Labai svarbu niekam neleisti pamiršti, kad apie „Matherly Press“ ir toliau dera kalbėti esamuoju ar būsimuoju, bet ne būtuoju laiku.

– Todėl neriamės iš kailio ir dalyvaujame visuose leidybininkų vakarėliuose, kokie tik Niujorke organizuojami, – išbėrė ji tarsi seną, nusibodusią maldelę.

– Būtent.

Jų darbotvarkės buvo sklidinai prirašytos visokių pusryčių, priešpiečių, vakarienių, priėmimų ir kokteilių pobūvių. Nojaus galva, be galo svarbu, beveik privaloma juodviem sukiotis įvairiuose

literatų sluoksniuose, ypač žinant, kad jos tėvas jau nebeįstengė visko aprėpti.

Pastaruoju metu Danielis Meterlis jau nebebuvo toks aktyvus. Jis nebedalyvavo daugybėje leidybininkų susitikimų. Nebepriėmė pakvietimų sakyti kalbų, nors prašymų srautas nesilpo. Viešbutis „Four Seasons" jau kasdien telefonu teiraudavosi, ar Danielis ketina atvykti pietų prie jam rezervuoto staliuko, ar jį galima skirti kitiems.

Beveik penkis dešimtmečius Danielis tryško jėga, su kuria buvo sunku nesiskaityti. Jo vadovaujama „Matherly Press" viešpatavo leidybos pramonėje, diktavo kryptis, pirmavo bestselerių sąrašuose. Jo vardas namie ir užsienio rinkose tapo knygų leidybos sinonimu. Jis buvo tikras Džagernautas, kuris vis dėlto pastaraisiais mėnesiais sąmoningai mažino pagreitį.

Kita vertus, Danielio sprendimas viena koja pasitraukti į pensiją nereiškė nei leidyklos žlugimo, nei susilpnėjimo. Nojaus nuomone, gyvybiškai svarbu tuo įtikinti leidybos pasaulį. Jei dėl to verta keliskart per mėnesį dalyvauti apdovanojimų pokyliuose, jis buvo pasiryžęs aukotis.

Nojus dirstelėjo į savo laikrodį:

– Per kiek laiko apsisuksi? Reikėtų perspėti vairuotoją, kada nusileisime apačion.

Marisa kapituliuodama atsiduso:

– Duok man dvidešimt minučių.

– Būsiu dosnus – trisdešimt, – ir uždarydamas duris pasiuntė jai oro bučinį.

Vis dėlto Marisa tą pačią akimirką nepuolė rengtis. Pirma ji paprašė sekretorės surinkti vieną numerį. Jai toptelėjo dar vienas būdas, kaip galima pamėginti surasti „Pavydo" autorių.

Laukdama, kol sekretorė prisiskambins, ji žiūrėjo į vaizdą pro langus. Šie nuo grindų kilo beveik iki pat lubų ir užėmė visą pietrytinį kabineto kampą. Manhatano centras grimzdo į vidurvasario sutemas. Saulė užlindo už dangoraižių, užklodama gatves ankstyva, netikra prieblanda. Languose jau žiebėsi šviesos, ir atrodė, kad granito sienos ėmė mirksėti. Marisa matė, kaip už kaimyninių pastatų langų tarnautojai baigia darbo dieną.

Dėl vietos magistralėse rungėsi iš darbo ir į teatrus skubančių automobilių srautai. Taksistai kovojo dėl kiekvieno plyšelio, įsiterpdami, regis, į neįmanomai siaurus tarpus tarp autobusų ir sunkvežimių. Tarsi savižudžiai viščiukai tarp automobilių dviračiais šaudė kurjeriai. Aplink savo ašį besisukančios durys ant sausakimšų šaligatvių pylė vis naujus spiečius žmonių, o šie, nešini lagaminais ir parduotuvių krepšiais, varžėsi dėl erdvės.

Amerikos alėjoje prie „Radio City" miuzikholo rikiavosi eilė – čia šįvakar koncertuos Tonis Benetas. Ji, tėvas ir Nojus gavo po specialų, garbiems svečiams skirtą kvietimą, bet buvo priversti atsisakyti, nes laukė literatūrinių apdovanojimų pokylis.

Pats metas rengtis, pagalvojo ji, bet tą akimirką suskambo telefonas:

– Jungiu, – pranešė sekretorė.

– Ačiū. Bėk namo, gali nelaukti. Iki rytdienos! – atsisveikino su ja Marisa ir paspaudė žybsintį mygtuką ant telefono aparato. – Alio?

– Čia – šerifo pavaduotojas Dvaitas Harisas. Klausau...

– Sveiki, šerife Harisai. Dėkoju, kad radote man laiko. Esu Marisa Materli-Ryd.

– Pakartokite?

Pakartojo.

– Aha...

Marisa luktelėjo, leisdama jam ko nors paklausti ar įsiterpti, bet pareigūnas tylėjo, tad ji perėjo tiesiai prie reikalo:

– Ieškau vieno žmogaus. Asmens, kuris, mano manymu, tikriausiai gyvena Šv. Onos saloje.

– Ji priklauso mūsų apygardai.

– Džordžijos valstijoje, ar ne?

– Taip, ponia, – išdidžiai pavirtino.

– Ar Šv. Ona iš tikrųjų yra sala?

– Anokia ten sala – trupinėlis tikras. Nors šiaip jau, taip, tai sala. Mažiau nei už keturių kilometrų nuo kranto. Ko ieškote?

– Žmogaus, kurio inicialai P. M. E.

– P. M. E.?

– Ar teko su kuo nors tokiu susidurti?

– Nepasakyčiau, ponia. Ar tai jis, ar ji?

– Deja, nežinau.

– Nežinote? Na jau, na jau... – po kelių akimirkų pareigūnas paklausė, – jei net nežinote, ar tai vyras, ar moteris, ko jums iš jo reikia?

– Ieškau darbo reikalu.

– Darbo?

– Taip, darbo.

– Nieko sau...

Akligatvis. Marisa pamėgino dar kartą ką nors išspausti:

– Gal vis dėlto ką nors tokiais inicialais pažįstate arba teko girdėti?..

– Ne.

Pokalbis neteko prasmės, o jai skirtas pusvalandis tirpo.

– Ačiū ir dovanokit už sutrukdymą, šerife Harisai.

– Nieko, nieko.

– Gal sutiktumėt užsirašyti mano vardą ir telefono numerius? Jei kartais ką nors su tokiais inicialais prisimintumėte arba sužinotumėte, būčiau dėkinga...

Užsirašęs numerius, šerifas paklausė:

– Paklausykite, ponia, jei kalbame apie nusuktus alimentus, neeilinį arešto orderį ar ką nors panašaus, tai norėčiau...

– Ne, ne! Visa tai neturi nieko bendro su teisiniais dalykais.

– Vadinasi, darbo reikalai?

– Būtent taip.

– Tai gerai, – jo balse pasigirdo aiškus nusivylimas. – Gaila, kad negaliu padėti.

Dar kartą padėkojusi, ji užrakino kabinetą ir nukūrė koridoriumi į moterų tualetą, kur nuo pat ryto kabojo jos suknelė kokteiliams. Marisai dažnai tekdavo darbe persirengti vakariniais drabužiais, tad užrakinamoje spintelėje laikė visus būtinus tualeto reikmenis ir kosmetiką. Dabar visa tai labai pravertė.

Sutikęs ją prie lifto po penkiolikos minučių, Nojus pratisai švilptelėjo ir pabučiavo į skruostą:

– Įspūdinga permaina. Grynas stebuklas – atrodai stulbinamai.

Juodviem leidžiantis liftu, ji žvilgtelėjo į savo atspindį metalinėse duryse ir pripažino, kad pastangos nenuėjo perniek. Gal žodžiu „stulbinamai“ jis mažumėlę ir persūdė, bet, palyginti su ankstesne išvaizda, dabar ji atrodė puikiai.

Šiam vakarui ji išsirinko spanguolių spalvos aptempto šilko suknelę su siaurutėmis petnešėlėmis ir piltuvėlio pavidalo iškirpte. Kadangi vakaras buvo gana iškilmingas, įsisegė žirnio dydžio deimantinius auskarus ir pasiėmė krištoliukais nusagstytą „Judith Leiber“ studijos peteliškės pavidalo rankinę, padovanotą tėvo per Kalėdas. Per petį persimetė pašminos šalį, kurį grįždama iš tarptautinės Frankfurto knygų mugės nusipirko Paryžiuje.

Pečius siekiančius plaukus susegė palei kaklą į laisvai krintančią uodegytę. Netikėtai tokia šukuosena pasirodė elegantiška ir rafinuota, nors iš tiesų tebuvo išeitis iš beviltiškos padėties. Ji paryškino akių šešėlius, apvedžiojo lūpų kontūrus pieštuku ir nutvieskė jas blizgesiu. Slėpdama statulos blyškumą, veidą, skruostus, smakrą, kaktą ir iškirptę brūkštelėjo bronza tviskančia pudra. O tikras inžinerijos stebuklas – krūtis pakelianti liemenėlė – gundomai praturtino suknelės dekoltė.

– ...pasirodė jo palydovė dirbtiniais papais ir įdegimu...

Lifto durys atsivėrė pirmajame aukšte. Žengtelėjęs į šalį ir praleisdamas ją pirma savęs, Nojus įsistebeilijo smalsiu, sutrikusiu žvilgsniu:

– Dovanok, ar man pasigirdo?..

Ji tyliai sukikeno:

– Neimk į galvą. Prisiminiau ištrauką iš vieno rankraščio, kurį šiandien perskaičiau...

ANTRAS SKYRIUS

Nors lietus liovėsi prieš gerą pusvalandį, oras buvo tiek pritvinkęs drėgmės, kad vanduo neturėjo kur išgaruoti. Tad vilgšna susitelkė balose, spindinčiais lašais nusagstė gėlių žiedlapius ir prinokusių persikų pūkelius. Vandens naštos užgultos nusviro kiaurus metus žaliuojančių augalų šakos. Pilvoti lašai slydo šviežiai nuskalautais kietmedžio lapais ir tiško ant žemės, persisotinusios tarsi kempinė.

Menkiausias vėjo dvelktelėjimas būtų nupurtęs drėgmės perteklių nuo medžių ir sukėlęs trumpas liūtis po lapijomis, tačiau oras beveik nejudėjo. Atmosfera buvo kupina tingaus nejudrumo ir tylai būdingo tirštumo.

Policijos šerifo pavaduotojas Dvaitas Haris išlipo iš golfomobilio, kurį pasiskolino Šv. Onos aikštyne. Prieš patraukdamas takeliu aukštyn namo link, nusivožė skrybėlę ir stabtelėjo, pats save ragindamas susikaupti, tačiau iš tiesų tik dar sykį leidosi apninkamas dvejonių, ar vertėjo čia atsiboginti saulei nusileidus. Nenutuokė, ko tikėtis.

Niekad anksčiau čia nebuvo įkėlęs kojos, nors apie tą namą teko girdėti į valias. Nė vienas Šv. Onos salos lankytojas neišsisukdavo nuo pasakojimų apie plantatorių dvarą, stovėjusį ant išsišovusio rytinio salos smaigalio, kuriuo baigėsi siaurutėlis iškyšulys. Dalis jo girdėtų istorijų aiškiai pranoko tikrovę, bet visi atsiliepimai apie patį pastatą pasirodė velniškai taiklūs.

Baltas, pietinėms sritims būdingos kolonijinės architektūros karkasas pūpsojo ant laiko paženklintų plytinių pamatų. Šeši platūs

laiptai kilo į gilią verandą, kuri tęsėsi palei visą namo fasadą ir juosė jo šonus. Pagrindinės durys blizgėjo juodais dažais, kaip ir visi abiejų aukštų langų rėmai. Antrojo aukšto balkonas rymojo ant šešių glotnių kolonų. Pora kaminų abiejuose smarkiai smailėjančio stogo pakraščiuose priminė atramėles, kuriomis lentynose ramstomos knygos. Šerifo pavaduotojas Haris viską įsivaizdavo labai panašiai, bet nesitikėjo, kad tas vaizdas kels tokį jaudulį.

Jis krūptelėjo ir dusliai šūktelėjo iš netikėtumo, kai lietaus lašas caktelėjo ant sprando. Lašėjo nuo žemai nusvirusios šakos, po kuria jis stovėjo. Nusišluostęs vėl užsivožė skrybėlę ir apsidairė, ar kartais kas nepastebėjo jo sudirgimo. Baugumą kurstė tirštėjanti prieblanda ir nesvetingas oras. Keiktelėjęs save už bailumą, pajudėjo pirmyn.

Žirgliodamas tarp balučių, įveikė akmenėliais nubarstytą takelį, apsodintą virgininiais ąžuolais – po keturis iš abiejų pusių. Nuo jų šakų tįsėjo barzdoti kedeninių tilandsijų vėriniai. Šimtamečių galiūnų šaknys raitėsi žeme – kai kurios drūtesnės už suaugusio žmogaus šlaunį.

Įėjimas į namą atrodė įspūdingai. Gal net didingai. Haris žinojo, kad užpakalinė namo dalis žvelgė tiesiai į Atlantą.

Vis dėlto šis pastatas ne visada galėjo didžiuotis tokiu ištaigingumu. Pirmieji keturi jo kambariai suręsti prieš du šimtmečius. Juos pasistatė plantatorius, įsigijęs salą iš kolonisto, nusprendusio verčiau mirti nuo senatvės Anglijoje, negu pastipti nuo geltonosios karštligės tuomet naujai atrastoje Amerikoje. Namas plėtėsi sulig sėkme, kuri lydėjo naująjį plantatorių, iš pradžių auginusį indigažoles ir cukranendres, vėliau – medvilnę.

Vėlesnės plantatoriaus kartos pirmuosius keturis kambarius pavertė vergų barakais, ir prasidėjo didžiojo dvaro statyba. Tais laikais, bent jau Šv. Onos saloje, išdygęs namas panėšėjo į tikrą perlą. Visos statybinės medžiagos ir vidaus įranga atplukdyta laivais, paskui mulų velkamais vežimais atitempta per tankius miškus ir derlingas vietos žemes. Darbai truko ne vienerius metus. Tvirtas statinys išlaikė ir junionistų okupaciją, ir bent porą dešimčių uraganų.

Bet galiausiai viską priveikė kenkėjai.

XX a. pradžioje sėklinis straubliukas sunaikino daugiau nei pusę medvilnės derliaus. Straubliukas pasirodė didesnė rykštė nei audros ir karas – jis parklupdė vietos ūkį ir pakeitė nusistovėjusį salos gyvenimą.

Vienas plantacijos įkūrėjo palikuonių numatė bankrotą ir pasikorė ant sietyno valgomajame. Likusieji vidurnaktį patyliukais išsidangino iš salos, ir daugiau niekas apie juos negirdėjo – po jų liko tik skolos ir nesumokėti mokesčiai.

Prabėgo kelios dešimtys metų. Miškas ilgainiui pasiglemžė dirvą aplink dvarą ir kadaise medvilne bolavusius laukus. Kambariuose, kuriuose kažkada klegėjo aristokratija, o sykį viešėjo ir Jungtinių Valstijų prezidentas, įsigalėjo laukiniai padarai ir padarėliai. Į apleistą dvarą koją kartkartėmis įkeldavo tik nutrūktgalviai apylinkių vaikėzai, ieškodami nuotykių arba nakvynės po užsitęsusių išgertuvių.

Iš pastato liko griuvėsiai, bet kiek daugiau nei prieš metus juos įsigijo vienas iki tol saloje negyvenęs pašalietis ir ėmėsi restauracijos. Hariui dingtelėjo, kad naujasis šeimininkas veikiausiai bus koks atėjūnas iš Amerikos šiaurės, kelissyk peržiūrėjęs „Vėjo nublokšti“ ir pats užsimanęs dvaro, siekiančio Amerikos Pilietinio karo išvakares, – koks nors jankis, kurio sąskaita banke pranoksta ir skonį, ir nuovoką.

Kita vertus, po salą sklandė naujajam šeimininkui palankios šnekos. Žmonės kalbėjo, kad dvare vykstančių permainų tiesiog neįmanoma nepastebėti. Vis dėlto, Hario nuomone, kad rūmai nušvistų klestėjimo laikų didybe, dar reikia įdėti daug pastangų ir darbo. Šerifo pavaduotojas naujajam savininkui nepavydėjo nei užsibrėžtų darbų apimties, nei išlaidų. O jau už vis mažiausiai – blogos akies, kuri, regis, šią vietą buvo nužiūrėjusi.

Sklandė kalbos, kad senajame dvare tebegyvena pakaruoklis ir kad sietynas valgomojo palubėje ima sūpuotis be jokios paaiškinamos priežasties.

Haris pasakų apie vaiduoklius pernelyg domėn neėmė. Savo kailiu patyrė, kad gyvieji įstengia padaryti kur kas šiurpesnių nusikaltimų, negu kokioms šmėkloms kada nors pavyko išspausti. Ir

vis dėlto, lipdamas dvaro laiptais ir žingsniuodamas veranda prie pagrindinių durų, jautėsi galįs atiduoti bet ką už menkutį spindulėlį šviesos.

Atsainiai pastukseno variniu belstuku. Paskui kiek smarkiau. Sekundės šlumsėjo taip pat baugiai, kaip ir lietaus lašai nuo stogo. Nepasakytum, kad buvo labai vėlu, bet, bala žino, gal šeimininkas jau susiruošė miegoti? Juk kaimuose dienos trumpesnės nei miestuose?

Haris jau ketino sukti atgal ir grįžti kitą kartą, geriausiai dar prieš saulėlydį, tačiau po kelių akimirkų durys prasivėrė į vidų, bet ne per plačiai.

– Ko reikia?

Haris metė skvarbų žvilgsnį į siaurą tarpdurio plyšį. Jo vaizduotė buvo tiek įsiaudrinusi, kad tikėjosi išvysti bet ką: nuo pakaruoklio iki pašėlusio šeimininko, įremiančio jo pilvan patrumpintą dvivamzdį už tai, kad išvertė iš lovos.

Laimė, nieko panašaus neišvydo – jį pasitikęs žmogus atrodė ganėtinai draugiškas. Haris neįstengė jo dorai įžiūrėti. Veido bruožai susiliejo su viską gaubiančiais šešėliais, bet balsas skambėjo maloniai. Bent jau niekas nepuolė keiktis. Kol kas.

– Labą vakarą, pone. Esu šerifo pavaduotojas Dvaitas Haris iš Savanos nuovados.

Vyriškis truputį palinko priekin ir dirstelėjo į golfomobilį, paliktą prie kelio. Ginantis nuo turistų ir nepageidaujamų atėjūnų antplūdžio, tarp Šv. Onos salos ir sausumos nekursavo joks keltas. Svečiai atplaukdavo arba nuosavais laiveliais, arba turėjo juos nusisamdyti. Išlipę prieplaukoje, po dvidešimt dviejų su puse tūkstančio hektarų – dar koks šimtas ten ar šen – ploto salą galėjo keliauti pėsčiomis arba išsinuomoti golfomobilį. Siauručiais vieškeliais, kurių daugelis tyčia buvo neasfaltuoti, automobiliais važinėjo tik vietiniai.

Golfomobilis atrodė labai kukliai ir, sumetė Haris, mažumėlę žemino jo autoritetą. Gelbėdamas garuojantį pasitikėjimą savimi, jis pasitaisė smuktelėjusį policininko diržą su ginklo dėtuve.

Vyriškis kitapus durų pasiteiravo:

– Kuo galiu padėti, pone Hari?

– Pirma, dovanokit, kad trukdau. Šįvakar man paskambino viena merguželė iš Niujorko.

Vyriškis laukė nepratardamas nė žodžio.

– Ieškojo žmogaus, kurio inicialai – P. M. E.

– Mat kaip?..

– Negalėjau sakyti, kad mano popieriuose būtų kas nors tokiu vardu.

– O yra?

– Popieriuose? Ne, pone, nieko tokio nėra.

– Ir vis dėlto jūs – čia?

– Prisipažįstu, kad apėmė smalsumas. Nepažįstu nieko, kieno vardas būtų vien iš pirmųjų raidžių. Bet kad ir būtų, menka bėda – mes gerbiam visų anonimiškumą.

– Pagirtina.

– Šv. Onoj nuo neatmenamų laikų būdavo liaudies, kuri dėl vienokios ar kitokios priežasties nuo ko nors slapstydavosi.

Tai ištaręs Haris iškart prikando lūpą. Žodžiai nuskambėjo tarsi koks kaltinimas ar priekaištas. Stojo ilga tyla. Galų gale nervingai krenkštelėjęs tęsė:

– Na, tai ėmiau ir nusprendžiau padaryti damai paslaugą. Atplaukiau čia policijos motorlaiviu, pasiklausinėjau vietinių prieplaukoje, o tie mane nukreipė čionai.

– Ko ta moteris iš Niujorko norėjo?

– Žinot, pone, kad aš net dorai nepasakysiu. Tikrai žinau, kad ji nei kokia antstolė, nei advokatė. Sakė, kad turi reikalą į P. M. E. Pamaniau, gal būsit koks aukso puodo laimėtojas žirgų lenktynėse, gal tamstos ieško makleris Edas Makmenas ar Dikas Klarkas...

– Nedalyvauju jokiuose azartiniuose lošimuose.

– Na, nedalyvaujat, tai nedalyvaujat...

Haris stumtelėjo kepurę nuo pakaušio ir pasikasė. Galvoje kirbėjo nerami mintis: kurių galų tas vyras nekviečia vidun, nors priebutin, ir net neįjungia šviesos? Galiausiai nusprendė, kad mandagiai tupinėdamas nieko nepeš, tad tiesiai šviesiai išpyškino:

– Tai ar pats būsit P. M. E., ar kurių galų?

– Ar ji prisistatė?

– Ar ta moteris? Taip...

Uniformos marškinių kišenėlėje Haris sužvejojo kiaurai prakaitu permirkusį raštelį – velniškai nesmagu! Vis dėlto, imdamas iš Hario rankos popierėlį ir skaitydamas, vyriškis to permirkimo nepastebėjo arba jam buvo nė motais.

– Čia – jos telefono numeriai, – paaiškino Haris, – visi, kiek davė. Pamaniau, kad tas jos reikalas bus svarbus, jei jau šitiek pridiktavo. Todėl iškart ir išsiruošiau.

– Didžiai dėkoju už rūpestį, šerife Hari.

– Pavaduotojau...

– Pavaduotojau Hari.

Po šių žodžių, Hariui net nespėjus mirktelėti, durys užsitrenkė tiesiai prieš nosį.

– Tau irgi labos nakties, – sumurmėjo pats sau, toldamas nuo durų.

Po batais vėl sugurgždėjo akmenėliai. Aplink aklinai sutemo, o po ąžuolų vainikais atrodė dar naktingiau. Baimė neėmė: vyriškis atrodė normalus. Priešišku jo nepavadintum. Gal nesvetingu, bet tikrai ne priešišku.

Sykiu Haris džiaugėsi, kad jo klaidžiojimas baigiasi. Pakartoti šio „malonumo“ savu noru tikriausiai nesiimtų. Kokia jam bėda, kad kažkokią damą iš šitokios tolybės spaudžia reikalas, apie kurį jis ničnieko nenutuokia?

Atsisėdęs ant golfomobilio sėdynės suvokė, kad ją aplašėjo vanduo nuo medžio, kurio šakos sviro viršum galvos. Kol nusigavo iki prieplaukoje palikto motorlaivio, bridžiai kiaurai peršlapo.

Golfomobilį paskolinęs vyriškis Harį nužiūrėjo nepatikliu žvilgsniu:

– Radot?

– Taip, dėkui, kad parodėt kelią, – atsakė Haris, – ar pačiam tą tipą kada teko sutikti?

– Tenka kartkartėmis, – nutęsė vyriškis.

– Neatrodo keistas?

– Į akis nekrinta.

– Ar būna su juo kokių bėdų?

– Tai kad ne... Vaikšto pats sau vienas dažniausiai.

– Saliečiams neužkliūva?

– Ar kelionei atgal nenorėsit benzino?

Pastarieji žodžiai nuskambėjo kaip nedviprasmiškas raginimas nešdintis. Haris tikėjosi sužinoti ką nors daugiau apie žmogų, apsigyvenusį dvare su vaiduokliais ir besislapstantį nuo svečių už durų, bet, matyt, ką nors daugiau išpešti nepavyks. Dingsties nuodugniau aiškintis irgi nebuvo – tik asmeniškas smalsumas skatino domėtis, kas verčia žmogų vietoj įprasto vardo pasivadinti triraidžiu trumpiniu ir ko iš jo norėjo niujorkietė.

Padėkojo saliečiui už golfomobilį.

Šis krenkštelėjęs išspjovė rūkalų kartėlį:

– Į sveikatą.

TREČIAS SKYRIUS

– Malonėkite dar porą kadrų, pone ir ponia Rydai!

Marisa ir Nojus šypsojo fotografui, įamžinančiam literatų pokylį savaitraščiui „Publishers Weekly“. Kokteilių valandėlę juos nufotografavo su kitais leidėjais, su apdovanotuoju rašytoju ir su vakarui vadovauti pakviesta įžymybe – buvusia teniso čempione, kuri dabar dėjosi beletriste, vienam rašeivai jos vardu sukurpus romaną apie gyvenimą sporto olimpe.

Per vakarienę šiek tiek atsikvėpę, dabar, renginiui baigiantis, Rydai vėl buvo graibstyte graibstomi. Vis dėlto fotografas žodžio laikėsi: paskutinėje nuotraukoje įamžinęs juodu dviese paliko ramybėje ir nuskubėjo gaudyti aerobikos dievaičio, kurio naujausia knyga apie sveiką gyvenimo būdą pirmavo negrožinių bestselerių sąraše.

Žingsniuodama su Nojumi per tviskantį „Palace“ viešbučio vestibiulį, Marisa atsiduso:

– Pagaliau! Mirtinai pasiilgau naktinių...

– Dar po taurelę ir galėsim visiems pasakyti „labanakt“.

– Po taurelę?

– „LeCirque“.

– Dabar?

– Aš gi tau minėjau.

– Ne, neminėjai.

– Galvą guldau, kad sakiau, Marisa, ir dar pamenu kada – tarp karšto patiekalo ir deserto. Tada pašnibždėjau, kad Nadia pakvietė vieną iš šio vakaro laureatų ir mudu išgerti taurelės.

– Bet nesakei, kad šįvakar.

Marisa pasibodėdama suurzgė. Nadios Šuler ji iš visos širdies nemėgo kaip tik dėl šitokio elgesio: ta literatūros kritikė buvo įkyri, įžūli ir visuomet įstengdavo jai su Nojumi ant kaklo užmesti tokią kilpą, iš kurios nebūdavo galimybės mandagiai išsisukti.

Nadios Šuler komentarų skiltį „Knygos šnekutės" spausdino pagrindiniai dienraščiai, ir jos nuomonė buvo svari. Marisos galva, tik todėl, kad Nadia ragais, nagais ir alkūnėmis išsikovojo visuomenei pažįstamos ir pripažįstamos „vienintelės literatūros kritikės" statusą. Marisai ji buvo atgrasi ir profesiniu, ir asmeniniu požiūriais.

Gudriai regzdama susitikimus sudarydavo įspūdį, tarsi jie bus naudingi visiems pakviestiesiems, tačiau Marisa įtarė, kad Nadia paiso tik savų interesų. Nadia – karjeristė kokių reta, ir atsakymas „ne" jos niekada netenkindavo. Kad ir ko prašytų, ji tikėdavosi sulaukti tik pritarimo, o nepaklusniesiems visada mokėdavo atsainiai pagrasinti pasekmėmis. Marisa šitokias machinacijas permatė kiaurai, bet Nojus, regis, buvo visiškai aklas.

– Nojau, būk geras, atsiprašykime, pasakykime, kad negalim. Tik šį vieną vienintelį kartą?..

– Bet mes jau beveik atėjome.

– Ne šįvakar... – maldavo ji.

– Klausyk, padarykime kompromisą, – sustabdė jis Marisą už rankos, atgręžė į save ir švelniai nusišypsojo. – Nujaučiu, kad šis susitikimas gali būti svarbus.

– Nadia visuomet pasirūpina, kad atrodytų ne tik svarbu, bet ir privaloma.

– Nesiginčiju. Tik šįsyk manau, jog ji spalvų netirština.

– Tai koks tas kompromisas?

– Atsiprašysiu už tave. Pasakysiu, kad tau skauda galvą arba kad rytoj ryte tavęs laukia ankstyvi pusryčiai verslo reikalais. Pakviesim vairuotoją, kad tave parvežtų namo, o aš po vienos taurelės irgi sugrįšiu. Pusvalandis, ne daugiau. Pažadu.

Ji kyštelėjo ranką po jo fraku ir ėmė glostyti krūtinę per standžiai iškrakmolytus marškinius.

– Pone Rydai, aš sugalvojau geresnį kompromisą: pasakysiu

Nadiai, kad šoktų stačia galva į upę, o mudu keliausime namo pas mano naktinukus. Atsimeni? Jų nevalia palikti taip ilgai laukti...

– Paskutinis sakinys vertas oficialiausio tarnybinio rašto...

– Tu – mūsų rašytojas, aš – redaktorė.

– Aš – *buvęs* rašytojas.

– Tokių dalykų nebūna, – žengtelėjusi artyn ji kojomis prisiglaudė prie jo šlaunų. – Tai ką darom? Ką pasakyti naktiniams?

– Nojau! Mes laukiam!

Prie jų prisiartino Nadia Šuler, kurios laikysena priminė generolą, pasirengusį įsakinėti kariams. Skirtumas tik tas, kad ji buvo puošniau apsirengusi ir pasidabinusi dirbtine šypsena. Ji meistriškai mokėdavo pasitelkti moterišką žavesį, kuriuo įžūliai nuginkluodavo savo aukas ir pakildavo laipteliu aukščiau. Aibės žmonių tam neatsispirdavo. Nadia buvo dažna ir populiari pokalbių šou viešnia televizijose. Letermenas ją tiesiog dievino ir buvo vienas iš daugelio jos pažįstamų garsenybių. Ji įgudo visur ir kiekviena proga fotografuotis su aktoriais, muzikantais, manekenėmis ar politikais – tai tapo jos kasdiene duona.

Nadia pati save ištempė į aukštumas, kurių, Marisos nuomone, nebuvo verta. Jos autoritetas buvo saviveiklos ir didelio muštro padarinys, be jokio svaraus pagrindo, kuris paremtų jos reiškiamą nuomonę apie rašymą ir leidybos verslą. Vis dėlto nei rašytojai, nei leidėjai negalėjo sau leisti jos skaudinti, antraip grėsė pavojus, kad kita knyga Nadios laikraščių skiltyje bus sutrinta į miltus.

Šįvakar ji buvo įsikibusi į parankę pastaruoju metu itin populiariam romanistui, kuris atrodė truputį apspangęs. Arba apsirūkęs, jei galima tikėti gandais. O gal tiesiog jį svaigino reaktyvinis pagreitis, kuriuo Nadia jį ištempė į pačias nuskardenusio pobūvio aukštumas.

– Nojau, ar jau einam? Mūsų staliukas nebus rezervuotas amžinai!

– Na... – susvyravo Nojus ir dirstelėjo į Marisą.

– Kas čia vyksta? – sučirškė Nadia veriančiu, dantų gydytojo grąžtui giminingu balsu. Ji automatiškai kreipėsi į Marisą, greit sumodama, kad abejonių šaltinis tikriausiai bus ji.

– Absoliučiai nieko, Nadia. Mudu su Nojumi tiesiog kalbėjomės apie asmeninius reikalus.

– O, varge! Negi aš pataikiau į kokią nors svarbią akimirką?

Nedaug trūko, kad garsiąją kritikę palaikytum gražia, bet viską gadino tam tikras atšiaurumas, prasiveržiantis ledine šypsena ir suktu žvilgsniu, pro kurį, rodos, neprasmukdavo nė menkiausia smulkmena. Nadia visad nepriekaištingai rengėsi, šukavosi ir dabindavosi priderintais aksesuarais, tačiau nei šilkai, nei rafinuočiausi papuošalai nepridėjo jai moteriškumo.

Sklandė gandai, kad Nadia vyrus dorodavo kaip buhalterijos automatas, sučiaumojantis ir išspjaunantis lauk visus, kurie nemaitindavo jos azarto arba nebebūdavo naudingi karjerai. Kitaip tariant, visus minkštavidurius. Šnekos apie Nadios palaidą gyvenimą Marisai neatrodė nei perlenktos, nei laužtos iš piršto, bet ji niekaip nepajėgė atsistebėti skaičiumi vyrų, kuriems Nadia atrodė seksualiai patraukli.

– Taip, mudu buvome įsitraukę į šeimyninius svarstymus. Kaip tik aiškinau Nojui, jog užvis mažiausiai dabar norisi eiti su jumis lenkti taurelių, – meiliai šypsodamasi atrėmė Marisa.

Nojus ėmė gelbėti padėtį:

– Dovanok, Nadia. Šįkart mudu atsiprašysime. Parvešiu žmoną namo ir paguldysiu lovon...

– Oi ne, aukse, – pertraukė jį Marisa, neketindama Nadios Šuler akivaizdoje rodytis „kraujuojančia“ žmona. – Man nė į galvą nešautų pagrobti tave, kai laukia tokia pareiga.

– Aš taip nepavadinčiau, – greit atkirto Nadia. – Tai tiesiog reta proga bičiuliškai paplepėti apie reikalus su vienu perspektyviausių romanistų mūsų verslo padangėje.

Perspektyvusis romanistas kol kas nė nepyptelėjo. Jis tiesiog stovėjo apsiblaususiomis akimis, beviltiškai nutolęs nuo čia vykstančio pokalbio. Marisa Nadiai atsakė supratingu žvilgsniu:

– Žinoma, aš būtent tai ir turėjau omeny. Eikit, – pridūrė atsigręžusi į Nojų. – Namo parvyksiu pati.

Jis akimirką žiūrėjo dvejodamas:

– Ar tikrai?

– Be jokių kalbų.

– Tuomet sutarta, – nušvito Nadia, stipriai timptelėdama už rankos romanistą. Šis išsitiesė žingsniuoti koja kojon su ja, tarsi už-

hipnotizuotas karys, – jūs čia atsilabinkit, o mudu užimsime staliuką. Nojau, ką tau užsakyti? Kaip visada?

– Taip, būk gera.

Toldama lyg tarp kitko mestelėjo Marisai:

– Pailsėk, brangute.

Parkeris Evansas stebeilijo pro langą tuštumon.

Iš ten, kur jis stovėjo, pajūrio nebuvo matyti, bet įsiklausius pasigirsdavo bangų mūša. Mėnulį slėpė lietaus debesys, o joks kitas, nei tikras, nei dirbtinis šviesos spindulys tamsos nemiežė.

Pro pirmojo aukšto langą užpakalinėje namo pusėje Parkerio žvilgsnis užčiuopė kąsnį pievos, iki tos vietos, kur ji stačia pakopa nutrūksta, – tolėliau, jau nebe tokiu aštriu kampu, ji driekiasi iki pat paplūdimio. Tas staigus pievos skardis dabar atrodė tarsi slenkstis į juodą tuštumą, kuri kažkur tolumoje susiliejo su vandenynu. Nenuostabu, kad senovės jūreiviai bijojo visokių netikėtumų, tykančių nepažįstamoje teritorijoje.

Kambaryje už nugaros irgi tvyrojo tamsa. Neatsitiktinai. Jis sąmoningai nejungė šviesos, antraip lange apsigyventų jo atspindys. Jis mieliau stebeilijo į tuštumą negu į save.

Šiaip ar taip, kad įžiūrėtum tuos kelis telefono numerius, kuriuos laikė rankoje, daug šviesos nereikėjo. Tiesą sakant, jis drąsiai galėjo apsieiti ir be raštelio: visus numerius jau mokėjo atmintinai.

Pagaliau šeši laukimo mėnesiai pasiteisino. Marisa Materli-Ryd ėmė jo ieškoti.

Dar vakar Parkeris svarstė, ar nepalaidojus šio veiksmų plano ir nepabandžius suregzti naujo. Šitiek laiko nesulaukęs iš jos nė žodelio, jau galvojo, kad ji bus perskaičiusi „Pavydo“ prologą, pasibodėjusi juo, nusviedusi į šalį ir net nepasivarginusi mandagiai padėkoti už pastangas.

Jam net sykį dingtelėjo, kad jo rankraštis jos nepasiekė: tarkim, firmos sekretoriatas, skirstydamas paštą, galėjo neatidžiai perskaityti adresą arba išmesti su šiukšlėmis. Apskritai šiais laikais reta leidykla saugo atmestų darbų archyvą. Arba rankraščiai prasiskverbia pro rašytojų agentų sietą, arba – amen.

Jei kartais jo puslapiai išgyveno pirmąją atranką, tai kuris nors iš jaunesniųjų redaktorių, kurių darbas – ką nors išsunkti iš atmestų darbų krūvos, vis vien galėjo taip paskandinti „Pavydo“ prologą, kad šis niekada negalėtų išvysti jos kabineto durų. Vienaip ar kitaip, jis jau buvo beįtikįs, kad planas neišdegė, ir teks kurpti naują.

Taip atrodė vakar. O štai įrodymas, kaip per vieną dieną viskas gali apsiversti aukštyn kojomis. Vadinasi, tie popieriai atkako iki jos stalo ir ji juos perskaitė, nes šiandien mėgino su juo susisiekti.

„Mariza Maderli Rid.“ Šerifo pavaduotojas klaidingai užsirašė ir jos vardą, ir abi pavardes. Parkeris vylėsi, kad bent telefono numerius išklausė dėmesingiau.

Vadinasi, ji skambina „su reikalu“... Tokį atsakymą gavo policininkas Dvaitas Haris, paklausęs, kam jai reikia P. M. E. Ji nori aptarti dalykišką pasiūlymą. Parkeriui tai gali būti geras ženklas, bet lygiai taip pat ir blogas. Arba kas nors per vidurį.

Ji puikiausiai gali skambinti vien tam, kad jo darbą išdėtų į šuns dienas ir dar išdraskytų akis už tai, kad drįso jos prestižinei leidyklai siųsti tokį varganą mėšlą. Kita vertus, ji gali pasielgti ir švelniau: pagirti jo talentą, bet apgailestauti, kad šitokia kūryba, deja, neatitinka jų leidybos poreikių, bet kas žino, gal laimė nusišypsos kitose leidyklose.

Vis dėlto tokie atsakymai paprastai siunčiami paštu drauge su prierašu „ačiū, nereikia“, kuris suraitomas pakankamai griežtu tonu, kad atgrasytų nuo tolesnių mėginimų, bet sykiu padrąsinančiai, kad atmestasis rašytojas nešoktų stačia galva nuo artimiausio tilto.

Tik Materli-Ryd nežinojo, kur tokį laišką siųsti. Jis pasirūpino, kad paštu nieko nepeštų. Tad jei ji tenorėjo „Pavydą“ atmesti, tiek jis ją ir tebūtų girdėjęs. Bet ji atkakliai jo ieškojo, todėl galėjai manyti, kad jo laukė palankios naujienos.

Kita vertus, šampaną šaudyti dar anksti. Dar ne metas kelti save padangėn už begalinį gudrumą. Kol dar džiaugsmas neišsikerojo, jis pasistengė numušti kraujospūdį, susigrąžinti tolygų alsavimą ir išsaugoti blaivų protą. Laimė arba nesėkmė priklausė ne nuo to, kas iki šiol nuveikta, bet nuo tolesnių jo žingsnių.

Tad, užuot šventęs šį milžinišką postūmį, jis valandų valandas grężė akimis lietingą užgesusios mėnesienos naktį. Švelniai bangų mūšai ska-

laujant pakrantę, jis svarstė įvairias galimybes. Tolimi kaimynai Šv. Onos saloje miegojo, žiūrėjo vėlyvas televizijos laidas arba mylėjosi po vasarinėmis antklodėmis, o Parkeris Evansas nėrė planą.

Darbą lengvino tai, kad pabaiga jam jau žinoma. Mintyse jis nė akimirkai nepaleido iš akių didžiojo finišo. Jam nė į galvą nešovė ignoruoti Marisos Materli-Ryd pastangas jį pasiekti arba šiaip viską mesti ir palikti kaip buvo.

Ne, taip toli nuėjus, užvaldė ryžtas sulaukti atomazgos. Tačiau pusiaukelėje nevalia padaryti nė menkiausios klaidos. Kiekvieną žingsnelį būtina kuo kruopščiausiai apgalvoti, apie kokį nors neatsargumą negalėjo būti nė kalbos. Planas privalo būti nepriekaištingas.

O jei vis dėlto kur nors pusiaukelėj ryžtas žygiuoti iki pat galo susvyruotų, pakanka prisiminti, kaip velnioniškai ilgai teko šio momento laukti. Šešis mėnesius.

Na... šešis mėnesius ir keturiolika metų.

Marisa stvėrė plyšaujantį telefoną. Markstydamasi sutelkė žvilgsnį į švytintį laikrodį ant naktinio staliuko. Penkios valandos dvidešimt trys minutės. Tegu juos skradžiai...

Tuomet ją akimirksniu užtvindė siaubo banga. Ar tai reiškia, kad jau atėjo metas tam neišvengiamam skambučiui, kuriuo jai bus pranešta, kad tėvą ištiko infarktas, insultas ar dar kas nors?

Ji nerimastingai suspaudė ragelį:

– Klausau?

– Marisa Materli-Ryd?

– Aš.

– Kada tamsta liausies knisusi man gyvenimą?

Tai buvo taip netikėta, kad šiam įžūliam klausimui suvirškinti prireikė poros akimirkų.

– Atsiprašau? Kas čia skambina?

Ji atsisėdo lovoje, uždegė lempą ir ištiesė ranką norėdama pažadinti Nojų, bet jo lovos pusė buvo tuščia. Atsigręžusi išvydo nepaliestą patalynę ir išpurentą, nė kiek nesuglamžytą pagalvę.

– Jūsų skambutis šerifui man padarė labai prastą įspūdį, – ugningai išpyškino balsas.

„Kur Nojus?..“

– Dovanokite, nelabai... Tebesu užsimiegojusi... Minėjote šerifą?

– Šerifą, šerifą. Jau atsibudai?

Ji staigiai kvėptelėjo:

– P. M. E.?

– Mano namuose šniukštinėjo policininkas. Ką tu...

– Aš...

–...sau galvoji?!

– Aš...

–... įsivaizduoji, jog galima šitaip...

– Jūs...

–...šikt žmonėms gyvenimą? Kas prašė?

– Malonėkit bent sekundę patylėti!

Kilstelėtas balsas ir griežtas tonas tiradą staiga nutraukė, tačiau Marisa jautė telefono laidais pulsuojančias įtūžio bangas. Porą kartų giliai įkvėpusi ir nusiraminusi, ji prakalbo dalykiškiau:

– Perskaičiau jūsų prologą ir jis man patiko. Norėjau su jumis apie tai pakalbėti, bet nežinojau, kaip susisiekti. Pats *nepalikote* jokios galimybės jus surasti. Todėl paskambinau į nuovadą tikėdamasi, kad...

– Grąžink.

– Prašau?

– Prologą. Parsiųsk jį man atgal.

– Kodėl?

– Tai šūdas.

– Nieko panašaus, pone...

– Apskritai neturėjau jo siųsti.

– Aš kaip tik džiaugiuosi jį gavusi. Tie keli puslapiai intriguoja ir yra parašyti su išmone. Jei ir likusioji knygos dalis tokia pat gera kaip prologas, galvoju jūsų rankraštį pirkti.

– Aš nieko neparduodu.

– Neparduodat?

– Klausyk, gal mano tartis ir pietietiška, bet vis vien tebekalbu angliškai. Kuris sakinys buvo neaiškus?

Vyriškio balsas turėjo ryškų geografinį akcentą. Paprastai ją masindavo minkštos pietinių valstijų „r“ bei nutęstos balsės. Tačiau

jo kalbėsena buvo šaiži ir šiurkšti. Jei ne jo kūrybinė potencija ir neatrastas talentas, kurį ji jautė užčiuopusi, jau seniai būtų numetusi ragelį. Bet ji kantriai paklausė:

– Jei nenorite, kad jūsų knyga būtų spausdinama, kodėl tuomet siuntėte prologą leidyklai?

– Nes man trumpam užtemo protas, – atsakė jis, mėgdžiodamas jos taisyklingą tartį, – paskui persigalvojau.

Marisa ėmėsi kitokios taktikos:

– Turite atstovą?

– Atstovą?

– Agentą.

– Nesu aktorius.

– Ar bandėte siūlyti rankraščius kada nors anksčiau?

– Klausyk, pasiųsk man jį atgal, tvarka?

– Ar per kelias vietas?

– Sakai, ar siunčiau kitiems leidėjams? Ne.

– Tai kodėl pasiūlėt man?

– Žinai ką? Niekur nieko nesiųsk. Subruk į pirmą po ranka pasitaikiusią šiukšlių dėžę, panaudok prakuroms arba patiesk narvelyje, man nusispjaut.

Pajutusi, kad jis tuojau padės ragelį, ji paskubomis šūktelėjo:

– Dar vieną minutėlę, būkite malonus...

– Kalbamės už mano šlamančius.

– Prieš jums galutinai apsisprendžiant knygos neparduoti, o, mano manymu, vėliau dėl to apgailestautumėt, suteikite man galimybę susidaryti apie ją profesionalią nuomonę. Pažadu būti negailestingai nuoširdi. Jei pasirodys, kad ji tikrai nieko verta, taip ir pasakysiu. Leiskite man bent nuspręsti, ar ji gera. Prašau atsiųsti man visą rankraštį.

– Jis jau pas tave.

– Pas mane?

– Ar tau atrodo, kad mikčioju?

– Norite pasakyti, kad prologas yra viskas, ką turit?

– Tai nėra viskas, ką *turiu*. Tai viskas, ką *parašiau*. Likusi knygos dalis – mano galvoj.

– Aha...

Ji jautėsi nusivylusi. Galvojo, kad likusi knygos dalis jau parašyta arba beveik gatava. Jai net į galvą nešovė, kad tėra tik tie pirmieji dvylika puslapių.

– Turėtumėte baigti. O tuo tarpu...

– Tuo tarpu tamsta eikvoji mano telefono sąskaitą. Jei nenori išlaidauti už pašto siuntą, sudraskyk tuos prakeiktus popiergalius į skutus. Viso. Beje, – daugiau policininkų pas mane nesiuntinėk.

Nutilusį telefono ragelį Marisa kelias sekundes palaikė prie ausies ir palengva, susimąsčiusi padėjo ant aparato. Pokalbis buvo daugiau negu keistas. Jai net atrodė, kad viską susapnavo.

Bet nesapnavo. Sėdėjo pakirdusi kaip styga. Pagal Manhatano laiką dabar buvo gili naktis, o jos vyro jų bendroje lovoje – nė kvapo. Net jei keistasis skambutis nebūtų kaip reikiant išbudinęs, tai Nojaus dingimas tikrai prie to prisidėjo.

Jautėsi sunerimusi, todėl kilo mintis apskambinti ligoninių priimamuosius. Tačiau jį paliko Nadios Šuler draugijoje, o tai tiek siutino, kad norėjosi sviesti į sieną ką nors sunkaus.

Vienaip ar kitaip, miegai išsisklaidė. Kai nubloškusi antklodes ropštėsi iš lovos ir jau siekė chalato, į miegamąjį įžingsniavo Nojus, mandagiai delnu pridengdamas žiovulį. Jis tebemūvėjo frako kelnėmis, vilkėjo marškinius, bet jau be rankogalių segtukų ir ištrauktus iš kelnių. Švarką nešėsi persimetęs per petį. Batus – rankoje.

– Ar man pasigirdo, ar skambėjo telefonas? – pasiteiravo.

– Skambėjo.

– Danielis? Tikiuosi, nieko blogo nenutiko.

Jai nuoširdžiai palengvėjo išvydus Nojų gyvą ir sveiką, bet jo atsainumas stulbino.

– Nojau, kur, dėl Dievo, galima praleisti kiaurą naktį?

Jos tonas Nojų sustingdė. Suglumęs kilstelėjo akis:

– Apačioj, ant sofos poilsio kambary.

– Kodėl?

– Kai grįžau, jau miegojai. Nenorėjau žadinti.

– Kelintą grįžai?

Nebyliai protestuodamas prieš ausyse švinkstantį jos toną, Nojus kilstelėjo antakį:

– Atrodo, apie pirmą.

Jo ramybė vis labiau erzino:

– Sakei man, ne – žadėjai, kad grįši po pusvalandžio.

– Galvojom, kad išlenksim po vieną, bet padarėm po dvi. Kas čia tokio?

– Tas, kad penkios dvidešimt pažadinta telefono suvokiau, jog miegu viena, – ji beveik šaukė, – tegu atrodysiu iracionali, bet savo vyrą tokiu metu tikiuosi rasti miegant šalia, nebent žinau priežastį, kodėl jo ten gali nebūti.

– Bet neatrodo, kad manęs būtum pasigedusi, kol tavęs nepažadino.

– Tu mane kaltini?!

Jos balsas pasidarė spigus. Taip plyšauja besmegenės žmonos. Scena priminė į beformį flanelinį chalatą įsisupusią, į nukleiptas šlepetes įsispyrusią bobą su suktukais plaukuose, mojuojančią kočėlu neištikimam vyrui, kurį užtiko patyliukais įsliūkinant pro užpakalines duris.

Ji akimirką patylėjo, mėgindama atgauti savitvardą, nors šiurpo iš pykčio:

– Jei pasistengtum prisiminti, Nojau, tai aš visaip mėginau sugundyti, kad tiesiai po darbo grįžtume namo. Bet tu už mus nusprendei dalyvauti tame bankete be galo ir pabaigos. Kai šiaip taip jos sulaukėm, stengiausi tave įkalbėti vakaro likutį praleisti dviese, bet tau prireikė stikliuko su ponia Vampyre ir tuo apsinešėliu.

Nojus numetė batus ant grindų, nusivilko marškinius, atsegė kelnių užtrauktuką ir jas nusimovė.

– Kiekviena to „apsinešėlio“ parašyta knyga kietais viršeliais parduodama milijoniniu tiražu. Minkštais – triskart tiek. Jam atrodo, kad išspaustų ir daugiau. Jis turi priekaištų savo dabartinei leidyklai ir ketina pereiti kiton. „Vampyrė“ suorganizavo susitikimą prie taurelės manydama, kad tai bus naudinga abiem šalims. Ir neklydo. Rašytojas sutiko, kad parengtume jam leidybinės sutarties projektą. Netrukus su mumis susisieks jo agentas ir mes aptarsime sąlygas. Norėjau tau ir Danieliui padaryti staigmeną rytoj, bet ką čia dabar... – iškalbingai trūktelėjęs pečiais prisėdo ant lovos

krašto, – ir kad neliktų visiškai jokių paslapčių, pasakysiu, kad „apsinešėlis“ tiek prisisprogo, jog mums sąžinė neleido pasiųsti jo vieno namo. Mudu su Nadia jį parvežėme ir paguldėme lovon. Patikėk, malonumas menkas. Po to pasigavom taksi ir parvažiavom iki centro. Ji išlipo prie Tramp Tauerio. Grįžęs namo pakilau laiptais, radau tave saldžiai miegančią ir nusprendžiau nežadinti. Man atrodė, kad kiaurą vakarą dariau viską, kas geriausia tau ir mums visiems, – tęsė jis, priglausdamas ranką prie krūtinės ir švelniai linktelėdamas galva, – bet atleisk man už vėjavaikiškumą...

Nepaisant šios logiškos atomazgos, Marisai tebeatrodė, kad turi teisę pykti:

– Galėjai paskambinti.

– Galėjau, bet žinodamas, kokia buvai išvargusi, nenorėjau žadinti.

– Nenoriu būti įsipareigojusi Nadiai.

– Aš apskritai niekam nemėgstu įsipareigoti, bet pabrėžtinai atstumti Nadią – neprotinga. Jos palankumas neša naudą, o antipatija gresia dideliais nemalonumais.

– Vyrams bet kuriuo atveju gresia tik viena – atsidurti sąvartyne.

Jis nusišypsojo:

– Kodėl moterys, ypač tu, taip išgražėja pykdamos?

– Taip, aš supykau.

– Žinau.

– Ir tebepykstu.

– Be reikalo. Nenorėjau, kad jaudintumeisi. Dovanok, – jis pažvelgė švelniai šypsodamasis, – nėra nė menkiausios dingsties pavydui.

– Eik jau? – atšovė sausai. – Kas jau kas, bet paranoja gali mane persekioti vien dėl romanų, kuriuos spėjai prasukti iki mūsų vestuvių.

– Marisa, tu irgi turėjai romanų.

– Taip. Net du. Tu tiek apžiodavai per savaitę. Be to, pradėjai dešimtmečiu anksčiau.

Lazdos perlenkimas jį pralinksmino:

– Šis kaltinimas nenusipelno mano komentaro. Tu – mano žmona. Visa kita nebeturi reikšmės.

– Net ir tų dienų malonumai?

Ji vis dar atrodė įtūžusi.

– Gana tų nesąmonių, slėpkim ragus. Atleisk man, ir baigta, ką? Juk pati to nori.

Ji prisimerkė žaibuodama dirbtinu įtūžiu:

– Nojau, nepersistenk!

– Marisa...

Ji abejodama žengė artyn. Dar jai tebesant pusiaukelėj, jis atsistojo ir nutvėrė už rankos. Timptelėjęs prisitraukė greta ir pasodino ant lovos. Švelniai užglostęs plaukų sruogą jai už ausies, pabučiavo į skruostą. Ji dar porą akimirkų dėjosi ledo karaliene, bet greitai sutirpo.

Po pirmo ilgo bučinio Marisa sušnabždėjo:

– Troškau šito visą dieną...

– Tereikėjo pasakyti.

– Aš sakiau.

– Tu teisi, – atgailaudamas atsiduso. – Leisk bent dabar atlyginti skriaudą.

– Geriau vėliau, negu niekad...

– Ar man pasigirdo, ar tu kažką minėjai apie naktinių nuvilkimo pratybas?..

Po kelių akimirkų jų kūnų niekas nebeskyrė. Lūpomis gnybčiodamas jos kaklą, Nojus pasiteiravo:

– O kas skambino?

– Hmm?

– Mus abu pažadino telefonas. Kas ten buvo?

– Šitas klausimas gali palūkėti... – perimdama iniciatyvą, ji nubraukė jo ranką pilvu žemyn prie įdubos tarp savo šlaunų. – Jei nori kalbėtis, Nojau, tuomet, būk geras, apie nešvankybes...

KETVIRTAS SKYRIUS

Danielis Materlis atidėjo rankraštį į šalį ir susimąstęs timptelėjo apatinę lūpą.

– Na ir kaip? – pasiteiravo Marisa. – Ar man vaidenasi, ar tai tikrai verta dėmesio?

Gėrėdamiesi maloniu rytmečio oru, jiedu pusryčiavo vidiniame Danielio miesto rezidencijos kieme Aukštutiniame Ist Saide. Žiedais plyštantys terakotos vazonai spalvino plytinius pasienius, pavėsį teikė išsikerojęs jovaras.

Kol Danielis skaitė „Pavydo“ prologą, Marisa padėjo Maksinai paruošti pusryčius. Materlių namų šeimininkė Maksina praktiškai pilnateise jų šeimos nare tapo dar prieš Marisos gimimą.

Šįryt ji buvo vaidinga kaip visada: pyko, kad Marisa lenda į jos virtuvę, ir peikė dėl to, kad nemoka išsunkti apelsino sulčių. Iš tikrųjų toji moteris mylėjo Marisą kaip savo dukrą ir atstojo jai motiną nuo tada, kai tikroji mirė, Marisai dar tebesant vidurinėje. Šeimininkės valdingumo Marisa už gryną pinigą neėmė – žinojo, kad taip ji reiškia savo meilę.

Iki baltumo išplaktą omletą, pakepintus pomidorus ir po kvietinį skrebutį tėvas su dukra sukrimto tylomis, Danieliui skaitant prologą.

– Ačiū, Maksina, – padėkojo jis, Maksinai atėjus nurinkti lėkščių ir pripilti nugertos kavos puodukus. – Tu teisi, širdele, – tęsė kreipdamasis jau į Marisą, – parašyta gerai.

– Džiaugiuosi, kad tau irgi patiko.

Jai buvo malonu, kad jis patvirtino jos nuomonę. Jos tėvas tikriausiai buvo vienintelis žmogus pasaulyje, skaitęs ir iš naujo perskaitęs daugiau knygų negu ji pati. Jei jų nuomonės dėl kokios nors knygos nesutapdavo, abu tai priskirdavo skonio savitumams, tačiau gerą rašytoją nuo prasto visuomet atskirdavo vienbalsiai.

– Naujokas?

– Neįsivaizduoju.

Danielis nustebo:

– Nežinai?

– Ant mano stalo šis rankraštis atsidūrė, švelniai tariant, neįprastu būdu, – atsakė ji ir paaiškino, kaip ji surado šį prologą ir kiek nedaug jai težinoma apie slaptąjį autorių.

Galiausiai dar atpasakojo rytinį pokalbį telefonu ir piktai purkštelėjo:

– Kas šiais laikais žaidžia inicialais? Taip elgiasi tik kvaili paaugliai. Tai prilygsta tam, ką iškrėtė ta garsenybė, pradėjusi pasirašinėti simboliu. Visi paskui laužė liežuvius: „Atlikėjas, anksčiau žinotas Princo vardu“...

Maišydamas grietinėlės pakaitalą paskutiniame kavos puodelyje, kurį jam leido dieta, Danielis sukikeno:

– Man regis, tai tik prideda žiupsnelį paslaptingumo ir romantikos, ar ne?..

– O man atrodo, kad įstato rakštį minkšton vieton... – toliau pyko ji.

– Nesiginčiju, pridaro bėdos. Toks užsispyrimas gali reikšti du dalykus: arba už to slypi geras rašytojas, arba kaip tik – niekam tikęs.

Jam svarstant, Marisa galvojo apie tėvą: „Kada jis spėjo taip susenti?“ – šmėkštelėjo nerimastingas klausimas. Kiek tik siekia atmintis, jo plaukai, regis, per amžius buvo sniego baltumo, tačiau pastaruoju metu pradėjo regimai slinkti. Jos motina, Rozmerė, buvo antroji našliu tapusio Danielio žmona, penkiolika metų už jį jaunesnė. Marisai gimus, jis jau buvo tvirtai įbridęs į vidutinį amžių.

Vis dėlto jo kūniška energija blėso pamažu. Nors ir grieždamas dantimis, jis sąžiningai laikėsi dietos. Jau prieš daugelį metų liovėsi

rūkyti cigaretes, tačiau atsisakė skirtis su pypke. Jausdamas esąs vienintelis, galintis tinkamai pasirūpinti dukra, iš visų jėgų stengėsi neprisileisti senatvės artyn.

Rodės, amžiaus našta ant jo užgriuvo tik neseniai. Stengdamasis neapkrauti artrito pakirsto klubo sąnario, jis kartkartėmis ėmė pasiramsčiuoti lazda. Sykiu skųsdavosi, kad toks daiktas jį daro karšinčium. Žinoma, „karšinčius" – per stipriai pasakyta, bet tylomis Marisa pritarė, kad lazda nurėžė gabalą visad jam būdingo įvaizdžio. Ant plaštakų pagausėjo kepenų dėmių, o buvusios patamsėjo. Regis, dar prieš porą mėnesių jis buvo gerokai vikresnis.

Kita vertus, kalbant su Marisa, jo akys buvo giedros ir įtaigios, kaip visada:

– Įdomu, ką visa tai reiškia...

– Kas „tai", tėti?

– Nutylėtas siuntėjo adresas ir telefono numeris, tada tas skambutis šįryt, tvirtinimai, kad jo prologas esąs grynas mėšlas ir t. t.

Marisa pakilo nuo kėdės ir patraukė vazono su pelargonija link. Ji nugnybo sudžiūvusį lapą, kurio Maksina nepastebėjo. Marisa ragino namų šeimininkę įsitaisyti akinius, bet ta visad atšaudavo, kad viską mato ne blogiau nei prieš trisdešimt metų. Marisa irgi atkirsdavo: „būtent – visą gyvenimą buvai ne tik žabala kaip šikšnosparnis, bet dar ir tiek išdidi, kad nė piršto dėl to nepajudinai".

Raškydama nuo stiebo parudavusį lapą, galvojo apie tėvo pateiktą klausimą:

– Tikriausiai norėjo sukelti sudėtingas paieškas ir galiausiai būti surastas?

Išvydusi Danielį šypsant, suprato, kad pataikė. Šitaip jis padėdavo susidoroti su pamokomis vidurinėje: niekad nesufleruodavo atsakymų, bet pakreipdavo jos mintis taikliais klausimais, kol ji pati, pasikliaudama dedukciniu mąstymu, rasdavo teisingą atsakymą.

– Antraip nebūtų skambinęs, – tęsė ji. – Jei nenorėjo būti surastas, galėjo išmesti mano telefono numerius. Bet jis paskambino. Ir dar tokiu paros metu, kuomet galėjo demonstruoti savo pranašumą.

– Be to, per garsiai ir per daug atsikalbinėjo.

Suraukusi antakius, ji grįžo prie kalto metalo kėdės:

– Dėl to nesu tokia tikra, tėti. Atrodė tikrai supykęs. Ypač dėl to policininko.

– Gali būti – nieko nesakau. Vis dėlto jis neatsispyrė pagundai užmegzti su tavimi ryšį, kad išgirstų, ką pasakysi apie jo rankraštį.

– O rankraštis tikrai puikus. Po to prologo netveriu savame kailyje iš smalsumo, kas tas jaunuolis motorlaivyje? Ką darė? Kas buvo prieš tai? Dėl ko susimušė su draugu?

– Iš pavydo, – atsakė Danielis.

– Bet kutena vaizduotę, sakyk ką nori. Iš kokio pavydo? Kas ko kam pavydėjo?

– Aišku kaip dieną, kad prologas pataikė į dešimtuką. Rašytojas prasiskverbė į tavo mintis ir privertė spėlioti.

– Tegu jį velniai!..

– Ką galvoji daryti?

– Pamėginsiu kaip nors užmegzti profesionalų kontaktą, jei tik su tokiu padūkėliu pavyks. Su šiuo tipu nebus lengva dirbti – neturiu jokių iliuzijų.

– Ar žinai bent jo telefono numerį?

– Dabar jau turiu – mano telefonas rodo, kas skambino. Patikrinau šįryt – rajono kodas toks pat, kokį rinkau vakar.

– O taip... Šiuolaikinės technikos stebuklai... Mano laikais...

– Tavo laikais? – juokdamasi pertraukė ji. – O kieno gi laikai dabar, jeigu ne tavo?

Ji švelniai patapšnojo jo dėmėtą ranką. Sykį vis vien jo neteks, ir ji nė nebandė įsivaizduoti, kaip tą netektį išgyvens. Šituose namuose ji užaugo ir nelengva buvo su jais skirtis net iškeliaujant į universitetą. Trečiame aukšte tebėra jos miegamasis, jei kada užsimanytų pernakvoti. Danielio miegamasis – aukštu žemiau, ir jis užsispyrė niekur iš ten nesikraustyti, nors užlipti ir nulipti darėsi vis sunkiau dėl sąnarių skausmo.

Marisa mena Kalėdų rytmečius, kuomet nubusdavo neprašvitus, nukurdavo laiptais žemyn pas jį ir melsdavo, kad eitų drauge pažiūrėti, ką Kalėdų senelis paliko po eglute.

Ryškių ir linksmų prisiminimų apie vaikystę buvo marios: kaip jiedu čiužinėdavo ant ledo Centriniame parke, vaikštinėdami po gatvės muges kimšo dešrainius ar pupų maltinius pitoje, laisva ranka vartydami knygas komisų lentynose, kaip po dieninių spektaklių gurkšnodavo arbatą Plazoje, skaitydavo jo darbo kambaryje prie židinio, kaip šeimininkaudavo kviestiniams pietums jų valgomajame ar drauge su Maksina vidurnakčiais šmurkšteldavo virtuvėn naktipiečių. Visi prisiminimai buvo malonūs.

Marisa buvo vėlyva vienturtė, tad nuolat jautė jo beribę meilę. Užuot tapusi juos supriešinusiu pleištu, motinos mirtis tėvo ir dukters ryšį tik sutvirtino. Tėvas mokėjo griežtai ir nuosekliai drausminti, bet to retai kada prireikdavo. Ji buvo klusni ir visada vengdavo jo nemalonės.

Vis dėlto tik vieną kartą sunkiai nusižengė – paslapčia išsmuko pro virtuvės langą ir su draugais nurūko į naktinį klubą, prie kurio Danielis jai buvo uždraudęs artintis. Grįžusi gerokai po vidurnakčio, ji sužinojo, kokio budraus tėvo būta: virtuvės langą rado uždarytą.

Sukaupusi drąsą ir paskambinusi į duris, ištisą amžinybę laukė, kol Danielis nusileis laiptais. Jis nerėkė. Nepamokslavo. Tiesiog pareiškė, kad kiekvienas paklydimas turi savo kainą: ištisą mėnesį jos laisvė būsianti apribota. Tačiau labiausiai jautėsi nubausta, regėdama jo nusivylimą. Daugiau jai niekada nešovė mintis kur nors pasprukti.

Ji augo apsupta dėmesio, bet nebuvo lepūnėlė. Už kišenpinigius ir kitokias išlaidas turėjo atidirbti namuose. Pažymių knygelė buvo stropiai tikrinama. Ji kur kas dažniau girdėdavo pagyrimus už pažangą negu priekaištus už klaidas. Jos gyvenimas nestokojo meilės, ir Danielis kiekvieną dieną pasirūpindavo, kad ji tai jaustų.

– Tai manai, kad verta dėl „Pavydo“ vargti? – pagaliau paklausė Marisa.

– Be menkiausios abejonės. Rašytojas papirko tavo vaizduotę, tegu ir nesąmoningai, gal net pats nesuvokdamas. Marisa Materli-Ryd tokiam iššūkiui negali atsispirti, – beveik pažodžiui pacitavo viename žurnale apie ją parašytus žodžius.

– Kur man tai girdėta? – tyčia pakoketavo ji.

– Gerai knygai tikrai negalima atsispirti.

– Man atrodo, kad kaip tik todėl mane tai masina, tėti, – surimtėjo ji. – Dabartinės mano pareigos susijusios beveik vien su leidyba. Knygos imuosi tik tuomet, kai ji jau gatavai parašyta ir suredaguota. Ir man šis darbas nuoširdžiai patinka. Kita vertus, tik vakar, perskaičiusi šitą prologą, suvokiau, kaip pasiilgau redagavimo. Pastaruoju metu skaitau tik galutinius, nudailintus rankraščių variantus, kuriuos man belieka pasiųsti spaustuvėn. Negaliu įsijausti, nes čia pat reikia priimti milijoną sprendimų dėl dar mažiausiai dešimties mano dėmesio laukiančių knygų. Pasiilgau asmeniško darbo su autoriumi: padėti jam kurti herojus, nurodyti silpnąsias siužeto vietas... Negaliu apsakyti, kaip man tai patinka!

– Todėl ir leidaisi į leidybos pasaulį, – palingavo galvą Danielis. – Norėjai būti redaktore. Tau sekėsi. Taip sekėsi, kad savo triūsu prasiskynei kelią aukštyn, iki pat dabartinių pareigų, kurios tave atitolino nuo pirmosios meilės. Mano galva, tau bus labai smagu ir kūrybine prasme sveika prie jos sugrįžti.

– Man irgi taip atrodo, bet nesakykime „op“... – pertarė ironizuodama. – Nežinau dar, ar „Pavydas“ vertas mano dėmesio. Ta knyga dar nė neparašyta. Mano nuojauta sako...

– O aš ja visiškai pasitikiu...

–...sako, kad ji turėtų būti vykusi. Ten yra gyvybės, kurios kraują gerokai galima pavarinėti. Ten nepagailėta pietų valstijų skambesio, o tu žinai, kaip tai malonu mano ausiai.

– Lygiai kaip „Nukariautieji“...

Staiga karštas entuziazmo burbulas sprogo:

– Taip...

Po akimirkos kitos Danielis pasiteiravo:

– Kaip laikosi Nojus?

Kaip skaitytoja ir jo žmona, Marisa jautė neišpasakytą nusivylimą, jog Nojus nemėgina parašyti antro romano. Danielis tai žinojo, o kadangi užuomina apie vienintelę Nojaus knygą galėjo pasirodyti nemaloni, todėl daugiau dėmesio reikėjo skirti jos autoriui.

– Tėti, tu puikiai žinai, kaip jis laikosi. Juk kalbiesi su juo po kelissyk per dieną.

– Šįkart teiraujuosi kaip uošvis, ne kaip kolega.

Vengdama įžvalgaus tėvo žvilgsnio, ji nukreipė akis į pastatą tiesiai už jo. Vijokliais apaugusi plytų siena, kuria baigėsi atviras kiemas, užstojo pirmąjį ano pastato aukštą. Marisa stebėjo antrojo aukšto lange besirąžantį, o paskui pasikasyti prie grotelių prisiglaudusį painą katiną.

Tarpdury pasirodė Maksinos galva:

– Ar nieko netrūksta?

Už juodu atsakė Danielis:

– Dėkui, mes viskuo aptekę.

– Jeigu ką, pašaukit.

Ji grįžo į virtuvę. Marisa kurį laiką tylėjo, tik pirštu vedžiojo po lininės staltiesės ornamentus. Pakėlusi galvą, išvydo dėmesingas tėvo akis. Smakrą laikė parėmęs ant delno krašto, o smilius, ištiestas per visą žandą, tarytum rodė į tankų išbalusį antakį. Jis visada taip įsitaisydavo, pajutęs, kad jai kažkas neduoda ramybės.

Jis niekad nepuldavo smalsauti, niekad neragindavo pasakotis. Tiesiog kantriai laukdavo, kol pati prabils. Ji atsivers, kai tam bus pribrendusi, bet nė minutės anksčiau. Šį bruožą paveldėjo iš jo.

– Nojus vakar grįžo labai vėlai, – pagaliau prakalbo ir, nesileisdama į smulkmenas, nušvietė barnio esmę. – Galų gale mudu susitaikėm, ir viskas tarytum gerai, bet man vis vien dėl to pikta.

– Ar tikrai neimi visko pernelyg giliai į širdį? – dvejodamas pasiteiravo Danielis.

– Manai, kad imu?

– Aš savo akimis nieko nemačiau, bet Nojaus pasiaiškinimas atrodo ganėtinai logiškas.

– Tikriausiai.

Danielis susimąstęs suraukė antakius:

– Manai, kad Nojus grįžo prie įpročių, kuriais garsėjo būdamas viengungis?

Žinodama, kaip tėvas žavisi Nojumi ir kaip jį gerbia, Marisa vengė litanijų, kurios, išsakytos balsu, geriausiu atveju nuskambėtų kaip inkštimas, o blogiausiu – kaip paranoja. Be to, ji puikiai suvokė, kad

visokie bandymai versti tėvą narplioti ar vertinti įvykius stumia jį į nepavydėtiną padėtį: jis – ne tik Nojaus uošvis, bet ir darbdavys.

Danielis atsiviliojo Nojų į savo leidyklą prieš trejus metus, jam iškilus kaip gudriausiam ir apsukriausiam leidėjui visame Niujorke, neskaitant paties Danielio. Marisos ir Nojaus santykiams peraugus profesines ribas, Danielis reagavo santūriai ir perspėjo ją vengti kabinetinio romano. Vis dėlto Nojui metus išdirbus „Matherly Press" ir pasisakius Danieliui, kad ketina vesti jo dukrą, jis gavo sutikimą. Nojus netgi pasisiūlė mainais už Marisos ranką atsisakyti pareigų. Danielis nenorėjo apie tai nė girdėti ir priėmė būsimąjį žento statusą su tokiu pat entuziazmu, kokiu tryško jį skirdamas savo leidyklos viceprezidentu ir reikalų patikėtiniu.

Jau dvejus metus juodviem puikiai sekėsi balansuoti tarp darbo ir šeimos. Išsakydama savo moteriškus nuogąstavimus, ji galėjo pakenkti nusistovėjusiai pusiausvyrai. Danieliui tektų stengtis nesureaguoti nei per karštai, nei pernelyg santūriai, nestoti kieno nors pusėn ir neperžengti jų šeimyninio gyvenimo slenksčio, už kurio uošviui tiesiog ne vieta.

Kita vertus, Marisa jautė didžiulį poreikį išsisakyti, o tėvas visad buvo jos patikimiausias nuodėmklausys.

– Į tavo klausimą, tėti, atsakau „ne" – nieko konkretaus šioje srityje neįžiūriu. Nemanau, kad Nojus turėtų meilužę. Veikiausiai ne.

– Bet kažkas tau neduoda ramybės?

– Per pastaruosius keletą mėnesių tarytum nejutau didelio Nojaus dėmesio. Tiesą sakant, to dėmesio beliko tik trupiniai, – liūdnai sukikeno ji.

– Marisa, medaus mėnesio šampanas amžinai neputoja...

– Aš žinau, bet... – nutęsusi paskutinį skiemenį, atsiduso. – Gal tiesiog esu nepataisoma romantikė.

– Nekaltink savęs dėl pašlijusių santykių. Gal dėl to niekas nekaltas. Santuokoje tokie tarpsniai neišvengiami. Net gerose santuokose. Pavadinkite šį laikotarpį sausmečiu.

– Gerai. Tik nenorėčiau, kad jis nuo manęs jau būtų pavargęs. Artinasi mūsų antrosios metinės. Jam – tai tikras rekordas.

– Tekėdama žinojai jo reputaciją, – švelniai priminė Danielis. – Jis garsėjo kaip nepataisomas mergišius.

– Susitaikiau su tuo, nes pamilau. Įsimylėjau jį perskaičiusi „Nukariautuosius“.

– O Nojus iš visų tų moterų nutarė vesti tave, atsakydamas meile į meilę.

Ji susimąsčiusi šyptelėjo, o paskui tarsi traukdamasi atgal pasukiojo galvą:

– Tavo tiesa, tėti. Juk būtent taip ir buvo. Sakykime, kad man protą temdo hormonai. Jaučiuosi truputį apleista – daugiau nieko.

– O aš iš dalies dėl to irgi kaltas.

– Na, o kodėl gi?

– Užkroviau Nojui ant pečių milžinišką atsakomybę ir pareigas. Jis jau ne tik dirba savo darbą, kuris – Dievas neleis meluoti – yra gerokai išsunkiantis, bet pamažu ima sukioti sraigtelius ir už mane. Pats lėtindamas savo apsukas, verčiu jį didinti savąsias. Siūliau jam pasamdyti kokį nors pagalbininką.

– Jis nėra iš tų, kurie moka pavesti darbus kitiems.

– Kaip tik todėl privalėjau tiesiog primygtinai reikalauti, kad priimtų dar vieną žmogų. Pasirūpinsiu, kad taip ir būtų. O tuo tarpu, manau, jums labai praverstų kelios dienos atostogų. Pavyzdžiui, Bermuduose. Pasikaitinkit saulutėje, papiktnaudžiaukit tropiniais kokteiliais, patinginiaukit lovoje...

Ji nusišypsojo, bet šypsnys buvo kreivas. Beveik lygiai tokiais pat žodžiais jis juos pernai išsiuntė savaitgaliui į Arubą. Jiedu išvyko vildamiesi, kad Marisa pastos. Nors abu labai stengėsi ir tos pastangos teikė malonumo, vaisingos nebuvo. Marisa didžiai nusivylė. Galbūt kaip tik tuomet ji ir Nojus pradėjo tolti vienas nuo kito, o atotrūkis tik dabar išryškėjo.

Danielis pajuto, kad palietė temą, kurią reikėjo apeiti.

– Pailsėkite kur nors, Marisa, – dar sykį paragino jis. – Pailsėkit nuo biuro, nuo miesto kvaitulių. Sudarykit sau sąlygas ir pabandykit viską grąžinti į vėžes.

Danieliui ji nieko nesakė, bet pati nebuvo tikra, kad pasivoliojimas lovoje išsklaidytų atsiradusį šaltuką ir viską atitaisytų. Priešaušrio barnis baigėsi seksu, bet mylėjimusi ji to nesiryžo vadinti. Jautė, kad jiedu ėmėsi populiariausios priemonės kivirčui užgesinti, kad nuėjo

lengviausiu keliu. Kūnai atliko pažįstamus judesius, bet širdžių nesušildė.

Nojus užgesino jos niršulį meilinimusi, kuris dabar labiau priminė pataikavimą ir gudraus globėjo elgesį. Ji nuoširdžiai pyko, o tai ne pats tinkamiausias metas išgirsti, kokia esi graži. Patalai nugramzdino barnį gilyn, jo abu vengė. Ji nebenorėjo jam toliau priekaištauti, o jis nebetroško jai atsikirtinėti, tad verčiau abu pasimylėjo. Tačiau tokio elgesio potekstė kėlė didelį rūpestį.

Norėdama nuraminti Danielį, ji apsimetė svarstanti siūlymą pailsėti atogrąžose:

– Tiesą sakant, tėti, aš jau kurį laiką galvoju paatostogauti viena.

– Irgi neblogai. Kaime?

Dažnokai, kai pajusdavo apnikusią įtampą, ji pasprukdavo į užmiesčio vilą vakarinėje Masačūsetso dalyje ir ištisus savaitgalius rymodavo ties nebaigta rašliava ir neperskaitytais rankraščiais. Čia jos netrukdydavo įvairiausi biuro rūpesčiai, todėl ji pajėgdavo susikaupti ir per ganėtinai trumpą laiką nudirbdavo daug darbų. Dabar Danielis pamanė, kad ji nori pailsėti jų kaimo namelyje.

Bet ji papurtė galvą:

– Tikriausiai trauksiu Džordžijon.

Nojus naujieną sutiko abejingai:

– Be abejo, sutinku, kad keliom dienom pradingtum, – atsakė jis, Marisai pranešus apie ketinimą keliauti į pietus. – Aplinkos permaina tau bus į naudą. Tik kurių velnių Džordžija? Kas ten? Atidarė naują kurortą?

– Ten – naujas rašytojas.

– Tai tu važiuoji dirbti? Jei neklystu, paprastai kelios laisvos dienos imamos poilsiui?

– Atsimeni tą prologą, apie kurį pasakojau vakar?

– Tą iš atmestų rankraščių lentynos?

Skeptišką Nojaus šypsnį ji praleido nemačiom:

– Nors man buvo nelengva surasti autorių, bet galų gale pavyko.

– Nelengva?

– Tai ilgas pasakojimas, o už dešimties minučių laukia susirinkimas. Kol kas pakaks pasakyti tiek, kad jis nėra vienas iš armijos grafomanų, kurie vargsta, kad tik juos kas nors išspausdintų.

– Kuo jis kitoks?

– Nesuvaldomas. Grubus. Nesusipratėlis. Jis nesuvokia, kaip gerai rašo. Jį teks truputį paglostyti, gal šiek tiek pamokyti ir gerokai paraginti. Manau, kad susitikimas akis į akį duos daugiau naudos negu skambučiai ir faksai.

Nojus klausėsi tik viena ausimi. Jis įnirtingai rausėsi po šūsnį žinučių, kurias įvairūs žmonės perdavė telefonu ir kurias jo sekretorė ką tik patyliukais padėjo ant stalo ir išsėlino iš kabineto. Pervertęs pažvelgė į rankinį laikrodį, pakilo ir ėmė nuo stalo rankioti įvairius dokumentus:

– Saule, dovanok, bet šį pokalbį teks pratęsti kitą kartą. Negaliu vėluoti į susirinkimą. Kada ketini išvykti?

– Turbūt rytoj.

– Taip greitai?

– Man rūpi žinoti, ar verta dėl šios knygos spirgėti, ar verčiau mesti ją iš galvos. Pokalbis su autoriumi yra vienintelis būdas tuo įsitikinti.

Apėjęs stalą jis beveik mechaniškai pakštelėjo Marisai į skruostą:

– Tai gal tuomet šįvakar eikim pavakarieniauti? Tik mudu abu? Paprašysiu Sindės, kad užsakytų staliuką. Kur norėtum?

– Sprendžiu aš?

– Tu.

– Tuomet užsisakykim tailandietiškų patiekalų į namus. Nors kartą pavalgykim namuose.

– Sutinku. Nupirksiu vyno.

Jiedu jau buvo bežengią pro kabineto duris, kai jis staiga susigriebė:

– Velniai rautų! Vos nepamiršau: šįvakar esu paskyręs susitikimą...

– Su kuo? – nusivylusi išspaudė Marisa.

Nuskambėjo keliems garsiems rašytojams atstovaujančio agento vardas.

– Ateik ir tu. Jis džiaugsis. Po to galėsim dviese užbėgti kur nors kokteilių...

– Nojau, aš negaliu kiaurą vakarą kur nors sėdiniuoti. Prieš išvykdama privalau nuveikti nemažai darbų, be kita ko, ir lagaminą susikrauti.

– Šį susitikimą atidėliojau jau dukart, – apgailestavo jis, – jei darsyk išgalvosiu kokią nors dingstį, pamanys, kad jo vengiu.

– Ne, aišku, taip negalima. Kiek galvoji užtrukti?

Nojus gūžtelėjo pečiais:

– Kaip žinai, šis tipas mėgsta taukšti, tad gali būti, kad užtruksiu ilgai. Tikrai ilgiau, negu man norėtųsi, – jausdamas, kad Marisa nusivylusi, jis žengtelėjo artyn ir prakalbo tyliau. – Marisa, nepyk. Jei nori, atšauksiu tą vakarienę, sakyk.

– Ne, nereikia... Jis – svarbus agentas.

– Jei būčiau žinojęs, kad ketini išvykti...

– Atleiskite, pone Rydai, – atsiprašė duris pravėrusi sekretorė, – jūsų ir ponios Materli-Ryd jau laukia posėdžių salėje.

– Jau einam! – sekretorei pasišalinus, jis vėl atsigręžė į Marisą, – pareiga nelaukia...

– Kaip visuomet.

– Atleisi man?

– Kaip visuomet.

Paskubomis apkabinęs, stipriai prispaudė prie savęs.

– Visoje santuokos istorijoje nerasi supratingesnės žmonos už tave. Nenuostabu, kad dėl tavęs esu pametęs galvą, – įsegęs jai dar vieną bučinį, jis mostelėjo durų link. – Tik po tavęs, mieloji...

„Pavydas", 1 skyrius
Rytų valstijos universitetas, Tenesis, 1958 m.

Brolijos nariams atrodė, kad jų organizacijos įkūrėjai sugalvojo puikiai – pastatyti būstinę, kurios forma primintų rombo pavidalo brolijos simbolį.

Kita vertus, tas genialusis sumanymas gimė atsitiktinai.

Ieškodami sklypo brolijos būstinei už kelių kvartalų nuo studentų miestelio, 1910-ųjų laidos jaunuoliai išsirinko patį pigiausią, giliai kampu įsirėžusį sklypą, kurį savininkas norėjo parduoti. Nugalėjo ne sklypo forma ar vieta, bet kaina. Nupirkti pavyko tikrai nebrangiai.

Taigi visų pirma buvo sklypas, ne architektūriniai polėkiai. Projektuojant pastatą žiūrėta, kad jis išsitektų – neieškota sklypo, kuris atitiktų jų brėžinį. Kai jau viskas buvo gatava, kai kurie nariai gal ir atkreipė dėmesį, kad namas išties panėšėjo į rombą, jų ženklą, bet tas panašumas buvo atsitiktinis.

Tuomet, 1928 m., universiteto planavimo ir plėtros padalinys nusprendė pagrindinę studentų miestelį kertančią alėją paversti prekyviete po atviru dangumi ir pėsčiųjų zona. Automobilių eismas buvo nukreiptas gatve, einančia tiesiai prieš neįprastą pastatą.

Dėl tos priežasties – ne dėl įkūrėjų genialumo – ant pagrindinės sankryžos atsidūrusi būstinė visame studentų miestelyje brolijai pelnė nenurungiamą šlovę, kurios pavydėjo visos kitos kuopelės.

Į sklypo smaigalį buvo nukreiptas triaukščio pastato fasadas, o nuo jo į abi puses keturiasdešimt penkių laipsnių kampu vėrėsi pastato šoniniai sparnai. Kitoje pusėje, tarp šių sparnų, – per maža, vos kelių vietų automobilių stovėjimo aikštelė, krepšinio lentos su lankais be tinklelių, perpildytos šiukšlių dėžės ir dvi surūdijusios žarijomis kūrenamos kepimo krosnelės. Patvory – grandinės ilgio ribojama kiemsargio šuns teritorija, kurioje šiuo metu šeimininkavo Brū – šokoladinio kailio labradoras, brolijos talismanas.

Kur kas įspūdingesnė buvo pastato priekinė pusė. Jos link vedantį akmenimis grįstą taką supo grakščiosios 'Bradford' veislės kriaušaitės, kasmet pražystančios rausva sniego baltuma – taip pati gamta papuošdavo būstinę kasmetiniams pavasariniams brolijos sąskrydžiams.

Per patį žydėjimą nufotografuotų kriaušaičių nuotraukos dažnai atsidurdavo ant įvairių universiteto katalogų ir lankstinukų viršelių. Visa tai kurstė rungtyniaujančių brolijų nepakantumą. Vos tik pasklisdavo gandai apie rengiamus žygius su motoriniais pjūklais, tuoj pavymui nusirisdavo raginimas sudaryti kiaurą parą budinčias grupes. Netekusi kriaušaičių brolija ne tik užsitrauktų pažeminimą, bet ir įėjimas į būstinę atrodytų tarsi apnuogintas.

Rudeniop 'Bradford' kriaušaitės nusidažydavo ryškiu vyno spalvos raudoniu, lygiai kaip šią šeštadienio popietę. Šiandien studentų miestelį gaubė neįprasta ramybė. Matyt, futbolo komanda žaidė kur nors svetur, antraip pagrindinės brolijos durys būtų atdaros – pro jas laukan verstųsi muzikos garsai, viduje ūžautų brolijos nariai, jų merginos, tėvai ir grupės draugai.

Žiūrovų automobilių virtinės driektųsi mylių mylias, o kadangi kiekvienas automobilis pakeliui į stadioną neišvengiamai kirstų šią kryžkelę, tai brolijos nariai tokią susigrūdusią vilkstinę galėtų sveikinti tarsi iš vyriausybės tribūnos. Varžovų komandos sirgaliai pasitinkami švilpesiu, o savieji – pritarimo šūksmais. Šie atsakydavo tuo pačiu, o kartais, susilaukę stichiško pakvietimo, iššokdavo iš automobilių ir įsiliedavo į linksmybes pastato viduje. Yra žinoma, kad šitokiu būdu užsimezgė ne vienas romanas, keli netgi baigėsi vestuvėmis.

Rungtynių dienomis studentų miestelis persirengdavo tamsiai raudona universiteto spalva. Jei nepersirengdavo, tai bent mojuodavo. Prieš rungtynių pradžią valandų valandas po miestelio gatves skardendavo pučiamųjų ir mušamųjų orkestro garsai. Studentų miestelis pulsuote pulsuodavo, spirgėdavo ir skendėdavo linksmybėse.

Šiandien viskas atrodė apleista. Pliaupė žvarbus lietus, niekaip nesiderinantis su jokia veikla po atviru dangumi. Studentai naudojosi proga nusnausti, pasimokyti ar įveikti susikaupusius skalbinius – griebėsi visko, ką per savaitę buvo apleidę.

Brolijos būstinės salės trenkė alumi bei vyrišku tvaiku ir nuščiuvusios skendėjo vėsioje prieblandoje. Keli bendrabučio gyventojai sėdiniavo įsitaisę priešais didžiulį televizorių, kurį prieš metus brolijai padovanojo prakutęs buvęs auklėtinis. Jie žiūrėjo Nacionalinės Studentų Sporto Asociacijos futbolo rungtynes ir lažinosi iš pinigų. Kartkartėmis laiptinėmis aukštyn į gyvenamuosius kambarius antrame bei trečiame aukštuose prasisunkdavo džiaugsmo šūksmai ar nusivylimo urzgesys, bet šie garsai negalėjo ištirpdyti mieguisto, koridorius nugulusio sąstingio.

Tylą ūmiai perrėžė spigus riksmas: „Rorkai! Žąsine neraliuotas!", kurį iškart palydėjo durų trenksmas.

Rorkas nusviedė šalin jam ant galvos užmestą šlapią rankšluostį ir nusikvatojo:

– Jau radai?

– Kieno čia?! – Todas Greisonas atkišo puodelį, iš kurio kyšojo jo dantų šepetukas. Pats savaime puodukas nebuvo kuo nors ypatingas, tačiau paaiškėjo, kad į jį kažkas prispjaudė. Todo šepetuko šereliai skendėjo klampiose rusvose gleivėse.

Rorkas atsilošęs drybsojo ant trikojės sofos po jų gultais, kurie kabojo palubėje, pritvirtinti neilgomis grandinėmis. Taupydami mažo kambarėlio erdvę, šiedu jaunuoliai patys sugalvojo ir susimeistravo palubės guolius, akiplėšiškai pažeisdami brolijos taisykles, kurios draudė kaip nors keisti pastato interjerą.

Du vienas ant kito padėti plytgaliai atstojo ketvirtą sofos koją, bet, nors ir toks sužalotas, šis baldas virto pagrindiniu jų būsto akcentu,

kitaip tariant, buvo jų „dvivietės vienutės branduolys", kaip sykį jį pakrikštijo itin įkaušęs Todas. Dairydamiesi baldų savo kambariui, jiedu šį laužą aptiko sendaikčių sandėly ir nusipirko už dešimt žalių. Gobelenas buvo sudraskytas, nudrengtas ir nusagstytas neaiškios kilmės dėmėmis. Sofa taip idealiai derėjo prie bendro jų kambario jovalo, kad jiedu nutarė po išleistuvių ją perleisti būsimiems gyventojams kaip neįkainojamą palikimą.

Todas, taip poetiškai pavadinęs sofą, dabar buvo toks įsiutęs, kad virpėte virpėjo visu kūnu.

– Staigiai sakyk, kieno čia skrepliai?!

Susiėmęs už pusiaujo, Rorkas kvatojo toliau:

– Geriau nežinok...

– Bredžio? Jeigu čia jo privaryta, garbės žodis, užmušiu tave!

Bredis gyveno koridoriaus gale. Jis buvo šaunus tipelis, tikras brolijos patriotas, vienas iš tų, kurie nė žodžio netarę žaibiškai šoktų iš lovos padėti, jei vidury nakties siaučiant pūgai sugestų kieno nors automobilis. Bredis buvo auksinės širdies. Deja, asmens higiena buvo jam svetima.

– Ne, ne Bredžio.

– Tada Kastro? Jėzau, tik nesakyk, kad čia – Kastro snargliai! – subliovė Todas. – Tas invalidas nesveikas!

Antras įtariamasis neturėjo nieko bendro su Kuba. Tikrasis jo vardas buvo Ernis Kampelas. Kastro pravardę jam užtarnavo juodi garbanoti gaurai – ne tik ant galvos ir apatinės veido dalies, bet ir ant viso kūno.

– Velniai žino, kas ropoja po tą šlykštų jo kailį!

Nusikvatojęs Rorkas staiga pareiškė:

– Skambino kažkokia Liza.

Netikėta žinia akimirksniu prigesino Todo įsiūtį:

– Liza Nouls?

– Atrodo.

– Kada?

– Prieš penkias minutes.

– Ar prašė ką nors perduot?

– Ar aš panašus į sekretorę?

–...į subinės skylę su dantimis! Tai ką ji sakė?

– Sakė, kad tavo organas pieštuko dydžio. Palauk, o gal sakė, kad adatos? Velnias, Todai, neatsimenu. Nepyk. Šiaip ar taip, užsirašiau jos numerį. Guli ant tavo stalo.

– Paskambinsiu jai vėliau.

– Kas ji tokia? Šauni merga?

– Šiaip nieko, bet susitikinėja su kažkokiu Deltu. Kartu lankom Šiaurės Amerikos istorijos kursą, ir jai reikia užrašų.

– Ką padarysi...

Į Rorko šypsnį Todas atsakė šlykščia grimasa ir išmetė pribjaurotą puoduką į šiukšlių dėžę. Jam prausiantis bendroje dušinėje, Rorkas paslapčia įsėlino ir įmerkė jo šepetuką į tabaku užraugtus skreplius.

– Nesiusk taip smarkiai, – kalbėjo Rorkas Todui griozdžiant rašomojo stalo stalčių ir ieškant švarių apatinių. – Tai bent buvo pokštas. Tikrai vertas išlaidų už naują dantų šepetį. Gal net už visus du.

– Ar galima galų gale sužinoti, kieno ta išskyra?

– Nežinau. Radau ant palangės trečiame aukšte.

– Po velniais! Juk ten bet kas galėjo prispjauti...

– Čia ir visa esmė!

– Palauk, aš tau atkeršysiu, – pagrasino Todas, vilkdamasis teniso aprangą. – Nejuokauju. Ką tik užsidirbai tirštos grąžos.

Rorkas tylėdamas nusijuokė.

– Ar neturi ką veikti? Kiaurą dieną drybsai ant subinės!

– Per savaitgalį turiu praryti šitą daiktą, – Rorkas kilstelėjo „Didįjį Gatsbį" minkštais viršeliais.

Todas paniekinamai prunkštelėjo:

– Labiausiai žmonos užjodinėtas tipas visoj Amerikos literatūroj. Nori užėst?

– Žinoma.

Rorkas nuslydo nuo sofos tiesiai į sportbačius. Žengdami pro duris abu pagal paprotį pabučiavo pirštus ir patapšnojo kalendorių su to mėnesio „Playmate" gražuole.

– Kada nors prie progos, žąsyte...

Savas plotas. Jie čia buvo nuolatiniai svečiai. Vos tik pravėrus „T. R." duris, pats Tyaras pripylė ąsotį alaus ir pastatė ant jų stalo.

– Ačiū, Tyarai.

– Taip, ačiū, Tyarai.

Valgiaraščių čia nebuvo, bet jiems ir nereikėjo. Žinodamas, ką abu mėgsta, Tyaras nukrypavo atgal už baro ir ėmė ruošti picos įdarą. Šis drauge su alum bus įrašytas į jų bendrą sąskaitą, kurią apmokės, kai tik prisiruoš. Tokias paslaugas savo lankytojams Tyaras teikia jau per trisdešimt metų.

Sklandė kalbos, kad jis įstojo į universitetą, bet jau patį pirmą semestrą ant egzaminų nusispjovė. Antram semestrui skirtus mokslapinigius atidavė kaip užstatą už šį pastatą, kurį tuomet rengtasi pripažinti netinkamu naudoti. Tyaras numojo ranka į bet kokius remontus, ir namas liko lygiai toks kaip anuomet, kai jis tapo nuomininku. Inžinerijos ir architektūros specialistai iki šiol statinį tebelaiko skersinių nešančiųjų sijų konstrukcijos pavyzdžiu.

Šviesius apmušalus dengė riebalingas kelių dešimtmečių dulkių sluoksnis. Linoleumas buvo nugludintas iki baltumo, vietomis žiojėjo skylės. Iš baimės išvysti kas dedasi pastalėje, niekas nedrįsdavo dirstelėti žemyn, o tualetais būdavo naudojamasi tik visiškai kritiniu atveju, kai pūslę apsemdavo alus.

Ši landynė nepriklausė prie tų, kurios kristų į akį, tačiau buvo užsitarnavusi gerbtinos institucijos statusą. Visame studentų miestelyje nėrastum nė vieno vaikino, kuris nežinotų „T. R.". Čia vyriškoji *alma mater* dalis galėjo patenkinti du esminius poreikius: atsigerti šalto alaus ir sukirsti karštą picą.

Įpusėjus semestrui, Tyaras jau pajėgdavo į kiekvieną lankytoją kreiptis vardu, o jei kartais vardas užkrisdavo, jis visada prisimindavo, kokią picą kas mėgsta. Todo ir Rorko picų sudedamosios dalys niekada nesikeisdavo: stora pluta, pipirinė dešra, pusantros porcijos mocarelos ir viskas pakrapnota trupučiu trintų raudonųjų pipirų.

Mąsliai čiaumodamas pirmąjį sūrio užgožtą kąsnį, Rorkas tęsė nutrūkusį pokalbį:

– Rimtai taip manai?

– Tas tavo Gatsbis buvo lesbė, – pareiškė Todas, nusišluostydamas popierine servetėle, kurią išsitraukė iš dėžutės ant stalo, ir godžiai trūktelėdamas alaus. – Turtingas diedas. Gyvena kaip koks sumautas pusprincis ar panašiai. Aptekęs viskuo, ko tik gali norėtis.

– Jei neminėsime moters, kurią myli.

– O ta tai gera savanaudė, nuo savęs apspangusi avis, lengva „šizikė", jei ne grynakraujė neurastenikė, kuri nieko daugiau nedaro, tik amžinai ant jo bezda.

– Bet Deizė Gatsbiui reiškia tai, ko neįmanoma gauti net už jo pinigus.

– Turi omeny pagarbą? – nuo sulankstyto metalinio padėklo Todas atsiplėšė dar vieną picos trikampį ir atsikando. – Kurių velnių, turėdamas šitiek pinigų, jis suktų galvą dėl to, ar jį kas nors gerbia? Jis leido savo idealui pabrangti iki pačios didžiausios kainos, – kalbėjo Todas ir, kratydamas galvą, pridūrė: – Ir visai be reikalo.

– Hmm... – nutęsė Rorkas lyg pritardamas ir gurkštelėjo iš aprasojusio bokalo.

Jiedu aptarė Gatsbio privalumus, tuomet Fidžeraldo kūrybą apskritai, kol galop kalba pasuko prie jų pačių literatūrinių užmačių.

Pradėjo Rorkas:

– Kaip gyvuoja tavo rankraštis?

Mažiausiai septyniasdešimties tūkstančių žodžių romanas buvo pagrindinė jų studijų užduotis, vinis, kuri turėjo užtarnauti menų bakalaurą. Vienintelė juodu nuo diplomo skyrusi kliūtis buvo kiekvieno kūrybingo, rašytojo talentą puoselėjančio studento rakštis – profesorius Hadlis.

Todas paniekinamai prunkštelėjo:

– Hadlis mane baigia užknisti savo priekabiavimu dėl sukurtų charakterių.

– Būtent?

– Sako, kad jie visi – tuščiavidurės išnaros. Jokio originalumo, jokio spontaniškumo, viskas paviršutiniška ir taip toliau...

– Tą patį jis sako visiems.

– Tau irgi?

– Mano darbo jis dar neapibendrino, – atsakė Rorkas. – Tas malonumas manęs laukia kitą antradienį iš pat žavaus ankstyvo ryto: aštuntą. Būsiu laimingas, jei liksiu gyvas.

Abu vaikinai susipažino privalomajame kūrybinio rašymo kurse, per patį pirmąjį semestrą, būdami naujokai. Jų dėstytojas buvo šviežias, dėl doktorantūros seilę varvinantis magistras, kuris, kaip jiedu paskui diagnozavo, neskyrė kablelio nuo skliausto. Per pačią pirmą savaitę jis uždavė parašyti penkių puslapių apimties esė apie Džono Dono „Maldas".

Gerokai pervertindamas savo reikšmę, dėstytojas perėmė profesoriškas manieras ir kalbėseną:

– Gal šis kūrinys jums kol kas ir nežinomas, bet tikrai prisiminsite žodžius „kam skambina varpai".

– Dovanokite, pone, – pakėlė ranką Todas ir švelniai patikslino. – Ar labai suklystume pasakę „kam skambina varpas"?

Atpažinęs giminingą sielą, po paskaitos Rorkas prisistatė Todui. Jų draugystė užsimezgė tą pačią popietę. Po savaitės abu atsisveikino su savo kambario draugais ir apsigyveno kartu.

– Aš nieko prieš, – burbėjo tuomet Rorkas ir pasiskundė Todui. – Tas tipas kapojo savo prakeikta rašomąja mašinėle kiaurą parą be atvangos.

Už pirmąjį rašinį abu jie gavo aukščiausius įvertinimus grupėje.

– Tam gaigalui, aišku, ranka nudžiūtų, jei parašytų dešimtuką, – erzinosi Rorkas.

Ant jo rašomųjų darbų sąsiuvinio viršelio buvo pakeverzotas devynetas su pliusu.

– Tau bent pliusą pripaišė, – komentavo savąjį devintuką Todas.

– Ir tau būtų pripaišęs, jei nebūtum pačią pirmą dieną šakojęsis. Tada jį juodai užknisai.

– Eina jis švilpt. Kai aš išleisiu savo „Didįjį Amerikos romaną", jis tebetaisys pirmakursių rašinius.

– Nesapnuok! – tėškė Rorkas ir čia pat nušvito plačiaburne šypsena. – „Didįjį Amerikos romaną" išleisiu aš.

Meilė knygai ir aistra rašymui buvo pamatinis jų draugystės akmuo. Pirmieji to akmens įtrūkimai išryškėjo tik po kelerių metų. Vėliau jis taip suskeldėjo, kad griūvančius rūmus gelbėti pasirodė vėlu.

Abu buvo puikūs studentai, abiem gerai sekėsi svarbiausi dalykai, bet ypač švytėjo kalbos mene. Jų tarpusavio ryšys buvo tvirtas ir antrajame semestre. Jiedu dažnai ir noriai sportavo, buvo puikios formos. Žaisdavo brolijos futbolo ir krepšinio komandose, kartais vienas su kitu rungdavosi taip pat narsiai, kaip ir su varžovais.

Jie garsėjo studentų miestelyje kaip nenustygstantys organizatoriai, kurių visur būdavo pilna. Todą išrinko į Studentų kongresą. Rorkas visame studentų miestelyje prasuko maisto rinkliavos vajų benamių prieglaudai šelpti. Abu retkarčiais parašydavo po kokį vedamąjį, šiaip straipsnį ar apybraižą į studentų laikraštį.

Pasirodžius vienam straipsniui, į Rorką kreipėsi Žurnalistikos fakulteto dekanas. Jis smarkiai gyrė Rorko rašinį ir ragino pagalvoti, ar nenorėtų jėgų nukreipti nuo grynos kūrybos į žurnalistiką. Rorkas pasiūlymą atmetė. Grožinė literatūra – jo didžioji meilė.

Todui apie šį pašnekesį Rorkas neužsiminė ir netrukus drauge šventė Todo laimėtą pirmąją vietą Amerikos studentų grožinio rašymo konkurse. Rorko rankraštis nepakliuvo net tarp „nusipelniusiųjų", ir jis stengėsi nuslėpti pavydą.

Jiedu šėlojo ir ūžavo su visais brolijos nariais. Drauge išlenkė marias alaus. Retsykiais užsitraukdavo ir žolės, bet neįjunko, o stipriųjų narkotikų neėmė net į rankas. Abu slaugė kits kitą per pagirias, skolindavo pinigų laikinoms finansų krizėms ištikus, o kai Rorkas susigriebė streptokokinę anginą ir termometro stulpelis šoktelėjo iki trisdešimt devynių su puse, į studentų miestelio ambulatoriją jį nugabeno Todas.

Staiga mirus Todo tėvui, Rorkas savo bičiulį įsisodino automobilin ir kirto dvi valstijas, o paskui liko per laidotuves, kad galėtų paguosti.

Kartais tarp jų pasitaikydavo ir kivirčų. Sykį Rorkas pasiskolino Todo automobilį, atbuliniu bėgiu įvažiavo į hidrantą ir įlenkė buferį. Todas kelis kartus Rorko teiravosi, kada keliaus į autoservisą. Paskui tai kartojosi taip dažnai, kad klausimas ėmė erzinti:

– Kada, po velnių, baigsi zirzti? – sykį pratrūko Rorkas.

– Kada, po velnių, sutaisysi mano mašiną?

Kivirčas šiuo apsižodžiavimu ir baigėsi. Jau kitą dieną Rorkas nuvarė automobilį į autoservisą, o Todas daugiau apie tai nebeužsiminė.

Bet sykį prapuolė Pet Konroi egzempliorius.

Rorkas trenkėsi į Nešvilą ir daugiau nei dvi valandas stovėjo eilėje prie knygyno, kad susitiktų su šia rašytoja ir gautų jos pasirašytą „Didįjį Santinį". Iš visų šiuolaikinių romanistų Rorkas labiausiai dievino Konroi ir beveik kaip darželinukas sumišo, kai Konroi palinkėjo sėkmės jo paties kūrybiniame kelyje. Šioji knyga su autorės autografu buvo jo brangiausias turtas.

Todas ją pasiskolino. Tvirtino, kad perskaitęs padėjo atgal į Rorko lentyną. Knygos taip ir nepavyko rasti nei ten, nei kur kitur, nors Rorkas vieną dieną ieškodamas apvertė visą jų kambarį aukštyn kojom.

Knygos dingimas liko mįslė. Po kiek laiko jiedu liovėsi dėl to baręsi, tačiau Rorkas Todui daugiau jokių knygų nebeskolino, o Todas ir nebeprašė.

Abu gerai atrodė, kiekvienas savaip, tad merginų niekad nestigo. Jei tik knygos užleisdavo vietą, tai labai tikėtina, kad juodviem ant liežuvio užeidavo moterys. Jei kuriam iš jų pasisekdavo ir kokia mergina likdavo nakčiai, tuomet kitas traukdavo pernakvoti pas kaimynus.

Kartą vienai merginai ryte iškulniavus „gėdos laiptais" per brolijos bendrabučio prieangį, Todas atsigręžė į Rorką ir apgailestaudamas tarė:

– Nieko gero šįkart, ką?

Rorkas papurtė galvą.

– Vakar tu pasaulį regėjai per alaus butelį.

– Sakykim, – atsiduso Todas ir ironiškai šyptelėjo. – Patamsy visos bobos geros, ar ne?

Apie moteris jiedu kalbėdavosi be galo ir be gėdos, sodriai viską apkaišydami dviprasmybėmis. Bet tik Rorkui pavyko išgyventi kažką panašaus į meilę ir tik vieną kartą.

Su ja susipažino per maisto aukų vajų. Ji pasisiūlė padėti. Daili jos šypsena derėjo prie liekno, sportiško kūno. Jos būta žingeidžios ir stropios studentės, galinčios protingai kalbėtis daugeliu temų. Sykiu jai nestigo gero humoro jausmo, ir ji kvatodavo iš jo laidomų pokštų. Ji puikiai mokėjo išklausyti ir greit susikaupdavo ties iškilusiu klausimu, vos pajutusi, kad tai svarbu. Ji išmokė Rorką dviem pirštais skambinti „Šuniukų valsą", o jis ją įkalbėjo perskaityti „Rūstybės kekes".

Bučiuodavosi ji aistringai, bet toliau – nė žingsnio. Ji laikėsi griežtų, jos tikėjimu grįstų moralės normų ir neketino nuo jų nuklysti. Nenuklydusi vidurinėje, kai ilgai draugavo su vienu berniuku, nesirengė ir toliau nieko keisti, kol nebus tikra, kad tai vyras, už kurio ištekės ir drauge sulauks senatvės.

Rorkas ja žavėjosi, bet sykiu jautėsi nesavame kailyje.

Vieną vakarą ji paskambino ir pranešė, kad ką tik perskaitė Steinbeko romaną ir mielai susitiktų, jei tik jis turįs laiko. Rorkas atvairavo jos pasitikti, abu pasivažinėjo ir po kiek laiko sustojo nuošaly.

Klasikinis romanas paliko jai labai gerą įspūdį, ir ji dėkojo Rorkui, kad pasiūlė perskaityti. Tą vakarą jos bučiniai buvo aistringesni nei anksčiau. Pati kilstelėjo savo megztuką ir prispaudė jo ranką prie apnuogintos krūties. Tegu šitokios glamonės bei jos atsakas ir neprilygo kada nors Rorko išgyventiems lytiniams malonumams, bet tokia sueitis jį tenkino. Ji jam aukojo dalį savęs, o jis buvo pakankamai jautrus, kad tai suvoktų.

Rorkas svarstė, ar tik nepradeda įsimylėti.

Po savaitės ji jį metė. Ašarodama pranešė, kad atnaujina santykius su berniuku iš vidurinės. Rorkas buvo apstulbęs ir ne juokais įpykęs:

– Ar bent galima sužinoti, kodėl?!

– Rorkai, tu tapsi didžiu žmogumi. Garsenybe. Aš tai žinau. O aš – tik paprasta mergaitė iš užkampio Tenesyje. Gal porą metų pamokytojausiu pradinėje mokykloje, o tada tapsiu motina bei Tėvų ir mokytojų asociacijos pirmininke.

– Nieko čia bloga.

– Ne, aš ir nebandau apgailestauti. Tai mano apsisprendimas. Tai gyvenimas, kurio siekiu. Bet jis – ne tau.

– Kurių galų šią akimirką reikia planuoti likusį gyvenimą? – nepasidavė jis. – Negi negalime tų didžiųjų sprendimų atidėti ir tiesiog likti kartu, džiaugtis vienas kitu ir žiūrėti, kas bus toliau?

– Jei toliau matysimės, aš su tavimi permiegosiu...

– Ar tai taip šlykštu?

– Visai ne. Aš... – ji užgulė jo lūpas karštu bučiniu, naršydama po jo burną su tramdoma aistra, prie kurios jis jau buvo įpratęs, – ...aš to noriu, – sušnabždėjo prie pat lūpų. – Be galo trokštu... Bet daviau susilaikymo įžadą ir negaliu jo sulaužyti.

Jo galva, visa tai buvo absoliučiai nelogiška, tačiau ji liko neperkalbama. Ištisas savaites jis jautėsi prislėgtas ir irzlus. Matydamas, kad draugo jausmų pumpurai staiga nušalo, Todas tipeno aplinkui tarsi po trapų stiklą.

Vis dėlto Rorko nuotaikos jį galų gale priveikė.

– Dėl Dievo, persirk vieną kartą! – pratrūko sykį jis tvirtindamas, kad vienintelis vaistas nuo moters yra kita moteris.

Galima sakyti, kad jis Rorką tempte išsitempė iš kambario. Abu tą vakarą pasigėrė ir sukrito dulkintis.

Rorkas nepasveiko, bet galų gale netektį įveikė, nes kito pasirinkimo nebuvo. Laikui bėgant pasirodė, kad jos žodžiai – šventa tiesa. Na, gal tik išskyrus tą iš anksto garantuotą šlovę. Pamatysim. Tačiau visa kita bylojo jos neeilinę įžvalgą.

Semestro pabaigoje ji perėjo į koledžą arčiau savo namų, kur mokėsi ir jos draugas. Rorkas palinkėjo jai sėkmės ir pareiškė, kad tas jos berniukas – laimingiausias šunsnukis visoje planetoje. Ji nuraudo, padėkojo už komplimentą ir pridūrė, kad nuo šiol jo vardo dairysis knygynuose.

– Nupirksiu bent dešimt tavo knygų egzempliorių ir išdalysiu

visiems draugams, kad pasigirčiau, jog kažkada draugavau su didžiuoju Rorku Sleidu.

Rimčiau nei jam, nei Todui įklimpti neteko. Bet moterys ir toliau nė vienam nedavė ramybės ir kurstė geismus. Vieną lietingą šeštadienio vakarą patraukli mergina nutraukė jųdviejų pokalbį apie slegiančias ir kūrybingumą pakertančias profesoriaus Hadlio pastabas.

Pora mergiočių iš mišraus fakulteto turėjo drąsos – arba įžūlumo – įžengti į testosterono pritvinkusią „T. R." landynę kaip tik tada, kai Rorkas siūlė neimti Hadlio pastabų į galvą:

– Nepamiršk, kad tai tik jo nuomonė.

Veidu į duris sėdintis Todas akimirksniu pakeitė temą:

– Jei tau įdomi mano nuomonė, šita boba bus karšta.

Rorkas dirstelėjo per petį į merginų porą:

– Katra?

– Su mėlynu megztuku ant „tik-takų", – taip jiedu sutartinai vadindavo pūpsančius standžius spenelius.

– Taip, karšta... – pritarė Rorkas.

Todas jai šyptelėjo ir ji atsakė tuo pačiu.

– Labas, Kriste, – pasisveikino Rorkas ir žengė jos sutikti.

– O, labas, Ro! – jos ištarti trys žodžiai sulipo į vieną. – Kaip laikaisi?

– Gerai, o tu?

– Fantastiškai!..

Rorkui grįžus prie jų staliuko, Todas plūdosi į alaus bokalą:

– Kad tave velniai, taip ir nujaučiau...

Rorkas šyptelėjo ir gurkštelėjo alaus.

Todas nenuleido akių:

– Tikra lėlė... Kažkodėl nepamenu tavęs su ja kartu?

– Mudu niekad ir nebuvom kartu.

– Šiaip atsitiktinė pažįstama?

– Panašiai.

– Tik nereikia! – nusišaipė Todas. – Aiškiai ją ištvatinai!

– Aš...

– Sakysi, kad ne?!

– Gal kokį kartą... Atrodo. Turbūt pasigraibėm kažkokiam vakarėly.

Tuo tarpu kiti užeigos lankytojai jau mokė merginas, kaip tinkamai nutaikyti biliardo lazdą. Mokinėms neišvengiamai teko lankstytis ant stalo, tad Todui pasitaikė proga taip nuodugniai ištyrinėti Kristės apvalumus, jog neiškentęs suaimanavo:

– Tegu ją velnias...

– Tik nepradėk varvėti, gerai? – supeikė Rorkas. – Nei šis, nei tas...

Rorkas atsistojo ir priėjo prie kvatojančios kompanijos. Imdamas Kristę už alkūnės ir vesdamas prie stalo, jautė į save nukreiptus nepatenkintus vyrų žvilgsnius.

– Kriste, čia – Todas, mano kambario draugas. Todai, čia – Kristė.

Rorkas ją pasodino greta savęs, kad abu būtų tiesiai prieš Todą.

– Labas, Kriste.

– Sveikas.

– Norėtum alaus?

– Mielai išgerčiau.

Todas davė ženklą Tyarui, kad atneštų dar vieną ąsotį ir trečią bokalą.

– O picos?

– Ne, ačiū.

Palaukęs, kol jiems įpils alaus, Rorkas kreipėsi į Kristę:

– Klausyk, žinau, kad šūdas, bet man reikia eiti. Tu nieko prieš palaikyti Todui kompaniją? Jis visai nekenksmingas.

Su tokiomis patemptomis lūpomis ji būtų galėjusi parduoti milijonus tūtelių „L'Oreal" lūpų dažų. Vyrams.

– Ro, šiandien gi šeštadienis, – supypsėjo. – Kur taip skubi?

– Manęs laukia Gatsbis, Deizė ir visa kompanija. Žadėjau pas juos grįžti, – atsakė Rorkas ir mostelėjo galva Todo pusėn. – Jei pasidarys nevaldomas, pasakyk man. Iškaršiu kailį.

Kristė flirtuodama dirstelėjo į Todą:

– Manau, kad mudu sutarsime...

– Neabejoju... – Iemeno Todas, kilnodamas antakius. – Tik duok ženklą, ir pradėsim...

Rorkas pasišalino Kristei kikenant dėl užuominos. Į kambarį sugrįžo tik po kelių valandų. Pasiklausęs už durų, tyliai pastukseno:

– Ko?..

– Galiu įeit?

– Varyk...

Todas tysojo ant savo gulto palubėje, atsivertęs ant nugaros, iškišęs pliką koją, kuri tabalavo nusvirusi nuo krašto. Jis atrodė visiškai išsunktas, bet įstengė sumurmėti:

– Ačiū, kad palikai mus vienus. Kur taip ilgai buvai?

– Bibliotekoj.

– Kaip Gatsbis?

– Nė kiek ne labiau mergos užjodinėtas negu tu, brolau. Kada išėjo Kristė?

– Maždaug prieš dešimt minučių. Pataikei tiesiog idealiai.

– Malonu tarnauti.

– Žinai, ji klausė, ar jie – tavo draugai?

– Kas „jie"?

– Aš irgi to paties paklausiau, o ji man – „tie žmonės, kurie jo laukė"...

– Eik sau?!

– Rimtai!.. Vardas „Gatsbis" jai nieko nesako. Ir velniop: užtat dulkintis moka kaip sekso trenerė.

Rorkas pravėrė langą:

– Trenkia seksu...

– Vos nepamiršau: skambino tavo mylimas profesorius...

– Hadlis?

– Sakė, kad aštuntą nagrinėja konfliktą, todėl tave permetė į antradienį, devintą ryto.

– Labai gerai. Nereikės taip anksti keltis.

Žiovaudamas Todas nusigręžė į sieną:

– Dar kartą ačiū už Kristę. Maloni permaina. Labanakt.

PENKTAS SKYRIUS

Po susirinkimo, kuriame turėjo dalyvauti abu su Nojumi, Marisa namo grįžo viena.

Rinkdama laiškus ir spaudą iš pašto dėžutės, ji akimirką grūmėsi su pagunda pasiteirauti naktį budinčio durininko, gal jis kartais pastebėjo, kelintą valandą iš tikrųjų Nojus šįryt parslinko namo. Bet apsigalvojo, nes neatsargus klausimas galėjo sukelti bereikalingų kalbų.

Netrukus jai pristatė į namus užsakytą tailandietišką vakarienę. Valgydama peržiūrėjo vienos rašytojos rankraščio pataisas, jas patvirtino savo parašu ir pažymėjo, kad darbas gali keliauti pas korektorių.

Dar sykį patikrino savo kalendorių, norėdama būti tikra, kad nei ji, nei jos sekretorė nepražiopsojo kokio susitikimo, kurį tektų atidėti kitam kartui. Likusį savaitės galiuką ji pasiliko kelionei į Džordžiją. Iš šios kelionės tikėjosi nedaug, rašytojas apie jos būsimą viešnagę buvo neperspėtas.

Vis dėlto šiuo atveju protingiau atsiprašyti vietoje, o ne iš anksto prašyti leidimo. Atkaklumas buvo labai reikalingas. Po skambučio derėjo imti iniciatyvą į savo rankas ir pasisemti įžūlumo. Drovumu čia nieko nepeši. Darbotvarkės perstumdymai ir kelionės rūpesčiai dar labiau sutvirtino Marisos ryžtą susitikti su juo bet kokia kaina ir jį perkalbėti.

Kiek galėdama ilgiau atidėliojusi nemalonią būtinybę perspėti jį apie savo atvykimą, Marisa galų gale surinko numerį, kuris nuo

ankstyvo ryto išliko telefono atmintyje. Anam gale ragelis pakilo tik po ketvirto signalo:

– Kalbėkit.

– Čia – Marisa Materli-Ryd.

– Marija švenčiausia...

– Ne, Marisa Materli-Ryd.

Stojo pauzė. Jos nesudrumstė šiurkštus „kokių velnių jums čia reikia?“, tačiau pati tyla buvo tiek pritvinkusi priešiškumo, kad tiesiog kurtino.

– Pamaniau... – ji ūmiai stabtelėjo. Bloga pradžia. „Marisa, nepalik jam jokios spragos, nė menkiausio plyšelio!“ – Važiuoju susitikti su jumis į Šv. Onos salą, – išpyškino.

– Prašau?

– Regis, angliškai kalbu? Kurios vietos nesupratot?

Po trumpos pauzelės aname gale pasigirdo gergždesys, panašus į šiurkštų juoką:

– Du nulis jūsų naudai. Šiandien tamsta nepėsčia!

– Labai stengiuosi.

– Tai, sakai, atvažiuoji į Šv. Oną?

– Taip.

– Turiu tamstą perspėti, kad čia – viskas kitaip, negu įsivaizduoji. Tokie kaip tamsta įpratę...

– Tokie kaip aš, sakote?

–...atostogaut labiau tam pritaikytose vietose. Kur nors Hilton Hede, Šv. Simone, Amelijoje...

– Aš nevažiuoju atostogauti.

– Negi?

– Atvažiuoju pasikalbėti su jumis.

– Jau kalbėjomės.

– O aš noriu akis į akį.

– Apie ką? Apie Džordžijos pakrantės salų gyvūniją ir augmeniją?

– Apie jūsų knygą.

– Jau sakiau, kad savo knygos niekam neparduosiu.

– Taip pat sakėte, kad knyga apskritai neegzistuoja. Tai kaip ten yra iš tikrųjų? – čia jį pričiupo. Tyla ragelyje liudijo jį suvokus, kad atsidūrė akligatvyje. – Laukite manęs rytoj vakarop.

– Jei tamstai negaila švaistyti pinigų...

– Gal galėtumėte patarti... – ir staiga pajuto, kad jos niekas nebesiklauso.

Jis numetė ragelį. Užsispyrė ir perskambino iš naujo.

– Kalbėkit...

– Klausiau, ar negalėtumėte parekomenduoti kokio nors viešbučio Savanoj?

Jis vėl numetė ragelį, ir Marisa nusikvatojo. Kaip sakė jos tėvas, tas žmogus per daug ir per garsiai spyriojosi. Tik paslaptingasis ponas P. M. E., matyt, neįtarė, kad kuo labiau ožiuosis, tuo ji bus atkaklesnė.

Vos tik ji iš po lovos išsitraukė lagaminą, rengdamasi susikrauti daiktus kelionei, suskambo telefonas. Ji tikėjosi išgirsti rašytojo balsą. Veikiausiai jis dabar išklos netikėtą, bet svarbią dingstį, dėl kurios jam labai sunku ar net visai neįmanoma su ja rytoj susitikti.

Tikėdamasi išsisukinėjimų, ji palengva atsiliepė:

– Klausau?

Jos nuostabai, prasčiokiška Bruklino tartimi prakalbęs vyriškis ieškojo Nojaus.

– Labai gaila, bet jo čia nėra.

– Geras, o tai ką man daryti su jo raktu?

– Kokiu raktu?

– Mes po darbo šiaip tai neskambinėjam, bet ponas Rydas įdavė man dvidešimt baksų viršaus, kad atvaryčiau čia. Tu – jo močia?

– Ar jūs tikras, kad jo nesupainiojote su kitu Nojumi Rydu?

– Kažką su knygom daro, ar ne?

– Na, taip, tai mano vyras.

– Tai va, davė man adresą Čelsyje ir sakė...

– Kokį adresą?

Vyriškis perskaitė numerį Vakarų Dvidešimt antrojoje gatvėje:

– Butas „trys B“. Liepė man vakar pakeist spyną, jau ten atsitempė kažkokių „šmutkių“ ir nenori, kad kas nors įlįstų su senu

raktu. Bet aš vakar neatnešiau atsarginio rakto, o jam, pasirodo, mirtinai reikia bent vieno atsarginio. Žadėjau užvežt šįvakar. Atvarau čia su raktu, o jo – nė bezdalo. Kažkoks raštelis ant durų paliktas, paskambink, girdi, bet ką aš čia priskambinsiu? Nepaliksiu gi aš raktų nuo pono Rydo buto pas kaimynus? Žinai, kokie žmonės dabar...

– Kokie ten daiktai?

– Ką?

– Sakėt, kad jis jau atsigabeno kažkokių daiktų į tą butą...

– Ai, nu, baldų ir „šmutkių" visokių, kaip būna pas ponus namuose. Kilimėliai, paveikslai – visoks jovalas. Mano kišenė tokio mėšlo neištempia. Mes – paprasti žmonės. Tik va – noriu šiandien varyt namo prie televizoriaus. Šiandien – rungtynės su „Metsais". Bet ir pono Rydo nenoriu pavest: davė man dvidešimt viršaus...

–...baksų. Jau sakėt. Duosiu dar dvidešimt, jei palauksit manęs ten. Būsiu už penkiolikos minučių.

Marisa išpuolė į gatvę ir beveik bėgte nurūko porą kvartalų į metro stotį Dvidešimt antrosios ir Brodvėjaus gatvių kampe. Su taksi į patį centrą per ilgai užtruktų. Ji degė noru kuo greičiau pamatyti, ką gero Nojus atgabeno į butą Čelsio rajone, apie kurį ji ničnieko nežino. Jai kuo greičiau rūpėjo išsiaiškinti, kam jam prireikė atskiro buto. Ir dar jai magėjo sužinoti, kam skirtas atsarginis raktas.

Įsitvėręs į senas plytas, kerojo vijoklis, suteikdamas pastatui šilumos ir žavesio. Abiejose siauro atviro prieangio pusėse, kurį nuo gatvės skyrė tik aštuoni laipteliai, nuo palangių virto gėlių žiedai. Ištisą kvartalą sudarė panašūs palei gatvę išsirikiavę nameliai – visi skoningai sutvarkyti. Matyt, šeimininkai siekė sukurti savitą rajono veidą ir atgaivinti švelnesnio, svetingesnio, seniai prarasto Niujorko dvasią.

Stiklinės verandos durys buvo atrakintos, šaltkalvis Marisos laukė vestibiulyje. Nors pilvas krūtinę apimtimi pranoko geru pusmetriu, jo chaki spalvos kombinezono užtrauktukas kažkokiu stebuklingu būdu buvo užsegtas.

– Kas jus įleido vidun? – prisistačiusi pasiteiravo Marisa.

– Ar aš – ne šaltkalvis? – pūškuodamas paklausė jis. – Nors, tarp mūsų mergaičių, duris radau atviras. Lauke laukti per karšta. Prakaitavau kaip paskutinė kiaulė.

Dirbtinai ataušintas oras vėsino jos pačios sudrėkusią odą. Tokį sukaitimą ji siejo su kelione požeminiu traukiniu, kur teko kelias minutes praleisti itin glaudžioje kaimynystėje su kitais sušutusiais keleiviais. Metro stotys žiemą garsėjo žvarba ir skersvėjais, o vasarą – visiškai nevėdinamu tvaiku. Be to, žinoma, ji prakaitavo nenustygdama sužinoti, kas yra šiame trečiojo aukšto bute.

– Kada rokuosimės?

Marisa kelias akimirkas dėbsojo į jį klausiama šypsena, kol prisiminė žadėtus dvidešimt dolerių. Sumokėjusi paprašė rakto.

– Pirma reik išmėginti, – atrėmė šaltkalvis. – Daryt raktus ne taip paprasta, kaip liaudžiai atrodo. Niekad neatsilabinu su klientu, pirma neįsitikinęs, kad veikia.

– Gerai.

– Lifto čia nėr. Teks ropštis.

Marisa mostu praleido jį pirma savęs:

– Negi negalėjot pats užlipti viršun, išmėginti raktą ir palikti jį viduje? Durys tikriausiai užsitrenktų ir be rakto?

– Įleista spyna – ne. O ir šiaip, to tik man betrūko, – aiškino meistras, dairydamasis per petį jiems kertant antrąją aikštelę. – Vos tik kas prapuls – mane apkaltins pirmiausia.

– Abejoju...

– Kaip sau norit, aš be šeimininko į namus kojos nekelsiu – nė iš tolo!

Juodviem kopiant į trečiąjį aukštą, meistras pūškavo gaudydamas orą. Priėjęs prie durų, iš kombinezono kišenės išsitraukė atsarginį raktą ir įkišo spynon.

– Kaip laikrodukas! – suūbavo plačiai atverdamas duris. Pasitraukęs šalin, paragino Marisą vidun. – Mygtukas – poniai iš dešinės.

Spragtelėjo jungiklis.

– Pokštas!!! – nugriaudėjo nušvitusiame kambaryje.

Iš pusšimčio ar daugiau linksmai rėkiančių žmonių ji atpažino visus. Žandikaulis atvipo tarsi spąstų svirtis. Marisa paskubomis

griebėsi už tvinksinčios širdies. Visi aplinkui kvatojo, matydami ją šitaip priblokštą.

Nojus atsiskyrė nuo būrio ir žengė jos pasitikti šypsodamasis nuo ausies iki ausies. Tvirtai apkabinęs ir garsai pakštelėjęs į lūpas, paskelbė:

– Linksmų metinių, saule mano!

– J-juk mūsų sukaktuvės tik...

– Aš žinau, kada, bet tu visuomet iš anksto perpranti mano suplanuotas išdaigas, tad šįmet nusprendžiau užbėgti tau už akių. Matydamas tavo reakciją, galiu pasidžiaugti, kad man labai pasisekė! – Nojus žvilgtelėjo į šaltkalvį, stovintį jai už nugaros. – Puiku!

Paaiškėjo, kad jis buvo šiam vaidmeniui nusamdytas aktorius.

– Nė kiek neabejojau, kad tuoj pričiupsiu vyrą svetimaujant, – dievagojosi Marisa.

– Linksmų sukaktuvių, ponia Ryd, – prakalbo jis tartimi, kuriai nedaug trūko iki karališkosios anglų kalbos. Marisai kiek vėliau buvo paaiškinta, kad žymiausias iš visų jo sukurtų vaidmenų buvo Falstafas. Bučiuodamas jai ranką palinkėjo. – Gero jums šventinio vakaro.

– Palaukit, niekur neikit! Atšvęskit su mumis, – įkalbinėjo Marisa, ir vyriškis sutiko.

Aktoriui drauge su kitais svečiais stojus eilėn prie švediško stalo, Marisa kreipėsi į Nojų:

– Tikiuosi, tu nieko prieš?

– Jei tik tu laiminga...

– Kieno šitas butas?

– Ši jo teksto dalis nebuvo išgalvota. Tai mano butas.

– Iš tikrųjų?

– O kieno tu manai?

– Nežinau, aš...

– Tau mirtinai reikia šampano.

– Palauk, Nojau...

– Vėliau viską paaiškinsiu. Pažadu.

Pasirūpinęs, kad jos rankoje suputotų liekna taurė, Nojus nusivedė ją pasveikinti svečių, kurių būryje buvo beveik visa „Matherly Press“ leidyklos redakcija. Daugelis dievagojosi, kaip sunku buvo neišsiduoti. Viena moteriškė prisipažino sykį vos nepasiteiravusi, kuo Marisa ketina pasipuošti:

– Nojus būtų mane užmušęs, jei viską šitaip būčiau sugadinusi!

– Ir štai kaip dabar aš atrodau! – aimanavo Marisa. – Susiglamžęs darbinis kostiumėlis ir riebaluotas veidas... Nė sapne nesapnavau, kad pataikysiu į pobūvį!

– Kažin ką atiduočiau, kad galėčiau atrodyti taip, kaip tu per juodžiausią savo dieną... – atsiduso moteriškė.

Be bendradarbių, svečių ratą papildė sauja rašytojų iš Niujorko, su kuriais Marisa dirbo, taip pat buvo draugų iš labai tolimų sričių, kaip antai anesteziologė su vyru, Niujorko universitete dėsčiusiu chemiją, čia pat sukinėjosi biržos makleris ir kino prodiuseris, susukęs intriguojantį filmą pagal vieną iš Marisos redaguotų romanų.

Svečių tankmėje Marisa pastebėjo Danielį. Jis sėdėjo viena ranka atsirėmęs į savo lazdos graviruotą sidabrinę rankeną, o kita mojo Marisai šampano taure.

– Tėti!

– Linksmų sukaktuvių, dukryte, net jeigu jos ir ankstyvos.

– Gyvenime nepatikėčiau, kad tu su jais susimokei! – pasilenkusi pabučiavo nuo šampano įraudusį tėvo skruostą. – Šįryt nė vienu žodžiu neprasitarei.

– Buvo nelengva, turint omeny mūsų pokalbio temą, – jis žvilgsniu priminė jos išsakytus būgštavimus dėl santykių su Nojumi.

Jausdama, kad jos pačios žandus iš sumišimo pradeda mušti raudonis, ji švelniai atsakė:

– Visa tai paaiškina, kodėl pastaruoju metu Nojus taip atitolo. Dabar jaučiuosi, kaip paskutinė kvailė...

– Jokiu būdu! – nesutiko Danielis, griežtai suraukdamas antakius. – Kvailas tas, kas nepaiso įspėjamųjų ženklų.

Paskubomis dar sykį pakštelėjo ir buvo tempte nutempta prie svečių. Nojus atsiskleidė kaip gabus organizatorius: ne tik iki pa-

skutinės akimirkos liko išsaugota sumanymo paslaptis, bet ir pats pobūvis suplanuotas nepriekaištingai. Maistą ruošė jos mėgstamiausio restorano virėjas ir čia pat, vietoje, prižiūrėjo, kad viskas būtų deramai patiekta. Šampano buvo į valias. Vakarui įsisiūbuojant, muzika trenkė vis garsiau, ir, nors buvo savaitės vidurys, svečiai ilgai nesiskirstė. Vis dėlto po kiek laiko visi pamažu atsisveikino.

Danielis iškeliavo paskutinis.

– Amžius turi savų privalumų, – pareiškė jis Marisai ir Nojui prie durų. – Neapsigaukit, jų nėra daug, bet keli verti dėmesio. Pavyzdžiui, gali nesibaidyti taurelės vidury savaitės ir kitą rytą ilgiausiai voliotis patale, nes pasaulyje paprasčiausiai nebelieka vietos, kurion žūtbūt turėtum suspėti.

Marisa jį meiliai apkabino:

– Tėti, aš tave taip myliu. Ir kasdien sužinau apie tave vis ką nors nauja.

– Būtent?

– Tarkim, kad moki velniškai gerai slapukauti!

– Žiūrėk, ką sakai, mergužyt, antraip liepsiu Maksinai nuprausti burnytę muilu!

– Nebe pirmą kartą... – juokdamasi atšovė Marisa.

Dar sykį apkabinusi pasiteiravo, ar įstengs nulipti laiptais.

– Viršun užlipau pats, jei nepastebėjai, – ėmė muistytis Danielis.

– Nepyk, tėti... – ramino Marisa, bet vis vien mostelėjo Nojui, kad palydėtų. – Kas parveš jį namo?

– Automobilis laukia prie pat durų, – patikino Nojus. – Jau patikrinau.

– Labai gerai. Tėti, nepamiršk, kad mano mobilusis telefonas veikia ir Džordžijoj. Liepiau Maksinai paskambinti...

– Ta sena rainakė tikrai paskambins, būk rami. Nojau, vesk greičiau mane iš čia, kol dar Marisa nepasiūlė vystyklų suaugusiems.

Nojus nulydėjo Danielį koridoriumi:

– Tuoj grįšiu, saule, – šūktelėjo jis Marisai. – Dar neįteikiau tau dovanos!

– Čia dar ne viskas?!

– Palauk, aš tuoj. Ir nieko nešniukštinėk!

Svečiams išsiskirsčius, ji pirmą kartą galėjo dorai apsidairyti. Aukšti langai tolimiausioje svetainės sienoje vėrėsi į sodą ant gretimo namo stogo. „Šmutkės" buvo dailios, bet ne tokios brangios, kaip sakė „šaltkalvis". Ant sienų kabėjo paveikslai, o tarp sofos ir fotelių buvo patiestas kilimėlis. Funkcionalu ir paprasta.

Virtuvės kamputis net ir Niujorko sąlygomis buvo per siauras. Durys iš svetainės, kaip jai atrodė, vedė į miegamąjį. Žengtelėjusi jų link pajuto, kaip jos liemenį apvijo rankos:

– Kam sakyta nešniukštinėti? – prie pat ausies sujudėjo Nojaus lūpos.

– Argi aš šniukštinėju? Kada man bus paaiškinta, kam išnuomavai šitą butą?

– Kai ateis laikas. Pakentėk.

– Ar dovana paslėpta kitame kambary?

– Pažiūrėkim, – Nojus nusivedė ją prie durų, – dabar gali atidaryti.

Dydžiu kambarys priminė mažutį kabinetuką, tačiau bekraštis langas, regis, praplėtė kambario erdvę. Viduje stovėjo rašomasis stalas, sukamoji odinė kėdė ir pustuštės knygų lentynos. Dar čia buvo telefonas, kompiuteris su spausdintuvu ir fakso aparatas. Greta metalinės dėžutės su smailiai nudrožtais pieštukais gulėjo geltonas bloknotas.

Įdėmiai apžiūrėjusi kiekvieną smulkmeną, Marisa atsigręžė į Nojų.

Jis uždėjo rankas jai ant pečių ir ėmė švelniai glostyti:

– Žinau, kad nerimaudavai, kur taip užtrunku ir kur leidžiu valandas po darbo.

– Neslėpsiu...

– Dovanok man, kad pridariau rūpesčių. Norėjau, kad šį butą išvystum visiškai įrengtą. Tai truko ne vieną savaitę, o gal net mėnesius, jei įskaičiuosime ir tinkamos vietos paieškas.

– Tinkamos kam?

– Tikrai ne kokiam nors slaptam meilės romanui, kurį įtarei mane rezgant.

Ji nuleido akis:

– Ir vėl neslėpsiu...

– Manei, su Nadia?

– Sakykim, ji buvo įtariamųjų sąrašo viršuje.

– Marisa... – priekaištaudamas subarė jis.

Ji pakėlė galvą, krestelėdama nuo veido plaukų sruogas, tarsi vaduodamasi nuo naštos:

– Neįsivaizduoji, kokia aš laiminga, kad tai netiesa.

– Jau geriau jautiesi?

– Nepalyginti! Bet jei šis butukas nebuvo išnuomotas slaptiems pasimylėjimams, tuomet kam?

Nojus pakreipė galvą taip, kaip daroma drovintis:

– Rašymui.

– Rašymui?.. – pakartojo ji pusbalsiu.

– Tai mano dovana tau mūsų sukaktuvių proga. Vėl pradėjau rašyti.

Iš nuostabos ji keletą akimirkų neįstengė išspausti nė žodžio, o paskui puolė ant kaklo:

– Nojau! Kaip puiku! Kada? Kas paskatino?.. Tu visuomet užsisklęsdavai, vos man apie tai užsiminus... Viešpatie, kaip aš džiaugiuosi! Neįsivaizduoji!

Ji nusėjo Nojaus veidą bučiniais. Pagautas jos entuziazmo, jis prapliupo kvatoti. Galop, suėmęs ją rankomis, atitraukė nuo savęs:

– Bet neįsijausk. Veikiausiai kapituliuosiu pabrukęs uodegą.

– Nieko panašaus, – atrėmė ji tvirtu balsu. – Už jokius pinigus nepatikėsiu, kad tau pakako jėgų ir įkvėpimo tik vienkartiniam stebuklui, kaip dabar būgštauji. Autorius, kuris parašė „Nukariautuosius“...

–...parašė prieš daugelį metų, Marisa, kai dar buvo jaunas ir pilnas aistrų bei iliuzijų.

– Ir *talento*! – pridūrė ji. – Toks talentas kaip tavo, Nojau, po vienos knygos neišsenka. Jis negali tiesiog prapulti. Mano galva, priešingai – su amžiumi ir patirtimi jis tik subręsta.

– Matysim, – Nojus dvejodamas dirstelėjo į kompiuterį. – Kad ir kaip ten būtų, pasiryžau išmėginti tavo teoriją. Bala nematė.

– Tikiuosi, nedarai to vien dėl manęs?

– Negalėčiau. Rašymas – kruvinas darbas. Beveik ant mazochizmo ribos. Jei nedirbsi iš širdies, viskas baigsis nė nepradėjus. – Nojus paglostė Marisai skruostą. – Noriu rašyti. Noriu be galo. O tavo džiaugsmas – tikra premija.

– Man neišpasakytai malonu. Maloniau nebūna, – Marisa jį stipriai apkabino ir pabučiavo karščiau nei kada nors pastaruoju metu.

Jų klubams susiglaudus, Nojus išsinėrė iš švarko. Marisos širdis suspurdo. Aplinka buvo nepažįstama ir neišmėginta. Mylėjimasis šiame butuke, kur nors ant sofos ar kilimėlio, mažumėlę įgautų uždrausto vaisiaus skonio. Velnias, o ką jei tiesiai ant rašomojo stalo? Kodėl gi ne? Suaugusieji tėvų nesiklausia...

Ji kyštelėjo ranką po marškiniais ir ėmė masažuoti Nojaus spenelį. Tačiau jis žengė žingsnį į šalį, atsisėdo prie klaviatūros ir įjungė kompiuterį.

– Nebetveriu, kaip maga pradėti.

– *Dabar?..*

Tarsi karuselėje pasisukęs į ją ant kėdės ir droviai šypsodamasis, Nojus pažvelgė iš padilbų:

– Nepyksi? Savaičių savaites įrenginėjau savo naująją smėlio dėžę, bet dar nė sykio nepritūpiau joje pažaisti. Šiandien popiet, prieš atvykstant virėjui su padavėjais, vos spėjau sutvarkyt paskutinius mažmožius. Norėčiau pakrauti kompiuterin savo programas ir pamėginti brūkštelti porą eilučių. Jau taip ilgai lepinuosi šia mintimi... Dabar bijau, kad neišlieta ant popieriaus lapo ji ims ir pranyks. Nepyksi, jei truputį padirbėsiu?

Marisa prisivertė nusišypsoti:

– Žinoma, ne. Nė trupučio.

Su romantiška vakaro pabaiga tenka atsisveikinti, ir ji jautėsi nusivylusi. Kita vertus, skųstis lyg ir nederėtų. Šios akimirkos ji troško seniai, ne kartą pati skatino Nojų rašyti.

– Tuomet atsisveikinu, kad nekliudyčiau dirbti.

– Gali likti čia, Marisa – neprašau išeiti.

Ji pakraipė galvą:

– Nenoriu blaškyti. Man vis vien reikia grįžti ir susidėti daiktus kelionei.

Nojus paėmė ją už rankos ir pabučiavo delną:

– Nieko, jei teks grįžti taksi?

– Nebesuk galvos: aš – ne mažas vaikas, – žengtelėjusi artyn, ji pritūpė ir parimo ant Nojaus kėdės ranktūrių. Žiūrėdama jam į akis pridūrė, – vakaro pokštas ir pobūvis buvo nepakartojami, Nojau. Ačiū už viską, ypač už tokią žinią. Nenustygdama lauksiu tavo naujo romano. Pats pažiūrėk, kas mudviem nutiko po to, kai perskaičiau pirmąjį.

Besibučiuojant jo ranka slydo Marisos klubo išlenkimu žemyn, kol sustojo apglėbusi šlaunį. Glostydamas jai koją, Nojus sumurmėjo:

– Geriau pagalvojus, gal aš vis dėlto atidėsiu pradžią iki rytojaus...

Marisa pabeldė pirštu į klaviatūrą:

– Nė nemanyk!

Po penkiolikos minučių Nojus įžengė į kitą butą. Jis tebuvo už pusės kvartalo, o dar tiksliau – už septyniasdešimt septynių žingsnių nuo naujai įrengto rašomojo, kuriuo jis nė neketino naudotis. Numetęs raktą ant spintelės nedideliame prieangyje, įžengė svetainėn ir sustojo kaip įbestas.

– Pradėjau be tavęs, – pareiškė Nadia.

– Matau.

Ji išsikėtojusi gulėjo ant sofos, viena koja nuslydusi ant grindų, beveik nuoga, tik su ryškiai mėlynu šilkiniu chalatėliu, bet ir tas žiojėjo visiškai praskleistas. Jos akys buvo primerktos. Ranka tolygiu ritmu slidinėjo tarpkoju.

– Man nedaug beliko. Jei nori spėti į šį seansą, verčiau paskubėk.

Nojus iš lėto nužingsniavo prie sofos, ištiesė ranką ir ėmė graibyti pastirusį spenelį. To pakako. Nenuleisdamas akių ir nepatraukdamas pirštų laukė, kol tilteliu išlinkęs Nadios kūnas sugėrė orgazmo malonumą iki paskutinio syvo, suglebo ir parkrito atgal ant sofos pagalvių.

– Begėdė Nadia...

– Pati žinau, – ji rąžydamasi pasikišo rankas po galva. – Argi nesmagu?

Nojus pradėjo rengtis.

– Tas netikėtumas buvo genialus sumanymas. Dabar mes visiškai saugūs.

– Cha cha, o ką aš sakiau?

– Ji prisipažino įtarinėjusi, kad turiu nesantuokinių ryšių.

– O kas gi, meldžiamasis, buvo ta įtartoji persona?

Nojus persmelkė ją tokiu žvilgsniu, kad Nadia net sumurkė iš pasitenkinimo.

Tęsdamas pasakojimą, Nojus kalbėjo:

– Dabar, kai mano žmona supažindinta su manąja rašymo cele, nuo kurios ji apkvaito, dingstį jau turime: galėsiu pabėgti jai iš akiračio kada panorėjęs – dieną ar nakčia.

– Čionai.

– Žinoma. Šiems ir kitiems mūsų pradėtiems reikalams.

– Bet Marisa – tik pusė darbo. Dar lieka Danielis.

– Nadia, jis jau senas. Ir vaikėja.

– Bet „Matherly Press“ kaip gyvas neparduos. Tūkstantį kartų tai sakė prie liudininkų ir spaudai.

Nojus išdykėliškai ištraukė diržą iš kelnių kilpų ir švelniai pliaukštelėjo juo per pliką Nadios šlaunį:

– Nebijok, brangute. Pasirūpinsiu, kad „Matherly Press“ būtų parduota jiems nespėjus nė mirktelėti. Marisa dabar pakvaišo dėl kažkokio naujo rašytojo, kurį atkniso atmestų rankraščių krūvoj. Tai atitrauks jos dėmesį. Danielis – viena koja jau pensijoj, beveik visus bendrovės reikalus palieka tvarkyti man. Abu atsitokės geriausiu atveju tik perskaitę žinutę „Publishers Weekly“, bet tuomet jau bus per vėlu. Man liks Danielio pareigos, visos su tuo susijusios privilegijos, dešimt tūkstančių „WorldView“ akcijų kišenėje ir dešimt „melionų“ sąskaitoje.

– O Materliai tesidžiaugia vienas kitu.

– Sakykim... Bet man nuoširdžiai nusispjaut.

Nojus nusviedė kelnes ir apatinius. Nadios akys, išvydusios tvinksinčią varpą, džiugiai sužaibavo:

– Ar tuo pasirūpino Marisa? Primink man, kad paskui padėkočiau.

– Nėra už ką jai dėkoti.

– Negi šįvakar nieko nebuvo?

– Buvo šįryt.

– Jei neklystu, šįvakar šventėt sukaktuves?

– Marisa švenčia vienaip, aš – kitaip.

Kikendama Nadia čiupo pulsuojančią varpą ir ėmė smaukyti.

– Kada nors turėsi man apie tuos savitumus papasakoti...

– Nėra ką.

Ji apibraukė nykščiu glotnią karūną.

– Ar panelė Marisa dulkinasi ne itin gašliai?

– Panelė Marisa nesidulkina, – Nojus priklaupė tarp Nadios šlaunų ir dar plačiau jas pražiojo. – Ji mylisi.

– Ak, kaip miela.

– Tuo tu man ir patinki, Nadia.

– Tau manyje daug kas patinka. Prašom konkrečiau.

Nojus suvarė grūstuvę gelmėn:

– Tu niekada nesiseilėji.

ŠEŠTAS SKYRIUS

Šv. Onos saloje abiejose kelio pusėse stūksojo girios – gūdesnės ir tamsesnės negu Marisos matytos Berkšairo apylinkėse; tiesą sakant, niūresnės už visas kada nors regėtas girias, netgi už tas, apie kurias skaitė Brolių Grimų pasakose.

Pažeme kerojo vešli augmenija, dangų rėmė aukšti medžių kupolai, apačią užklodami tirštais šešėliais. Kartkartėmis tankiame sąžalyne pasigirstantis lapų šlamesys primindavo jai, kad čia esama laukinių žvėrių, kurių nei rūšis, nei keliamas pavojus žmogui turbūt nežinomas. Bijodama to, ką išvystų pernelyg gerai įsižiūrėjusi, Marisa nuo kelio nepakėlė akių.

Atvyko vėliau nei tikėjosi. Nutūpus Atlantoje, tolesnio skrydžio į Savaną dėl audrų teko laukti tris valandas. Kol atsibeldė į viešbutį ir pasirūpino, kaip nukakti į salą, saulė jau leidosi. Net vaiskų vidurdienį šis vandenų apsuptas kampelis jai būtų atrodęs svetimas, o prieblanda nemalonų įspūdį dar labiau stiprino. Marisą apėmė negera nuojauta.

Kratydamasi išnuomotu golfomobiliu, ji jautėsi neapsakomai pažeidžiama. Nesvetingi miškai kėlė nerimą. Medžiai rodėsi tokie pat nedraugiški, kaip ir vyriškis iš prieplaukos, išnuomojęs šitą transporto priemonę.

Paklaususi kelio pas vietos rašytoją, išgirdo mestelint:

– O ko tau iš jo reikia?

– Ar jį pažįstat?

– Žinoma.

– Žinot, kur gyvena?

– Aišku.

– Tai gal galėtumėte paaiškinti, kaip ten nuvažiuoti? Jis manęs laukia.

Vyriškis nužvelgė ją nuo galvos iki kojų:

– Eik jau?!

Marisa išlankstė primityvų salos žemėlapį, gautą motorlaivyje iš vairininko, kuriam sumokėjo, kad atplukdytų salon.

– Jei neklystu, dabar aš štai čia, – ji bedė pirštu į žemėlapyje paženklintą prieplaukėlę, kurioje minėtas valtininkas ją išsodino ir nuplerpė atgal vos spėjus išsiimti paskutinį krepšį. – Kuriuo keliu man važiuoti?

– Juk matai, kad iš čia eina tik vienas kelias.

– Matau, – atrėmė ji, tausodama kantrybės likučius. – Bet taip pat matau, kad paskui jis išsišakoja į tris skirtingas puses. Štai čia, – parodė jam kryžkelę.

– Tu – tikrai ne vietinė, ką? Kur nors iš šiaurės?

– Nejaugi tai svarbu?

Jis pašaipiai atsikrenkštė, nusispjovė, suvilgydamas žemę tabako prieskoniu, ir suskeldėjusiu nagu pabraukė popieriumi palei jai reikalingą kelio atšaką:

– Važiuok čia, kokius... gerus pusantro kilometro už išsišakojimo. Tada suk kairėn ir pataikysi tiesiai kur reikia. O jei įvažiuosi Atlantan – žinok, kad smarkiai persistengei, – išsiviepė jis, o vietoj dantų atsivėrė plačios švarplės.

Atžariai padėkojusi, Marisa užsuko į prieplaukėlės prekyvietę. Ją sudarė golfomobilių nuoma ir „Terio kepsnių baras“ – vinimis prikalta iškaba su ranka suraitytu užrašu kabojo virš tinkleliu trauktų durų.

Terio užeiga buvo apvalainas statinys su gofruotos skardos stogu. Gal du trečdaliai išorinės sienos nuo stogo žemyn buvo atviri, aptraukti tik tinkleliu nuo vabzdžių, o viduje spingsėjo toks blausus apšvietimas, kad Marisa teįstengė įžiūrėti tik neoninius alaus reklamos skydus ir nuo lubų karančias šviesias atraižas, kokios paprastai įtempiamos virš staliukų paplūdimiuose. Vienoje pastato pusėje

stovėjo keli automobiliai, daugiausia pikapai. Iš užeigos gelmių sklido radiolos miauksėjimas.

Išėjusi leidosi į kelią. Kažkoks vyriškis, veikiausiai pats Teris, lauke ant kepimo krosnelės čirškino mėsos gabalą, siurbčiodamas alų iš ilgakaklio butelio. Pravažiuodama pro šalį Marisa jautė skylę gręžiantį žvilgsnį, išnykusį tik dingus jam iš akių.

Visu keliu ji nesutiko nė gyvos dvasios – jokio automobilio, jokio sunkvežimio. Atrodė, kad prieplaukėlė buvo paskutinis civilizacijos bastionas. Iškentusi šią šiurpią, – o ji jautė, kad taip sakydama nepersūdo, – kelionę, Marisa vylėsi, kad rašytojo namuose ji bus sutikta maloniai.

Pagaliau kiaurus metus žaliuojančių spygliuočių kvapą permušė druska prisodrintas oras. Pajutusi, kad vandenyno pakrantė čia pat, Marisa ėmė dairytis minėto posūkio, bet prašovė. Jo nežymėjo joks ženklas. Jis buvo toks siauras ir taip tankiai apaugęs lapija, kad jeigu nebūtų žinojusi, jog jau metas akimis varstyti kelkraštį, būtų nudardėjusi bala žino kur.

Apgręžusi golfomobilį, Marisa įvairavo takelin. Šis pasirodė dar labiau duobėtas nei pagrindinis kelias. Golfomobilis strykčiojo per akmenis. Nusvirusios medžių šakos gaubė taką neperregimu skliautu. Giria ūmiai tapo dar tamsesnė, dar tykesnė ir dar grėsmingesnė.

Marisa ėmė galvoti, kad visa ši kelionė pramuštgalviška: jei būtų turėjusi bent krislelį proto, būtų likusi viešbučio kambary svetingoje ir saugioje Savanoje. Galėtų dabar pasidžiaugti putojančia vonia, taure vyno iš minibaro ir vakariene, kurią užsisakytų tiesiai į kambarį. O rašytojui buvo galima dar sykį paskambinti ir kaip nors įkalbėti susitikti neutralioje teritorijoje.

Tačiau tuo momentu prieš akis išniro namas, akimirksniu ją pakerėjęs.

Nuostabu! Tiesiog už širdies griebia. Tarsi senstanti kino žvaigždė, kurios kadais įstabų veidą ženklino prabėgusių dešimtmečių šešėliai. Tarsi senovinė vestuvių suknia, kurios nėriniai karojo pageltę ir sudriskę. Tarsi gardenija, kurios kreminius žiedlapius aptemdė rūdys. Namas žavėjo savo prarasta didybe.

Nepaisant į akis krintančių, tirpstančio saulėlydžio sušvelnintų defektų, dvaras atrodė mielas, tartum akvarelė, nutapyta iš ūkanotų ir brangių prisiminimų.

Išlipusi iš golfomobilio, Marisa nužingsniavo takeliu, kurį sergėjo abiejose pusėse išsirikiavę įspūdingi samanoti virgininiai ąžuolai. Laiptus pasistengė įveikti kaip įmanydama tyliau. Pasiekus verandą, ją apėmė paika pagunda stypčioti durų link ant pirštų galiukų – kaip Džemas Finčas knygoje „Pagauti strazdą giesmininką", kai šis stengėsi neišsiduoti bailiajam Bo Redliui, kad atėjo ten, kur jam ne vieta, kur jo niekas nelaukia, kur jis prilygo įsibrovėliui.

Sukaupusi drąsą giliai įkvėpė, ryžtingai nužingsniavo prie laukujų durų ir siekė žalvarinio belstuko.

– Marisa Materli-Ryd?

Marisa net pašoko. Belstukas išsprūdo iš rankos ir garsiai terkšteldamas atsimušė į metalinę plokštę. Gręždamasi netikėtai nuskambėjusio balso pusėn, ji žengtelėjo atbula ir apsidairė po ilgą verandą. Ją stebėjusio žmogaus akys žvelgė pro vieną aukštųjų fasado langų.

– Vadinasi, – prakalbo jis, – iš tikrųjų atsidanginot.

– Sveiki...

Jis tebespoksojo pro tinklelį nuo vabzdžių ir džiaugėsi akivaizdžiai pranašesne padėtimi. Tačiau taip toli nuėjusi ji nesirengė trauktis.

– Ką gi, užeikit, – pagaliau ištarė jis.

Pastūmusi žvilgančias juodas duris, Marisa įžengė erdvian vestibiulin. Ją stebėjęs žmogus išniro vieno kambario tarpdury, šluostydamasis rankas į purviną skudurą. Mūvėjo chaki spalvos šortais ir buvo apsivilkęs paprastais ploninto džinsinio audinio marškiniais iki alkūnių atraitotomis rankovėmis. Abu apdarai atrodė bent dydžiu per dideli ir nė kiek ne švaresni už skudurą. Avėjo jis gerokai pavargusiais sportbačiais.

Dirstelėjęs už jos, paklausė:

– Tamsta – viena?

– Taip.

– Priskris uodų.

– Oi, dovanokit, – ji paskubomis uždarė laukujes duris.

– Kaip čia į tokį kelią be šerifo?

Jo balse pasigirdo pašaipa. Marisa sumojo, kad derėtų pasiaiškinti:

– Policijai paskambinau tik atsidūrusi visiškam akligatvy. Pavaduotojo Hariso pasiteiravau, ar kartais savo apylinkėje neatsimena asmens, kurio inicialai būtų P. M. E. Man nė į galvą nešovė, kad jis leisis į paiešką, todėl atsiprašau, jei nežinodama pridariau nemalonumų.

Jis kažką numykė, ir Marisai beliko spėlioti, ar jos atsiprašymas priimtas, ar paniekinamai atmestas. Ji apskritai džiaugėsi, kad nebuvo iškoneveikta ir išvyta lauk. Vyriškis neatrodė toks grėsmingas, kaip ji įsivaizdavo. Jis buvo vyresnis ir ne toks fiziškai pranašus, kaip dingojosi jo klausantis per telefoną. Suvelta tartis niekur nedingo, bet jo kalbėsenoje nebebuvo šiurkštumo.

Kita vertus, draugiškumu jis irgi nespinduliavo. Mėlynos akys varstė ją įtariai.

– Tiesą sakant, nelabai žinojau, ko tikėtis, – tęsė ji, vildamasi nuginkluoti nuoširdumu. – Būgštavau, kad net nebūsiu pakviesta į vidų.

Jis dar sykį perliejo žvilgsniu, priversdamas Marisą gailėtis, kad Savanoje nestabtelėjo pailsėti. Galėjo bent persirengti. Niujorke jos kelioninis kostiumėlis atrodė lengvutis, bet vietos orui buvo aiškiai per storas. Jos apranga buvo perdėm miesčioniška ir čia netiko. Po kelionės taksi, lėktuvais ir valtimi ji atrodė apgailėtinai.

– Mes labai toli nuo Manhatano, ponia Materli Ryd, – jo pastaba ganėtinai taikliai apibendrino visas jos mintis. – Ne tik geografiškai. Išskyrus golfomobilius, visa kita čia tebėra kaip prieš šimtmetį. Mes tebegyvename anais laikais. Vietos žmonėms taip patinka.

Ji sumojo tai būsiant užuominą, jog ji čia – svetimšalė, nežinia ko atsibeldusi. Įvertinusi savo padėtį ir norėdama nukreipti dėmesį nuo savęs, Marisa paskubomis apsidairė aplinkui.

Didingi, niekuo neparemti laiptai iš vestibiulio kilo aukštyn, tačiau antrasis aukštas skendėjo tamsoje. Grumdamasi su spiečiumi ją apnikusių klausimų apie šio pastato praeitį ir nenorėdama piktnaudžiauti laime, kad apskritai čia pateko, Marisa tik kukliai pratarė:

– Namas nepakartojamas. Ar ilgai čia gyvenate?

– Kiek daugiau nei metus. Man atsikrausčius, čia buvo tik griuvėsių liekanos.

– Matyti, kaip smarkiai padirbėjote.

– Darbo tebėra į valias. Kaip tik šiuo metu triūsiu ties valgomojo projektu. Norit pažiūrėti?

– Ir dar kaip!

Jis nusišypsojo, Marisa – irgi, tuomet apsisuko ir patraukė iš kur išniręs. Krištolinis sietynas vidury lubų švelniai virpėjo. Jis pastebėjo aukštyn nukreiptą Marisos žvilgsnį.

– Vienas iš pirmųjų mano rūpesčių buvo įtaisyti oro vėdinimą. Ventiliacinė anga nukreipta tiesiai į sietyną, todėl jis siūbuoja. Bent jau šitaip galvoti man priimtiniau, – paaiškino jis ir mįslingai nusikvatojo, o tuomet mostelėjo židinio link.

Meistriškai išdrožinėta medinė židinio atbraila bolavo plikai nušveista ir parengta lakavimui.

– Šiam darbui atlikti prireikė daugiau laiko, negu tikėjausi, – prisipažino. – Jei būčiau žinojęs, kiek sluoksnių dažų ir lako buvę šeimininkai čia užtepė bei kiek dienų ir kantrybės prireiks viskam nuskusti, būčiau pasamdęs meistrą.

Ji žengė prie atbrailos ir jau tiesė ranką pačiupinėti, bet padvejojusi atsigręžė į jį:

– Galima?

Jam pritariamai linktelėjus, Marisos pirštai perbėgo per įmantrų žydinčio vynmedžio ornamentą.

– Statydamas šį dvarą, šeimininkas viską kruopščiai surašė namų knygon, – aiškino jis. – Šią atbrailą išdrožinėjo vergas. Laiptų baliustradą – irgi. Jis buvo vardu Finėjus.

– Labai dailu. Neabejoju, kad atrodys dar įspūdingiau, jums baigus restauruoti.

– Parkeris irgi nekantrauja. Jis be galo skrupulingas.

– Parkeris?

– Taip, šeimininkas.

Pamiršusi atbrailą, Marisa atsigręžė:

– Pala, aš maniau, kad namas priklauso jums?

Jis linksmai papurtė galvą:

– Aš čia tik meistrauju.

– Tuomet jis labai dosnus.

– Kas dosnus?

– Ponas Parkeris – leidžia jums čia gyventi ir rašyti.

Akimirką jis žiūrėjo į Marisą apstulbęs, o paskui pratrūko juoktis:

– Ponia Materli-Ryd, atrodo, būsit smarkiai apsirikusi, ir tai – mano kaltė. Matau, kad palaikėte mane ponu Parkeriu, pas kurį atvažiavote, Parkeriu Evansu...

Ji patylėjo mėgindama susivokti ir galų gale nusišypsojo:

– Parkeris Evansas, kurio antrasis vardas prasideda raide „M"?

– Nejau nežinote jo vardo?

– Jis man neprisistatė.

– Ir niekad anksčiau jo negirdėjote?

– Tikrai nepamenu. O turėčiau?

Vyriškis kurį laiką patyrinėjo ją žvilgsniu ir nusišypsojęs ištiesė ranką:

– Mano vardas – Maikas Stroteris. Atleiskite, kad neprisistačiau. Maniau, kad jums iškart bus aišku, jog aš nesu Parkeris.

– Malonu susipažinti, pone Stroteri.

– Tebūnie Maikas.

Marisa nusišypsojo simpatizuodama šiam pagyvenusiam ponui ir pati netikėdama, kaip galėjo jį supainioti su tuo atžariu asmeniu, kuris skambino telefonu. Jo akys buvo malonios, nors Marisa jautė, kad vis dar ją tebevertina, matuoja ir čiupinėja žvilgsniu. Vyriškio atsargumas buvo šiek tiek atslūgęs, bet nepradingęs. Žinoma, nesunku numanyti, ką jo šeimininkas apie ją pripasakojo. Nieko malonaus tikrai neverta tikėtis.

– Ar jūs – šio pastato restauracijos rangovas?

– Oi, dangau, ne! Aš tik šiaip tupinėju apie židinį. Ponui Parkeriui dirbu jau labai seniai, gerokai prieš jam atsikraustant.

– Tuomet kokios jūsų pareigos?

– Visko po truputį, – dėstė jis. – Verdu, plaunu indus, prižiūriu namus, sodą, žodžiu, tarnauju.

– Ar jis – reiklus šeimininkas?

Vyriškis sukikeno:

– Nė neįsivaizduojat...

Matyt, kad ne. Jos susidaryta išankstinė nuomonė apie Parkerį M. Evansą pamažu byrėjo: telefonu jis tikrai nepriminė žmogaus, turinčio tarną-pastumdėlį.

– Nekantraudama norėčiau su juo pagaliau susitikti.

Maikas nusuko akis, nenorėdamas žiūrėti jai tiesiai į veidą:

– Jo čia nėra.

Nors jai ir pačiai šitai buvo topteleję, išgirsta žinia ne šiaip nuvylė, bet tiesiog supykdė:

– Juk jis žinojo, kad atvykstu!

– O, taip, tikrai žinojo, tikrai, – pritarė Maikas linkčiodamas. – Dar sakė, kad jūsų užsispyrimas trenktis šitokį kelią nė kiek neatslūgo, nors jis perspėjo, kad tik tuščiai sugaišite. Bet Parkerio užsispyrimas irgi ne iš minkštųjų. Jis nenorėjo būti užkluptas namie, kad neatrodytų, tarsi jūsų laukia, todėl išėjo.

– Išėjo? Kur?!

Marisa piktai pripuolė prie golfomobilį išnuomojusio vyriškio:

– Kurių galų mane nusiuntėt pas poną Evansą į namus?

Šis patenkintas išsiviepė:

– Žinojau, kad melavai – niekas ten tavęs nelaukia...

– Kodėl neperspėjot, kad jo nėra namie?

– O tu klausei?

Marisa putote putojo, bet šis vyriškis buvo pernelyg storžievis ir kvailas, kad ant jo lietum pyktį. Verčiau tulžį išlies susitikusi su ponu Parkeriu Evansu. Tam ji žodžių nepagailės. Jis tikriausiai puikiai žinojo, į kokias pernykščio sniego paieškas ji leidosi. Bent jau Teris, užeigos šeimininkas, garantuotai žinojo. Žarijos krosnelėje jau buvo išblėsusios, kai Marisa atlapojo girgždančias, tinkleliu trauktas duris ir įžengė vidun.

Kulniuodama plikomis betoninėmis grindimis pro biliardo stalus ir pakeliui taškydama alaus balutes, ji patraukė tiesiai prie baro. Golfomobilį išnuomojęs vyriškis sliūkino įkandin.

Biliardo kamuoliai staiga sustingo. Pokalbiai nutrūko. Kažkas išjungė plerpiančią radiolą. Visi laukė dramos su įsiutusia niujorkiete pagrindiniame vaidmenyje.

Teris ją pasitiko pašaipiu šypsniu.

– Alaus.

Šypsnys priblėso. Šito jis nesitikėjo. Bet čia pat pasilenkė prie dėžės su ledu ir ištraukė ilgakaklį butelį. Atkimšęs įdavė Marisai. Buteliu tekėjo putos. Nukračiusi jas nuo plaštakos, Marisa godžiai nugėrė ir smarkiai kaukštelėjo dugnu į barą:

– Ieškau Parkerio Evanso, – pranešė ji.

Teris atsirėmė plaukuotomis rankomis į barą ir persisverdamas palinko prie jos:

– O kaip ponią pristatyti?

Nugriaudėjo šiurkštus kvatojimas. Lankytojų akyse Teris pelnė riebų tašką už gudravimą. Jis pats plyšo juoku garsiau už visus. Marisa atsisuko į salę. Viskas skendėjo cigarečių dūmuose, nors vietoj sienų čia buvo pralaidūs tinkleliai, o ant lubų sukosi ventiliatoriai. Padrikai raižydamos orą, jų mentės nepajėgė rūkalų išsklaidyti – tik draikė juos po tvankų, drėgmės pritvinkusį orą.

Į ją žvelgė gal dešimt porų akių. Užeigoje, be jos, buvo tik viena moteris. Ji mūvėjo į kirkšnius įsirėžusias trumpikes, o berankovė trikotažinė palaidinė, irgi panašiai įsitempusi, vos išturėjo nukarusias krūtis, tarp kurių pro iškirptę lindo ištatuiruota kobros galva su dvišakiu liežuvėliu. Viena ranka įžūliai įsisprendusi į juosmenį, kitoje laikė rūkstančią pajuodusią cigaretę.

Smuklėje trenkė alumi, kepta mėsa, tabako dūmais ir vyrišku prakaitu. Marisa giliai įkvėpė ir gomuriu įvertino aromatų puokštę.

– Be galo vaikiška, pone Evansai, nemanot?

Niekas nė pypt. Visi sėdėjo apmirę, tik kai kurie vyrai dirsčiojo vienas į kitą, kumščiavo pašonėn ir merkė akimis. Vienas pašaipiai kilstelėjo Marisos link butelį alaus. Prie biliardo stalo sėdintis vyras nebylom tepė kreida lazdos smaigalį.

– Jau nekalbant apie tai, kaip nemandagu, – tęsė ji.

Prisivertusi apleisti iliuzišką baro užuovėją, Marisa priėjo prie trijų už stalo sėdinčių vyrų draugijos. Atsargiai juos nužvelgė. Sprendžiant iš buko šnairavimo, sunku tikėtis, kad bent vienas mokėjo skaityti neskiemenuodamas – ką jau bekalbėti apie literatūrinį rašymą!

– Atvažiavau su jumis susipažinti iš labai toli.

– Niekas nekliudo parsikedenti atgal, – iš tamsaus kampo atsklidę žodžiai sukėlė naują krizenimo bangą.

Marisa dirstelėjo į vienišą vyriškį. Amžiumi jis panėšėjo į Maiką Stroterį, ant vėjų nugairinto jūreiviško veido kerojo sutaršyta pražilusi barzda. Atrodė, kad jis neregi nei jos, nei ko kito aplinkui. Traiškanotos akys nesitraukė nuo tamsaus gėrimo taurės, kurią glamonėjo nuospaudų nusėtomis rankomis.

– Mažų mažiausiai, pone Evansai, galėtumėte man skirti dešimt minučių.

– Eikš, zuikeli, ir atstatyk sėdynę, – pakvietė pro nosį skambantis balsas. – Gausi tokias dešimt minučių, kokių gyvenime nesi turėjusi!

– Eik nesapnavęs, Dvainai, – iškniurkė tatuiruotoji moteris. – Niekad neišlaikai ilgiau kaip dvi.

Nugriaudėjo kvatojimas. Greta stovintis vyras pritariamai sumušė su moteriške „penkis“, tačiau pridūrė:

– Bet senis Dvainas gerai sako.

– Taip! Ta varveklė iš šiaurės nė neįtaria, kaip susileistų pertraukta kieto buliaus iš pietų!

Marisai buvo tekę girdėti švilptelėjimų, kuriuos drauge su įvairiais ženklais laidė nepažįstami šalmuoti statybininkai nuo pastolių. Keli apspangėliai jai blevyzgojo telefonu, kiti gašliai mojo tūnodami blausiose laiptinėse, atokiuose didmiesčio skersgatviuose. Septyniolikos ją kažkas įžūliai apgraibė metro traukinyje – iki šiol jai nuo to prisiminimo pašiurpsta oda.

Bet patirti įžūlų elgesį dar nereiškia prie jo priprasti, tad nešvankybės ją užgavo, bet ne taip, kaip čia esantys manė. Ji neišsigando. Priešingai – supyko. Įtūžo velniškai.

Nė nemėgindama paslėpti paniekos, pareiškė:

– Kad ir kas jūs būtumėt, pone Evansai, esate apgailėtinas bailys.

Žvengimas staiga liovėsi. Stojo sunki it girnapusė tyla. Niekas taip nežeidė, kaip kaltinimas bailumu ir dar palydėtas vardu – rimčiau nebūna.

Šitaip atsisveikinusi, Marisa tiesiu taikymu patraukė prie durų. Skubant pro biliardų stalus, jai prieš akis tarsi užkardas prie mokesčių automato nusileido biliardo lazda. Iš įsibėgėjimo Marisa užvirto ant jos visu kūnu – net suskambėjo užgauti dubens kaulai.

Ji grėsmingai palinko priekin, bet šiaip taip išlaikė pusiausvyrą ir nepargriuvo. Tvirtai nutvėrusi lazdą, pamėgino nustumti šalin, bet ta nė nekrustelėjo. Atsigręžusi ji prisiminė, kad tai tas pats vyras, kurį jau anksčiau pastebėjo kreiduojant biliardo lazdą.

– Parkeris Evansas esu aš.

Marisa neteko žado. Ją apstulbino ne jo įžūlumas ir ne priešiškumu žaižaruojančios akys, kuriose atsispindėjo raudonas neono ženklas. Ją apstulbino invalido vežimėlis, kuriame Parkeris Evansas sėdėjo.

SEPTINTAS SKYRIUS

Neregėta transporto priemonė buvo žalios spalvos, savotiškas hibridas tarp golfomobilio ir pikapo. Vėliau Marisa sužinojo, kad ji vadinama „gatoriumi", matyt, nuo žodžio „aligatorius". Nieko panašaus ji nebuvo mačiusi. Parkeris Evansas galva pamojo į transporto priemonę, stovinčią prie Terio užeigos. Jis paragino lipti.

Vis dar neatsigaudama nuo sukrėtimo, kurį patyrė išvydusi jį invalido vežimėlyje, padarė kaip liepiama ir įsitaisė keleivio sėdynėje. Tada sąmoningai nusuko žvilgsnį, kad nematytų, kaip jis atsirėmęs rankomis pakilo nuo vežimėlio ir persėdo prie vairo. Pasilenkęs jį sulankstė ir vienu mostu paguldė negilion priekabon.

Gatorius buvo sukonstruotas specialiai jam. Stabdžių ir akceleratoriaus svirtys valdomos rankomis. Iš Terio smuklės kiemo jis pasuko prieplaukėlės link. Vairavo tvirtais, įgudusiais judesiais.

– Galiu tamstą pamėtėt tik iki trapo, – pranešė. – Toliau man per statu. Žemyn nuvažiuočiau, nors gali būti sunku nulaikyti ratus, ir mano iškyla baigtųsi jūroj, ko, tamstos nuomone, aš tikriausiai nusipelnau.

Ji tylėjo.

– Bet net jei ir nenusiriсčiau dugnan, pats trapu nepakilčiau.

Marisa nebesusigaudė:

– Trapu?

– Trapu, prieplaukoje, kur tamsta palikai valtį.

– Aš neturiu valties. Susimokėjau tik už kelionę čionai.

Jis staigiai sustabdė gatorių, nepatenkintas, kad neatsikratys ja taip greit, kaip tikėjosi. Kaip ir Maikas, jis vilkėjo plonais džinsiniais marškiniais, tik jų rankovės buvo nukirptos – raumeningos rankos atsvėrė kojų negalią. Raumenys trūktelėjo staigiai apgręžiant gatorių:

– Sulaukt valties ilgai netruks. Paprašysim Terio, kad iškviestų. Turi numerį?

– Pone Evansai, gal vis dėlto šnektelėkim?

Jis vėl užtraukė gatoriaus stabdžius:

– Apie ką?

– Klausykite, pabandykit padaryti išimtį ir elgtis truputį pagarbiau. Aš sukoriau tikrai ilgą kelią...

– Nekviesta.

– Kviesta – atsiuntėt man savo prologą.

Truputį nustebintas jos smarkumo, juokais pakėlė rankas tarsi pasiduodamas.

Marisa akimirką patylėjo, norėdama surikiuoti mintis, ir pratęsė jau kiek taikesniu balsu:

– Išgyvenau tikrai sunkią dieną. Esu pavargusi. Karšta vonia ir vėsūs patalai man dabar išties patiktų labiau už viską. Bet kad jau atkakau iki čia, tai norėčiau, kad mano laikas, triūsas bei išlaidos bent kiek atsipirktų: mandagus pokalbis su jumis yra visa, ko man reikia, o tada išvyksiu.

Parkeris sukryžiavo rankas ant krūtinės, o tai, jos galva, buvo galima palaikyti mandagumo ženklu. Sykiu tai priminė maivymąsi, ir Marisa nujautė, kad tai arčiau tiesos.

Tačiau ji atkakliai kalbėjo toliau:

– Atsiuntėte man savo kūrinį. Norėjote, kad jį perskaityčiau, antraip būtumėt nesiuntęs. Jums rūpi, kad ši knyga būtų išspausdinta, nors ir tvirtinate priešingai. Mano darbas – knygų leidyba. Galime bendradarbiauti. Jei jums patogiau, galėsite iš čia nekišti nosies. Tris ketvirtadalius kelio sulakstysiu pati. Tiesą sakant, jaučiu, kad čia atvykdama nė kiek ne mažiau ir sukoriau. Tad, dėl Dievo, ar galime mudu kalbėtis?

Arogantiškas žvilgsnis tą trikdė. Veido išraiška buvo neperprantama, neleido skaityti minčių. Gal jis rimtai svarstė jos argumentus,

o gal tiesiog rengėsi išbrukti ją lauk iš mašinos, kad grįžtų atgal į Savaną. Ir viena, ir kita atrodė vienodai tikėtina. O gal jis apskritai galvojo ką kita?

Nusprendusi, kad jo tyla yra leidimas kalbėti toliau, ji pradėjo:

– Žinau, kad šiandien jau vėloka deryboms, bet pažadu neatimti daug laiko. Maikas sakė, kad...

– Aš žinau, ką Maikas sakė. Tamstai išvažiavus, jis man paskambino į Terio užeigą. Elgėsi, kaip paskutinis pusgalvis.

– Man jis nepasirodė pusgalvis. Kas tik nori, bet ne pusgalvis.

– Paprastai toks ir nebūna. Jis šaltakraujis, ramaus būdo, sumanus ir susikaupęs – tikras proto bokštas, velniai jį rautų. Bet tu jam susukai protą. Plėšosi dabar po namus su pašluostėmis, verda vakarienę ir iš viso elgiasi kaip kokia senmergė, kuri po daugelio metų pajuto vyrą, – Parkerio akis dengė šešėlis, tačiau Marisa jautė žvilgsnį, važinėjantį jos kūnu. – Aiškiai pasipustei krūtinę ir nepagailėjai.

– Nieko panašaus nebuvo. Maikas – tiesiog malonus žmogus.

Parkeris šiurkščiai nusijuokė:

– Tai ne aš, ar ne?

– Aš taip nesakiau.

– Kaip sau nori, – dundėjo pietietiškai Parkeris. – Sakei, nesakei – neturi reikšmės. Aš tikrai nesu malonus.

– Neabejoju, kad mokėtumėt būti, jei tik panorėtumėt.

– Čia ir visa bėda, pupa, – man tiesiog nesinori!

Ir staiga, jai nė mirktelėti nespėjus, Parkeris ištiesė ranką, sulenkta alkūne sugriebė ją už sprando, trūktelėjo artyn ir prispaudė jos veidą prie savojo. Tai buvo baisiau už patį šiurkščiausią bučinį: jis laikė ją tvirtai, tyčiodamasis ir nepaisydamas jos pastangų ištrūkti. Jo liežuvis tol spraudėsi pro sučiauptas lūpas, kol prasibruko gilyn.

Marisa įsirėmė Parkeriui į krūtinę ir piktai šūkčiodama stūmė jį nuo savęs, bet šis nesiliovė ir užgulęs lūpas toliau godžiai rakinėjo liežuviu po burną. Nejučia jo judesiai sulėtėjo ir sušvelnėjo, liovėsi skriaudę ir tarsi ėmė mėgautis. Jo nykštys glostė pasmakrę, skruostą, lūpų kraštelį. Pyktis peraugo į siaubą.

Baigęs laižytis, dar kelias akimirkas glostinėjo jos lūpas savosiomis, kvėpavo tiesiai į veidą. Atsilošė tik paleidęs iš glėbio.

Marisa nusigręžė. Jos žvilgsnis plūduriavo kažkur ant sąsiaurio bangų – šios buvo kur kas ramesnės už gyslose užvirusį kraują. Žibintų šviesos kitapus salos atrodė be galo nutolusios. Kur kas labiau nei iki šiol. Tiesiog už jūrų marių. Ji jautėsi atkirsta nuo išorinio pasaulio, tarytum tas siauras vandens lopinėlis būtų pavirtęs verpetuojančia stichija, kurios priešingų krantų nebeįmanoma sujungti.

Kažkur sąsiaurio gilumoje nuaidėjo įspėjamoji motorlaivio sirena. Terio smuklėje vėl plerpė radiola, aimanuodama apie nelaimingą meilę. Kiek arčiau buvo girdėti, kaip tingios bangos švelniai pliaukši į prieplaukėlės akmenis stataus trapo apačioje, kur Parkeris Evansas su savo invalido vežimėliu buvo bejėgis.

– Nieko nebus, pone Evansai, – ramiai prakalbo Marisa. – Iš baimės nuo jūsų tikrai nepabėgsiu.

Atsigręžusi į jį, Marisa pasigedo savimi patenkintos veido išraiškos. Atgailos ar sumišimo ten irgi nebuvo, tačiau ji tikėjosi išvysti pergale spinduliuojantį veidą, tik nieko panašaus neįžvelgė. Jis spoksojo į ją tuo pačiu neperprantamu žvilgsniu.

– Praleidau pro ausis visas nešvankybes pas Terį, lygiai kaip dabar nemačiom praleisiu šį bučinį. Ir puikiai žinau, kodėl mane įmurkdėt ten, – pareiškė ji, linktelėdama galva užeigos pusėn. – Taip pat žinau, kodėl mane bučiavot.

– Na, matai, kokia sumani.

– O jūs – blefuojat.

– Blefuoju?

– Bučiavot vien tam, kad mane atbaidytumėt.

– Labai gerai.

– Gerai?

– Galvokit kaip jums patinka, – trumpai pasigalynėjęs su jos įremtu žvilgsniu, jis trūktelėjo gatoriaus akceleratorių, ir šis pajudėjo pirmyn. – Ar Maikas kartais neužsiminė, ką čirškina naktipiečiams?

Pasirodė, karštus sumuštinius su rūkytu kumpiu. Viskas buvo patiekta kukliame kambaryje gale namo. Maikas šią patalpą vadino soliariumu.

– Kaip įstiklintam balkonui, tai pavadinimas tikrai riebus, – ironiškai dėbtelėjo Parkeris.

– Čia tikrai buvo balkonas, – šaukštu kraudamas bulvių mišrainę Marisos lėkštėn, aiškino Maikas. – Dabar tamsu, todėl nematyti, bet šis kambarys atsiveria į paplūdimį. Parkeris nusprendė įtaisyti slankiojančias stiklo plokštes, tad galime jį visiškai uždaryti arba atidaryti. Dabar jis gali čia rašyti bet kokiu oru.

Marisa apsimetė, kad rotango baldais apstatyto kambario kampe nepastebi stalo su kompiuteriu. Šiaip interjero apdaila buvo šykšti: kelios šen bei ten nusviestos pagalvėlės, pražūčiai pasmerktas gėlės stimburys vazone, ir baigta. Daugiau nieko. Viengungio guolis. Rašytojo celė.

Aplink kompiuterio stalą, įtaisytą ant akmens plokštėmis grįstų grindų, kiekvienas bent kiek atsikišęs paviršius buvo nukrautas knygomis: žinynais, klasikiniais kūriniais, moderniais romanais, detektyvais, meilės istorijomis, moksline fantastika, siaubo apsakymais, vesternais, autobiografijomis, biografijomis, poezija, vaikų literatūra, istoriniais leidiniais, savipagalbos knygomis, šiaip iliustruota proza pavartymui – ten gulėjo visų įsivaizduojamų žanrų knygos, kai kurios kietais, kitos – minkštais viršeliais. Marisa nudžiugo pastebėjusi, kad dalies jų nugarėles ženklino „Matherly Press" leidyklos logotipas. Sprendžiant iš knygų susidėvėjimo, buvo aišku, kad jo biblioteka neskirta pasipuikavimui. Parkeris Evansas buvo apsiskaitęs.

– Kad ir kaip šią patalpą vadinate, man ji miela, – pareiškė Marisa. – Tai puiki vieta skaitymui. Rašymui irgi.

Ji šelmiškai pašnairavo į Parkerį, bet šis neatitraukė akių nuo sumuštinio, ant kurio tepė garstyčias.

Patiekęs maistą, Maikas irgi įsitaisė prie stalo priešais Marisą. Jos nuojauta pasitvirtino: šiuose namuose jis ne šiaip patarnautojas, nors jo paslaugos čia labai reikalingos, bet sykiu ir šeimos nariu tapęs bičiulis.

– Maikai, jūs tikrai be reikalo tiek vargote.

– Koks čia vargas? Mudu, šiaip ar taip, planavome lengvus naktipiečius, o man neapsakomai malonu šiuose namuose sulaukti

svečių. Parkeris – ne kažin koks pašnekovas. Kartais, kai rašo, valandų valandas neprataria nė žodžio, o jei jau praveria burną, tai, dievuliau, ko tik žmogus neprisiklausai...

Parkeris suirzęs piktai dėbtelėjo:

– Užtat tu esi amžina rakštis sėdynėj...

Marisą pagavo juokas. Net šis apsipešiojimas negalėjo paslėpti akivaizdaus prieraišumo ir šiltų jausmų vienas kitam.

– Aš pati patyriau pono Evanso dyglius, Maikai, bet neimu jų už gryną pinigą. Prie to esu pripratusi. Darbas su rašytojais – mano kasdienė duona. Dauguma jų – bambekliai, kokių reta. Man tikriausiai netenka išklausyti tiek užgauliojimų, kiek kliūva jų agentams, bet ir to pakanka.

Suprasdamas, apie ką šneka, Maikas palingavo galva:

– Meniška prigimtis...

– Būtent. Bet aš nesiskundžiu. Mano patirtis rodo, – o vakar tą patį patvirtino mano tėvas, – kad sunkus charakteris neretai būna meistriškos plunksnos požymis.

Marisa nusausino lūpas servetėle ir nustėro pajutusi, kad jas vis dar peršti. Vos jiems atvažiavus, Maikas paslaugiai palydėjo ją iki svečių prausyklos, ir ji apžiūrėjo savo veidą virš kriauklės kabančiame veidrodyje. Bučinį išdavė tik nedidelis paraudimas prie viršutinės lūpos. Nuspaustą panosę ji užtepė pudra, greit užgesino šviesą, pabūgusi, kad savo akyse įžvelgs kur kas iškalbingesnių bučinio pėdsakų. Bučinio, kurį pasiryžo ignoruoti, nors tam kliudė visokie peršuliai.

Pakeliui į namus juodu beveik nesikalbėjo. Miško tankmę gaubė tiršta tamsa, tad baimę buvo galima lengviau pamiršti akis įbedus į priekin šaunančias žibintų šviesas, nors sykį ji neatsispyrė pagundai ir dirstelėjo į medžius šalia kelio.

– Oi! – šūktelėjo.

– Kas?

– Jonvabaliai! Štai čia, tarp medžių!

– Kibirkštvabaliai, – pataisė jis. – Čia juos vadiname kibirkštvabaliais.

– Jau seniai jų niekur nemačiau...

– Kalti insekticidai.

– Turbūt. Vaikystėje jie naktimis skraidydavo aplink mūsų namus. Pagavusi prileisdavau jų į stiklinę ir pasistatydavau uždengtą ant stalelio prie lovos.

– Aš irgi.

Nustebusi Marisa atsigręžė į Parkerį:

– Tikrai?

– Taip. Su kaimynų vaikais rungtyniaudavom, kas pagaus daugiau.

Vadinasi, kadaise jis pajėgė gaudyti jonvabalius. Nesėdi invalido vežimėlyje nuo pat mažumės. Marisai magėjo sužinoti, kas pakirto jo kojas, bet buvo pernelyg mandagi, kad teirautųsi.

Ji pažinojo ir daugiau panašiai neįgalių žmonių ir nepaprastai juos gerbė už sugebėjimą nepalūžti. Dalis jų buvo linksmiausios ir labiausiai optimizmu trykštančios asmenybės, kokias tik jai teko sutikti. Fizinės galios ir jėgų stygių jiems sekėsi atsverti drąsa ir dvasios tvirtybe.

Panašu, kad Parkeris Evansas irgi turėjo tos pirmapradės galios, būdingos neįgaliesiems trikovininkams, kurie dalyvauja „Geležinio kumščio“ rungtyse, žmonėms, kurie įvykdo Heraklio žygdarbius vien savo rankų ir valios pastangomis. Dažnai – tai profesionalūs atletai ar šiaip sportuojantys vaikinai ir merginos, kurių gyvenimą aukštyn kojomis apvertė viena vienintelė lemtingoji sekundė. Ji spėliojo, koks sukrėtimas pakeitė Parkerio gyvenimą.

Marisa dirstelėjo į jį kitapus stalo. Parkeris siekė nuo lėkštės skrudintos duonos paimti, bet, tarytum pajutęs dėmesį, pakėlė akis, pagavo jos žvilgsnį ir neliko skolingas.

Jo būta tikrai išvaizdaus, nors skausmas, sielvartas, nusivylimas, o gal viskas drauge metams bėgant išvagojo jo veidą raukšlėmis, slepiančiomis tikrąjį, tikriausiai jaunesnį, amžių. Jo šypsenos, nors ir retos, buvo atmiežtos kartėliu. Pro rusvų plaukų tankmę persišvietė sidabro gijos. Šukos, matyt, nepriklausė jo mėgstamų įrankių arsenalui – ant galvos styrojo bent poros dienų senumo ežys.

Jo akys – nei aiškiai mėlynos, nei žalios, nei rudos – bene labiausiai prašėsi pavadinamos riešutinėmis, ir toji spalva nebūtų atrodžiusi

kuo nors ypatinga, jei ne ryškūs gintariniai krisleliai, puošiantys raineles. Šis neįprastas derinys drauge su įstabiu gebėjimu sutelkti žvilgsnį praturtino jo akis hipnotizuojančiu poveikiu.

Kaip tik dabar į ją nukreiptas žvilgsnis tarytum skaitė mintis ir jame žybtelėjo iššūkis: „Pirmyn! – sakyte sakė jis. – Matau, kad mirtinai nori sužinot, kas mane prikaustė prie šito vežimo. Tai ko tyli? Imk ir paklausk!“

Marisa nedrįso. Vėliau. Kai geriau jį pažins ar bent kai išgaus iš jo pažadą pabaigti knygą.

– Pone Evansai, ar parašėte ką nors daugiau?

– Gal dar stiklinę šaltos arbatos?

– Ne, dėkui.

– Sumuštinį?

– Tikrai ačiū, aš labai soti. Ar egzistuoja tęsinys, kurį galėčiau paskaityti?

Jis iškalbingai pašnairavo į Maiką, ir šis suprato užuominą:

– Jums leidus, nurinksiu lėkštes, – taip taręs šis pagyvenęs vyriškis pakilo ir netrukus pradingo už slankiojančių durų.

Žinodamas, kad Maikas nebeišgirs, Parkeris prakalbo:

– Tamsta – be galo atkakli moteris.

– Ačiū.

– Tai ne komplimentas.

– Žinau.

Jis pavažiavo atbulas nuo stalo, suktelėjo vežimėlį šonan ir įsistebeilijo pro stiklą, tarytum įstengtų akimis pragręžti tamsą ir įžiūrėti gožą pakrantėje. Marisa jo neskubino. Jei jis šią akimirką svarsto visus už ir prieš, tuomet ji verčiau neįterps nieko, kas pakreiptų sprendimą ne jos naudai.

Po kiek laiko jis atsigręžė:

– Tikrai manai, kad mano darbas toks vykęs?

– O jūs tikrai manote, kad trenkčiausi šitokią tolybę į nežinomą tašką žemėlapyje abejodama tuo, ką man teko perskaityti?

– Prašau trumpai ir aiškiai.

– Taip, pone Evansai, jūsų darbas labai geras.

Jo veide šmėstelėjo susierzinimas:

– Mano liežuvis skanavo tamstos burną, tad „pone Evansai“ skamba truputį komiškai, nemanai? Mano vardas – Parkeris. Vadink mane šitaip, sutariam?

Ji nurijo jaudulį, bet jo žvilgsnį atlaikė:

– Sutariam. Tuomet mane galit vadinti Marisa.

– Nebedaug trūko.

Buvo matyti, kad jis pasiryžęs toliau provokuoti, bet Marisa nesileido:

– Iš kur jūs kilęs, Parkeri? Žinau, kad iš pietų...

– Kad tave! Ir išsiduok tu man šitaip! – jis tyčia paryškino žodžius apkramsnojančią tartį.

Marisa nusijuokė:

– Taip, tartis išduoda, bet mes, šiauriečiai, nelabai pratę šifruoti. Žinau, pavyzdžiui, kad teksasiečiai kalba kitaip nei žmonės iš Pietų Karolinos.

– Teksasiečių su niekuo nesupainiosi.

Ji vėl nusijuokė:

– Bet vis dėlto, kur jūsų tarties ištakos?

– Ar labai svarbu?

– Na, kai kurie jums būdingi žodžiai...

– Kaip antai?

– Kaip antai sakot „pačirškinti naktipiečius“, užuot sakęs „paruošti“ ar „išvirti“. Arba tie patys „naktipiečiai“ vietoj „vakarienės“. Taip pat „jaudrauti“ vietoj „dvejoti“, „bernvakaris“ ir taip toliau...

– Vadinasi, tie tarmės trupiniai šen bei ten vis dėlto nubyra, nors rašydamas stengiuosi jų išvengti.

– Be reikalo. Jie paskanina kalbą.

– Žodis žvirbliu išlekia...

Marisa pritardama linktelėjo:

– Matau, kad viską apgalvojote. Tarmiški posakiai jūsų prozoje labai taiklūs ir pasverti, – pasirėmusi rankomis į stalą, ji palinko priekin, – Parkeri, iš jūsų rankraščio matyti, kiek darbo ir širdies įdedate į savo kūrybą. Kodėl nenorite, kad ją paskaitytų daugiau žmonių?

Atsakymo laukti neteko:

– Baisu, kad nepatiks.

– Suprantu. Kūrybingiems žmonėms būdingas bruožas abejoti savimi. Toks jau šis darbas, – Marisa mostu parodė į knygų lentynėles. – Bet negi nemalonu, kad dauguma tam nepasiduoda?

– Bet daugelis vis dėlto pasiduoda, – neatlyžo jis. – Žino, kad neištvertų kritikų pajuokos, paikų publikos įnorių, spaudimo nenuvilti skaitytojo ar užvis juodžiausios baimės – kad apskritai niekad neturėjo talento ir kad kiekvieną akimirką tai iškils viešumon. Kiek tamsta pažįsti rašytojų, kurie mirtinai prasigėrė? Arba tokių, kurie verčiau iškart prarijo kulką?

Apgalvojusi visa tai, Marisa paklausė:

– Parkeri, pasakykit man nuoširdžiai, kam reikia daugiau drąsos: tam siaubui ar norui pabėgti nuo pasaulio ir apsigyventi visų užmirštoje saloje?

Strėlė pataikė tiesiai į viduriuką. Kurį laiką jis, regis, kovojo pats su savimi, tada staigiai apgręžė vežimėlį ir privažiavo prie darbo stalo. Jungdamas kompiuterį, burbtelėjo per petį:

– Tai visiškai nieko nereiškia, aišku?

Marisa nuolankiai linktelėjo, bet nė akimirkos neabejojo, kad jiedu vienas kitam meluoja: tas neva nieko nereiškiantis „tai“, nebuvo mestelėtas šiaip sau.

– Parašiau pirmą skyrių.

– Turit omeny, pirmą po prologo?

– Taip. Jei nori – duosiu paskaityti. Patiks tamstai ar ne – aš nežinau.

Marisa priėjo prie jo vežimėlio, ir jie drauge stebėjo, kaip iš spausdintuvo lenda puslapiai.

– Ar pirmas skyrius prasideda nuo to, kuo baigėsi prologas?

– Ne. Prie prologo įvykių bus grįžta knygos pabaigoj.

– Tai reiškia, kad pradedate nuo praeities ir pamažu skaitytoją vedate prie šių dienų?

– Teisingai.

– Nuo tolimos praeities?

– Trejų metų senumo. Pirmas skyrius pasakoja apie Rorko ir Todo studijų metus ir gyvenimą viename bendrabučio kambaryje.

– Rorkas ir Todas, – pakartojo Marisa, tarsi pratindamasi prie veikėjų vardų ir nutardama, kad jie limpa prie širdies. – Katras yra kas?

– Kaip tai?

– Kuris iš jų atsiduria Hečo Volkerio pašiūrėje? Kuris prologe įsirėžia motorlaiviu į prieplauką, o kuris iškrenta už borto?

Šįsyk jo šypsnyje kartėlio nebuvo nė kvapo.

– Neprasitarsit? – pasitikslino Marisa.

– Kokia prasmė būtų skaityti likusią knygos dalį, jei iškart pasakyčiau?

– Likusią? Vadinasi, *ketinate* ją pabaigti?

Šypsnys mažumėlę prigeso:

– Pirma pažiūrėkim, kaip patiks pradžia.

– Aš pakentėsiu.

– Neįsijausk, Marisa, kol kas tėra tik pirmas skyrius.

Ištraukęs puslapius iš spausdintuvo, pakaukšėjo pakraščiais į stalą, kad visi lygiai sugultų, ir padavė jai. Marisa griebė už popierių, bet jis neskubėjo paleisti. Jos žvilgsnyje atsirado dvejonių.

– Tada, kai bučiavau... Apie jokį sumautą bandymą tamstą išgąsdinti negali būti kalbos.

Jai nespėjus atsakyti, Parkeris atidavė puslapius ir pašaukė Maiką:

– Atnešk jai telefoną, kad galėtų išsikviesti valtį, – paprašė Maikui pasirodžius tarpduryje. – Kol atplauks, kaip tik spėsi ją nuvežti į prieplauką.

– Betgi tuoj vidurnaktis! – pašoko Maikas. – Kas siunčia žmogų tokiu metu į šitokį kelią?

Susijaudinusios Marisos balsas nuskambėjo kiek per garsiai ir per griežtai:

– Nieko baisaus, Maikai, tikrai nesirūpinkit!

– Nenoriu nieko nė girdėti, – atrėmė Maikas, nekreipdamas dėmesio į drausminantį Parkerio žvilgsnį. – Pernakvosit pas mus. Svečių namelyje.

AŠTUNTAS SKYRIUS

Vengdami gausiai lankomų restoranų viešumos, susitikimo dalyviai pietavo uždarame „WorldView" centro trisdešimt pirmojo aukšto salone su plokštėmis apmuštomis sienomis. Interjero įranga buvo solidi ir brangi. Storame rankomis austame kilime paskęsdavo kiekvienas garsas, vazose rasos lašeliais tebežvilgėjo įmantrios gėlių aranžuotės, viską gaubė sklaidyta, švelniai pritemdyta šviesa. Didingą atmosferą sutvirtino sunkių portjerų klostės, užtrauktos ant didžiulių langų, pro kuriuos šiaip atsivertų stulbinamas Manhatano centro dangoraižių vaizdas.

Susitikimo šeimininkas, sėdintis valgomojo stalo gale, mandagiai pasiteiravo:

– Gal dar kavos, Nadia? Pone Rydai?

Nadia Šuler mostelėjo baltomis pirštinėmis mūvinčiam padavėjui, kad įpiltų dar. Nojus atsisakė. Jie skanavo šaltą trintų bulvių ir porų sriubą *vichyssoise*, omarų salotas ir marinuotus šparagus. Desertui buvo patiektos braškės *a la Romanoff* ir šokoladų asorti.

– Viskas be galo rafinuota, – padėkojo Nojus šeimininkui už ištaigingas vaišes.

– Malonu, kad jūs patenkinti, – padėkojo Morisas Blumas ir leido padavėjams pasišalinti.

Nadiai palengva maišant šaukšteliu grietinėle baltintą kavą, Nojus žvilgsniu parodė, kad laisvoji dalis baigėsi ir metas imtis verslo reikalų.

Be Moriso Blumo, „WorldView" bendrovei prie stalo atstovavo dar penki asmenys. Prieš pusmetį Nadia suvedė Nojų su Blumu pažin-

tiniam pokalbiui. Pastarasis tada tiesiai šviesiai pareiškė, kad „WorldView“ vardu nori įsigyti „Matherly Press“.

Iškart po ano susitikimo Blumo korporacijos teisininkai ėmė karštligiškai kurpti leidyklos įsigijimo ketinimų protokolą. Po mėnesius trukusių tyrimų ir analizės, verslo plano sudarymo, po kreivių braižymo, kapitalo poslinkių vaizdavimo lentelėse, o rinkos dalių pasiskirstymo – diagramose, galutinis projektas, įsegtas į milžinišką trižiedį segtuvą, atsidūrė ant Nojaus stalo. Šiame susitikime laukta jo reakcijos.

– Prieš mėnesį įteikėme jums savo planą, pone Rydai, – prakalbo Blumas. – Nekantraudamas laukiu jūsų komentarų.

Morisas Blumas buvo išdžiūvęs kaip styga ir stulbinamai išblyškęs, o bendrą vaizdą karūnavo gerokai su jo amžiumi prasilenkusi plikė. Aplink pakaušį tebeaugo smarkiai išretėję plaukai, tačiau jis kas rytą juos nuskusdavo, tad žvilgantį viršugalvį supo žilas šešėlis. Jis nešiojo akinius sidabriniais rėmeliais ir niekad nesiskyrė su konservatyviais pilkais kostiumais. Atrodė, tarytum šis žmogus iš prigimties jautė pasibjaurėjimą bet kokia spalva.

Jis vadovavo tarptautiniam žiniasklaidos konglomeratui, kurį skausmingomis priemonėmis perėmė prieš ketverius metus. Tuomet, būdamas vos trisdešimt šešerių, jis be skrupulų išstūmė savo pirmtaką ir atsikratė visų direktorių tarybos narių, kurie, Blumo žodžiais, „laikėsi įsikibę archajiškos ir nepažangios mąstysenos“.

Jam vadovaujant, vertybinių popierių biržoje švelniu dviraidžiu „WV“ pravardžiuojama bendrovė nuo pramoginio radijo ir televizijos susivienijimo išaugo iki milžino, apimančio prekybą internete, palydovinius ryšius ir šviesolaidžių technikos sritį. Per keturiasdešimt aštuonis mėnesius Blumas ištempė „WorldView“ į XXI amžiaus vandenis, padidindamas bendrovės vertę nuo vieno iki beveik šešiasdešimties milijardų dolerių. Atšiaurios jo verslo manieros akcininkams nekėlė didelio pasibodėjimo.

Tad kuo tokį dinozaurą kaip „WorldView“ sudomino toks mašalas kaip „Matherly Press“?

Kaip tik šį klausimą Nojus pateikė Blumui.

– Ar negana to, kad sudomino?.. – vingriai atsakė bendrovės pirmininkas.

Juokėsi visi, esantys prie stalo, įskaitant ir Nojų. Pats būdamas šunsnukis, jis mokėjo įvertinti pasipūtėlišką aroganciją.

– Ką tik įsigijote leidyklą Didžiojoje Britanijoje, – varė savo Nojus. – Dar rašalas nuo sutarties nenudžiūvo...

– Teisybė, – didingai linktelėjo Blumas. – Investicija į „Platt/ Powers“ pasiteisins. Jų žurnalų leidybos padalinys tvirčiausias visame Britų salyne. Per jų rankas eina viskas: nuo respektabiliausio savaitraščio, skirto tarptautiniams įvykiams, iki pačios nevalyviausios pornografijos, – čia jis atsisuko į Nadią ir netikėtai apdovanojo padlaižūnišku šypsniu. – Patikėkite, Nadia, pastaroji sritis man kur kas mažiau pažįstama negu kitos.

Gurkštelėdama kavos, ji pašnairavo į Blumą per porcelianinio puodelio kraštą:

– Kaip apmaudu...

Blumas leido nuvilnyti kilusiam juokui ir tęsė:

– „Platt/Powers“ sąskaitoje pernai buvo dvylika bestselerių kietais viršeliais.

– Trylika, – patikslino vienas iš už stalo sėdinčių sraigtelių.

– Dar daugiau – minkštais viršeliais, – toliau dėstė Blumas. – Tapusi „WorldView“ šeimos nare, šįmet ši leidykla užkariaus bestselerių sąrašus. Ir žinių, ir išteklių tam turime užtektinai.

– Man jau teko kalbėtis su pora rašytojų, kuriuos paviliojot iš kitų leidyklų, – įsiterpė Nadia. – Jie labai sužavėti jūsiškėmis platinimo bei reklamos strategijomis, ypač tomis, kurios jiems plačiau atveria duris į Jungtinių Valstijų rinką.

– Tam išnaudojame savo žiniasklaidos svertus, – paaiškino Blumas, – visus iki vieno.

Sukryžiuodamas perbalusias rankas ir atsiremdamas į stalą, Blumas įgavo profesoriškos rūstybės. Kreipdamasis į Nojų, jis perėjo prie svarbiausio:

– Pirkdamas „Platt/Powers“, „WorldView“ įsigijo sveiką leidyklą pačiame jėgų žydėjime. Bet Britanijos rinka mažesnė už amerikietišką. Nepalyginti. Mums rūpi turėti kažką panašaus šiapus Atlanto. Mūsų tikslas – „Matherly Press“. Jūsų leidžiamos knygos tinka masiniam skoniui, pavadinčiau jas „aukso daigais“. Kita vertus, ne-

vengiate ir rimtų kūrinių. Akivaizdu, kad tai pelningai dirbanti leidykla, užsitarnavusi platų pripažinimą. Jos pavadinimas siejamas su išmone ir prestižu. Mūsų kukliai firmelei tai būtų neprošal.

Paikas viršininko koketavimas sukėlė entuziastingą „WV“ komandos čiulbesį, bet Nojus nė nešyptelėjo. Blumas suprato, kad jau būtų metas suteikti žodį kitai pusei.

– Įdėmiai susipažinau su pasiūlymu, – pradėjo Nojus. – Iš peties paplušėjot, vyručiai: rinkos tyrimai įspūdingi, prognozės gniaužia kvapą, o drauge neperžengia tikrovės ribų.

– Puiki pradžia, – pertarė Blumas, visus apdalydamas spinduliuojančia šypsena.

Bet Nojus mostu perspėjo neskubėti džiaugtis:

– Vis dėlto, prieš pratęsiant diskusijas, norėčiau apsistoti ties dviem klausimais.

– Tam čia ir susirinkome.

– Pirma – antimonopoliniai reikalai. Man rūpi žinoti, ar sandėris nepažeistų šio punkto. Nenorėčiau įklimpti į nesibaigiantį bylinėjimąsi su Federacijos žinybomis.

– Garantuoju, kad mes irgi nenorime, todėl viskuo labai kruopščiai pasirūpinome.

Žodį gavęs teisininkas išdėstė, kodėl taip mažai tikėtina užkliudyti monopolijas draudžiančius įstatymus. Nojus kelissyk įsiterpė su klausimais, neleisdamas nuo jų išsisukti teisiniais išvedžiojimais ir vingrybėmis. Tol neatlyžo, kol jo būgštavimai nebuvo deramai išsklaidyti.

– Tvarka, – Nojui baigus kalbėti su teisininku, vairą vėl perėmė Blumas, – o antrasis klausimas?

Nubraukęs nuo švarko rankovės nematomą pūkelį, Nojus išbėrė tiesiai Blumui į veidą:

– „Matherly Press“ neparduodama.

– O jis į tai? – domavosi Danielis Materlis.

– Nieko, ką vertėtų prisiminti, – pasakojo žentas.

– Kirsčiau lažybų, kad ką nors apie kietasprandžius karšenas, kurie atsisako pripažint tikrovę...

– Gal ne taip tiesmukai, bet labai arti to.

Jiedu susitiko taurelei Danielio namuose, darbo kabinete. Pildama į taures, Maksina perspėjo Nojų:

– Viena, ir baigta – jam daugiau negalima.

– Aš pasaugosiu! – šūktelėjo Nojus jai išeinant iš kambario, bet čia pat mirktelėjo Danieliui, atšaukdamas šeimininkei duotą pažadą.

Prabėgus pusvalandžiui, abu jau gurkšnojo po antrą.

– Būk geras, paduok man pypkę.

Nojus paėmė pypkę nuo rašomojo stalo ir drauge su tabako maišeliu atnešė Danieliui, įsitaisiusiam didžiuliame odiniame krėsle su plačiu riestu atlošu ir ištiesusiam kojas ant priekyje stovinčios otomanės. Jis kruopščiai prikimšo pypkę ir čirkštelėjo degtuką.

– Jei Maksina užuos dūmą...

–...pasakysiu, kad rūkei tu, – nukirto Danielis, išpūsdamas dūmus į lubas. Jis kiek patylėjo ir žvilgtelėjo į dekoratyvų lubų karnizą. – Plėšrūnai galanda dantis, Nojau. Jie priėdę velnių ir kraujo nebijo.

Nojus gurkštelėjo viskio:

– Kalbi apie „WorldView“? – perklausė nutaisydamas menkinamą grimasą. – Nežinau, kaip dar aiškiau būtų galima pasakyti: „Matherly Press“ neparduodama.

– Tos gyvatės neatlyš. Ypač Blumas.

– Sako, jis toks kietas, kad deimantais kakoja...

Danielis sukikeno:

– Nenustebčiau, – ir akimirką tylomis papsėjęs pypkę tęsė. – Net jei Morisas Blumas kartais žlugtų ar šiaip į mus numotų ranka, atsiras kitas plėšrūnas. Ir dar klastingesnis.

– Tegu randasi – atbaidysim visus.

Žento pasitikėjimas savimi Danielį pralinksmino. Apie Nojų Rydą leidybos pasaulis išgirdo prieš dešimtmetį, pasirodžius jo romanui „Nukariautieji“, kurio veiksmas rutuliojosi Rekonstrukcijos laikotarpiu. Knyga visoje Amerikoje išpopuliarėjo žaibiškai. Niujorke neliko leidėjo, įskaitant Danielį Materlį, kuris nebūtų troškęs autoriaus pavilioti.

Tik visų nuostabai ir naujųjų gerbėjų nusivylimui pasirodė, kad tikroji Nojaus aistra – ne kūryba, bet leidyba. Jis pats padėjo „Nukariautiesiems“ išvysti dienos šviesą, sekė kiekvieną leidėjų žingsnį,

ir tai jam teikė kur kas didesnį pasitenkinimą nei pačios knygos rašymas.

Nojaus būta žavaus jaunuolio, kurio miklus sumanumas ėjo ranka rankon su įgimtais instinktais. Leidėjas sutiko įgyvendinti kai kuriuos Nojaus pasiūlymus, kaip geriau platinti jo romaną, ir šie pasiteisino. Tuomet leidykla sumojo, kad Nojus įstengtų prastumti ir kitų autorių knygas, tad jį nusamdė.

Tuomet jaunesnysis redaktorius greitai parodė, ko yra vertas. Per pirmuosius darbo metus iš kažkur iškapstė nematytą niekam nežinomo autoriaus rankraštį, ir šis tapo bestseleriu, o autorius – iki šiol tebegraibstoma garsenybe.

Kaip redaktorius Nojus buvo guvus savamokslis, bet verslo srityje jis sužibėjo visu ryškumu. Prekybos strategijos iš jo kalvės išeidavo tokios puikios, kad jas vieną po kitos imdavo mėgdžioti ir kiti leidėjai.

Sudarydamas sandėrius, Nojus jautėsi kaip žuvis vandenyje. Rašytojų agentai jo savybėmis žavėjosi, o sykiu slapčia kraupdavo nuo minties susigrumti prie derybų stalo. Jis buvo apsigimęs vadovas. Kartą, bręstančio streiko išvakarėse, jis nuskrido į Pensilvaniją pasikalbėti su nepatenkintais spaustuvės darbininkais. Sutikęs tarpininkauti jiems ir spaustuvės vadovybei, jis padėjo išspręsti ginčą, atkalbėjo nuo streiko ir išgelbėjo leidybos pramonę nuo krizės.

Nojus Rydas buvo mąslus, ambicingas ir apsukrus. Įpratęs prie jam pačiam lipdomos apsukruolio etiketės, Danielis šios savybės nelaikė smerktina. Tad, kai prieš trejus metus Nojus pats atėjo slapčia pasiskųsti dėl profesinių apribojimų, kuriuos jautė pas aną darbdavį, ir prakalbo apie nenumaldomą permainų troškulį, Danielis išklausė susidomėjęs. Nojaus siūlymai atrodė novatoriški, bet neprieštaravo idealams, kurių vedini jo pirmtakai kadaise paklojo „Matherly Press" pamatus. Priešingai – jie atsispindėjo ir Nojaus mąstysenoje.

Be to, nors Danielis niekad neprisipažintų, Nojus pakuteno jo paties tuštybę. Įžiūrėjo jame savo jaunystės bruožų: veržlumą, ryžtą ir tokį pasitikėjimą savimi, kuriam nedaug trūko iki puikybės, bet šitai Danielis irgi veikiau priskyrė dorybėms nei ydoms.

Tuomet Danielis paprašė, kad Nojus duotų jam kelias dienas pagalvoti. Jis nebuvo linkęs priimti savo šemyninėn aplinkon pašalinio žmogaus ir dar suteikti jam valdžios. Kita vertus, įmonė buvo tiek išaugusi, kad jiedviem su Marisa prie valdžios vairo labai reikėjo paspirties.

Kai dėl Marisos, tai ji tiesiog salo nuo galimybės kasdien bendrauti su pamėgtos knygos autoriumi. Nors pati su Nojumi tuomet buvo susitikusi tik kartą per vieną literatų vakarėlį, jautė jam gilią pagarbą ir daugelį metų slapčia puoselėjo romantiškus jausmus.

Jos raginamas, Danielis specialiai Nojui sukūrė bendrovės viceprezidento verslo reikalams pareigas. Ir niekad nesigailėjo.

– Tikiuosi, tavo nuomonė nepasikeitė? – tęsė pokalbį Danielis.

– Apie ką?

– Apie mūsų bendrovės filosofiją.

Nojus nutaisė nuolankų žvilgsnį:

– Danieli, nuo pat mūsų bendradarbiavimo pradžios puikiai žinau tavo nuomonę apie įmonių susivienijimus. Be jokios abejonės, iš to daug laimėtume: įgytume daugiau lėšų, daugiau priemonių reklamai, lengviau užkariautume rinką.

– Bet drauge prarastume savarankiškumą.

– Būtent tai ir ketinau pasakyti, – pritarė Nojus. – Nuo pat įkūrimo savarankiškumas išliko kertiniu „Matherly Press“ akmeniu. Šią šeimyninę religiją perėmiau dar prieš jon nutekėdamas.

Kai Marisos santykiai su Nojumi peržengė darbo ribas, Danielis susidūrė su vidiniais prieštaravimais. Jam nerimą kėlė keli dalykai. Ramybės nedavė dešimties metų amžiaus skirtumas, bet tai nebuvo pagrindinė kliūtis. Žaviąją reputaciją Nojus susikūrė ne vien dėl azarto verslui. Ėjo nuogirdos, kad jis – užkietėjęs mergišius. Gandų būta tiek daug ir jie taip atkakliai sklandė, kad Danielis ir pats ėmė manyti, jog dūmų nebūna be ugnies. Vis dėlto užvis labiau jam ramybės nedavė spėlionės dėl asmeninių Nojaus užmačių: jungtuvės su paskutine Materlių giminės palikuone neabejotinai būtų galinga paspirtis jo karjerai.

Žinoma, galutinis sprendimas priklausė ne jam, ne Danieliui, bet dukrai. O Marisa už Nojaus ištekėti norėjo. Po pirmalaikės motinos

mirties ji greitai subrendo. Jau ankstyvame amžiuje išmoko susidaryti savo nuomonę ir savarankiškai apsispręsti. Jis pats ją skatino kliautis savimi, tad jam nederėjo kištis Marisai renkantis gyvenimo partnerį.

Savo ruožtu Nojus be Marisos žinios atėjo pas būsimą uošvį ir pareiškė, kad jei šis turįs kokių dvejonių dėl jungtuvių, tuomet jos tiesiog neįvyks. Jis mylįs Marisą, kaip tuomet sakė, beprotiškai, bet nesvyruodamas pasitrauksiąs, paaukosiąs karjerą „Matherly Press“ leidykloje ir pradingsiąs iš Marisos gyvenimo, jei Danielis nelinkęs pritarti jų sąjungai.

Danielis jų santuoką palaimino, bet liko budrus Marisos asmeninės laimės sargas. Vakar ji jautėsi mažumėlę prislėgta, tačiau surežisuotas sukaktuvių vakaras logiškai paaiškino, kodėl Nojus pastaruoju metu mažiau skyrė dėmesio.

Marisa apie tai nekalbėjo, bet Danielis juto, kad ji jau kurį laiką galvoja apie kūdikį, ir krimtosi, kad nepavyksta pastoti. Kol kas dėl to nerimauti ankstoka. Marisa dar jauna. Nojus irgi ne sykį užsiminė, kad trokšta susilaukti vaikų. Susisukti tvirtesnį lizdą jie dar suspės.

Jis ir pats nekantravo sulaukti vaikaičių. Mielai pasūpuotų mažylį ant kelių, prieš atguldamas amžino poilsio.

Mintydamas apie dukrą, Danielis pasiteiravo:

– Turi kokių žinių iš Marisos?

– Nuo tada, kai šįryt išvyko, tylu, – Nojus žvilgtelėjo į rankinį laikrodį. – Jau turėtų būti vietoje. Kelias tolimas, o aš bijau, kad iš viso to neišeitų šnipštas.

– Tikėkimės, kad ne. Marisa tuo naujuoju rašytoju labai susidomėjo. Beje, kad jau apie tai prakalbome, ji man papasakojo apie dovaną.

– Dovaną?

– Taip. Vakarykštę.

– Ak... – Nojus liūdnai šyptelėjo. – Šitiek triukšmo dėl tokio mažmožio...

– Tavo pasiryžimas sėsti prie knygos ją tikrai džiugina. Šįryt man dėl to paskambino iš oro uosto. Joks deimantinis žiedas maloniau nenuteiktų – ji jau seniai troško išvysti tavo naują romaną.

– Nuoširdžiai tikiuosi, kad jos viltys pamatuotos, – susiraukė Nojus. – Veikiausiai ją nuvilsiu.

– Tavo pastangos jai suteikė sparnus.

– Kaip tik šįvakar norėčiau porą valandėlių pamiklinti plunksną, – Nojus pastatė ištuštintą taurelę ant stalo krašto ir pakilo.

– Pabūk dar: pavakarieniausim, paskui sulošim šachmatų partiją...

– Sunku atsispirti pagundai, Danieli, bet verčiau pamėginsiu išspausti kelis puslapius. Imtis rašymo – vienintelis būdas ką nors parašyti, – šypsodamasis kalbėjo Nojus. – Ar dar norėtum lašelio?

– Verčiau ne. Maksina būtinai patikrins grafiną.

– Tuomet nešdinuosi, kol pabūklai tyli, – Nojus užsimetė švarką ir pasiėmė portfelį. – Tikrai daugiau nieko nenori?

– Tiesą sakant, noriu, – tarė Danielis. – Kai kitą kartą kas nors prie tavęs prišoks su pasiūlymu pirkti mano leidyklą, būk geras, pasakyk, kad atsiknistų.

Nojus nusikvatojo:

– Ar galima tave pacituot pažodžiui?

– Žinoma! Ne tik galima, bet ir reikia.

Nei pora sausų martinio kokteilių nenumaldė sukilusių Nadios nervų. Raudonis ją mušė nuo tada, kai Nojus perpasakojo savo pokalbį su Danieliu.

Jau gerą pusvalandį ji zujo pirmyn atgal kietmedžiu klotomis grindimis vien tik „miegamojo sportui“ skirtame Čelsio butuke. Jos oficialūs apartamentai buvo Trampo dangoraižyje. Apie šį plotą nežinojo net jos buhalteris.

– Kad ir kaip jis atrodytų medum teptas ir perteptas, nepasitikiu tuo senu kirminu, nors tu ką! – karščiavosi ji. – Iš kur žinai, kad jis kiaurai nepermatys tavo užmačių?

– Žinau, nes nė neįtaria, kad reikia kur nors dairytis! – vos tvardėsi Nojus.

– Tavo nuovoka čia niekas neabejoja, Nojau.

– Nejaugi?

– Man tiesiog baisu, kad kas nors kur nors nepavyks. Aš velniškai noriu, kad tau išdegtų.

– Aš noriu, kad išdegtų *mums*.

Staiga aprimusi ji liovėsi blaškytis po kambarį ir priėjo prie jo. Prisiglaudusi uždėjo rankas ant pečių ir švelniai prakalbo:

– Velniai tave rautų, Nojau, šių žodžių pakako, kad mane visiškai nuginkluotum...

Bučinys buvo aistringas ir bedugnis. Atsagsčiusi jo marškinius, Nadia kyštelėjo po jais ranką. Juodviem stabtelėjus, ji tebešiaušė apželusią Nojaus krūtinę.

– Kiek jau metų Danielis Materlis vadovauja savo leidyklai?

– Dabar jam – septyniasdešimt aštuoneri. Jo tėvas mirė, kai jam buvo dvidešimt devyneri. Nuo tada jis – prie vairo.

– Vadinasi, beveik penkiasdešimt metų.

– Skaičiuoti moku.

– Noriu tik pasakyti, kad jis gyva legenda tapo ne per kvailumą. Ir sėkmė jį lydi ne dėl to, kad nepažintų žmonių. Jis gudrus. Jis įžvalgus. Jis...

–...nebe toks pastabus, kaip kadaise.

– Galbūt. Arba jam paranku, kad taip galvotum.

Abejonės jo įžvalga Nojų erzino, o kritikos suvis negalėjo pakęsti. Atstūmęs Nadią, dingo virtuvėje, terkštelėjo aukštabriaunėn taurėn šviežio ledo ir šliūkštelėjo viskio.

– Manyčiau, kad savo uošvį pažįstu bent jau ne blogiau negu tu, Nadia, – pareiškė.

– Neabejoju...

– Jei tikrai neabejotum, nebūtum kiaurą vakarą zyzusi! – vienu mauku ištuštino taurę, pastatė ant stalo, akimirką patylėjo, stengdamasis susitvardyti, ir tęsė, – tavo darbas – pasirūpinti, kad Blumas su visa savo gauja ramiai sėdėtų ir nespurdėtų.

– Rytoj vakarieniauju su Morisu „Vaivorykštės Salėje“.

– Puiku. Būk nepakartojama. Valgykit, gerkit ir šokit iki pasiutimo. Porą sykių lyžtelk jam ausį. Žiūrėk, kad jaustųsi užganėdintas. O Materlius palik man. Jau trejus metus juos šokdinu ir, kaip matai, sėkmingai. Pažįstu jų galvoseną, žinau, kaip elgiasi įvairiose situacijose. Šiuo atveju būtinas ypatingas apdairumas. Skubėti negalima, antraip viskas subyrės į šipulius tiesiai mums po sėdynėmis.

Nojaus sumanymas gimė prieš daugelį metų. Dabar, kai horizonte pasirodė finišo tiesioji, jis neketino viso sudėtingo rezginio paleisti vėjais nutrūktgalvišku elgesiu. Kol kas viskas klostėsi pagal jo planą.

Pirmoji sumanymo dalis išsipildė Danieliui Materliui jį nusamdžius. Skrupulingai laikydamasis bendrovės nuostatų, Nojus pamažu pelnė senio pasitikėjimą. Itin didelis kalnas nusirito nuo pečių vedus Marisą – santuoka dar labiau įtvirtino padėtį. Tuomet, sulaukęs patogios akimirkos, Nadios lūpomis pasiuntė Blumui užuominą apie leidyklos pardavimą. Blumui vis dar atrodė, kad šis sumanymas gimė jo paties galvoje. Kur tau! Nojus nuo pat pradžių planavo į žaidimą įtraukti „WorldView“.

Iki pat šio momento viskas vyko pagal jo sudarytą gaidaraštį – pagal jokį kitą Nojus Rydas tiesiog negieda. Ir jis nesirengė staiga susigurinti nosies nutrūktgalviškai pasileisdamas finišo link.

– Nesuprantu, kodėl dabar siunti ant manęs, – papriekaištavo Nadia. – Ne aš šiandien paskelbiau ultimatumą, o Morisas.

Tai buvo vienintelis krislas Nojaus plane, kurio jis neįžvelgė ir kuris šįvakar pakirto savitvardą. Užsukęs pas Danielį taurelės, jis senolio išvedžiojimų klausėsi viena ausimi. Pats niekaip negalėjo iš galvos išmesti Blumo, kuris, gudriai vaipydamasis, davė dvi savaites apsigalvoti: sukertam rankom arba sudie.

Blumas priminė davęs pakankamai laiko susipažinti su susivienijimo projektu, todėl dabar tikisi aiškaus atsakymo, – domina jį šis sandėris, ar ne. Blumui Nojus priminė, kad jo uošvis nėra kokia nereikšminga kliūtis, bet drūtas pagalys ratuose:

– Danielis yra tvirtai pareiškęs, kad ši bendrovė nebus parduodama.

– Tuomet jums turbūt derėtų imtis ryžtingų žingsnių ir pasirūpinti, kad jis persigalvotų, kaip manot?

Susitikimą Blumas baigė užuomina, kad yra ir kitų prestižu „Matherly Press“ nenusileidžiančių leidyklų, kurios tik ir laukia progos tapti dukterinėmis „WorldView“ įmonėmis.

Nojus žinojo, kad Blumo grasinimas nėra laužtas iš piršto, ir čia slypėjo didžiausias pavojus. Daugelis smulkesnių leidybos įmonių

gaudyte gaudė kiekvieną oro gurkšnį. Jos neįstengė varžytis su stambiųjų žiniasklaidos bendrovių platinimo pajėgumais ir lanksčiais reklamos biudžetais. „WorldView“ finansinė injekcija ir užuovėja joms būtų tikras išganymas. Priešingai nei Danielis, jos pirmiausia stengėsi išgyventi ir spjovė į visus sentimentus.

Sentimentų Nojus paisė mažiausiai, bet puikiai žinojo, kaip fanatiškai Danielis laikosi tradicijų ir kaip puoselėja šeimos istoriją. Senis geruoju nepasiduos. Ši kliūtis gerokai jaukė kortas, ir atrodė, kad Blumas to nesupranta.

– Aš labai gerai girdėjau Blumo ultimatumą, – dėstė Nojus, – ir pasirūpinsiu, kad suspėtume iki nustatyto termino.

– O Marisa?

– Ji dabar užsikuitusi Floridoje.

– Džordžijoje.

– Ką?

– Sakei, kad išvažiavo į Džordžiją.

– Nors ir į visas keturias puses. Kol jos nėra, priveiksiu Danielį. Šiandien jau pradėjau: išdėsčiau jam Blumo pasiūlymo privalumus.

– O kas bus, kai Marisa sugrįš?

– Šoks pagal Danielio dūdą.

– Ne tai turėjau omeny.

„Jėzau, kaip man įkyrėjo! – išvargęs pagalvojo Nojus, atsiduse̜s užsimerkė ir sužnybo pirštų galais nosį. – Kiek galima apie tą patį? Rūpesčių ir taip iki soties...“

– Puikiai žinau, ką turi omeny, Nadia, – paleidęs nosį atsimerkė ir tęsė žiūrėdamas tiesiai į ją. – Pati pagalvok: argi protinga dabar būtų Marisos prašyti skyrybų? Ne. Negaliu, kol nepasirašyta, antspaudais nesutvirtinta ir neužregistruota sutartis su „WorldView“.

Žiūrėdamas į ją, Nojus piktai suurzgė:

– Nejau tau atrodo, kad gera būti jos vyru? Manai, kad malonu šitiek metų laižyti Danieliui subinę?

– Šlykščiau nesugalvosi...

– Ar ne? O tu pagalvok, pabandyk įlįsti į mano kailį, – mestelėjo Nojus tikėdamasis, kad toks kvietimas įžiebs Nadios veide šypsnį, bet šypsnio nebuvo.

– O Marisa? – staiga paklausė ji. – Jos subinės nepasiilgsi?

Nojus atžariai juktelėjo:

– Žmonos tikrai nepasigesiu, bet geros redaktorės – net labai. Kita vertus, turėdamas tokį biudžetą, kokį siūlo Blumas, galėsiu nusipirkt tris tokias. Gal net visas penkias. Galų gale net jei nė viena jai neprilygs, su dešimt „melionų" kišenėje į viską galėsiu riebiai nusispjaut.

Kurį laiką nepaleidusi jo žvilgsnio, Nadia staiga apsiniaukė:

– Tau tikrai nekoktu prašyti, kad aš laižyčiau Morisui Blumui ausį?

– Tai buvo tik metafora...

– O tai, ką prieš kelias minutes sakei?..

– Apie ką?

– Apie tai, jog nori, kad tai išdegtų *mums* abiem. Ar tai irgi buvo metafora?

Vietoj atsakymo jis prisitraukė Nadią artyn ir pabučiavo.

Ji atsegė paskutines Nojaus marškinių sagas, praskleidė skvernus ir lyžtelėjo spenelį.

– Tai kaip ten buvo?

– Dabar prisiekčiau kažin ką...

Dusliai kikendama, Nadia grybštelėjo už kelnių turinio:

– Kiek galima dalytis su ta Marisa? Šitas daiktas vieną kartą turi būti mano...

– O kas neduoda? – sulig tais žodžiais Nojus atsisegė ir nusimovė kelnes.

Nadia krito ant kelių ir skruostu pasitrynė į trokštamą „daiktą". Tuomet liežuviu čiūžtelėjo per visą jo ilgį, patikrindama erekcijos tvirtumą, ir galop godžiai apžiojo. Nojus sudejavo iš malonumo:

– Tu, Nadyt, daryk, ką geriausiai išmanai, o Materlius palik man...

DEVINTAS SKYRIUS

Jau seniai pakirdęs Parkeris darbavosi kompiuteriu. Protas tiksėjo tokiu greičiu ir grakštumu, kaip nugludintas akmenukas, šokdinamas vandens paviršiumi.

Maikas atnešė trečią puodelį garuojančios kavos.

– Tavo viešnia ką tik išėjo iš svečių namelio. Kol kas ji dykinėja ir grožisi pajūriu, bet, matyt, tuoj ateis čia.

Parkeris prašė Maiko dairytis ir pranešti, kada ji atsikels, tad dabar linktelėdamas parodė, kad suprato.

Imdamas ištuštintą puodelį ir statydamas naują, Maikas buvo kaip reta neatsargus, tad keli lašai karštos kavos šliūkštelėjo ant stalo, aptaškydami porą ranka primargintų puslapių. Žvilgtelėjęs į dėmes, Parkeris pakėlė galvą ir iškalbingai dėbtelėjo į Maiką.

– Nepyk, netyčia, – apgailestavo Maikas.

– To betrūko, kad būtų tyčia.

Maikas irzliai purkštelėjo.

– Klausyk, jei tau kas nors guli ant širdies, tai imk ir pasakyk – nebe maži vaikai esam, – pasiūlė Parkeris.

– Tu puikiai žinai, ką noriu pasakyti.

– Ką nors panašaus į „sveikinu“?

– Veikiau „atsipeikėk“. Nejau tikrai galvoji, kad pulsiu tave sveikinti? – nustebo Maikas.

– Kaip matai, ji galų gale čia.

– Taip, čia, – sutiko Maikas, bet jo veidas džiaugsmu nespinduliavo.

Parkeris nekantriai gūžtelėjo pečiais:

– Tai kas yra? Priešgyniavimo taktika pasiteisino. Ji užkibo už mūsų kabliuko, o būtent to abu ir tikėjomės. Jei tau kas nors nepatiko, galėjai išmesti policininko atneštus telefono numerius, ir baigta. Bet neišmetei, o įteikei man. Aš paskambinau, ir ji – čia. Tai koks kirmis tave dabar graužia?

Maikas apsisuko ir ėmė kulniuoti į virtuvę:

– Pridegs sklindžiai.

Parkeris vėl pabandė užgulti klaviatūrą, bet mintis pertraukęs pokalbis užgesino kūrybinį polėkį. Niekaip nebesisekė susikaupti ties paskutiniais, ką tik parašytais sakiniais. Ūmai jie prarado bet kokį apčiuopiamą ryšį ir virto padriku žodžių kratiniu. Bandydamas pagauti pabėgusią prasmę, Parkeris mėgino nuosekliai mintimis stabtelėti ties kiekvienu paskiru žodžiu. Tik kad ir kaip stengėsi, žodžiai slydo iš galvos – tarsi visa prieš akis būtų parašyta sanskritu.

Netrukus suvokė, kodėl nepavyksta sugaudyti jo paties parašytų eilučių: susierzino. Bet ko? Juk viskas daugiau ar mažiau klostėsi tiksliai pagal planą. Tiesa, jis vietomis improvizavo, kad prisitaikytų prie Marisos Materli-Ryd savitumų, bet į jį ir jo sukurtas aplinkybes ji reagavo kur kas palankiau, nei jis galėjo tikėtis.

Gerai viską apgalvojus atrodo, kad atvilioti ją čionai buvo net pernelyg paprasta. Jis timptelėjo už virvelių, o ji tarsi marionetė judėjo tikslia kryptimi. „Gal todėl Maikas šįryt it musę kandęs?“ – pamanė. Šitoks patiklumas suveikė tarsi atatranka: Marisa ėmė atrodyti labai pažeidžiama, tarsi kokia suvedžiota auka.

„Toli gražu!“ – atkakliai drausmino save Parkeris.

Taip, jis iš tiesų timptelėjo už vienos kitos virvelės, kad nukreiptų ją ten, kur jam reikėjo, bet galų gale ji vis vien liko padėties šeimininkė. Viskas priklausys nuo to, kokį įspūdį jai padarys „Pavydas“, jei apskritai padarys.

Būtent todėl *jis* dabar sėdėjo savo paties pinklėse. Nuo to priklausė ne tik viso sumanymo sėkmė, bet jam, kaip rašytojui, ramybės nedavė rūpestis, ką ji pasakys apie tuos kelis puslapius, su kuriais vakar išpėdino. O jei pasirodys šūdo garo neverti? O jei mandagiai padėkos už suteiktą galimybę plačiau susipažinti su jo kūryba, tačiau tolesnio bendradarbiavimo atsisakys?

Visa užmačia subyrės į šipulius, o apie savijautą baisu ir pagalvoti.

Netverdamas savo kailyje, Parkeris vilkučiu apgręžė vežimėlį ir išvydo Marisą einant takeliu nuo svečių trobelės. Kadaise ši buvo atskirai įrengta plantatoriaus dvaro virtuvė. Parkeris ją pritaikė svečiams apnakvydinti. Jokiu svečių antplūdžiu čia iki šiol nekvepėjo, ir nepanašu, kad tai grėsė ateity, tačiau statinys iš vidaus buvo visiškai nuniokotas, ir Parkeris nepašykštėjo lėšų nei jėgų kapitaliniam remontui. Namelis buvo sutvarkytas ir patogiai įrengtas.

Įrengtas vienam vieninteliam svečiui – viešniai, kuri ten šiąnakt pernakvojo.

Žvilgtelėjusi aukštyn, Marisa pamatė jį stebint pro stiklines soliariumo sienas. Nusišypsojusi pamojavo. Pamojavo? Parkeris nebeįstengė prisiminti, kas kada jam paskutinį kartą mojo. Sumišęs jis irgi kilstelėjo ranką.

Atitraukusi stiklines slankiojančias duris, Marisa užėjo vidun.

– Labas rytas!

– Sveika.

Jos oda atrodė švelniai išrasojusi. Su ja vidun padvelkė gėlių muilo aromatas. Gal magnolijų. Ji įžengė nešina rankraščiu.

– Parkeri, čia taip šaunu! – šūktelėjo kiek apsalusi. – Vakar jau buvo per tamsu ir nespėjau įvertinti visų dvaro grožybių. Dabar, įsidienojus, puikiausiai suprantu, kodėl pamilot šią vietą, – Marisa permetė žvilgsniu bekraštę pievą, karamelinės spalvos paplūdimį ir saulėje žėrinčią Atlanto platybę. – Tikra pasaka – šitoks grožis ir ramybė...

– Pamiršau paduoti plaukų džiovintuvą.

Ji nevalingai užkišo už ausies drėgnų plaukų sruogą:

– Visur apžiūrėjau, bet niekur neradau. Bet rytas toks šiltas, kad net malonu pavaikščioti šlapia galva. Šiaip trobelėje turbūt tik džiovintuvo ir tetrūksta – ji nuostabiai sutvarkyta.

– Dėkui.

Jis toliau varstė Marisą žvilgsniu, o tai, kaip ir tikėjosi, kuo tolyn, tuo labyn ją glumino.

– Baldai ten be galo dailūs, kaip ir visa įranga. Man ypač patiko geležinis galvūgalis ir vonia su plėšrūno letenom.

– Maikas sugalvojo.

– Labai neprastai!

– Jam tik duok krapštytis su visokiais galvūgaliais, voniom, atbrailom...

– Mėgsta detales.

– Turbūt...

Akimirkai pokalbis įstrigo, o tuomet abu prabilo vienas per kitą:

– Tamstos palaidinė šlapia.

– Perskaičiau tęsinį.

– Ir kaip? – klausė jis.

– Palaidinė? – stabtelėjo Marisa.

– Sudrėkus.

Dirstelėjusi žemyn, Marisa pastebėjo, nuo ko Parkeris visą laiką nenuleidžia akių. Ji vilkėjo ta pačia vakarykšte palaidine ir sijonu. Pasibaigus vakarienei, Maikas tol spyrėsi ir įkalbinėjo, kol ji sutiko pernakvoti svečių namelyje. Metas išties buvo vėlus ne tik kelionei, bet ir kokiems nors mėginimams parsisiųsdinti savo lagaminą iš viešbučio Savanoje.

Tad šįryt teko apsirengti tais pačiais drabužiais, tik dėl šilto oro švarkelį paliko ant lovos. Drėgnos dėmės palaidinės priekyje tiksliai atkartojo liemenėlės formą.

Marisa susuko rankraščio lapus tūtele, matyt, norėdama liautis dangstytis krūtinę.

– Vakar kai ką išsiskalbiau.

„Kai ką" reiškė daugiskaitą. Jei ji tikrai „kai ką" skalbė, tuomet ką galėjo vilkėti guldamasi į patalus? Nuo tokių minčių Parkeris išrasojo.

– Tikriausiai nespėjo gerai išdžiūti, – sutrikusi išlemeno Marisa.

– Oras drėgnas.

– Matyt.

Jų žvilgsniai susidūrė, bet tik trumputei sekundės daliai, nes Marisa nusigręžė. Ji drovėjosi, o tai labai gerai. Tiksliau, tiesiog puiku. Jam norėjosi, kad ji nuolat būtų sutrikusi ir pasimetusi. Jei Maikui tokia strategija nepatiko – pats kaltas.

Palinkęs nuo vežimėlio atlošo priekin, jis paėmė iš jos rankos popierių ritinėlį.

– Perskaitei?

– Trissyk.

Parkeris klausiamai kilstelėjo antakius.

– Turiu šiokių tokių pastabų.

Jo smakras trūktelėjo, tarsi stodamas gynybon.

– Metas prie stalo! – staiga tarpdury išdygo Maikas.

Jis įžingsniavo stumdamas vežimėlį su padėklu, nukrautu lėkštėmis su plakta kiaušiniene, pakepintu kumpiu ir moliūgo riekėmis. Pintoje lėkštėje pūpsojo į drobulę įvyniota ką tik iš orkaitės ištrauktų sklindžių rietuvė. Šalia stovėjo pailgas dubuo, iki pat kraštų sklidinas padažo su spirgais, o greta garavo kukurūzų košė su per vidurį tirpstančia drūta sviesto drožle.

Parkerio pilvas sugurgė ir burna akimirksniu pritvino seilių, bet jis nė kiek neabejojo, kad Maikas tyčia pasirodė pačiu netinkamiausiu momentu. Maikas vengė užkliudyti Parkerio žvilgsnį, bet šis neišlaikė:

– Žiūrėk, kad nepersistengtum, pasalūne.

– Ką sakei? – lyg niekur nieko pasiteiravo Maikas.

Parkeris piktai žybtelėjo akimis, bet Maikas nuleido nemačiom ir pamojo Marisai įsitaisyti prie nedidelio stalo, prie kurio kartais stabtelėdavo pavalgyti Parkeris, nenorėdamas pernelyg atsitraukti nuo rašymo.

– Varge, kam gi šitiek? – šūktelėjo Marisa, smerkiamai žiūrėdama į Maiką, šiam kraunant maistą į lėkštę. – Man rytais visada pakanka kavos su bandele.

Juokais pagrūmojęs pirštu, Maikas pabrėžė, kad pusryčiai yra labai svarbūs.

– Mėgstat kukurūzienę?

– Net nežinau. Neteko skanauti?

Marisai atsargiai ragaujant, Parkeris su Maiku sutartinai paspringo juoku. Ji mandagiai atsiprašė:

– Įpratimas – antras prigimimas...

– Perplėškit sklindį – užpilsiu padažo, – paliepė Maikas.

Padažas su spirgais Marisai irgi buvo naujiena, bet ji patikino, kad labai skanu.

– Judu kasdien taip sočiai pusryčiaujat?

– Šiandien – ypatinga proga, – atsakė Maikas.

– Jis bando tamstą nustebinti, – įsiterpė Parkeris.

– Jam pasisekė.

Marisa apdovanojo Maiką lipšniausia šypsena, kuri sukėlė vaikišką Parkerio pavydą. Jis tūžmingai suburbuliavo panosėj:

– Jei būtum tikras šeimininkas, tai svečių namuose netrūktų plaukų džiovintuvo.

Ji su Maiku prie stalo plepėjo apie šį bei tą, o Parkeris sukirto pusryčius greičiau už visus, tarsi išbadėjęs. Nenustygdamas vietoje, pasuko savo vežimėlį virtuvės link.

– Sėdėk, neprapulsiu, – mostelėjo Maikui pakeliui, kai šis kilo padėti, o po kiek laiko grįžo ant kelių vežinas padėklu su stikliniu kavos ąsotėliu.

Visiems įpylęs, pats nekantriai siurbčiojo iš savo puodelio, kol Marisa ir Maikas tauškė apie rododendrų priežiūrą, tarytum kam nors rūpėtų kažkokios gėlės. Tada dar teko iškęsti „Kačių“ ir „Saulėlydžio alėjos“ aptarimą ir karštą ginčą apie tai, ar vertėtų moterų komandoms leisti žaisti NBA lygoje. Galop nebeištvėręs šiurkščiai pertraukė:

– Ar bus kada nors galima aptarti mano knygą?

– Kas veja? – stebėjosi Maikas.

– Čia – ne nakvynės namai su pusryčiais.

– O gaila, – pakilęs nurinkti lėkščių ir kraudamas viską ant ratelių, pastebėjo Maikas. – Bent kartais gautum progą su kuo nors maloniai paplepėti.

– Gali su manimi.

– Kurgi ne! Uodas ir tas malonesnis.

Juokdamasis Parkeris suglamžė servetėlę ir užsimojęs tarsi tritaškiui metimui nusviedė į ratelius:

– Tempk greičiau tas lėkštes ir grįžk pas mus. Skaniai mus čia pašėrei ir dantį užkalbėjai, bet ir pats netveri noru sužinoti, ką Marisa galvoja apie „Pavydą“.

Bambėdamas po nosimi, Maikas pasišalino.

– Turbūt ne per gražiausiai aš čia parėkavau... – pripažino Parkeris, kai Maikas nebegalėjo girdėti.

– Ar judu – giminės?

– Ne.

– Jis myli jus.

Parkeris įsitempė kaip styga. Tik įsitikinęs, kad ji nesišaipo, pamažu atsileido. Apgalvojęs tuos tris paprastus žodžius, iš lėto nutęsė:

– Ko gero tikrai...

– Niekad apie tai nepagalvojot?

– Balsu – ne.

– Jis visą laiką jumis rūpinasi?

– Ne.

– Turiu omeny, nuo to nelaimingo atsitikimo...

– Kokio?

Marisa mostelėjo vežimėlio link:

– Maniau, kad...

– Iš kur tamsta ištraukei kažkokią avariją?

– Man taip pasirodė.

Tarpdury vėl išdygo Maikas, bet pajutęs, kad pataikė vidury rimtos temos, stabtelėjo ant slenksčio. Parkeris pamojo užeiti, šįsyk džiaugdamasis, kad Maikas išniro būtent tokiu momentu. Tikriausiai ir vėl sąmoningai nutaikė – nuo Maiko Stroterio nepasislėpsi.

Parkeris įtraukė pilnus plaučius oro, iškvėpė, atsigręžė į Marisą, kuri tuo tarpu spėjo įsitaisyti ant rotango sofos, ir paragino:

– Gerai, kuo greičiau išoperuosim, tuo mažiau skaudės.

Marisa smagiai nusijuokė:

– Parkeri, juk čia – ne egzaminas.

– Negi?

– Žinoma, ne. Tai, ką parašėte, yra nuostabu. Tikrai, – Marisa stabtelėjo, žvilgtelėjo į Maiką ir vėl į Parkerį.

– Ar čia tik mano netikusi nuojauta, ar tikrai tuoj išgirsime didelį „bet“?

Ji šyptelėjo ir ramiai tęsė:

– Parašėte puikius apmatus.

Maikas dusliai kostelėjo ir nudelbė žvilgsnį į grindis.

– Apmatus?

– Tai labai gera pradžia, – Marisa aplaižė lūpas. – Bet... Kaip čia pasakius... Čia – tik nuoviras. Trūksta riebesnio kąsnio.

– Viskas aišku.

– Parkeri, tai tikrai nereiškia nieko blogo.

– Bet ganėtinai.

Apgręžęs vežimėlį, jis privažiavo prie stiklo sienos ir įsistebeilijo į smėlį skalaujančias tingias bangeles. Retai kada Šv. Onos pajūris tikdavo banglentininkams, bet mažiausiai – tokiomis dienomis kaip šioji, kai nuo vandenyno sklindančio dvelksmo liežuvis neapsiverstų pavadinti vėju, o begalinėse platybėse nebuvo nė ženklo žemo slėgio fronto, kuris pašiauštų stichiją.

– Iki šiol perskaityti dalykai manęs nė trupučio neatbaidė. Netgi priešingai.

Marisa prakalbo dar tyliau, jos žodžiai įtampos sklidinoje tyloje nuskambėjo beveik droviai. Namas buvo nuščiuvęs, ramybę trikdė tik iš virtuvės sklindantis prislopęs indaplovės gurgėjimas ir švilpčiojimas.

Staiga ėmė krūpčioti Parkerio pečiai. Prisidengęs burną, jis užspaudė iš krūtinės plūstantį garsą.

Marisa susijaudinusi pašoko:

– Ak, Parkeri, prašau, nereikia šitaip...

Šis žaibiškai apsuko vežimėlį ir įbedė akis į Maiką, kuris irgi nebesuvaldė juoko:

– Seni tu neraliuotas! Pusšimtį žalių laimėjai, tegu tave velniai!

– Aš gi tau sakiau, – kikeno Maikas. – Mano nuojauta nemeluoja.

– Žiūrėk, kad tik dujų nuotėkio nebūtų iš laimės...

Maikas grakščiai nusilenkė.

Nuo sofos pašokusi Marisa juodu piktai stebėjo ir laukė. Ji suglaudė delnus prie lūpų, bet verčiau to būtų nedariusi – prispausta drėgna palaidinė dar labiau išryškino liemenėlės kontūrus.

– Matau, kad tapau kažkokio slapto anekdoto herojė. Būčiau dėkinga, jei malonėtumėt prajuokinti ir mane.

– Tiesą sakant, Marisa, tai net ne anekdotas, – Maikas suvaldė juoko priepuolį ir akimirką pasirodė netgi šiek tiek mieguistas. – Veikiau eksperimentas. Ar išmėginimas.

– Išmėginimas?

– Prieš keletą mėnesių leidėjų žurnale perskaičiau apie jus straipsnį. Man pasirodė, kad esate išmintinga redaktorė ir leidėja, bet Parkeris buvo įsitikinęs, kad tuo straipsniu tikriausiai pasirūpino jūsų tėvas...

– Aš sakiau, kad „nupirko“.

–...tai yra nupirko vietą žurnale ir paskui liepė jūsų leidyklos reklamos skyriui prirašyti liaupsių.

– Tuomet būtų aišku, kodėl straipsnis toks palankus.

– Parkeris sakė, kad jus ant bangų laiko tėvo reputacija ir kad jūs – tiesiog per jauna ir... sakykime, nepatyrusi...

– Aš sakiau – „per lėkšta“.

–...kad atskirtumėte gerą rašytoją nuo niekam tikusio. Dar sakė, kad visa, ką pati skaitote, tikriausiai tėra tik žurnalai moterims.

– Tiksliau, straipsniai, kaip pagauti daugybinį orgazmą.

–...ir kad tikriausiai neįstengtumėte atskirti geros knygos nuo... eee...

– Pabaik mintį, – paragino Parkeris, spinduliuodamas palaiminga šypsena.

Marisa klausėsi nepratardama nė žodžio, nevirptelėjo nė vienas veido raumuo. Ties šiais žodžiais ji palengva nukreipė žvilgsnį į Parkerį, ir prieš jį atsivėrė turbūt visos jo kada nors knygose rastos metaforos, kuriomis nusakomos įniršusios akys.

Marisos akys buvo melsvai pilkšvos, kaip lietaus debesys, vasaros popietę užtraukiantys dangų iš vakarų ir palaimingai malšinantys kaitrą. Jose tyvuliavo beveik nedrumsčiamas švelnumas, kurį tik laikinai išstumdavo nerimas. Vis dėlto užplūdęs trumpalaikis nerimas retsykiais deginte degino. Dabar jos akys buvo pritemusios, tarsi žaibo tvykstelėjimo laukiantis dangulys.

– Neabejoju, kad užsišikai, – nė kiek nesivaržydamas toliau vaipėsi Parkeris. – Prišnekėjau, ko tik buvo galima, ir padariau, ką tik įmanydamas, kad atmuščiau norą belstis tokį kelią. Bet tamsta vis tiek čia atsitrenkei. Vakar, kai... – Parkeris dirstelėjo į Maiką ir

akimirksniu nusprendė bučinio neminėti, – ...kai mėginau tave įkalbėti išvykti, vis vien panūdai likti.

Bet Parkerio tauškalai Marisos įniršio neišsklaidė:

– Žinai, esi paskutinis sumautas šunsnukis!

– Daugiau mažiau... – nesiginčijo Parkeris.

– Galvojai paspęsti man spąstus...

– Kaltas!..

– Jei dabar būčiau užgiedojusi, kaip meistriškai rašai, pamanytum, kad esu nenuoširdi.

– Arba niekam tikusi redaktorė.

– Bet mano nuomonė nuo pat pradžių kitokia, – įsikišo Maikas. – Man teko skaityti ne vieną jūsų redaguotą knygą, Marisa. Sakiau Parkeriui ir privertčiau kirsti lažybų iš pusšimčio, kad jo vertinimas nepagrįstas ir klaidingas nuo pradžios iki galo.

Pro Marisos ausis, žinoma, nepraslydo nė vienas žodis, bet Maiko pusėn ji net nežvilgtelėjo. Ji niršo ant Parkerio. Šis išspaudė šelmišką, ką tik anties jauniklius su visu lizdu sušlamštusio krokodilo šypsnį, – žinojo, kad tai dar labiau ją įsiutins.

– Gailiesi atvažiavusi? Nori, kad iškviestume motorlaivį atgal į Savaną?

Marisa nubraukė nuo veido drėgnus plaukus.

– Dėl ko mirė Todo tėvas?

Parkeriui akimirksniu palengvėjo ir iš džiaugsmo suspurdo širdis. Už jo vaikėziško šypsnio iš tikrųjų slėpėsi didžiulė baimė.

– Ar jis mirė staiga, ar po ilgos ligos? – spyrė Marisa.

– Ar tai reiškia, kad nenuleidi rankų?

– Ar Todas išgyveno dėl tėvo mirties, ar apsidžiaugė, kad pagaliau viskas baigta? Žavėjosi savo tėvu? O gal kaip tik po daugelio emocinio išnaudojimo metų jautėsi išsivadavęs?

Marisa prisitraukė arčiau jo fotelį ir sėsdamasi ištraukė jam iš rankų prispausdintus popieriaus lapus.

– Aišku, kur link suku?

– Reikia išryškinti veikėjų charakterius.

– Būtent. Iš kur jie? Kokios jų šeimos? Turtuoliai, vargšai ar vidutiniokai? Ar jiedu panašiai auklėti, ar brendo visiškai skirtingomis

sąlygomis? Žinome, kad abu nori tapti rašytojais, bet nepaaiškinta, kodėl? Šiaip neabejingi knygoms? O gal Rorkas rašydamas išgyvena katarsį? Arba nuleidžia garą? O Todas? Gal rašymas – jo panacėja nuo visų nesėkmių?

– Panacėja?

– Girdi, ką sakau?

– Nesvarbu, vėliau pasižiūrėsiu tarptautinių žodžių žodyne.

– Tu puikiai žinai, ką tai reiškia, – nukirto Marisa.

Jis vėl išsiviepė:

– Aišku, žinau.

Akies krašteliu Parkeris pastebėjo, kaip Maikas išsėlino iš kambario ir uždarė duris.

Marisa tebekunkuliavo:

– Toliau – gyvenimas brolijos bendrabutyje...

– Plačiau apie tai parašyta kitame skyriuje.

– Kitame?

– Šįryt pradėjau.

– Puiku. Šita dalis man patiko. Labai. Ji nuostabiai tikroviška. Skaitydama beveik užuodžiu prakaituotas kojines, – Marisa nežymiai krūptelėjo. – O tas epizodas su dantų šepetėliu...

– O ką?

– Taip šlykštu, kad sunku būtų išgalvoti. Asmeninė patirtis?

– O kas kita verta popieriaus?

– Gerai, supratau: asmeniniai klausimai – uždrausta zona.

– Jei vakar išsiskalbei apatinius, tai kuo vilkėjai miegodama?

Ji godžiai įkvėpė, pasirengusi atsikirsti, bet stabtelėjo ir persigalvojo. Susičiaupiant tylutėliai caktelėjo dantys.

Pakreipęs galvą Parkeris prisimerkė, tarsi mėgindamas ją kiaurai permatyti.

– Plikutė, ar ne?

Marisa nuleido akis sau į tarpšlaunį. O gal jam? „Taip, tas daiktas nepažeistas, bet jei tau rūpi įsitikinti, imk ir pačiupinėk!“ – sukosi ant liežuvio galo Parkeriui, bet nutylėjo: dar ims ir tikrai išsikvies motorlaivį, jei smarkiai perlenksi lazdą.

– Aš į užuominą atsižvelgiau, siūlau ir jums: apsieikime be asmeninių klausimų, – tvirtai atkirto ji.

Grįžusi prie rankraščio, pavartė puslapius, stabtelėdama ties pastabomis, kuriomis primargino paraštes.

– Man norėtųsi, kad išplėstumėt beveik viską, – Marisa dirstelėjo į jį, norėdama veide įžvelgti reakciją, o jam tylint atsilošė fotelyje ir atsiduso. – Turbūt kažko panašaus ir tikėjotės, ar ne? Žinojote, ką pasakysiu.

Parkeris linktelėjo:

– Čia – tik nuoviras, – žodis į žodį, kaip tu sakei.

– Nuoviras mano gebėjimams išmėginti.

– Mhm.

– Tikrinote mane?

– Sakykime.

Marisos veide pasirodė gaili šypsena. Ji atsidūrė medžiojamo žvėries vaidmeny ir leidosi užvaikoma gerokai lengviau, negu nusipelnė. Kita vertus, jis dabar kur kas mieliau stebėtų, kaip ji nutrūksta nuo grandinės, kaip plūstasi paskutiniais žodžiais, kaip pratrūksta įsiūčiu ir skelia riebų antausį tiesiai tam suskiui į žabtus. Jei ji būtų tokia pat šliundrelė, koks jis – pašlemėkas, jo planas klostytųsi daug papraščiau. Tačiau jie smarkiai skyrėsi. Nė pati neįtarė, kaip toli pranoko savą padermę.

– Puikiausiai galėjai mudu su Maiku pasiųsti šikt, – prakalbo Parkeris.

– Mano tėvas niekad neleido šitaip burnoti.

– Vadinasi, tamsta *esi* tėvelio dukrytė?

– Ir didžiuojuosi. Tiesiog mano tėtis protingas žmogus ir tikras džentelmenas. Jūs jam patiktumėt.

Parkeris šiurkščiai sukvatojo:

– Jei jis – tikras džentelmenas, – jokiu būdu!

– Klystate. Jis taikliai įvertintų jūsų įžūlumą. Manau, kad šį bruožą pavadintų „kietais kiaušais“.

Parkeris šyptelėjo:

– Savas bičas.

– Jis irgi perskaitė prologą ir jam patiko. Be to, pritarė mano norui imtis šio projekto.

Parkeris linktelėjo rankraščio link:

– Tai imkis.

Dar sykį peržvelgusi pastabas paraštėse, Marisa tęsė:

– Neskubėkite, Parkeri. Laiko yra, popieriaus – irgi. Trumpinti ir redaguoti – mano darbas. Nebūtina visų personažų biografijų atskleisti pačiuose pirmuose skyriuose – galima išbarstyti po visą knygą, bet supažindinkite skaitytoją su ankstesniu gyvenimu.

– Tuoj viskas paaiškės, – Parkeris pabaksnojo pirštu sau per smilkinį. – Viskas čia gražiai surikiuota.

– Puiku. Tik atminkite – skaitytojas jūsų minčių negali perskaityti.

– Suprantu.

– Tai tiek šį kartą.

Marisa sulygino lapus ir pasiguldė rankraštį ant kelių.

– Džiaugiuosi, kad išlaikiau tą paiką egzaminą, – pareiškė su šypsena balse. – Labai pasiilgau kūrybinio darbo. Nė pati neįtariau, kol vakar nepradėjau marginti paraščių pastabomis. Be galo mėgstu lipdyti žalią siužeto molį, drauge su rašytoju narplioti posūkius ir gėrėtis spalvingais potėpiais. Ypač su talentingu rašytoju.

Parkeris parodė pirštu į save:

– O aš šiai kategorijai priklausau?

– Priklausote. Be jokios abejonės.

Jos žvilgsnis – toks atviras ir pasišventęs – glumino. Parkeris nusigręžė į vandenyną, kad pabėgtų nuo to nuoširdumo, kad nebejaustų... na, tiesiog – kad nebejaustų, ir baigta.

Jei ji savo padermę pranoko, tai gal jis savosios pačioj uodegoj? Ir velkasi vienui vienas?

Palinkusi artyn, ji bakstelėjo jo kelį ir dusliai, beveik pašnibždom sukuždėjo:

– Turbūt naivu tikėtis, kad man vis dėlto prasitarsite, kuris iš tų vaikinų...

– Čiaupkis, gerai? – Parkeris kaip įelektrintas suktelėjo vežimėlio ratus tolyn nuo jos ir nuriedėjo prie darbo stalo. – Ne redaktorė, o rakštis kažkokia, ir dar privemia darbo, kad kvėpuoti nėra kuo...

„Pavydas" 4 skyrius
1985 m.

Tas trečiadienio rytas, likus dviem dienom iki Padėkos šventės, išaušo debesuotas ir žvarbus. Tarsi kažkas būtų įrodęs, kad keptas kalakutas ir moliūgų pyragas niekaip nedera prie švelnaus oro, šaltasis frontas numušė termometro stulpelį prieš pat šventes.

Rorko žadintuvas suskambo pusę aštuntos. Be penkiolikos aštuonios jis jau buvo nusiskutęs, palindęs po dušu ir apsirengęs. Dar po penkių minučių sėdėjo bendrabučio valgomajame, siurbčiojo kavą ir naršė akimis po savo rankraštį, spėliodamas, ar labai profesorius Hadlis talžys jo kūrybos vaisių, kurian įdėjo tiek daug širdies.

Padėkos šventės atostogų nuotaika priklausys nuo šio susitikimo rezultatų: arba jis džiaugsis laisvadieniais atsipalaidavęs ir patenkintas, kad jo darbas susilaukė profesoriaus gero įvertinimo, arba pratūnos smaugiančioje mizerijoje, kurios vardas – savinieka.

Kad ir kaip ten būtų, laikas sparčiai bėgo. Nuosprendžio laukti liko nebeilgai. Išgirsti palankias, kritiškas ar atgrasias Hadlio pastabas – tai išsivaduoti iš laukimo, prilygstančio pragarui.

– Gal norėtum bandelės, Rorkai?

Kilstelėjęs galvą, išvydo greta kėdės stovinčią brolijos šeimininkę.

– Taip, ačiū, ma.

Vos davęs priesaiką, Rorkas susipažino su vadinamąja brolijos bendrabučio motina-šeimininke, ilgiausiai ir daugiausia kenčiančia moterimi pasaulyje. Ponia Brenda Tomson savanoriškai išsižadėjo ramios našlystės ir įsikraustė gyventi į triaukštį pastatą kartu su aštuoniasdešimt dviem vyrais, kurie elgėsi kaip paskutiniai ištvirkėliai, patekę į devynis mėnesius trunkančią vasaros stovyklą.

Jie negerbė ničnieko: nei žmogaus, nei turto. Jiems nieko nebuvo šventa: nemylėjo nei Dievo, nei tėvynės, nei gimtojo miesto, nei savo šuns, net sesers ar motinos – visa, ką žmogus brangina ar tausoja, čia prilygo gatvės purvui. Nepraustaburniškos pajuokos objektu galėjo tapti ir tapdavo kas tiktai nori.

Kiaulės – pasakyta per švelniai. Kaip paprastai nutinka vyriškosios *Homo sapiens* padermės atstovams susimetus į grupeles po du ar daugiau, šios aštuonios dešimtys ir dar pora smuko iki urvinio lygmens ir galėjo lygintis su neandartaliečiais. Visa, ką jų motinos drausdavo namie, vyriškame bendrabutyje klestėte klestėjo. Pats bjauriausias elgesys čia puoselėtas uoliai ir su pasigardžiavimu.

Ponia Tomson, švelni ir ori moteris, pakentė jų šnekas, nors nešvankybės iš jų burnų virsdavo lauk vos tik spėjus jiems prasižioti, kentė ir jų elgesį, nors tas buvo nė kiek ne geresnis – veikiau atvirkščiai. Motiniškoji prigimtis pelnė jų pasitikėjimą ir atvirumą, o sykiu – ir prieraišumą. Kita vertus, priešingai gimdytojams, ji nė nemėgino jų drausminti.

Ji pro pirštus žvelgė į visame bendrabutyje paplitusį girtavimą, plūdimąsi ir sangulavimą. Muziką čia buvo galima laidyti kaip tik nori ir kada nori – ji nesakydavo nė žodžio. Patalynės niekas nevertė keisti kad ir ištisą semestrą ar net ilgiau. Vaikinams išskutus brolijos pavadinimą ant saviškį įskaudinusios merginos katino, šeimininkė nieko nesakė, tik pagyrė, kaip dailiai ir lygiai raidės gula ant kailio.

Jos akivaizdoje, ypač trečiadieniais, per vienintelę savaitėje oficialią brolijos vakarienę, kai švarkai, kaklaryšiai ir nors truputis

civilizacijos apraiškų būdavo privaloma, jie atsiprašinėdavo už blevyzgas, riaugėjimą ir bezdėjimą kareivišku ir didžiai abejotino nuoširdumo „dovanok, ma". Nuolat kantriai ir švelniai šypsodama ji dovanodavo, nors čia pat, vos po kelių akimirkų, nusižengėlis padarydavo lygiai tą patį.

Ji jiems atstojo Svajonių motiną.

Rorkas nujautė, kad jį šeimininkė vertino labiau už kitus, nors neįsivaizdavo kodėl. Jo nuopuolio gylis nuo kitų niekuo nesiskyrė. Antrame kurse per romėniškų togų vakarėlį jis taip nusitašė, kad kitą rytą atsibudo bendrabučio salone tysodamas po fortepijonu Adomo kostiumu ir springdamas „Jack Daniel's" prieskonio vėmalais.

Ponia Tomson, įsisupusi į ilgaskvernį flanelinį chalatą, įsispyrusi į šlepetes, priėjusi švelniai patapšnojo jam per petį ir pasiteiravo, ar nereikia pagalbos.

– Viskas gerai, – suvapėjo jis, nors taip toli gražu nebuvo.

Be menkiausio priekaišto, ori kaip vienuolė, ji čia pat surado antklodę, į kurią kažkas buvo įsupęs pripučiamą lėlę – nepadorų brolijos talismaną – grįžo prie Rorko, merdinčio ant grindų, mirtinai sušalusio, alpuliuojančio nuo šleikštulio, dvokiančio kaip paskutinis galvijas, ir užklojo.

Nuo to karto šeimininkė jam buvo itin atidi ir jautri. Gal todėl, kad išsiblaivęs jis jai padėkojo už rūpestį ir atsiprašė už sudrumstą miegą. Gal todėl, kad kilimėlį nunešė į valyklą ir iš savo kišenės apmokėjo išlaidas. Niekas kitas bendrabutyje nė nepastebėjo, kad kilimėlis buvo išvalytas, bet pro ponios Tomson akis tai nepraslydo. Rorkas manė, kad šiuos kelis padorumo link žengtus žingsnius šeimininkė palaikė ženklu, jog jis nėra beviltiškai puolęs, jog turi bent lašelį kitą kilmingesnio kraujo.

– Šiandien kėleisi anksčiau nei visada? – pasiteiravo greta jo kavos puodelio padėjusi popierinę lėkštutę su bandele, aptepta džemu.

Paprastai šeimininkė brolijos gyventojų maistu nesirūpindavo. Jie patys pasigriebdavo, ką užuosdavo valgomojo spintelėse, kurias tarsi ėdžias miške ar lovius kiaulidėse savo nuožiūra prikimšdavo netašytas miestelio virėjas.

– Šįryt einu pas kuratorių, – paaiškino Rorkas.

Iš pagarbos šeimininkei jis pasistengė ant pirštų prilipusį bandelės glajų nuvalyti servetėle, užuot juos nulaižęs.

Šeimininkė mostelėjo į Rorko rankraštį:

– Čia ta knyga, kurią rašai savo diplominiam?

– Taip, ma. Tiek jos kol kas tėra...

– Bus labai gera, neabejoju.

– Ačiū, ma. Tikiuosi.

Šeimininkė jam palinkėjo sėkmės ir pasveikino kitą, ką tik valgomajan įslinkusį jaunuolį. Tai buvo gražiausias brolijos vaikinas, prie kurio merginos lipo kaip musės prie medaus. Kolegos iš pradžių lyg ir norėjo jo nekęsti už nepelnytą dėmesį, tačiau greitai sumojo, kad jis pernelyg savas. Užuot piktnaudžiavęs kino žvaigždės išvaizda, jis visokeriopai šį bruožą menkino ir net savotiškai gėdijosi. Pamatęs Rorką, kilstelėjo smakrą su duobute ir pasisveikino:

– Kaip laikaisi, Šeikspyre?

– O tu, Bliuze?

Brolijoje visi turėjo pravardes, o sveikindavosi dažniausiai nukąstu klausimu „kaip laikais?", į kurį niekas niekada neatsakydavo. Tiesiog toks buvo paprotys.

Rorką visi, išskyrus Todą, pravardžiuodavo „Šekspyru". Brolijos nariai žinojo, kad jis mėgsta literatūrą, o Viljamas Šekspyras buvo rašytojas, kurio vardą dauguma prisimintų pakirdę net iš pačių juodžiausių pagirių. Rorkas nemėgino aiškinti, kad Šekspyras rašė baltosiomis eilėmis, o jis pats kūrė prozą. Kai kurios sąvokos pernelyg sudėtingos tokiems tipams, kaip vienas jų brolijos narių, kuris, paprašytas anglų literatūros dėstytojo parodyti bardo atvaizdą tarp kelių kitų, atšovė:

– Iš kur galiu prisiminti visų prezidentų fizionomijas?!

Rorkui jo pravardė glostė savimeilę, o šįryt ji pridėjo daugiau pasitikėjimo. Rankinis laikrodis rodė, kad nusigauti iki Hadlio kabineto jam beliko penkiolika minučių. Laiko per akis. Vis dėlto jis paskubomis nugurgė likusią kavą, įdėjo rankraštį į apsitrynusį aplanką, o šį sukišo kuprinėn ir išdūmė iš valgomojo.

Tik atsidūręs gatvėje pajuto, kaip smarkiai pernakt pasikeitė oras. Švilpiantis vėjas nusmukdė termometro stulpelį arti nulio: nors šalimais esančio tvenkinio ledo pluta dar neužtraukė, tačiau Rorkas jau ėmė gailėtis, kad neapsirengė šiltesnio drabužio.

Kalbos menų fakulteto pastatas, kaip ir dauguma šio universiteto rūmų, turėjo Jurgių epochos bruožų. Vis dėlto amžiumi ir didingumu jis pranoko kitus kaimynus ir puikavosi plačiu portiku su šešiomis baltomis kolonomis. Laiko paženklintas raudonas plytas šiaurinėje sienoje visiškai dengė šakoto vynvyčio gobelenas, kurio triskiaučiai lapai per kelias pastarąsias dienas iš sodriai žalių virto ryškiai oranžiniais.

Vos šie rūmai išniro prieš akis, Rorkas paspartino žingsnį – veikiau iš šalčio, nei iš baimės pasivėlinti. Nepaisant konservatyvaus auklėjimo, kurio neatsiejama dalis buvo sekmadienio mišios, Rorkas neturėjo tvirtos nuomonės apie aukščiausiosios jėgos egzistavimą, prigimtį ir pobūdį. Jis abejojo, ar kažkokia esybė, turinti Dievui priskiriamos viską apimančios išminties, suktų galvą dėl kasdienių Rorko Sleido reikalų. Bet šiandien būtų kvaila atsisakyti užnugario, kad ir kokia jo prigimtis, tad, žingsniuodamas portiku, Rorkas mintyse slapčia sukalbėjo trumpą maldelę ir įėjo vidun.

Jo uoslė akimirksniu pagavo ant senų šildymo krosnių svylančių dulkių kvapą. Matyt, šįryt katilinė gerokai pripleškinta, nes viduje tvyrojo beveik dusinanti šiluma. Šuoliuodamas laiptais į antrąjį aukštą, Rorkas nusipurtė nuo pečių kuprinę ir išsinėrė iš švarko.

Ten jau lūkuriavo keli jo pažįstami studentai, kurie mokslo darbus gynėsi pas tą patį dėstytoją. Prie jo iškart pristraksėjo laibas kaip kartis hipis su rožinio atspalvio akiniais, kokius nešiojo Džonas Lenonas, ir nutįsusiais plonyčiais plaukeliais.

– Sveikutis, Sleidai! – pasisveikino jis.

Rorku jį vadino tik merginos. Jis net nebuvo tikras, ar apskritai studentų miestelyje yra bent vienas vyrukas, išskyrus, žinoma, Todą, kuris būtų žinojęs jo vardą.

– Išlenksim paskui kavos? Dešimtą Studentų sąjungoj renkasi parengiamoji grupė.

– Nežinau, ar turėsiu laiko. Varau pas Hadlį.

– Ką, dabar?

– Būtent šią žavią akimirką.

– Eik sau! Tai šūdas! Laikykis!

– Ačiū, iki!

– Iki...

Rorkas nukulniavo koridoriumi. Bandelė su džemu skrandyje vartėsi it kėglių kamuolys. Nuo kavos ant liežuvio liko kartėlis, ir Rorkas keiktelėjo save, kad pamiršo įsimesti kišenėn burnos gaiviklį. Priėjęs prie 207 kabineto, stabtelėjo ir giliai įkvėpė. Durys buvo truputį praviros. Nusišluostęs sudrėkusį delną į džinsų klešnę, nedrąsiai pastukseno.

– Užeikit!

Profesorius Hadlis sėdėjo už savo darbo stalo, rudos zomšos šlepetėmis apautas kojas užkėlęs ant ištraukto viršutinio stalčiaus. Jam ant šlaunų, kaip ir visur aplinkui, pūpsojo krūva skaitalų. Popierių šūsnys Hadlio kabinete kainavo gyvybę begalei medžių. Skaičiuojant kvadratiniam centimetrui, ši patalpa pagal popieriaus suvartojimą turbūt pirmavo pasaulyje.

– Labas rytas, profesoriau.

– Ponas Sleidas...

Rorkas nebuvo tikras, ar jam pasivaideno, ar Hadlio pasisveikinimas iš tiesų nuskambėjo atžariai.

Kuratoriaus elgesys mažai kam atrodė draugiškas. Kitaip nei jo kolegos, Hadlis į bičiuliškus santykius su studentais niekad nesileisdavo. Tiesą sakant, jo manieros rodė menkai slepiamą panieką. Net pagarbos vertas pažymys už rašinį jo autoriaus neapsaugodavo nuo profesoriaus geluonies.

Hadlis visada rėmėsi prielaida, kad visi studentai yra beviltiški profanai, ir jis pasirūpindavo, kad jie tokiais ir jaustųsi. Į klausimus atsakydavo ir padėti teikdavosi tik pirma nuvertęs auklėtinį nuo savigarbos pjedestalo, o patį pjedestalą sutrupinęs į smulkius gabalėlius. Jis laikėsi nuostatos, kad su žeme sulygintas pasitikėjimas sutvirtina mokymosi įgūdžius.

Užėjęs į prigriozdintą kabinetą Rorkas guodėsi, kad atžarumas yra neatsiejamas Hadlio bruožas, kurio apraiškų nederėtų priimti asmeniškai.

– Ne, ne, neuždaryk durų, – paliepė Hadlis.

– Atsiprašau, – Rorkas grįžtelėjo atgal, kad pagautų beužsiveriančių durų rankeną.

– Yra už ką.

– Kaip sakote, pone?

– Pone Sleidai, neprigirdit?

– Nemanau, pone.

– Tuomet mane nugirdote teisingai: atsiprašyti tikrai yra už ką. Tuoj bus... – Hadlis dirstelėjo į laikrodį už Rorko kairiojo peties, – ...vėluojate jau penkiasdešimt šešias su puse minutės.

Rorkas atsisuko į sieną. Už jo kabojo laikrodis. Baltas ciferblatas. Ryškūs juodi skaičiai. Po brūkšnį kiekvienai minutei. Trumpoji rodyklė jau stovėjo ant devyneto. Ilgoji – per tris padalas nuo dvylikos.

„Diedas aiškiai kažką painioja, – toptelėjo Rorkui. – Kažkas užraugė jam smegenis. Gal popierių šutas? Įdomu, ar toks daiktas iš viso egzistuoja?"

Rorkas krenkštelėjo:

– Atleiskite, pone, bet atėjau lygiai sutartu laiku. Pokalbis buvo paskirtas devintą.

– Aštuntą.

– Iš pradžių taip, bet vėliau pats paskambinote ir perkėlėte susitikimą devintai. Pamenate? Paprašėte kaimyno mane perspėti.

– Pone Sleidai, malonėkite mano atmintimi nesirūpinti – ji tikrai nešlubuoja. Jokio skambučio telefonu nebuvo, – kalbėjo Hadlis panarinta galva, žvelgdamas į Rorką pro tankius antakius. – Laukiau jūsų aštuntą.

DEŠIMTAS SKYRIUS

Jau senis.

Mintis apie senatvę Danielį Materlį aplankė visai neseniai. Jis taip ryžtingai jos kratėsi, kad gerokai peržengė ribą, kuomet pripažinti karčią tiesą buvo pats laikas. Iki jo namų atkeliavę APA – Amerikos Pensininkų Asociacijos – platinami informaciniai leidiniai neatplėšti keliaudavo į šiukšlių dėžę, o įvairias nuolaidas pagyvenusiems žmonėms jis tiesiog ignoravo.

Vis dėlto pastaruoju metu buvo vis sunkiau užginčyti atvaizdą veidrodyje, o sąnariai sakyte sakė, kad jis jau... pensininkas su stažu.

Šiandien, sėdint namie prie rašomojo stalo, Danielį tokios mintys pralinksmino. Jei net apmąstymai apie pralekiančius metus nėra tvirtas amžiaus įrodymas, tuomet kas? Sunku paneigti, kad didesnis dėmesys palengva griūvančiam kūnui yra aiškus senatvės įrodymas. Kas kitas gyvena tokiomis mintimis, jei ne tikrų tikriausi senoliai?

Jaunimas tam neturi laiko. Jauni negalvoja apie mirtį, nes nespėja gyventi: reikia išsimokslinti, kopti į pasirinktos profesijos aukštumas, tuoktis arba išsituokti, rūpintis vaikais – negalima dusintis mintimis apie mirtį. „Mirti" tėra žodis, jaunystėje nukištas tolimon kertėn ir pamirštas. Jei kartais už jo užkliūva akis ir suima nerimas, mintys žaibiškai nukrypsta prie gyvenimo reikalų ir pamiršta kelionę anapus.

Bet laikas nenumaldomai bėga. Išaušta diena, kai mirtingumo sąvoką tenka išsitraukti iš užmaršties ir atidžiai apsvarstyti. Danie-

lis nebuvo apsėstas paskutinio teismo baimės, tačiau suprato, kad atėjo laikas apie tai pagalvoti ir įsigilinti į visas su tuo susijusias aplinkybes.

Ištikimoji Maksina manė, kad jis naktimis ramiausiai pučia į akį, bet toli gražu taip nebuvo. Išgirdusi jį sakant, kad miegojo kaip kūdikis, Marisa nė nemėgino tuo abejoti. Jaunystėje jis niekada nemiegodavo daugiau kaip keturias ar penkias valandas per parą. Senstant miego laikas trumpėjo: dabar trys ar tik dvi valandos pernakt jau buvo tikras išganymas.

Likusias valandas jis praleisdavo lovoje, skaitydamas mėgstamas knygas: klasikinius kūrinius, kuriuos graužte graužsaid dar vaikystėje, bestselerius, kuriuos pasisekdavo išleist konkurentams ir sėkmingai pelnytis, ar kūrinius, kuriuos jis pats kadais redagavo ir palydėjo pasaulin.

Skaitant prieš akis pralėkdavo įvairūs gyvenimo epizodai: akimirkos, kuriomis didžiuodavosi, ir tos, kurios, atvirai sakant, džiaugsmo nekėlė. Dažnai jo mintys sukdavosi apie parengiamosios mokyklos laikų draugą, mirusį nuo leukemijos. Gimęs keliais dešimtmečiais vėliau, jis tikriausiai būtų išgydytas ir nugyventų ilgą bei prasmingą gyvenimą. Danielis iki šiol jo ilgėjosi ir dažnai prisimindavo šviesios draugystės metus.

Dar jis prisimindavo, kaip kentėjo išduotas pirmosios meilės. Dabar žvelgdamas atgal pripažino, kad merginos apsisprendimas buvo tik į naudą, bet tuomet atrodė, kad iš skausmo plyš širdis. Jai ištekėjus, daugiau jos niekad nebesutiko. Kažkas sakė, kad ji su vyru persikėlė į Kaliforniją. Įdomu, ar ji laiminga? Ar apskritai dar gyva?

Pirmoji žmona buvo miela moteris, o jos mirtis jį labai sugniuždė. Bet paskui likimas suvedė su Rozmere, Marisos motina, tapusia didžiausia jo gyvenimo meile, kuriai lygių nebuvo. Graži, žavi, maloni, kūrybinga, protinga, nepamainoma draugė ir aistringa mylimoji. Ji nuoširdžiai suprato ir palaikė darbe užtrunkantį vyrą, kurį nuolat iš jos pagrobdavo neatidėliotini verslo reikalai. Jis vertino jos kantrybę ir prieraišumą, buvo dėkingas už šeimos šilumą ir darną, bet nė akimirkos neabejojo, kad taip ir neatskleidė jai visos savo jausmų platybės.

Dabar, jau po laiko, jį nuolat persekiojo graužatis dėl visų toli nuo Rozmerės praleistų valandų. Ak, jei tik tos dienos sugrįžtų... Kaipmat pertvarkytų visus planus, kur kas daugiau laiko ir jėgų skirtų šeimai.

Nors, jei visai atvirtai, veikiausiai niekas nepasikeistų: niekur nedingtų supainioti reikalai, niekas neapsaugotų nuo tų pačių paikų klaidų.

Ačiū Dievui, didesnių nuoskaudų nebuvo daug, nors pora rimtesnių pasitaikė. Kartą iš apmaudo dėl visiškai juokingo nuomonių skirtumo jis pašalino iš darbo redaktorių. Sykiu paviešino paslaptį, kad vyriškio būta homoseksualaus, – tuo metu, kai visuomenėje nei apie pakantumą, nei tuo labiau apie pripažinimą dar nebuvo jokios kalbos. Danielis užsiminė, neva asmeninis redaktoriaus gyvenimas pradėjo kliudyti darbui, nors tiesa čia nė nekvepėjo. Tai buvo puikus redaktorius, pasižymėjęs pavyzdinga darbo drausme.

Nepaisant įgūdžių, Danielio paskleistas gandas užtrenkė jam visas duris. Srityje, kurią taip mylėjo, jis tapo beteise balta varna ir galų gale suvisam išsikraustė iš miesto. Danielio pagieža sužlugdė karjerą ir iš leidybos pasaulio išstūmė didelį talentą. Sąžinės priekaištai jį lydės iki kapo.

Prabėgus keleriems metams po Rozmerės mirties, Danielis užmezgė romaną, kuris irgi nekėlė didesnio pasididžiavimo. Vidutinio amžiaus viengungiui gyvenant su paaugle dukra, širdies reikalus sužiūrėti buvo nelengva. Reikėjo daug takto, teko nuolat laviruoti tarp darbotvarkės rifų. Be to, moteris pavydėjo Marisai. Greitai ji paskelbė ultimatumą: arba ji, arba aš. Danielis galų gale buvo priverstas suvaldyti aistrą ir užleisti kelią protui. Jis suvokė, jog niekad neįstengs mylėti žmogaus, kuris nesugeba savo širdin įsileisti Marisos. Romanas buvo palaidotas.

Kelis dešimtmečius iš eilės jam sekėsi apginti puikaus leidėjo reputaciją. Atrodė, tarsi būtų apdovanotas šeštuoju pojūčiu, padėdavusiu taikliai atspėti, kuriuos rankraščius čiupti nedvejojant, o kuriuos atmesti. Jam valdant bendrovės vertė išaugo šimteriopai. Jis uždirbo daugiau, nei kada nors įstengtų išleisti pats, Marisa, o tikriausiai ir jos vaikai.

Pinigai buvo malonus šalutinis jo sėkmės produktas, tačiau toli gražu ne variklis. Užvis labiausiai jis norėjo išsaugoti, ką sukūrė jo protėviai, plūkdamiesi iki devinto prakaito. Šeimos verslo vairas jam atiteko nesulaukus trisdešimties. Likimas būtent jam lėmė rūpintis šiuo paveldu, ištobulinti jį ir perduoti kitai kartai.

O tai buvo Marisa – jo meilė ir pasididžiavimas. Marisą jis brangino tūkstantį kartų labiau už „Matherly Press" ir nuo kasmet atsirandančių vis alkanesnių grobuonių ją gynė daug ryžtingiau nei savo išpuoselėtą leidyklą.

Žinoma, išlaikyti Marisą saugiame Dievo užantyje – ne jo valioje. Joks tėvas nepajėgs apsaugoti savo vaiko nuo gyvenimo užgaidų, o net jei pajėgtų, kažin ar tai būtų prasminga. Marisai dera eiti savo keliu, o kliūčių ir klaidų visada pasitaikys.

Belieka viltis, kad dukros nesėkmės nebus pernelyg skaudžios, kad laimė ir džiaugsmas jas persvers. Sulaukusi jo amžiaus, jei tik šitiek bus lemta, ji galės vertinti nueitą kelią bent jau su tokiu pasitenkinimu, kokį dosni apvaizda atseikėjo tėvui.

Mirties jis nebijojo. Niekam, išskyrus Maksiną, nežinant, jis neseniai kelissyk šnektelėjo su kunigu. Rozmerė buvo pasišventusi ir praktikuojanti katalikė. Jis pats niekada netapo atsivertėliu, bet bendras gyvenimas šlakelį jos tikėjimo įskiepijo ir jam. Danielis tvirtai tikėjo, kad pomirtiniame gyvenime juodu vėl susitiks.

Mirti nebaisu.

Baisu mirti iškvaišus.

Štai kas jam šiąnakt neleido užmigti. Giliai sunerimęs, jis net neįstengė paskandinti nakties valandų knygos puslapiuose. O rytmetys širdin įsisunkusio nerimo neišsklaidė.

Jis nepajėgė nusikratyti pojūčio, kad kažko trūksta, kad išganingas žodis, mintis ar poelgis, kurį jaunesnis ir guvesnis protas bematant būtų užčiuopęs prieš kokius penkerius metus, dabar pabėga tarsi mezginio akis.

Ar buvo šitokiai paranojai pagrindo? O gal tokie pojūčiai iš tikrųjų prilygo tykančios silpnaprotystės simptomams?

Danielis prisiminė, kaip jo senelis prieš mirtį kliedėjo apie jį slaugiusios moters vagiliavimą. Kitąsyk ėmė tvirtinti, kad toji

moteriškė – vokiečių šnipė, gavusi užduotį žudyti amerikiečių karo veteranus. Vėliau su pamišusiųjų įkarščiu įrodinėjo, kad namų šeimininkė nešioja jo kūdikį. Jokie argumentai neįtikino, kad šešiasdešimt septynerių metų anglė tiesiog nebegali pastoti.

Nejau šitai laukia ir jo? Ar šis bevardis nerimas nėra pirmoji beprotybės kregždė?

O gal (šioji prielaida labiausiai lipo prie širdies) visa tai tik patvirtino nuovokos tvirtybę, proto galios gyvastį ir budrią nuojautą? Jis buvo linkęs pasikliauti savo instinktais, kol nepaaiškės, kad kliautis nebėra kuo. Dabar jie kuždėjo, kad kažkas negerai. Šitai jis juto kaip elnias, kuris medžiotoją uodžia per mylią.

Galbūt jis perdėm pasidavė nerimui dėl Marisos. Ji manė nuslėpusi savo išgyvenimus, tačiau jie neliko tėvo nepastebėti. Danielis jautė pašlijusios šeimyninės darnos požymius. Kiek ir kodėl reikalai buvo pašliję, jis dar nežinojo. Bet jei jau Marisai kėlė nerimą yranti pusiausvyra, tai Danielis irgi privalėjo suklusti.

Galop Nojus. Danielis norėjo juo pasikliauti ir kaip savo statytiniu, ir kaip žentu, tačiau ar tikrai jis to vertas?

Stenėdamas Danielis ištiesino darbo krėslo atlošą ir atidarė rašomojo stalo stalčių. Išsitraukė odinį aplanką su dienoraščiu, atsegė užtrauktuką ir iš vienos kišenėlės išėmė vizitinę kortelę.

„Viljamas Saterlandas". Nei įmonės pavadinimo, nei adreso – ant kortelės tamsiai mėlynomis didžiosiomis raidėmis reljefiniu šriftu tebuvo išspausdintas vardas ir telefono numeris.

Kaip dažnokai darydavo nuo tada, kai prieš kelias savaites gavo šią kortelę, Danielis susimąstęs patrynė ją tarp pirštų. Numerio iki šiol dar nė sykio neišmėgino. Su ponu Saterlandu irgi nebuvo susitikęs, bet po šįryt užgriuvusių minčių nusprendė, kad atėjo jau metas.

Tai mažumėlę kvepėjo klasta. Vien ši mintis vertė jaustis apgaviku. Žinoma, niekas to nesužinos. Nebent, Dieve gink, kas nors išlįstų aikštėn. Tikėkimės, kad taip neatsitiks. Manykime, kad nerimas nepagrįstas, bet pro pirštus žiūrėti jam nebūdinga. Ant kortos pernelyg svarbūs dalykai, kad būtų galima leisti kaltės jausmui užgožti

budrumą. Telieka priežodis: verčiau šiandien smiltelę nuryti, negu ryt – akmenis kramtyti.

Siekdamas telefono ragelio, Danielis pasižadėjo būti budresnis, atidžiau kalbėtis ir elgtis, įžvalgiau vertinti permainas. Nesinorėjo apie dūmus troboj sužinot paskutiniam, kad ir kieno kepurė degtų...

Mirti nebaisu. Bet baisu mirti kvailam.

– Ten geriau neiti – tik per stebuklą dar nesugriuvo, – perspėjo Maikas Marisą, brūkštelėdamas židinio atbrailą švelniu švitriniu popieriumi.

– Jei ten taip pavojinga, ką Parkeris sau galvoja, lįsdamas vienui vienas?

– O jūs jo paklauskit...

– Maikai?..

Pajutęs jos balse dvejonę, Maikas atsigręžė.

– Gal tiek to, – persigalvojo Marisa. – Turbūt man nederėtų apie tai teirautis Parkeriui už akių...

– Apie ką?

– Apie jo negalią.

– Na, turbūt nederėtų.

Marisa linktelėjo ir pasiteiravo:

– Parodysit man kelią?

– Ten pavojinga.

– Pažadu, kad vos tik ims byrėti, pabėgsiu.

– Nuo to laužo – gal, bet Parkerio rūstybės išvengti kur kas sunkiau. Jam nepatinka, kai trukdo.

– Surizikuosiu. Ar ten įmanoma nukakt pėsčiomis?

– Niujorke daug vaikštot?

– Kasdien, jei tik geras oras.

– Tada įmanoma.

Nurodęs kryptį, Maikas dar sykį įspėjo:

– Jis tikrai neapsidžiaugs jus išvydęs.

– Ką padarysi, – atsakė Marisa ir tyliai nusijuokė.

Kiaurą dieną praleido namie – tol skaitė, kol paskaudo akis. Išlįsti laukan buvo malonu, nors to, kas ten dėjosi, neįmanoma pavadinti

„šviežiu oru“. Karštis buvo nepakeliamas, o drėgmė – dar baisesnė. Saulė kepino akinančiai ir be jokios atvangos. Nuo svilinančios tvankumos negelbėjo net paūksmė.

Ir vis dėlto sala džiugino akį egzotišku grožiu, kuris be šitokio klimato buvo neįsivaizduojamas. Virgininius ąžuolus gaubė paslaptinga, beveik pasakiška didybė, kurią paryškino nuo šakų nukarusios garbanotosios kedeninės tilandsijos. Tvankus oras kvepėjo druska, vandeniu ir žuvimi, tačiau, sumišęs su žiedas plyštančių augalų aromatais, nosies nepiktino.

Marisa praėjo pro gerokai nuo kelio nutolusį namą. Kieme žaidė vaikai. Amžius berniukui ir mergytei leido aplink pievos purkštuvą strakalioti visiškai nesukant galvos dėl visokių „sarmatų“. Abu džiugiai spygavo, šokinėdami per ratu besišvaistančią čiurkšlę.

Prie kito namo Marisa pastebėjo pikapo šešėlyje snaudžiantį didelį šunį. Ji perėjo į kitą kelio pusę ir įsitempusi žingsniavo toliau, bet pasirodė, kad nerimauti nebuvo ko. Šuo kilstelėjo galvą, abejingai žvilgtelėjo jos pusėn, atsistojo, pasirąžė, triskart apsuko ratą, tada vėl išsitiesė kaip gulėjęs ir užsimerkė.

Keliu nepravažiavo joks automobilis. Aplink nebuvo nė gyvos dvasios, išskyrus garsiai, bet tingiai po tankia lapija griežiančias cikadas.

Apleistas medvilnės valymo džinas buvo tiksliai ten, kur jį būsiant nusakė Maikas, nors, jei ne tiksliai nurodyta kryptis, Marisa galėjo jo visai nepastebėti. Statinį baigė pasiglemžti miškas. Didelę pastato dalį iš įvairių pusių patikimai slėpė aplink kerojanti žaluma.

Nuo kelio iki jo ėjo tik vidur tankmės pramintas takelis, nors šis žodis ne visai tinkamas. Marisa dvejojo. Metras pločio – geriausiu atveju. Abipus kerojo aukšta vešli žolė. Žvilgtelėjus į plikas kulkšnis, norėjosi numoti ranka ir verčiau paieškoti kitų Maiko nupasakotų salos įdomybių.

– Bailė nelaiminga, – sumurmėjo sau panosėje.

Marisa apsidairė gero pagalio, o radusi leidosi takeliu, toli prieky savęs lazda kedendama žoles. Ji stengėsi atkreipti visokių šliužų ir roplių dėmesį, kad tie trauktųsi kuo toliau nuo akių.

Laimė, ji nesutiko jokių vietos faunos atstovų. Numetusi pagalį ir nusivaliusi rankas, gerai įsižiūrėjo į dūlėjantį griozdą. Maikas teisus – statinys vos vos laikėsi.

Visokio oro matęs medis buvo papilkėjęs. Skardinis stogas nusėtas rūdimis. Didelius sienų lopinius ir dalį stogo dengė neišnarpliojama vijoklių raizgalynė. Vienas jų žydėjo ryškiai purpuriniais žiedais, kurie, regis, niekaip nederėjo prie šio aptriušusio ir visų pamiršto vaiduoklio.

Plačios durys buvo atlapos, ir Marisa prie jų nedrąsiai priėjo. Iš išorės niekada nepasakytum, kad vidus toks erdvus. Už durų atsivėrė kažkas panašaus į patamsy skendintį pailgą urvą, kurį šen bei ten varstė saulės strėlės, prasimušusios pro vertikalius medinių sienojų plyšius, o dulkėtą aslą vietomis margino mažutės spindulių pėdelės, nužengusios pro stogo kiaurymes.

Gilumoje, priešais duris, erdvę perpus dalijo antlubis, kabantis ant didžiulių medinių sijų, tebelaikančių palėpės svorį. Tiesiai po antlubiu kyburiavo gal trijų metrų skersmens ratas, kurį su asla jungė kažkoks medinis stulpas, drūtumo sulig statine. Marisa gyvenime nebuvo nieko panašaus mačiusi.

Pratindamasi prie prieblandos, pasimarkstė.

– Ar čia kas nors yra?

Nesulaukusi atsakymo, neryžtingai užėjo vidun ir sustojo už poros žingsnių.

– Parkeri?

Dar po akimirkos vėl šūktelėjo:

– Alio?!

– Aš – čia.

Marisa iš netikėtumo beveik pašoko oran ir susiėmė ranka už krūtinės, kur baikščiai suspurdo širdis. Jis sėdėjo kampe jai už nugaros, visiškai nepastebimas, jei ne vienas plonytis pro stogą pralindęs spindulys, laidantis saulės zuikučius nuo chromuotos jo vežimėlio dalies.

Atsipeikėjusi Marisa paklausė:

– Nejau negirdėjote manęs ateinant?

– Juokauji? Neišgirsti šitokio triukšmo? Indėnų pėdsekio iš tamstos nebus.

– Tai ko visą laiką tylėjot?

– Kaip čia atsidūrei?

– Pėsčia. O jūs?

– Taip, kaip ir visur kitur.

– Negi įmanoma vežimėliu įveikti tą užžėlusį takelį?

– Aš sugebu.

Parkeris nesijudino iš vietos, bet Marisa jautė jo žvilgsnį ir pagalvojo, kad jis vargu ar įžiūri ką nors daugiau už juodą siluetą šviesos kvadrate, tviskančiame jai už nugaros. Marisa pajudėjo pirmyn, bet vos porą žingsnių.

– Iš kur gavai drabužių?

Ji nevalingai nužvelgė paprastutį savo sijoną, marškinius ir sandalus, tarsi matytų juos pirmą kartą gyvenime. Taip ji paprastai apsitaisydavo jų užmiesčio viloje per savaitgalio pietus lauke ar iškylas į vietos sendaikčių parduotuves. Pati juos įsimetė į lagaminą, bet dabar tai atrodė kur kas seniau nei prieš dvi dienas ir gerokai toliau nei Niujorke.

– Maikas pasirūpino, kad iš viešbučio čionai atplukdytų lagaminą, ir nuvažiavo į prieplauką jo paimti.

– Jis visiškai suvaikėjo.

– Dovanokit?

– Įsimylėjo tave.

– Ne, jis tiesiog paslaugus.

– Mudu jau apie tai sykį kalbėjomės.

O taip. Ir antrą kartą jai nebesinorėjo. Tada viskas baigėsi... Ji net nenorėjo prisiminti kuo.

Stojo tyla. Jos akys priprato prie prieblandos ir jau įstengė įžiūrėti Parkerį, tūnantį šešėliuose, kampe. Mėgindama nutraukti tylą, Marisa tarstelėjo:

– Įspūdingas namelis...

– Kurį tamsta netyčia radai?

– Maikas parodė man kelią.

– Maikas nenulaiko liežuvio už dantų.

– Ne visai. Neišdavė dar nė vienos jūsų paslapties.

– Dar prieš kelias minutes ši lūšna buvo mano paslaptis. Atvažiuodavau čia pabūti vienas.

Nepaisydama užuominos, kad ji nepageidaujama viešnia, Marisa apsidairė aplinkui. Asla buvo nuklota gyvulių išmatomis ir šiukšlėmis. Juodavo kažkada kažkieno kūrenta laužavietė, o aplinkui matėsi pelenai ir suanglėję medgaliai. Laiptai palei sieną kilo į antrą aukštą, bet daug pakopų trūko, o likusios neatrodė pajėgios išlaikyti ką nors sunkesnio už vabalą.

Apskritai vieta išrodė šiurpiai, ypač tolimasis kampas su žemai kabančiu antlubiu ir prieštvaniniu įrenginiu, kuris Marisai atrodė tarsi koks prietaisas priešams kankinti. Ji niekaip neįsivaizdavo, kurių galų Parkeris tūnodavo čia vienui vienas.

– Kas čia buvo anksčiau?

– Išmanai ką nors apie medvilnę?

Ji juokaudama pacitavo šūkį iš populiarios televizijos reklamos:

– „Tai mūsų gyvenimo audeklas.“

Jos nuostabai, Parkeris nusijuokė. Nusikvatojo skaniai, ne taip tulžingai, kai žmogus manydavai jį juokiantis. Naudodamasi šia reta prošvaiste, Marisa pridūrė:

– Be to, ją prisimename valydami nagų laką.

Juokas išblėso, o vėl įsivyravusi tyla suspengė dar labiau nei iki šiol. Galop jis šiurkščiai amtelėjo:

– Eikš!

VIENUOLIKTAS SKYRIUS

Parkeris kantriai laukė. Jis nebekartojo kvietimo nujausdamas, kad Marisa tarp eilučių įžiūrės iššūkį, ir neapsiriko. Po akimirkos kitos, ji atsargiai pajudėjo per juodu skiriančią aslą.

Marisos plaukai šįkart buvo pakaušyje susegti į palaidą uodegėlę, ir ji atrodė atjaunėjusi mažiausiai penkeriais metais. Balti marškiniai ties liemeniu baigėsi mazgu. Chaki spalvos sijonas atidengė gal pusę sprindžio šlaunų. Lygių, stangrių šlaunų, kurios skatino geidulingas fantazijas.

– Iš pradžių šis pastatas buvo iš trijų pusių atviras, – prakalbo Parkeris. – Mašiną varė gyvuliai.

– Gyvuliai?

– Sek paskui, parodysiu.

Parkeris nuvairavo gilyn, prie tolimosios sienos. Atsekusi iki antlubio, Marisa instinktyviai įgūžė galvą, o tai jį pralinksmino. Ji vos nekliudė vorų užkariautų lubų.

– Aš pats čia tokios bėdos niekad nepatyriau, – kalbėjo jis šypsodamasis, ir pirštu parodė į nežymų rato formos įdubimą plūktinėje asloje. – Gerai įsižiūrėjus, ant grindų matyti griovelis. Juo žingsniuodavo mulai, sukdami ratą, kuris išjudindavo varomąją mechanizmo ašį.

– Šitą statmeną?

– Taip. Medvilnės pramonės klestėjimo laikais derlių čia tempdavo vežimais: ilgapluoštę, pirmarūšę jūrsalės medvilnę. Vietos medvilnė buvo šilko švelnumo ir lengviau atsiskirdavo nuo sėkliukių negu kitarūšė.

– Todėl buvo tokia paklausi...

Parkeris linktelėjo ir tęsė:

– Druskingas salos dirvožemis idealiai jai tiko. Ją suveždavo ir iškraudavo lauke, pakylėtoje aikštelėje, o tada nešdavo viršun, kur išsukdavo plaušus, o sėklos byrėdavo skyrium. Pūkus tada išpūsdavo lauk, surinkdavo ir nešdavo į sraigtinį slėgtuvą, kurį irgi sukdavo mulai. Suspaustus gniutulus tvarkingai sudėdavo į maišus ir veždavo skersai salą plukdyti į medvilnės biržas žemyne.

– Panašu, kad darbo netrūko.

– Tai jau ne. Nuo pavasario sėjos prabėgdavo lygiai metai, kol paskutinis medvilnės maišas iškeliaudavo į prieplauką.

– Daugiau saloje medvilnės nieks neaugino?

– Ir vėl kaip pirštu į akį. Neaugino: tebuvo viena sėjamoji, viena apdorojimo įmonė, viena šeima. Ta pati, kuri pastatė namą. Jiems priklausė turtus nešusi monopolija, bet viskas baigėsi, kai žlugo prekyba šia žaliava. Tuomet mėgino konservuoti austres, bandė atidaryti konservų fabrikėlius kaimyninėse salose, bet ničnieko apie tai nenutuokė, per metus visiškai bankrutavo ir išsilakstė.

– Vadinasi, šitas statinys yra savotiškas salos istorijos metraštis?

– Bent jau XIX amžiaus, – aiškino Parkeris. – Išliko dokumentų, kuriuose, pavyzdžiui, parašyta, kad 1878 metais maža mergaitė, darbininko duktė, sekė paskui slėgtuvą sukantį mulą. Tas užsiožiavo, spyrė jai galvon, ir mergytė po dviejų dienų mirė. Jos tėvas mulą nugalabijo. Ką paskui išdarinėjo su maita, geriau nepasakosiu. Dar yra duomenų apie nesutariančių brolių dvikovą: nušovė kits kitą 1855 metais. Žinoma ir tikrai romantiška pasaka apie baltojo prižiūrėtojo ir gražuolės vergės meilę. Sakoma, kad vietos bendruomenė jų santykius taip žiauriai smerkė, jog abu įsodino mažon valtelėn ir išplukdė į vandenyną. Iš pradžių jie neva yrėsi Čarlstono link, bet jų kelionę vienaakiais žiūronais sekę smalsuoliai tvirtino, jog matė, kaip valtelė apvirto ir abu keleiviai paskendo – atseit, susilaukė už nuodėmę tinkamo atpildo. Vis dėlto po daugelio metų kitoje saloje buvo aptikta taiki mulatų bendruomenė, nors iš pradžių manyta, kad sala negyvenama. Spėta, kad tos mišriosios poros palikuonys čia įsikūrė drauge su išsigelbėjusiais nuskendusio vergų laivo keleiviais.

Salos gyventojų būta neišpasakytai gražių, kai kurių oda buvo baltintos kavos spalvos, o akys švietė nefrito žalumu. Kartą atviroje jūroje žuvavo prancūzų didikas ir kilus audrai prisiglaudė toje žemėje. Belaukiant giedros, jo akį pagavo ir širdį sužeidė viena iš prisirpusių vietos gražuolių. Jiedu susituokė, ir didikas visą šeimą išsivežė į Prancūziją, kur ilgai ir laimingai gyveno.

Marisa ilgesingai atsiduso:

– Geras pasakorius esate, Parkeri.

– Tai tik padavimas. Tikriausiai išgalvotas.

– Vis vien gražu.

– Vadinasi, tamsta – romantikė?

– Nepagydoma! – Marisa nusišypsojo. – Daug išmanote apie medvilnės perdirbimą. Ar jūsų šeima buvo susijusi su medvilnės verslu?

– Jei neklystu, mano proprosenelis skynė medvilnę plikomis rankomis per Didžiąją depresiją. Bet pietuose tuo metu turbūt nerastume nė vieno nepaliegusio žmogaus, kuris to nebūtų daręs: moterys, vaikai, juodieji, baltieji – visi stengėsi išgyventi.

– Kuo vertėsi jūsų tėvas?

– Daktaravo. Buvo šeimos gydytojas. Išmėgino platų malonumų spektrą: ir gimdymus priėmė, ir šunvotes šienavo.

– Jau nebedirba?

Parkeris papurtė galvą:

– Per keturiasdešimt metų taip ir neįstengė mesti rūkyti, o plaučių vėžys nepagydomas. Iškeliavo gerokai per anksti.

– O motina?

– Pergyveno tėvą dvylika metų. Mirė vos prieš kelerius. Ir iš anksto atsakau į klausimą: aš – vienturtis.

– Aš – irgi.

– Žinau.

Iš pradžių nustebusi, Marisa netrukus sumojo:

– Ak... Vis tas straipsnis?

– Taigi.

Kelios sruogos išsprūdo iš gumytės gniaužtų ir palaidos susirangė ant sprando. Kviečių spalvos plaukai nuo ore tvyrančios drėgmės sudrėko ir susigarbanojo. Parkeris susigriebė dėbsąs.

Markstydamasis nusuko akis ir tęsė:

– Taip, straipsnis tiesiog per siūles plyšo žiniomis apie tamstą, tėvą ir vyrą. Kaip jis?

– Labai gyvybingas. Ypač turint omeny, kad jam – septyniasdešimt aštuoneri.

– Klausiau apie vyrą. Ar jis irgi gyvybingas?

– Atrodo, sutarėme asmeninių klausimų vengti?

– Nejau tai asmeniška? Ko konkrečiai nenori pasakoti apie savo vyrą?

– Ne tą turėjau galvoje.

– Tuomet ką?

– Atėjau pasikalbėti apie „Pavydą".

– Gal prisėsk?

Aiškiai sugluminta netikėto temos posūkio, Marisa papurtė galvą:

– Čia nėra kur, – atsakė ji ir parodė žvilgsniu į sijas virš galvos. – Be to, kraupoka.

Parkeris mostelėjo ranka išėjimo link, ir ji nupėdino iš paskos. Pakeliui Marisos dėmesį patraukė iš plytų sukrautas apskritimas ant aslos. Tai buvo tarsi koks dviejų plytų aukščio ir gal poros metrų skersmens aptvarėlis.

– Kas čia?

– Atsargiai! – perspėjo Parkeris, staigiai privažiuodamas artyn, – tai apleistas šulinys.

– Čia?

– Vienas iš sumanesnių medvilnės dinastijos vadovų pasiryžo mechanizmą sukusius mulus iškeisti į garo variklį. Užsimojo kasti šulinį, kad būtų iš kur semti vandenį, bet darbui įpusėjus mirė nuo difterito. Jo įpėdiniui sumanymas pasirodė nepraktiškas ir jį palaidojo. Gal ir gerai – vargu ar tai būtų atsipirkę.

Marisa pasilenkusi dirstelėjo pro plytų aptvarėlio pakraštį į tamsią duobę.

– Ar čia gilu?

– Užtektinai.

– Užtektinai kam?

Kurį laiką ją tyręs žvilgsniu, Parkeris užvažiavo jai už nugaros ir parodė smakru į apvirtusią dėžę:

– Ten gali pritūpti, jei nesi pernelyg išranki.

Patikrinusi, ar laužas bent kiek laikosi, Marisa atsargiai atsisėdo ant šiurkščių lentų.

– Saugokis rakščių, – perspėjo jis. – Nors bala nematė – mielai apsiimčiau išrankiot.

Marisos veidas apsiniaukė.

– Stengsiuos labai nespurdėti.

– Žinau, kad man patiktų ravėti rakštis, bet taip pat puikiai žinau, kad tamstos gyvybingas vyras nebūtų labai laimingas.

– Pala, ar čia ne perkūnija?

– Bandai pakeisti plokštelę, Marisa?

– Taip.

Šypsodamasis Parkeris žvilgtelėjo per petį atdarų durų pusėn. Lauke, o ir viduj, gerokai pritemo.

– Vasarą čia dažnai susisuka popiečio audros. Kartais padudena valandą kitą, o kartais pila iki nakties – niekada nenuspėsi.

Viršum jų į skardinį stogą dusliai suteškeno pirmieji lašai.

Marisa giliai įkvėpė:

– Pakvipo lietum.

– Skaniai, ar ne?

– Ir garsas – tikra muzika.

– Mhm...

Liūtis kaitros neapmalšino, bet nuotaiką regimai pakeitė. Ji įgavo kur kas tirštesnių ir sodresnių potėpių. Parkeris tai jautė. Marisa irgi. Gal nei vienas, nei kitas staigios permainos nebūtų įstengę nusakyti žodžiais, bet abu ją aiškiai patyrė.

Atitraukusi akis nuo pliaupiančio lietaus, ji sutiko jo žvilgsnį. Jie žiūrėjo vienas į kitą per tirštėjančias sutemas. Įdomu, kad ši akių kalba neglumino. Jei jam tektų parinkti taiklų būdvardį, tikriausiai pasakytų, kad jųdviejų susižvalgymas buvo „tykojantis“, tarsi šiame žodyje sutilptų ir nuostaba, ir apdairumas.

Jam atrodė, kad jos žvilgsnis varsto krūtinę ir traukia artyn, bet ir jo akys liepsnojo. Augant abipusiam jauduliui, jis nebetvėrė smalsumu, ką ji pasakys.

O Marisa išties prabilo, bet pasuko tiesiai prie „Pavydo“:

– Todas Rorkui pakiaulino kaip reta.

– Tyčia primelavo, kad tas pavėluotų pas Hadlį.

– Tai šunsnukis: nuoširdžiai sakau, to nesitikėjau.

– Šaunu.

– Ką į tai Rorkas?

– O kaip pati manai?

– Pritalžys Todą iki sąmonės netekimo.

Išgirdęs ją piktinantis, Parkeris švilptelėjo.

– Galbūt, – tarstelėjo, – siutas, žinoma, – pirmoji reakcija, ir troškimas išsilieti fiziškai labai tikėtinas. Bet pasvarstykime: nepamiršk, kad Todas tiesiog atkeršijo Rorkui už pokštą su dantų šepetuku.

– Bet juk tai nekalta išdaiga! – pašoko Marisa. – Šlykšti iki begalybės – sutinku. Bet vyrų bendrabutyje tokių dalykų pasitaiko.

– Pažįsti bent vieną studentą iš vyrų bendrabučio, kuris būtų taip elgęsis?

– Aš mokiausi merginų universitete.

– Ak, taip, juk skaičiau, – nutęsė Parkeris tokiu balsu, tarytum ji ką tik priminė epizodą iš biografijos, kurią jis pats būtų parašęs. – Tad nesuklysime pasakę, kad tamstai visiškai nepažįstamas nei vyriškas universitetas, nei jo bendrabutis?

– Ne visai: man žinoma, kaip tokių mokyklų auklėtiniai elgiasi per pasimatymus su merginomis, nors, pripažįstu, kad jų tarpusavio santykiai – visai kas kita.

– Ar tik ne šitaip tamsta susipažinai su savo vyru? Per pasimatymą studijų metais?

– Kur kas vėliau.

– Ar smarkiai?

– Tuomet, kai įsidarbino „Matherly Press“.

– Paimti į žmonas šefo dukrą – labai nekvaila.

Marisa akimirksniu suirzo. Parkeris puikiai žinojo, kad ne jam vienam piršosi tokia mintis. Ir pati Marisa yra apie tai galvojusi. Gal net dažniau negu reikia. Ji ūmai tapo profesionali ir dygi.

– Gal vis dėlto pamėginkim sutelkti dėmesį ties jūsų knyga?

– O taip, atsiprašau už lyrinį nukrypimą...

Stengdamasi surikiuoti mintis, Marisa kelissyk prikando apatinę lūpą ir nevalingai tampė palaidinės sagą. Parkeris ėmė spėlioti, kada šie nereikšmingi, moterimi atsiduodantys judesiai įgavo šitiek raganiško seksualumo...

– Pokštas – vienas dalykas, – tęsė Marisa, – bet Todo poelgyje tiek piktdžiugos, kad net aklas pastebėtų. Tai ne šiaip koks nekaltas juokelis. Ką reiškia naujas dantų šepetukas palyginti su tuo, kas dabar laukia Rorko? Todas prikišo nagus prie jo ateities. Šis gerai apskaičiuotas manevras gali nusmukdyti Rorko pažymį, sužlugdyti diplominį darbą, pakirsti aistrą rašyti ar net apskritai ją sugniuždyti. Į tai neįmanoma žiūrėti pro pirštus, ir jis negali elgtis lyg niekur nieko.

– Sutinku. Rorkas nesulįs į kiautą. Šito jis taip lengvai nepamirš, bet sykiu tai bus ir stimulas nenuleisti rankų.

– O taip! Teisingai! – susijaudinusi pritarė Marisa. – Pakurstys jo ryžtą žūtbūt pasiekti savo.

– Taip išgarsėti, kad Todas...

–...pavydėtų, – užbaigė mintį Marisa.

Parkeris nusišypsojo:

– Tavo patariamas leisiu jam gerokai nuleisti garą ir pamojuoti kumščiais – Todas susitaikys su tuo, nes to nusipelnė.

– Ar tai reiškia, kad jie liks draugai?

– Jei ne, nebeliktų ir knygos. Draugystei nutrūkus, pasibaigtų visa istorija.

– Nebūtinai: jie galėtų būti nė kiek ne prastesni priešai ar varžovai.

– Pakentėk, Marisa.

– Ką?

– Ne viskas per vieną dieną.

Jos akys sužibo:

– Jūs jau žinot, kas bus toliau?

– Beveik viską, – pripažino Parkeris, atsainiai trūktelėdamas pečiais. – Kai kurias smulkmenas dar teks apgalvoti.

Ji nevykusiai pabandė įsižeisti:

– Visą laiką mane vedžiojate už nosies.

– Nenoriu, kad išblėstų įkarštis.

– Degu iš smalsumo, – buvo matyti, kad ji nemeluoja. – Galiu dar kartą įkišti savo trigrašį?

– Nepažadu, kad atsižvelgsiu.

– Sutarta.

– Klok.

– Padarykime, kad Rorkas įsimylėtų.

– Merginą, kuri grįžo pas buvusį draugą?

– Taip! Jūs jau mestelėjote skaitytojui užuominą, kad jis pamilo, bet nebuvo progos tuo įsitikinti. Neišgyvenome to drauge su juo. Nežinome, nė kuo ta mergina vardu! Man regis, šitoks paplėtojimas labai pagyvintų jo charakterį. Sužinotume, pavyzdžiui, kaip jį veikia nusivylimas, ir taip toliau. O jeigu...

– Aš klausau, – paragino Parkeris, Marisai sudvejojus.

– ...jeigu paaiškėtų, kad prie jų išsiskyrimo Todas kažkaip prikišo nagus?

Suraukęs kaktą, Parkeris pasikasė skruostą, čia pat prisiminė, kad šįryt nenusiskuto.

– Ar nebus per daug priešiškumo? Pirmuose skyriuose mėginu įteigti, kad šiedu vyrukai buvo geri draugai. Vėliau tą draugystę užgožia ir galutinai išardo jų tarpusavio rungtyniavimas. Kita vertus, jei Todas ima kaišioti pagalius į asmeninį Rorko gyvenimą, po to dar sudirba jo santykius su Hadliu, tuomet akimirksniu virsta niekšu, o Rorkas – didvyriu.

– O argi ne taip turėtų būti? Kaip tik šitaip ir įsivaizduoju.

– Tikrai?

– Jus tai stebina?

– Istorija dar tik prasideda. Kol nusigausim iki pabaigos, tamstos požiūris gali ir pasikeisti.

Ji tiriamai pažvelgė jam į akis, tarsi mėgindama jose įskaityti būsimą atomazgą:

– Atrodo, nepaliekat man kitos išeities?

– Ne.

– Ką gi, tada bent pasakykit, kaip žiūrite į mano pasiūlymą paspalvinti Rorko meilės reikalus?

– Kartoju, Marisa, neskubink manęs.

Iš nekantrumo ji net visu kūnu pasviro į priekį:

– Jūs jau sugalvojot posūkį! Ten jau kažkas pakeista... Ar mergina ta pati?

– Kodėl tamstai neįsivėrus auskaro į bambą?

– Dovanokit?

– Jei vaikštinėji ant klubų nusmauktais sijonais ir virš liemens surištais marškiniais, kodėl...

– Klausimą jau girdėjau.

– Na ir?

– Tiesiog nenoriu, ir tiek.

– Gaila.

– Vien nuo tokios minties šiurpas nukrečia.

– Užtektų mažulyčio žieduko. Su miniatiūrine deimanto akute. Būtų labai seksualu. Ar gal sakykime, *seksualiau*, – Parkeris nukreipė žvilgsnį nuo jos liemens prie veido. – Ta apnuoginta tamstos bambutė jau ir taip žmonėms kelnes pratampo.

Marsa išsitiesė ir pasitempė:

– Parkeri, mudviejų profesinis bendradarbiavimas nesiderina su šitokiomis kalbomis.

– Man niekas, velniai rautų, neuždraus su tavim kalbėtis taip, kaip aš noriu.

Marisa griežtai papurtė galvą:

– Jei norite su manimi dirbti – draudžiu.

– Niekas čia tavęs pririšęs nelaiko.

Vis dėlto Marisa liko sėdėti ant dėžės, kaip jis ir numanė. Bei tikėjosi.

Viršum jų daužėsi perkūnas ir lietus pliekė stogą, bet šis triukšmas tik dar labiau išryškino įtampos sklidiną tylą čia, viduje. Parkeris privažiavo artyn, taip arti, kad jų kelius beskyrė vos keli centimetrai.

– Ką pasakei savo vyrui?

– Apie ką?

– Apie svečiavimąsi pas mus. Neabejoju, kad jam paskambinai.

– Paskambinau. Šiaip perdaviau, kad viskas klostosi gerai.

– Perdavei?

– Kalbėjausi su jo sekretore.

– Nejau jis neturi mobiliojo telefono? Aš nė nemirktelėjęs priskirčiau jį prie tipų, kuriems tokie žaisliukai patys limpa prie ausies.

– Jis pietavo su mūsiškio elektroninės leidybos skyriaus redaktoriumi. Nenorėjau jiems trukdyti. Paskambinsiu vėliau.

– Prieš eidama miegoti?

– Galbūt. Koks skirtumas?

– Man smalsu, ar šiąnakt šmurkštelėsi į naktinukus. O gal visad miegi plikutė, kaip vakar?

– Parkeri...

– Apie ką judu kalbėsitės?

– Eik švilpt, ne tavo reikalas...

– Apie gražius dalykus, ar apie tą nepadorų?

Marisa giliai įkvėpė ir pradėjo griežtą tiradą:

– Papasakosiu jam, kad suradau neeilinio talento rašytoją, kuris...

– Oi, ką jūs sakote! Aš gėdijuosi...

–..kuris sykiu yra akiplėšiškiausias, bjauriausias ir labiausiai neišauklėtas iš visų mano kada nors sutiktų vyrų.

Parkeris šyptelėjo:

– Ką gi, tuomet nemeluosi, – jo šypsnys pamažu išblėso, rankos švelniai suktelėjo vežimėlio ratus pirmyn, ir šis įveikė dar kelis iki jos kelių likusius centimetrus. – Kertam lažybų, kad apie bučinį nebus nė žodžio? – jo balso tembras smuktelėjo žemyn. – Nutylėsi, ką?

Marisa pašoko kaip strėlė, parversdama dėžę. Pamėgino jį apeiti, bet Parkeris buvo ne mažiau vikrus ir pastojo vežimėliu kelią.

– Traukis, Parkeri. Einu namo.

– Lauke lyja.

– Neištirpsiu.

– Bent jau atauši... Atrodo, pyksti. O gal bijai?

– Tavęs nebijau.

– Tuomet sėskis, – Marisai nė nekrustelėjus, jis mostelėjo į duris. – Prašom, durys atdaros. Peršlapk iki paskutinio siūlo. Teks pasiaiškinti Maikui, atmosfera apkars, bet jei tamstai taip geriau – pirmyn.

Marisa žvilgtelėjo laukan į liūtį, tuomet nenoriai pakėlė nuvirtusią dėžę ir atsisėdo sugižusia nuotaika.

– Papasakok man, Marisa, kur susipažinai su vyru?

– Kam?

– Man įdomu.

– Bet kodėl?

– Pavadinkime tai menininko smalsumu.

– Verčiau – blevyzgomis.

– Tavo tiesa – eufemizmai knisa protą. Man tiesiog knieti žinoti.

Stebėdamas jos išraišką Parkeris pamanė, kad ji užsispirs ir atsisakys toliau apie tai kalbėtis, bet Marisa sukryžiavo rankas ant liemens (neabejotinai tam, kad pridengtų bambą) ir prakalbo:

– Nojus įsidarbino „Matherly Press". Bet dar gerokai anksčiau jis garsėjo kaip su mumis konkuruojančios leidyklos smegenų centras. Aš labai apsidžiaugiau, kad jis perėjo pas mus. Laikui bėgant suvokiau, kad mano jausmai toli pranoksta susižavėjimą juo kaip kolega. Pamilau. Iš pradžių tėvas į mano tarnybinį romaną žiūrėjo kreivai. Be kita ko, jis nerimavo, kad Nojus dešimčia metų vyresnis. Ragino mane verčiau domėtis kitais ir net vienu metu persirgo absurdiška piršliavimo karštine, kvaršindamas man galvą visokiais savo draugų bei kolegų sūnumis ar sūnėnais. Bet man rūpėjo tik Nojus. Laimė, tas noras buvo abipusis, ir mudu susituokėme, – Marisa reikšmingai panarino galvą, tarsi dėdama tašką. – Štai ir visa istorija. Dabar jau laimingas?

– Seniai susituokėt?

– Tuoj bus dveji metai.

– Turit vaikų?

– Ne.

– Kaipgi?

Marisa pervėrė jį žvilgsniu, ir Parkeris pasiduodamas kilstelėjo ranką:

– Tu teisi – tai pernelyg asmeniška. Ne mano reikalas, jei tamsta nevaisinga...

– Netiesa!

– Vadinasi, jis?

Pastebėjęs, kad Marisa vėl rengiasi purptelt nuo dėžės, Parkeris skubiai sumojavo:

– Gerai jau gerai, vaikų klausimas tebūnie tabu. Pamirškime, – ir kiek pagalvojęs varė toliau. – Tai sakai, kasdien mateisi su Nojumi darbe ir pati nepastebėjai, kaip įvarvolinai į rožinius barščius?

– Na, jei visai atvirai, tai buvau truputėlį jam neabejinga dar prieš mums susitinkant.

– Eik jau?

– Perskaičiau jo knygą.

– „Nukariautuosius“.

– Skaitėt? Nors, tiesa, vis tas straipsnis... Ten Nojaus romanas irgi paminėtas.

– Paminėtas, bet aš jau buvau skaitęs, – kalbėjo Parkeris. – Perskaičiau vos pasirodė.

– Aš irgi. Gal penkiasdešimt kartų.

– Juokauji?

– Visai ne! Man jis be galo patinka. Pagrindinis veikėjas, Sojeris Beningtonas, tapo pagrindinis mano romantiškų fantazijų herojus.

– Ką aš girdžiu, pasirodo, mes kartais pafantazuojame...

– Kaip ir visi. Nežinau, kodėl turėčiau gėdytis.

– Tu gal ir ne, bet mane buvo aplankiusios tikrai labai nepadorios fantazijos. Nori, papasakosiu?..

– Tu nenumaldomas.

– Taip mamai sakė ir mano parengiamosios klasės mokytoja.

– Todėl, kad?..

– Todėl, kad tris dienas iš eilės mane užtiko berniukų tualete dūkstant su nauju žaisliuku.

– Turbūt apsieikim be smulkmenų.

– Tai jau turbūt. Ties kuo mudu sustojom?

– Ties Sojeriu Beningtonu.

– Ties tavo mylimu herojumi ir romantiškų fantazijų objektu. Prisipažinsiu – nesitikėjau.

– Kodėl?

– Jei neklystu, jis buvo kažkoks nusikaltėlis?

– Vagis ir žudikas.

– Kiek žinau, visuomenė tokių žmonių netoleruoja.

– Taip, bet jo nusikaltimus pateisina meilė žmonai ir vaikui. Skaitydama tą vietą, kur jis randa jų lavonus, prižliumbiau pilną

vonią, – jos veide atsispindėjo svajingas ilgesys. – Sojeris buvo be galo žiaurus visiems, išskyrus Šarlotę. Jiedu taip aistringai vienas kitą mylėjo. Prieš tokią meilę ir mirtis bejėgė. Net kartuvėse, kur atsidūrė už savo darbelius, jis galvojo apie... – Marisos balsas nutrūko vidury minties.

Susidrovėjusi ji pasipurtė, tarsi nusikratydama prisiminimų:

– Dovanokit man, Parkeri. Pats matot, koks man brangus šis romanas.

– Kalbi apie veikėjus, tarsi jie būtų gyvi žmonės.

– Nojus sukūrė tiesiog stebuklingus jų portretus. Kartais net užsimirštu, kad tai tik išmonė. Nuoširdžiai jų pasiilgstu. Tuomet atsiverčiu bet kurį knygos puslapį, perskaitau porą pastraipų ir jaučiuosi lyg būčiau pas juos pasisvečiavusi.

– Negi niekas pagal tą knygą nesusuko filmo?

– Susuko niekingą šlamštą, kuriam toli iki knygos. Nors, kita vertus, gal be reikalo aš tokia kritiška – nežinau, ar apskritai kokia nors kino juosta pajėgtų viską perteikti. Kai kurie kritikai „Nukariautuosius“ pripažino geriausiu istoriniu romanu po „Vėjo nublokštų“.

– Stipriai pasakyta.

– O man atrodo, pelnytai.

– Ką dar parašė po to?

– Nieko, – jos polėkis regimai prigeso, – Nojus daug prisidėjo prie „Nukariautųjų“ pasirodymo ir nusprendė, kad jo tikrasis pašaukimas yra leidyba, ne rašymas. Mano galva, sulaukus tokio didelio pirmosios knygos pripažinimo, mintis parašyti ką nors daugiau taip lengvai nekyla. Matyt, jį apėmė baimė. Daugiau jis neparašė nė puslapio ir tik neseniai vėl prisėdo.

Parkeris tiriamai prisimerkė:

– Vėl sėdo rašyti?

– Specialiai šiam tikslui įsirengė biurą. Aš be galo džiaugiuosi.

Tik ji neatrodė laiminga. Tarp antakių šmėkštelėjo neryški, bet pastebima linija. Parkerio nuomone, ji nė neįtarė, koks iškalbingas jos veidas, antraip tikrai pasirūpintų patikimesne kauke.

Po trumpos pauzės jis paklausė:

– Kokie dar personažai rodosi tamstos fantazijose?

– Visokių pasitaiko, – švelniai nusijuokė Marisa, – bet nė vienas neprilygsta Sojeriui Beningtonui.

Parkeris palinko į priekį ir prabilo vos lietų permušančiu balsu:

– Marisa, ar tu visiškai tikra, kad įsimylėjai autorių, o ne jo personažą?

Pyktis Marisos veide pranyko taip pat žaibiškai, kaip ir pasirodė. Ji nusišypsojo:

– Po nuskambėjusio meilės išpažinimo Sojeriui, klausimas nestebina. Man ne kartą rašytojai pasakojo, jog skaitytojai dažnai juos sutapatina su jų sukurtais personažais, o kur nors juos sutikę nusivilia, kad tai tik paprastas, eilinis žmogus, kaip ir jie patys. Toks, kuriam toli iki įstabaus, skaitytojo mintyse įsitvirtinusio paveikslo.

– Iškalbinga, bet pro šalį – mano klausimas liko neatsakytas.

Susierzinimas grįžo:

– Nesąmonės! Aš myliu savo vyrą. Visų pirma jo talentą, o paskui ir jį patį. Kaip žmogų, bet vis tiek myliu.

Kurį laiką Parkeris patylėjo.

– Apie ką jis galvojo?

– Kas, ar Nojus?

Parkeris pakratė galvą:

– Knygos veikėjas. Sojeris. Sakei, kad net kartuvėse apie kažką galvojo...

– A! Apie tai, kaip pirmą kartą sutiko Šarlotę, – Marisa stabtelėjo, bet Parkeris pamojo tęsti. – Nojus šį epizodą pavaizdavo taip tikroviškai, su tokiomis įtaigiomis smulkmenomis, kad skaitydama prieš akis regėjau sodą, užuodžiau nokstančius vaisius, jutau kaitrą. Sojeris tuomet stabtelėjo po ilgos kelionės, pamenat? Ieškodamas vandens troškuliui numalšinti ir arkliui pagirdyti, užklydo į Šarlotės šeimos ūkį. Aplink nebuvo nė gyvos dvasios, vienkiemis atrodė apleistas, bet artėdamas prie lomos su vandeniu pastebi persiko medžio šešėlyje ant dygsniuota antklode užkloto čiužinio miegančią Šarlotę. Greta jos snaudžia kūdikis. Sojeris sumoja, kad vaikas tikriausiai jos, – nusišypsojusi Marisa meiliai pridūrė, – bet paskui apsidžiaugs sužinojęs, kad tai tik jos mažasis broliukas.

Parkeris pajuto, kaip jos hipnotizuojantis ir įsijautęs balsas jį patį įtraukia į knygos puslapius.

– Šarlotė buvo gražiausia iš visų Sojerio sutiktų moterų. Ji gulėjo palaidais plaukais. Jos portretas su smulkiausiu figūros ir lūpų aprašymu užima daugelį pastraipų. Lauke karšta, tad ji ilsisi basa, sijoną kilstelėjusi iki pat kelių. Sojerio būta geidulingo jaunuolio, – nuo plikų blauzdų užverda kraujas, tarytum ji gulėtų nuoga. Jį užkeri iš lėto besikilnojanti krūtinė, bet kartu jaučia tam tikrą pagarbą. Jis žvelgia į ją tarsi į švenčiausią madoną. Užuot džentelmeniškai pasitraukęs, lieka grožėtis, kol išgirsta vežimo džeržgesį, išduodantį, kad miestan pirkinių išvykusi merginos šeima jau sugrįžo. Šarlotė taip niekada ir nesužinojo, kad jis tądien stebėjo ją miegančią. Jis niekad nepasakojo – šį prisiminimą be galo brangino. Nors niekada apie jį neužsiminė, su begaliniu švelnumu prie jo grįžo savo mirties dieną. Išgyveno jį mintyse iš naujo, po kojomis prasiskiriant grindims. Lemtingąją savo gyvenimo dieną jis praleido anam sode su Šarlote.

Parkeris atidžiai klausėsi. Apmiręs. Skanaudamas kiekvieną žodį. Jai nutilus, kelias akimirkas jiedu žiūrėjo vienas į kitą. Nė vienas nenorėjo išsklaidyti įsivyravusios nuotaikos.

Pagaliau Parkeriui prabilus, jo balsas nuskambėjo neįprastai dusliai:

– Tau pačiai derėjo tapti rašytoja, Marisa.

– Man? Oi, ne... – paprieštaravo ji švelniai nusijuokusi. – Pavydžiu šio talento ir pajėgiu jį atpažinti, bet pati esu tik tarpininkė, ne kūrėja.

Apgalvojęs ką tik išgirstus žodžius, Parkeris paklausė:

– Žinai, kodėl ta scena tokia erotiška?

Marisa klausiamai kryptelėjo galvą.

– Tai galimybė nevaržomai mintimis suartėti su ta moterim, ištyrinėti ją be jos žinios.

– Teisingai.

– Jo akys ir mintys glamonėjo tai, ko troško rankos ir lūpos. Ne kažin ką jis iš tikrųjų pamatė, bet ir dėl to jautėsi kaltas.

– Uždraustas vaisius.

Linktelėjęs Parkeris tęsė dar duslesniu balsu:

– Pats galingiausias afrodiziakas – tai kas mums neskirta, ko nevaliojame turėti, ką taip karštai trokštame išragauti, bet negalime net paliesti.

Marisa nedrąsiai gurkštelėjo oro ir vėl lėtai iškvėpė. Tik dabar pastebėjusi išsprūdusias plaukų sruogeles, kilstelėjo ranką, bet pusiaukelėj suvokė neįstengsianti jų užkaišyti. Ranka pamažu sviro žemyn, pakeliui stabtelėjusi ties neseniai tarp pirštų spurdėjusia sagute. Šįkart pirštų galiukai švelniai nuslydo jos paviršiumi, tarsi norėdami įsitikinti, ar ji tebėra. Parkerio žvilgsnis buvo atkaklus ir niekaip nenorėjo nuo jos pasitraukti.

Staiga Marisa atsistojo, įveikdama siaurutę juos skiriančią erdvę:

– Man metas grįžti. Lietus jau liovėsi.

Tiesą sakant, ne visai. Didžioji liūtis aprimo, bet vis dar tebelynojo. Vis dėlto Parkeris nesiginčijo ir leido jai eiti.

Beveik.

Marisai žengiant pirmąjį žingsnį, jis ištiesė rankas ir ją apglėbė. Suspaudė ją po pat juosmeniu, delnais surakindamas klubus, pirštais jausdamas strėnų ištakas. Jo akys įsmigo į kerintį nuogos odos lopinėlį tarp marškinių ir sijono. Parkeris lėtai pažvelgė aukštyn.

Marisa išgąstingai žiūrėjo į jį iš viršaus, kupina nerimo, pakėlusi rankas išskėstais pirštais, tarytum nežinodama, ką su jomis daryti, kur nutupdyti.

– Mudu žinome, kodėl vakar tave pabučiavau, Marisa.

– Kad išgąsdintum.

Parkeris susiraukė:

– Niekai! Pabučiavau, nes nepabūgai užeiti pas Terį ir stoti akistaton su visais ten esančiais, įskaitant mane. Pabučiavau, nes mano kūnas buvo ištroškęs. Pabučiavau, nes esu neraliuotas šunsnukis, o tavo burna taip traukė išlaižoma. Pabučiavau, nes norėjau bučiuoti. Taškas. Neslėpsiu, nes pati tai gerai žinai, velniai rautų. Bet vienas dalykas man neduoda ramybės, nors tu ką! – Parkeris sutelkė savo žvilgsnį ir pervėrė Marisą. – Kodėl tu man atsakei bučiniu?

DVYLIKTAS SKYRIUS

Marisa paskambino netikusiu momentu, bet Nojus nutarė verčiau atsiliepti, kad nesukeltų įtarumo. Nors po dešimties minučių jo laukė susirinkimas, paprašė sekretorę sujungti:

– Saule! Sveika, kaip smagu, kad skambini!

– Kaip gerai, kad pagaliau prisiskambinau, – džiaugėsi Marisa. – Atrodo, lyg būtume nesikalbėję ištisą amžinybę. Bet tavo balsas kažkoks keistas.

– Keistas?

– Matyt, mano ausis priprato prie pietietiškos tarties.

– Tepadeda tau Viešpats...

– Bet tai dar nieko: įsivaizduok, aš jau porą kartų pasakiau kažką panašaus į „po paraliais" ir ragavau sklindžių. Pasirodo, prieš kandant juos reikia paskandinti druskoj, pipiruose ir svieste.

– Žiūrėk, kad tik negrįžtum pietietiškai apvali.

– Visko gali būti. Čia žmonės viską kepa riebaluose – jei ne svieste, tai kiaulės taukuose, ir viskas žvėriškai skanu. Ar valgei kada nors keptus žaliuosius pomidorus?

– Žinau, kad yra filmas tokiu pavadinimu...

– Knyga irgi. Abu pavadinti pagal tikrą, absoliučiai nepakartojamą patiekalą: reikia tik apvolioti pomidorų skilteles kukurūzų miltuose ir pačirškinti kiaulės taukuose. Maikas jau mane pamokė.

– Vadinasi, tas genialusis rašytojas dar ir virėjas?

– Maikas nerašo. Jis... Kaip čia pasakius, daro viską, tik knygų nerašo.

Nojus žvilgtelėjo į stalinį, aukščiausios prabos sidabro „Tiffany“ laikrodį, svarstydamas, kada atsiras patogi proga galantiškai nutraukti tą tarškesį.

– Tai ar bus knyga? Kaip sekasi su tuo rašytoju?

– Nojau, jis – tikras talentas. Sykiu jis truputį savimyla, truputį užsispyręs, o kartais ir visiškai nepakeliamas, bet man ranka nekyla išmesti tokį gaivalą lauk!

– Tai, galima sakyti, kelionė pasiteisino?

– Visiškai. Ketinu pasilikti čia iki savaitės pabaigos ir motiniškai apkamšyti jį dalykiška kritika bei padrąsinimais. Tikiuosi, manęs ten niekas nepasigenda?

– Išskyrus išsiilgusį Nojų – niekas.

– Labai smagu.

– Nenoriu savanaudiškai tavęs ginti namo. Iš tavo balso sprendžiu, kaip džiaugiesi vėl grįžusi į savo vandenis.

– Neapsakomai. Kaip tau sekasi rašyti?

– Priešokiais. Turiu darbo su antrojo ketvirčio ataskaitomis, bet šiaip taip sukrapštau po porą valandų kas vakarą, – truputį patylėjęs Nojus paklausė, – tikiuosi, nepradėsi manęs dusinti dėl puslapių skaičiaus?

– Na, „dusinimas“ gal per stiprus žodis...

– Marisa, nepamiršk, kad tai tik hobis ir negalima leisti, kad jis užgožtų mano pareigas leidykloje.

– Viską suprantu. Tu gi žinai, kaip nekantrauju perskaityti kažką naujo.

– Neįsijauskime. Tam reikia laiko ir skubinti nevalia.

– Ar jau kristalizuojasi sumanymas?

– Yra užuomazgų, – išsisukinėjo Nojus.

– Nojau, kad ir ką parašytum, esu tikra, kad bus verta dėmesio ir laukimą pateisins.

– Matau, kad atsirado marios laisvo laiko visokiam skaitinėjimui. Turbūt darbo per mažai...

– Oi, ne! – juokėsi Marisa. – Šito projekto man per akis, be to, artimiausiais mėnesiais ant mano stalo atsidurs dar keli nauji rankraščiai, tad tikriausiai redaguosiu ir miegodama.

Nojui tokia perspektyva tiko. Jei Marisa skęs darbuose, jam liks daugiau laiko rūpintis sandėriu su „WorldView“. Netikėtai Moriso Blumo ant stalo paklotas galutinis terminas ėmė graužti it kirminas. Kita vertus, nors ir ankšti laiko rėmai, finišas, iki kurio galima suskaičiuoti paskutinius žingsnius, atrodė čia pat.

Panika to nepavadinsi, bet kaskart apie tai pagalvojęs Nojus pajusdavo adrenalino siūbtelėjimą. Jis neabejojo, kad iki nustatytos datos spės apsisukti, o net jei dėl kokios nors priežasties uždels, buvo tikras, kad įkalbės Blumą luktelėti. Didysis viršininkas pernelyg trōško „Matherly Press“, kad ją prarastų dėl kelių nereikšmingų dienų.

Kartu Marisos pasivažinėjimas toli nuo Niujorko buvo kaip užsakytas. Be jos Nojui kur kas patogiau rafinuotai apdoroti Danielį. Subtilumas čia būtinas kaip deguonis. Staigus smūgis pastūmėtų Danielį kautis iki paskutinio kraujo lašo, o švelniai paglosčius, žiūrėk, jo nuomonė ims ir pasikeis. Tegu ne taip lengvai, kaip daugumos kitų žmonių, bet Nojus neabejojo, kad galų gale sugebės pakirsti uošvio pasipriešinimą, ir įmonės susijungs.

Be to, Marisos išvyka jam atriša rankas ilgesniems pasimatymams su Nadia. Nepatenkinta Nadia moka būti tikra žiežula, o užvis labiausiai ji patempia lūpą negavusi tiek dėmesio, kiek mano esanti verta.

– Nojau, aš tikrai labai laukiu tos knygos, – tęsė Marisa, vėl sugrąžindama mintis į jų pokalbį.

Apie ką ji dabar kelias minutes tauškė? Paskendęs apmąstymuose, Nojus visiškai nesiklausė. Jis nė neįtarė, kokią meškos paslaugą daro toks išsiblaškymas.

– Rašytojas man dar neatskleidė viso savo sumanymo, – toliau kalbėjo ji, – bet aš jaučiu, kad knyga tikrai bus gera.

– Jei tu manai, vadinasi, taip ir bus. Saule, nepyk, bet mums teks atsisveikinti. Po kelių minučių turiu būti posėdžių salėje.

– Kas ten dar nepasikeitė? – ji tyčia mestelėjo žiupsnį ironijos, kurioje kartėlio nebuvo nė ženklo. Jų pokalbiai darbo metu paprastai išties būdavo labai trumpi.

– Manęs laukia Hauvardas. Pati žinai, koks jis pedantiškas, – Hauvardas Benkroftas buvo vyriausiasis leidyklos advokatas ir

teisinio skyriaus vadovas. – Pavėluosiu bent šimtadaliu sekundės, paskui sėdės savaitę užsiraukęs.

– Ko jis nori?

– Dabar taip paskubomis neprisimenu. Jei neklystu, kažką minėjo apie leidybos teises užsienyje.

– Nojau, aš žinau, kad stumiu tave Hauvardo nemalonėn, – neatlyžo Marisa. – Bet yra dar vienas dalykas, apie kurį norėjau pasikalbėti.

Nojui teko kaip reikiant pasistengti, kad braškanti kantrybė neatsispindėtų balse:

– Nieko baisaus, truputį užtruksiu. Ko norėjai?

– Kaip tėtis?

– Atrodo, normaliai. Vakar su juo mačiausi, o šįryt kalbėjomės.

– Atvažiavo į leidyklą?

– Ne, skambino ir klausė, ar galiu šiandien išsiversti be jo. Pasiūliau jam pailsėti ir šiandien, ir likusias dienas iki pat savaitgalio. Tau išvykus, susitvarkau vienas. Dabar jam pats metas truputį paatostogauti.

– Nuobodžiaus...

– Nepasakyčiau. Jo darbotvarkė toli gražu ne tuščia. Sakė, kad šįryt ketino padirbėti namie ir aptvarkyti kažkokius asmeninius reikalus, o paskui ketino pietauti su senu bičiuliu. Jiedu susitinka „Four Seasons“ viešbutyje.

– Pietūs su senais bičiuliais, – automatiškai pakartojo Marisa. – Tikiuosi, kad vyno nepadaugins.

– Marisa, jis tikrai nusipelno išlenkti vieną kitą taurelę per pietus, jei jam taip norisi.

– Žinau, bet man neramu, kaip paskui galynėsis su laiptais namie. Kai sąnariai tokie...

–...labai svarbu tvirtai nulaikyti lygsvarą, suprantu.

– Jo amžiuje dubens kaulų lūžis gali niekada nesugyti. Jis neištvers gyvenimo ant patalo.

– Paprašysiu, kad Maksina būtų akylesnė.

– Jokiu būdu! Nori, kad prasidėtų Trečiasis Pasaulinis? – sušuko Marisa. – Jis pasius, kad Maksina elgiasi su juo kaip mažamečių auklė, o paskui purkštaus ant manęs, kad jos paprašiau.

– Tu teisi, –.pertarė Nojus, – Gal verčiau...

– Ką?

– Man tiesiog šovė į galvą mintis pačiam su juo pasikalbėti. Žinai, kaip vyras su vyru. Atsargiai jį perspėsiu.

– Puiku, – Marisos balse pasigirdo palengvėjimas, – šitoks variantas man kur kas priimtinesnis.

– Tuomet užsuksiu pas jį šįvakar ir mes pasikalbėsime.

– Ačiū tau, Nojau.

– Nėra už ką. Norėjai dar ko nors?

– Kodėl klausi?

– Hauvardas manęs laukia.

– Oi, atsiprašau, visai pamiršau. Nepyk, kad sutrukdžiau.

– Nekalbėk niekų. Danielis ir man rūpi, – jis norėjo kuo greičiau baigti pokalbį, bet sykiu knietėjo išsklaidyti nerimą, antraip ji gali parskubėti namo. – Marisa, nesirūpink dėl Danielio, – švelniai tarė. – Jis – senas erelis ir kur kas tvirtesnis nei mums atrodo. Tikrai nėra dėl ko nerimauti. Beje, pastarosiomis dienomis jis itin guvus.

– Tikriausiai tavo tiesa. Žinai, kai nesu šalia jo, negaliu suvaldyti vaizduotės, todėl apninka visokios mintys.

– Patikėk manim, be reikalo. Marisa, dabar jau tikrai turiu bėgti.

– Pasakyk Hauvardui, jog jo labai atsiprašau ir kad tave sugaišinau aš.

– Būtinai, – sukikeno į ragelį. – Viskas, ate!

– Nojau! – suspėjo įsiterpti Marisa. – Myliu tave.

Akimirką išmuštas iš vėžių, jis greit susiėmė ir šabloniškai, kaip daro atsidavę, bet užimti vyrai, atsakė:

– Aš tave irgi, saule.

Prisipažinimai meilėje jam nieko nereiškė – tiesiog beprasmiai žodžių junginiai. Daug moterų jais apdovanojo tik tam, kad įviliotų į lovą. Rėždamas sparną Marisą nešiojo ant rankų, nes to reikalauja taisyklės. Prisiekė jai meilę, kad tėvas palaimintų jų santuoką, o paskui tobulai suvaidino atidaus jaunavedžio vaidmenį. Vis dėlto pastaraisiais mėnesiais gražbylystės iš jo lūpų išsprūsdavo vis rečiau.

Marisa – priešingai, buvo jausmingos prigimties. Jos opus dėmesys jausmams jį beveik erzino. Nebūdavo dienos, kad ji bent kartą neištartų „aš tave myliu". Nojus prie to įprato, bet liko kurčias už šių žodžių slypinčioms emocijoms.

Pastarasis prisipažinimas sukėlė įtarimų. Jo dėmesį patraukė ne žodžiai, bet neįprastas jų skambesys, tarytum pastanga jį ar save pačią priversti tuo patikėti. Nejau surežisuotas sukaktuvių vakaras jos neįtikino? Ar gali būti, kad tebeįtaria jį esant neištikimą?

Pralėkęs pro Benkrofto sekretorę ir vos nepamiršęs jai linktelėti, įgriuvo į advokato kabinetą taip ir neįstengęs išmesti jos žodžių iš galvos. Kilusius klausimus nuodugniai apsvarstys. Šįkart „myliu tave" nuskambėjo su nevilties gaidele. Būtina išsiaiškinti, ar tai ką nors reiškia.

Viena buvo visiškai aišku: jeigu žinotų, kokius dokumentus jis dabar nešasi po pažasčia, apie meilę tikrai nečiulbėtų.

– Sveiki, Hauvardai, dovanokite už pavėlavimą, – užbėgo advokatui už akių, nelaukdamas pastabos apie vėluojančius laikrodžius. – Skambino Marisa ir sakė, kad šį dokumentą gaus rytoj arba vėliausiai poryt. Dabar ji tūno pasaulio pakrašty, bet neabejojo, kad greitasis paštas ten veikia.

Jis nekviestas atsisėdo ant minkštos dvivietės sofutės ir išskėstom rankom vėjavaikiškai apkabino atlošą. Žvelgdamas pro langą anapus teisininko stalo, lyg tarp kitko mestelėjo:

– Hauvardai, Hauvardai, neturiu menkiausio supratimo, kuo taip nusipelnėt bendrovei, kad jus pasodino į kabinetą su tokiu pasakišku vaizdu pro langą...

Atsainiu elgesiu Nojus siekė nukreipti Benkrofto dėmesį nuo kasdienių reikalų, bet iš patirties gerai žinojo, kad šis žydelis nepėsčias. Išdžiūvęs veidas jį sendino geru dešimtmečiu, o ūgis ant storapadžių batų neviršijo metro šešiasdešimt septynių. Smailėjanti nuplikusi galva baigėsi ryškiu gumbu. Jis mėgo plačias petnešas ir kiaurus metus neišlindo iš tvido kelnių. Ant nosies tupėjo siauručiai akiniai skaitymui. Hauvardas Benkroftas priminė gnomą ir buvo tikras paragrafų džiūvėsis.

– Ar popieriai parengti? – paklausė Nojus, nors rūpimas dokumentas gulėjo tiesiai priešais jį ant teisininko stalo.

– Parengti, – atsakė Benkroftas.

– Ačiū, kad taip greitai apsisukot.

Nojus siekė dokumento, bet ant jo nusileido smarkiai gyslota ir dėmėta Benkrofto ranka:

– Neskubėk, Nojau. Šiandien jo iš manęs negausi.

– Kodėl?

– Padariau kaip liepiamas ir viską parengiau, bet... Galim kalbėtis atvirai?

– Sutaupysime laiko.

– Man nekilo ranka visko surašyti tiksliai taip, kaip norėjai. Turinys kelia nerimą.

Teisininkas nusiėmė akinius ir ėmė valyti didžiule, iš kelnių kišenės ištraukta balta nosine. Įsmeigęs akis į Nojų, jis purtė nosinę tarsi baltą vėliavą. Kas jį žino? Gal jis tikrai kapituliuoja? Ši kova ne Hauvardo Benkrofto jėgoms.

– Nejaugi? Kas gi taip neramina? – paklausė Nojus ganėtinai šaltu balsu, turėjusiu įtikinti teisės skyriaus vadovą, jog dokumento užsakymo dingstys nediskutuotinos.

Nojus neketino leistis klausinėjamas, bet Benkrofto užuomina neatbaidė.

– Ar tikrai žinai, kad Marisa tam pritaria?

– Hauvardai, aš į tave kreipiausi jos vardu.

– Kaip manai, kodėl jai atrodo, kad toks dokumentas būtinas?

– Ir mudu, ir Marisa puikiai žinome, kad leidyba jau seniai nebėra saloninis džentelmenų pomėgis, kaip buvo prieš šimtmetį. Dabar tai tokios pat kruvinos pjautynės, kaip ir visa kita. Stovėti vietoje reiškia užleisti pozicijas šioje rinkoje. Saugodamas *status quo*, sudarai sąlygas varžovams išsiveržti pirmyn, tad žiū, nė mirktelėti nespėsi, kaip atsidursi paskutinėje vietoje. O juk mes nenorime, kad „Matherly Press“ rinktų trupinius nuo kitų stalo, ar ne?

– Be galo jaudinanti prakalba, Nojau. Siūlau ją išmėginti artimiausioje platintojų konferencijoje, kad pakeltum kovinę dvasią. Vis

dėlto nelabai suprantu, ką tos rimtos pastabos turi bendra su mano klausimu ir šituo popieriumi?

– Šis popierius, – tarė Nojus besdamas pirštu į vis dar ant stalo gulintį dokumentą, – yra tavo gelbėjimosi ratas. Leidybos pasaulis be atvangos ir labai sparčiai mainosi. „Matherly Press“ privalo būti pasirengusi visokiems netikėtumams. Turime išsaugoti laisvas rankas, kad pajėgtume už ragų nutverti kiekvieną pasitaikiusią progą.

– Be Danielio sutikimo.

Nojaus veidas sugižo.

– Ak, štai kur šuo pakastas, Hauvardai! Ir man, ir Marisai skaudu, kad Danielis neina jaunyn. Liūdna, bet tai faktas, su kuriuo privalome susitaikyti. Jei kartais jį ištiktų netikėtas insultas ir jis nebepajėgtų priimti su verslu susijusių sprendimų, šis įgaliojimas garantuotų sklandžią valdžios permainą ir apsaugotų bendrovę nuo suirutės.

– Nojau, aš pats surašiau sąlygas ir man jos puikiai žinomos. Man taip pat gerai žinoma, kad apsauga čia pasirūpinta jau prieš daugelį metų. Asmeninis Danielio advokatas, ponas Sternas, tai padarė po dvidešimt pirmojo Marisos gimtadienio. Mano kabinete guli nuorašai, tad žinau, jog tokie raštai iš esmės turi palikimo galią ir juose numatomos visos aplinkybės. Nelaimės atveju Danielio sprendžiamasis balsas ir visi asmeninio bei profesinio pobūdžio įgaliojimai turi atitekti Marisai.

– Aš susipažinęs su ankstesnių dokumentų turiniu. Maniškis kitoks.

– Tikrai taip. Jis juos anuliuoja ir Danielio įgaliojimus perduoda *tau*.

Nojus nusprendė įsižeisti:

– Jei teisingai suprantu, tuo mėgini pasakyti, kad aš slapčia organizuoju...

– Ne, – Benkroftas kilstelėjo abi rankas, – ir Danielis, ir Marisa man jau minėjo ketiną perrašyti įgaliojimus, kad juose atsirastų ir tavo vardas, bet tuo derėtų pasirūpinti ponui Sternui, ne man.

– Tu parankesnis.

– Kam?

Nojus piktai žybtelėjo akimis:

– Dėl ko tau taip neramu, Hauvardai?

Teisininkas akimirką dvejojo, lyg jausdamas, kad geriau į šią temą nesivelti, bet, atrodo, galop įsitikinimai nugalėjo atsargumą:

– Visa tai primena miklų lošimą. Nuojauta man sako, kad tai vyksta be Danielio žinios.

– Tai vyksta jo nurodymu. Pats taip sakei mažiau nei prieš pusę minutės.

Atvirai sunerimęs Benkroftas persibraukė ranka per gumbuotą viršugalvį:

– Be to, man nesinori patvirtinti tokio svarbaus dokumento be mano akivaizdoje išsakyto suinteresuotų šalių pritarimo ir parašų.

– Aš jau sakiau Marisai, kad nepasirašysiu, kol čia nebus jos parašo, – nenusileido Nojus. – Ir labai tvirtai. Jos parašas bus patvirtintas pas notarą Džordžijoje ir kai tik atkeliaus pas mus, pasirašysiu ir aš. Jai grįžus, nueisime pas Danielį. Tiesą sakant, man atrodo, jis tik apsidžiaugs išvengęs visų smulkmenų. Kam malonu galvoti apie invalido vežimėlį ar mirtį? Kartais toks gailestis tik į naudą.

– Man niekad neteko matyti Danielio Materlio sprunkančio nuo tikrovės, kad ir kokia ji būtų, – laikėsi savo Benkroftas. – Kita vertus, kodėl mums nepalaukus Marisos, kad viską galėtume sutvarkyti čia pat vienoje vietoje? Paaiškink man, kur užsidegė?

Nojus atsiduso, mėgindamas sukaupti senkančios kantrybės likučius:

– Kaip tik todėl, kad jos čia nėra, Marisa pageidavo viską sutvarkyti per kurjerį. Dabar ji plūkiasi su baikščiu ir nuo viso pasaulio užsisklendusiu rašytoju. Jo rankraščiui dar ne kartą prireiks jos dėmesio, jai tikriausiai teks ne sykį ir ne du išvykti iš Niujorko. Ko tik gyvenime nenutinka, Hauvardai: lėktuvai nukrinta, automobiliai apvirsta, žmonės netikėtai suserga. Ji nori, kad „Matherli Press“ būtų apsaugota nuo visų netikėtumų.

– Todėl šiam dokumentui įsigalioti pakanka vien tavo parašo?

– Kartoju, kad sakiau Marisai, jog nepasirašysiu, kol nebus jos parašo, – geležiniu balsu atkirto Nojus.

Benkroftas ilgai žiūrėjo jam į akis ir galų gale papurtė galvą:

– Man labai gaila, Nojau, bet Marisa turės patvirtinti, kad tam neprieštarauja, ir net tada siūlysiu jai labai rimtai apsvarstyti visas numatytas sąlygas. Jos labai nestandartinės ir prasilenkia su apdairumu. Materliams dirbu nebe pirmus metus. Jie žino, kad nuosekliai ginu jų interesus. Neabejoju, kad suprasi, kodėl imuosi atsargumo priemonių.

–...kurios visiškai nereikalingos ir mane žeidžia.

– Ką padarysi.

– Gerai, skambink Marisai, – Nojus parodė į telefoną. Jis tikėjosi, kad Benkroftas tam nesiryš. – Arba dar geriau: paskambink tiesiai Danieliui į namus, iškviesk jį čionai ir liepk viską perskaityti.

– Prieš susitikdamas su bet kuriuo iš jų, norėčiau dar kartą susipažinti su ankstesnių įgaliojimų turiniu. Kol to nebus – nenoriu jų gaišinti, – Benkroftas ryžtingai sukryžiavo rankas ant įgaliojimo projekto. – Šiandien šio dokumento iš manęs negausi, nebent man asmeniškai paskambintų Danielis arba Marisa.

Kurį laiką Nojus jį gręžė įsiutusiu žvilgsniu. Tada šyptelėjo. Tada dar plačiau. Jis tikėjosi, kad susitikimas baigsis kivirču, kad šunsnukis Benkroftas geruoju nepasiduos. Visa, kas šiame kabinete įvyko, tebuvo tik apšilimas prieš finalinį smūgį, kuriuo jis ketino gardžiuotis iki pat pabaigos.

– Ką gi, Hauvardai, – pagaliau prabilo Nojus, įterpdamas tarp žodžių grėsmingą gaidelę, – atrodo, kad įtari mane klastojimu.

– Nieko panašaus, – kirste nukirto teisininkas.

– Labai gerai. Džiugu tai girdėti, nes užvis mažiausiai norėčiau tikėti, kad įtarinėji mane dviveidyste. Dviveidystė, mano požiūriu, verta paniekos, kaip manai? Dviveidystė... Išdavystė... Neištikimybė savo šeimai... Savo rasei.

Nenuleisdamas nuo advokato akių, Nojus paėmė aplanką, kuriuo nešinas čia atėjo. Iš lėto padėjęs ant stalo, stumtelėjo Benkrofto link. Šis įtariai pasitiko nematytą paketą, tarsi tai būtų krepšys su tūnančia kobra. Po ištisą minutę trukusios skausmingos tylos, atvertė aplanką ir įniko į prirašytus puslapius.

– Kas galėtų pamanyti, Hauvardai, ką? – prašneko Nojus. – Kas būtų pamanęs, kad tavo motina dulkinosi su naciais?

Siauručiai Hauvardo pečiai nukaro žemyn.

– Matai, Hauvardai, informacija prilygsta valdžiai. Sukaupiau daug išsamių žinių apie žmones, su kuriais tenka turėti reikalų, ypač apie tuos, kurie gali pastoti man kelią. Tave permatyti nebuvo pigu ir teko paaukoti daug brangaus laiko, bet, prisipažinsiu, rezultatas pranoko visus mano lūkesčius. Aplankiau tavo motiną slaugos namuose, į kuriuos ją nugrūdai, atkirsdamas nuo viso pasaulio. Truputį pasimaiviusi ir šiek tiek pagąsdinta ji galų gale išklojo man savo gėdingąją paslaptį, o sanitaras už simbolinę sumą užrašė kiekvieną ten nuskambėjusį žodį. Tavo motina paskui pasirašė. Tikriausiai atpažįsti jos parašą paskutiniame puslapyje? Jį kraigliodama jau buvo taip nusistekenusi, kad vos benulaikė tušinuką. Atvirai kalbant, nesistebiu, kad paskui po kelių dienų nusibaigė. Tau ši istorija gerai žinoma, Hauvardai, bet aš negalėjau atsistebėti. Iš namų Lenkijoje ją išvilko dvidešimt trejų. Visus kitus – jos brolius, seserį ir tėvus – pastatė prie sienos ir sušaudė. Jai pasisekė pakliūti į koncentracijos stovyklą. Tais laikais Senajame žemyne netekėjusi dvidešimt trejų metų mergina jau buvo vadinama senmerge. Tavo motina sukliudė savo jaunėlės sesers vestuvėms, nes pati vis dar buvo vieniša. Vyrai prie jos nelipo, ir šeimyna ne juokais susirūpino. Bet stovykloje ji atsigriebė. Ypač ją mėgo sargybiniai. Matai, Hauvardai, gudriai suderėjo: makštutė už gyvybę. O tos privilegijos taip patiko, kad ji ėmė netgi puikuotis. Nedaug trūko, kad ir ji būtų atsidūrusi ant gultų greta savo likimo draugių su nuskusta galva, tenkinusis vandens ir kriaukšlės daviniu ir amžinai drebėjusi dėl savo gyvybės. O ji ne – išsidulkino gerą butą. Skaniai valgė, vyną kliukino, krykštavo su naciais. Koncentracijos lagerio šliundra. Pasmerkta amžinai paniekai. Nenuostabu, kad imigravusi į Ameriką ji pakeitė ir vardą, ir kitonišką praeitį išgalvojo. Toji jos pasaka apie žydą, kuris savo gyvybe išpirko laisvę jai ir jos negimusiam kūdikiui, išties buvo jaudinanti, bet pramanyta. Pats tai sužinojai sulaukęs kiek? Septynerių? Aštuonerių? Jau pajėgei suvokti jai mestų kaltinimų esmę. Vieną gražią dieną parėjęs namo paklausei mamytės, kodėl tave visi

mokykloje pravardžiuoja ir spjaudo? Mamytė nusprendė kraustytis kitur.

Hauvardo Benkrofto rankos nesuvaldomai tirtėjo, o nuo nosies nuimti akiniai terkštelėjo ant stalo. Iš delnais uždengtos burnos išsiveržė dusli aimana.

– Ji nežinojo, kuris sargybinis buvo tavo tėvas. Žinai, kai skėtoji kojas šitokiai armijai, kur ten besužiūrėsi. Vis dėlto įtarė, kad tai tikriausiai būta karininko, kuris nusišovė prieš pat sąjungininkų pajėgoms išvaduojant stovyklą. Tu gimei po keturių mėnesių. Abortui tikriausiai tiesiog nebeliko laiko. O gal ji tam karininkui jautė silpnybę? Bala žino – sako, kad ir šliundros kažkokius jausmus turi. Hauvardai, Hauvardai, tai bent paslaptis, ką? Šlykšti kaip reta, o tu ją užanty nešiojiesi. Vargu ar žydų bendruomenė būtų patenkinta sužinojusi, kad tavo motina džiaugsmingai tarnavo vyrams, variusiems juos į dujų kameras, o tavo tėvas įsakė nukankinti arba sunaikinti tūkstančius kitų. O gal tu kitaip manai? Tavo pasiaukojantis advokatavimas holokausto aukoms dabar gali pasirodyti gryna veidmainystė. Draugai Izraelyje, kurių, kaip suprantu, turi į valias, negyvai užkoneveiks. Tavo kraują visam gyvenimui suteršė parsidavusi kekšė ir arijų padermės galvažudys. Aišku, gali papurkštauti, kad neturiu įrodymų. Bet pažiūrėk į save! Geresnio įrodymo už tavo reakciją ir būti negali. Be to, kam rūpi įrodymai? Pakaks paskleisti gandą, ir žydo geradario reputacija išlėks į orą. Net menkutė užuomina apie šitokią gėdą padarytų nepataisomos žalos. Atsisveikink su šeima, kuriai tiek laiko ir taip sėkmingai vaidinai motinos paskubom suregztą spektaklį. Nugara pagaugais nuėjo pagalvojus, ką jiems tektų išgyventi. Įsivaizduok, kaip jie mėgins tavo vaikaičiams paaiškinti, kad jų senelis atsirado kažkokiam naciui švirkštelėjus per orgazmą! Amžiams prarasi ir pagarbą, ir pasitikėjimą. Likusias dienas baigsi baisioj nešlovėj, kaip paskutinis melagis, savo tikėjimo ir tautos išdavikas – lygiai kaip motina, abu tokie patys.

Hauvardas Benkroftas įsikniaubęs į delnus raudojo balsu, drebėjo visu kūnu lyg krečiamas drugio.

– Kita vertus, mudu galime niekam nesakyti, – tęsė Nojus, prabilęs švelnesniu balsu.

Jis atsistojo, pasiėmė savo aplanką ir įgaliojimą.

– Aš paslaptis saugoti moku. Kaip Dievą myliu, – persižegnojęs kažkur palei krūtinę, jis tęsė. – Žinoma, įvertinsi manąsias atsargumo priemones, – kalbėjo Nojus, šaipydamasis iš ankstesnių teisininko žodžių. – Viena tavo motinos išpažinties kopija guli mano banko seife. Kita – pas advokatą, kuris ją noriai sutiko pasaugoti. Tai glitus, skrupulų nepažįstantis antisemitas, kuriam bylinėjimasis įaugęs į kraują. Jei man kas nors nutiktų, jam liepta išplatinti išpažintį su tavo motinos parašu po visas sinagogas ir po visus penkis mūsų mažojo miesto rajonus. Manau, žmonės noriai skaitys. Ypač pastraipas apie tai, kaip ji nučiulpinėjo pimpalus SS karininkams. Kai kurie jų nenorėjo susitepti lytiniais santykiais su žyde, bet šitoks būdas tikriausiai juos tenkino.

Nojus pasuko durų link. Į delnus tebeašarojantis vyriausiasis leidyklos teisininkas nė nebandė stotis, bet spausdamas durų rankeną Nojus drėbtelėjo:

– Nereikia, Hauvardai, nesivargink, pats išsilydėsiu. Leisk tau palinkėti malonaus vakaro.

TRYLIKTAS SKYRIUS

– Rytoj išvažiuoji?

– Iš pat ryto, – atsakė Marisa, o jos nervingas žvilgsnis lakstė po visą soliariumą, vengdamas akistatos su Parkeriu, – Maikas pasirūpino, kad prieplaukoje manęs lauktų motorlaivis. Mano lėktuvas iš Savanos išskrenda pusę dešimtos, o Atlantoje persėsiu į skrydį Niujorkan.

– Tai geros tamstai kelionės, – palinkėjo Parkeris, nors jo surūgusi išraiška bylojo ką kita.

Šiandien jiedu su Parkeriu matėsi pirmą kartą. Ryte Marisa patyliukais įsliūkino į virtuvę pusryčiams pasitaisyti dribsnių su šalto pieno užpilu, pietums apskritai nepasirodė, o vakarienei paprašė Maiko atnešti į svečių namelį sumuštinį. Šitokį šalinimąsi teisino darbu. Norėjo dar kartą susikaupusi ir niekieno netrukdoma perskaityti rankraštį. Maikui tokio pasiaiškinimo pakako.

Jei Parkerio rūstis ką nors reiškė, tuomet dienos karantinas pasiekė tikslą. Dabar jis atrodė irzlus ir tiesiog ieškojo priekabių. Kuo greičiau ji atsilabins ir dings iš akių, tuo geriau.

– Prieš atsisveikindama, – pradėjo Marisa, – pamaniau, kad turėtume dar sykį aptarti jūsų rankraštį. Šiandien beveik visą dieną jį peržiūrinėjau.

– Ak peržiūrinėjai! Tai štai kaip tai vadinasi...

– Kas vadinasi?

– Tamstos slapstymasis nuo manęs.

Ką gi, atrodo, Parkeris norėjo susibarti. Puiku, nenuvilkime jo:

– Teisybė, vengiau jūsų, Parkeri. Priekaištaujat man? Po...

Marisa nutilo pamačiusi su vežimėliu įbildėjusį Maiką:

– Švieži persikai tešlytėje! – iškilmingai paskelbė.

Parkeris dar labiau surūgo:

– O kur ledai?

– Nori, kad ištirptų pakeliui iš virtuvės? Varge tu varge...

Maikas padėjo padėklą ant stalo ir nudūlino virtuvėn, bambėdamas, kokie visi šiandien niurzgliai. Grįžo nešinas kartonine dėžute vanilinių ledų ir užvožė ant kiekvienos garuojančios porcijos po dosnų šaukštą.

– Aš valgysiu savo kambary, – pareiškė čiupdamas nuo stalo lėkštę. – Šįvakar per televiziją rodo Betės Deivis kino festivalį. Jei *tau* ko reikės – pasiimsi pats, rankos nenukris, – atseikėjo Parkeriui ir tęsė, – Marisa, o jei jums ko nors prireiktų, pasibelskit – rasit mane antrame aukšte. Pirmos durys į dešinę.

– Maikai, tikrai ačiū, bet neįsivaizduoju, ko man galėtų prireikti. Persikai atrodo fantastiškai.

– Tuomet skanaus.

Maikui pasišalinus, Parkeris į savąją keptų persikų su ledais porciją kibo kaip didžiausiam priešui į atlapus. Sudorojęs garsiai terkštelėjo šaukštą tuščian dubenin, padėjo viską ant padėklo ir nuvairavo prie kompiuterio.

– Tai nori paskaityti, ar kokio velnio?

– Žinoma, noriu.

Iš spausdintuvo lendant naujiems puslapiams, Marisa toliau skanavo keptus persikus. Su moliniu dubeniu rankoje lėtai sukiojosi palei grūste prigrūstą knygų lentyną, stebėdamasi didžiule Parkerio biblioteka.

– Jums patinka detektyvai...

– Tik gerai parašyti, – burbtelėjo atsigręžęs.

– Matau, kad vertinate Makenzį Rūną.

– Neblogas...

– „Neblogas“? Čia – visa „Deko Keitono“ serija!

– Skaitei kada nors?

– Tik kai kurias dalis, – išsitraukusi vieną knygą iš lentynos, ėmė sklaidyti puslapius. – Kaip gaila, kad ne mes juos išleidome. Juos išgraibsto kaip šviežias bandeles.

– Kaip manai, kodėl?

– O kodėl jums jie patinka?

Jis akimirką pagalvojo.

– Pigus barškaliukas, bet visai smagus.

Marisa linktelėjo:

– Milijonai skaitytojų visame pasaulyje pasakytų tą patį. Dekas Keitonas patinka ir vyrams, ir moterims. Kodėl gi ne? Turtingas, nuo nieko nepriklausomas. Sekliavimas tėra jo hobis. Gyvena pasakiškame laive, važinėja prašmatniais automobiliais, skraido nuosavu lėktuvu. Frakas prie jo limpa taip pat gerai, kaip ir paprasti džinsai.

– Bet Adomo kostiumas užvis labiausiai.

– Tikriausiai turite omeny žmogžudystę nudistų bendruomenėje?

Parkeris suspinduliavo šėtonišku šypsniu:

– Mano mylimiausia dalis.

– Kodėl manęs tai nestebina?..

– Grįžkime prie pagrindinio veikėjo...

Marisa užsimiršusi nulaižė šaukštu varvančius ledus.

– Dekas Keitonas – kietai sukaltas paveikslas. Žavus, šmaikštus, gražus. Jis...

–...šiknius.

– Kartais. Iš didžiosios raidės. Bet viskas taip patraukliai parašyta, kad skaitytojas jam viską atleidžia. Autorius nenugrando nuo jo žmogiškųjų trūkumų, o skaitytojai lieka dėkingi išvydę jame dalį savęs. Taip, Dekas ginkluotas, pavojingas ir žodžio kišenėje neieško, bet po šiurkščiu paviršiumi slypi kraujuojanti žaizda.

– Žmonos mirtis.

– Būtent. Apie ją kalbama ir vėlesnėse knygose, bet pati tos konkrečios dalies neskaičiau.

– Tai nutinka pačioje pirmojoje, – patikslino Parkeris. – Nelaimė slidinėjant. Jis įkalbina žmoną nučiuožti nuo stataus kalno, ir ji atsi-

trenkia į medį. Per skrodimą paaiškėja, kad ji jau kelias savaites laukėsi. Jiedu to nežinojo. Perskaityk, įdomu.

– Būtinai, – patikino Marisa, stuksendama šaukštu per dantis. – Matote, kaip rašytojas parodė Deko jautrumą? Tragiška nelaimė suteikia progą skaitytojams išgyventi drauge su juo.

– Dabar kalbi kaip redaktorė.

– Tikriausiai iš inercijos, – nusijuokė Marisa.

– Matyt, ne kartą apie tai mąstei.

– Analizuoju kiekvieną bestselerį. Ypač konkurentų išleistą. Man svarbu žinoti, kuo Dekas Keitonas žavus, kur slypi jo patrauklumas. Dalis mano darbo – išsiaiškinti, ką knygas perkanti publika nori skaityti, – kalbėjo Marisa, tepdama kepto persiko nugarytę ištirpusiais ledais. – Bet tai nereiškia, kad pati neišgyvenu drauge su jais. Atidėjus konkrečius Deko poelgių motyvus į šalį, tenka pripažinti, kad jis įsitvirtino ant pjedestalo kaip detektyvas, galintis išlukštenti kiekvieną paslaptį, pričiupti kiekvieną niekšą, užlaužti kiekvieną moterį.

– Ir pasirūpinti, kad be orgazmo neatsikeltų.

Marisa garsiai užvožė knygą ir padėjo atgal į lentyną. Parkeriui pakako kyštelt paprasčiausią provokaciją, ir ji užkibo. Bet taip lengvai neišsiduos!

– Kaip sakiau, jis patinka ir vyrams, ir moterims.

Marisos žodžiai po jo nešvankybės nuskambėjo pernelyg nekaltai, tad Parkeris šyptelėjo, bet nutylėjo.

– O kuri dalis tau labiausiai patiko?

– „Nevaldoma permaina“.

Parkeris nusivaipė:

– Tikrai? Ten Dekas vos nepasirodė kaip ištižėlis.

– Ar todėl, kad merginosi tos dalies veikėjai?

Parkeris pašaipiai susigriebė už širdies:

– Ak, jis atrado ryšį su savo moteriškuoju „aš“!

– Bet čia pat apsikiaulino kaip paskutinis chamas. Knygos pabaigoje jis vėl virto mergišiumi.

– Ar jis pateisino tavo lūkesčius?

– Dekas Keitonas?

– Tavo vyras. Jo knyga buvo tarsi degtukas sprogstamajam tavo fantazijų mišiniui. O koks jis lovoje? Ar šioji santykių dalis nenuvylė?

Marisos veidas suakmenėjo.

– Tokių dalykų nedera teirautis, Parkeri.

– Vadinasi, ne.

– Vadinasi, tai ne jūsų reikalas. Tas nuolatinis smalsavimas apie mano asmeninį gyvenimą peržengia ribas. Kaip tik dėl šios priežasties vakar vakare ir šiandien visą dieną vengiau su jumis pasilikti. Tai, kas nutiko aname pastate, man nepriimtina. Aš – ištekėjusi moteris.

– O kas ten nutiko? Nepamenu, kad kaip nors būtų paminta tamstos šeimyninė padėtis.

Apsimestinė Parkerio ramybė Marisą be galo siutino, bet ji neketino suteikti jam malonumo ir atskleisti tikrųjų savo jausmų. Nuo šiol ji laikysis kitokios taktikos. Nutaisiusi abejingą veidą, padėjo ištuštintą dubenį ant padėklo.

– Be reikalo taip sureikšminote tą bučinį, Parkeri. Klausėte, kodėl leidausi bučiuojama. Matau, kad šis klausimas jums neduoda ramybės, todėl paaiškinsiu. Leidausi, nes visoks priešinimasis ar peštynės mus abu pažemintų ir dar labiau apsunkintų padėtį. Unikalusis golfomobilis – ne vieta imtynėms dėl mano skaistybės. Ir siūlau nemulkinti savęs iliuzija, neva aš jūsų išsigandau, – Marisa pervėrė Parkerį negailestingu žvilgsniu. – Be vargo galėjau nuo jūsų pabėgti.

– Ajajai! Oi, kaip skaudžiai Marisa įgėlė! Smūgiuoji žemiau juosmens, ką?

– Bijau, kad kitaip nesuprasite.

– Kitokie kirčiai kaip vanduo nuo žąsies.

– Arba dar aiškiau: kokia prasmė kautis, jei neketini laimėti?

– Pirštu į akį! – atšovė Parkeris. – Pergalė bet kokia kaina. Velniop priemones, velniop viską. Šitą pamoką aš labai gerai išmokau. Tiksliau – buvau priverstas ją išmokti. Vilioja viršūnė – įveiksi ir šlaitą.

Nors Parkerio įkarštis Marisą suintrigavo, pavojingos kibirkštys jo akyse rodė, kad geriau į šią sritį nesigilinti.

– Aš atvykau padirbėti su jūsų „Pavydu“. Jei kažkoks nereikšmingas bučinys atvėrė duris – puiku, vadinasi, bilietas daug nekainavo. O dabar gal vis dėlto galėtume kaip nors visiems laikams pamiršti šį vaikišką įvykį ir susikaupti ties jūsų knyga. Norėčiau ją įsigyti.

– Kiek moki?

Apie pinigus iki šiol nebuvo jokios kalbos. Ji staiga pasijuto užklupta iš netyčių ir visiškai tam nepasirengusi.

– Dar apie tai negalvojau.

– Tai pagalvok.

– Kol kas per anksti.

– Tamstai – galbūt, man – ne.

– Parkeri, jūs man dar nedavėte nė pusės rankraščio. Apie sutartį imsime kalbėti, kai darbas gulės ant stalo.

– O aš nesirengiu kruvinai nusidrožti rašydamas knygą, kurią paskui imsi ir išgrūsi į šiukšlių dėžę!

– Apgailestauju, bet tokia tvarka.

– Mano tvarka kitokia.

Ką tik išspausdinti nauji juodraščio puslapiai tvarkingai gulėjo jam ant kelių. Marisa nekantravo juos perskaityti, bet jis sėdėjo pastatęs skiauterę, lyg rengtųsi bematant išsitraukti napalmą.

– Siūlau kompromisą.

– Įdėmiai klausau.

– Sutinku sumokėti nedidelį avansą, jeigu man pateiksite smulkų knygos planą.

– Nieko nebus.

– Kodėl?

– Jokiu būdu neiškeisiu kūrybinės laisvės malonumo į kažkokį planą.

– Nuo jo galima nukrypti. Jei berašant šaus geresnė mintis, tikrai nereikalausiu jo griežtai laikytis. Man svarbu pamatyti bendrą kryptį, fabulos santrauką.

– Neliks netikėtumų.

– Aš – jūsų redaktorė. Manęs lepinti netikėtumais nereikia.

– Ir dar kaip reikia! Visų pirma – tamsta skaitytoja, tik paskui redaktorė. Tu esi tarsi barometras, kuris rodo, ar knyga vykusi, ar šūdas. Be siužeto vingių nebus ugnies. Be to, mano jėgos per brangios, kad jas švaistyčiau rašydamas kažkokį absurdišką planą. Verčiau visą dėmesį skirsiu knygai.

– Parkeri, jūsų paties ir mano labui siūlau persigalvoti.

– Plano nebus.

– Elgiesi lygiai kaip Todas.

– Kaip kas?

Marisa priėjo prie stalo, kur gulėjo jos atsinešti pirmieji „Pavydo“ rankraščio puslapiai.

– Kur ta vieta... Berods, šeštame skyriuje. Ne – septintam, kur jiedu kalbasi. Todas pasakoja Rorkui, kad profesorius Hadlis pasiūlė pakeisti kai kurias pagrindinio veikėjo nuostatas tėvo atžvilgiu, ir pasirodo, kad Rorkas tam pritaria, – Marisa perbėgo tekstą akimis. – Štai, devyniasdešimt antras puslapis. Todas sako: „Kai didžiai gerbiamas profesorius pats sės rašyti knygą, galės su savo veikėjais išdarinėti, kas jam patinka. Tu – irgi. Bet šitie personažai priklauso man. Aš juos sukūriau ir geriausiai žinau, kur jų parakas. Vardan kažkokio Hadlio tikrai nieko nekeisiu. Labai ačiū, pone, bet nieko nebus“, – baigusi cituoti, Marisa žvilgtelėjo į Parkerį.

Šis gūžtelėjo pečiais:

– Kaip sau nori. Jeigu Todo šneka tau suprantamesnė, tai skaityk, ką jis sako.

– Na ir užsispyręs gi jūs, po galais!

Jiedu kurį laiką stebeilijo vienas į kitą, kol galų gale Parkeris paklausė:

– Nori išgirsti, ką man šiandien pavyko parašyti, kol tamsta slapsteisi?

Nekreipdama dėmesio į dygų sarkazmą, Marisa atsakė:

– Žinoma, noriu. Ar teisingai supratau? Sakėte „išgirsti“?

– Norėjau tamstai paskaityti, nes kol kas viskas labai sujaukta. Skubėjau ir nepaisiau nei didžiųjų raidžių, nei skyrybos ženklų – nieko. Sėskis.

Marisa nuspyrė sandalus ir nugrimzdo į minkštas krėslo pagalves, parietusi kojas po savimi. Parkeris privažiavo artyn, užfiksavo stabdį ir pakraipė toršerą, kad šviesos pluoštas kristų tiesiai ant puslapių. Kambarys skendėjo tamsoj, kurios daugiau nedrumstė joks žiburys.

– Paklausiau tavo patarimo ir išryškinau merginos vaidmenį. Ji šmėkštels ir kituose epizoduose, bet šiame ji susitinka su Rorku po akibrokšto pas Hadlį. Profesorius iš naujo paskiria susitikimą vėlesniam laikui po Padėkos švenčių, Rorkas parlekia į bendrabutį, nutempia Todą nuo jo kabančio gulto ir, kaip tamsta siūlei, imasi talžyti snukį. Juodu išskiria kaimynai. Todas su prakirsta lūpa ir sugurinta nosimi jo atsiprašo.

– Tikrai?

– Taip. Sako manęs, kad tai būsiąs geras pokštas, bet nepasvėręs galimų Rorko ir Hadlio sukiršinimo pasekmių. Esą nesitikėjęs, kad Rorkui pavėlavus Hadlis pasielgs taip žiauriai. Manęs, kad Rorkas užsiraus ant kokios nors pastabos, bet Hadlis konsultacijos nenukels.

– Todas nemeluoja?

– Ar turime pagrindo abejoti jo nuoširdumu?

– Sakyčiau, veikiausiai ne.

– Tvarka. Rorkas Todui atleidžia, bet pyktis nepraeina, apninka juodas liūdesys, žodžiu – „šiza“. Tada jis paskambina tai merginai ir paskiria vakare pasimatymą, sakydamas, kad labai nori ją išvysti, kad jam labai nesisekė, kad sunku ir panašiai.

– Tiesiog jam norisi susišvirkšt šiltą užuojautos dozę.

– Taip, – nutęsė Parkeris, pirštu atskirdamas keletą pirmų puslapių ir numesdamas juos ant žemės šalia vežimėlio. – Pradžią galėsi pati perskaityt. Beje, merginą pavadinau Lesle.

– Nieko prieš.

– Trumpai tariant, Rorkas ją nusiveža į „Soniko“ bufetą, kur tiesiai iš automobilio pro langelį užsako bulvinių spurgiukų su čili padažu ir vyšnių limonado.

– Be galo dosnu.

– Nesikabinėk! Nepamiršk, kad jis gyvena iš stipendijos. O ir šiaip – jis tiesiog pats mėgsta bulvinius spurgiukus.

– Tyliu.

– Pavalgę abu nuvažiuoja prie ežero. Rorkas užgesina variklį, išjungia radiją. Jam pasirodo, kad tyla labiau tinka. Pala, kur čia buvo... Štai: „Jį apgobusi tyla ramino ir guodė kaip motinos pienas. Ką tik nugriaudėjo staigių pakilimų ir žiaurių nuosmukių kupina diena. Pykčio protrūkius atmiežė sąnarius laužantis nusivylimo jausmas draugu ir pačiu savimi“.

– Puiku.

– Dėkui, – išsiblaškęs atsakė Parkeris, toliau ieškodamas reikiamos vietos. – „Šįvakar Leslė atrodė neįprastai rami, jos kunkuliuojančios energijos nematyti nė ženklo. Matyt, užsikrėtė slogia nuotaika, sumojo Rorkas. Spurgučių vaišes lydėjo padrikos šnekos apie...“ ir taip toliau, pati persiskaitysi, – Parkeris pirštu slydo prispausdintu popieriumi žemyn, kol surado ieškomą pastraipą. – Čia, klausyk.

– Klausau.

– „Prie pat horizonto tvieskė pilnatis, o jos spinduliai lūžo vilnelėse tokiu smailiu kampu, kad ribuliais išsilakstė po visą ežero plotį. Blyški šviesa buvo žvarbi. Kitapus vandens sustingę ir be gyvybės, nepašiaušti vėjo stūksojo pušų bokštai, tarsi gyslotos graviūros rymojo apnuoginti kietmedžiai, parėmę žiemiu nušiurpusį dangų.“

– Labai įspūdinga.

– Sutrumpinsiu: pokalbis jiems nesimezga, viskas skamba kažkaip dirbtinai. Leslė neklausė Rorko, kur ją veža iš „Soniko“. Visu keliu ji nė nepyptelėjo... Varge, kas parašė šitą nesąmonę? Aš?! – Parkeris pagriebė raudoną pieštuką iš marškinių kišenės ir riebiu brūkšniu užbraukė visą eilutę. – Tyla Rorką pamažu ima erzinti. Jam knieti žinoti, apie ką Leslė galvoja.

Parkeris vėl ėmė skaityti:

– „Rorkas tol delsė, kol galop ėmė atrodyti, kad nuo įtampos suledėjusi krūtinė suskeldės į šipulius. ‘Ko visą laiką tyli?’ – nebeištvėręs paklausė, jausdamas, kad jo tonas supykdys. Jis ir pats pa-

siustų, jei visą vakarą kaip supuvusi žuvis tūnojęs tipelis staiga jį apkaltintų pagadinus orą.

Bet, Leslei atsigręžus, jos veide nebuvo nieko kito, išskyrus lipšnumą. Jokios atatrankos – vien supratimas. Rorką staiga užplūdo švelnumo banga.

O taip, nuo pat pažinties pradžios ji jam atrodė daili. Tikras saldainiukas. Ir jis, ir bičiuliai, su kuriais tą vakarą ūžavo, iš visos minios pirštu parodė tiesiai į ją. Tarpusavy jie varvino dėl jos seilę, laidė gašlias pastabas apie jos fizinius privalumus – vyrai tą daryti moka. Tuomet ji pelnė tvirtą dešimtuką.

Bet šįvakar Rorkas gėrėjosi grožiu, kuris neturėjo nieko bendro su maloniais veido bruožais ar kūniškomis proporcijomis. Vidinė trauka pranoko ne tik jos nepriekaištingą sudėjimą, bet net ir akinamai žydras akis.

Tokios Dievo dovanos gerbėjų gretos nebuvo gausios. Šiuolaikinė vertybių skalė tokiam grožiui kažin kokio dėmesio neskyrė. Šito žavesio gijos namų staklėmis austos ir šiltos. Ledinis rafinuotumas vilkosi toli iš paskos. Staiga Rorkas pasijuto mylimas ir laukiamas nepaisant visų savo trūkumų, nepaisant nieko. Išvydęs Leslę šiąnakt, panoro dalytis su ja savo gyvenimu."

Parkeriui stabtelėjus ir žvilgtelėjus į Marisą, ši vos teįstengė linktelėti.

– Leslė pasiteiravo, kas tądien nutiko, kad jis neranda sau vietos, – paaiškino Parkeris ir leido perskaitytam lapui nusklęsti ant grindų prie vežimėlio, o pats susirado pastraipą kitame puslapyje ir tęsė:

– „Rorkas nenutilo ištisas dešimt minučių. Žodžiai šniokštė iš jo krūtinės nenutrūkstamu srautu, tarsi būtų kiaurą dieną pasąmonės jėgų rinkti, rūšiuoti ir dėlioti eilėn, kad nuskambėtų kuo tvirčiau ir kuo iškalbingiau nusakytų jo neviltį.

Galop jo liūdesys peraugo į nirtulį. Gyvai nupasakojęs jo viduje liepsnojantį ginčą, perėjo prie neapykantą Todui sukėlusio barnio: 'Tegu susikiša savo atsiprašymus! – rėkė Rorkas, kietai suspaudęs kumštį. – Taip paprastai šitos košės neišsrėbsi!'

Iškoneveikęs Todą, atseikėjo pasipūtusiam profesoriui už tai, kad šis – toks bjaurus šunsnukis. Drauge būgštavo, kad jau niekad nebeatkurs bent pakenčiamų santykių su Hadliu, tad prastas pažymys už diplominį jau esąs garantuotas.

Pamažu žodžių srautas seko, galop visiškai nutrūko. Rorkas nutilo ir susigūžė tarp striukės atlapų, bet ne iš šalčio, o veikiau iš gėdos, kad ką tik pliurpė kaip snarglėtas verksnys."

Parkeris vėl pakėlė akis į Marisą:

– Ką darom? Metam lauk ar skaitom toliau?

– Skaitom, būtinai.

– Peršoksiu prie Leslės reakcijos.

Vėl panarinęs galvą į popierius, pradėjo:

– „Jai belaukiant, kol išsisklaidys rūstybės debesys, automobilin vis įkyriau veržėsi šaltis. Leslės alsavimas akimirksniu virsdavo garų kamuoliais. Ji prabilo tykiai, kaip daroma kastruojant aikštingą žvėrį, kuris akimirką nuščiūva ir klausosi. 'Rorkai, tai, kas tau šiandien nutiko, išeis tik į gera'.

Rorkas paniekinamai prunkštelėjo ir dėbtelėjo jos pusėn. 'Dėl Dievo! Kas čia gero? Neimk į galvą Dievo, tas man nerūpi, bet pasakyk, kur tas gerumas?'

Jis žinojo, kad ateistinė gaida Leslės nepradžiugins. Ji buvo giliai tikinti ir visad piktindavosi, kai kas nors pokštaudavo šia tema. Paprastai po to visi susilaukdavo siūlymų pasilaikyti nepagarbias pastabas sau. Šįsyk Leslė nutarė viską nuleisti negirdom. 'Taip giliai viską imi širdin todėl, kad rašymas tau labai svarbus.'

Taikli mintis. Rorkui magėjo išgirsti daugiau. 'O jeigu tau taip svarbu, vadinasi, būtinai pasiseks. Jei įstengtum išmesti iš galvos nesusipratimą su profesoriumi Hadliu arba tiesiog nuleisti viską juokais, patarčiau rimtai pagalvoti, ar pasirinkai tinkamą profesinį kelią. Ranka į tai numotum tik tuomet, jei į kūrybą žvelgtum abejingai. Šis nerimas atskleidžia tavo aistros gylį. Toks didžiulis dėmesys įvykiui, kuris prilygsta mažai gniūžtei dideliame sniegyne... Visa tai rodo, kaip karštai trokšti rašyti. Gerai rašyti. Jei smūgis, kurį patyrei, užgavo skaudžiausias stygas, vadinasi, darai tai, kam esi sutvertas, – nusišypsojo Leslė. – Aš tai gerai žinau, bet tau nepakenks

pačiam įsitikinti, – paėmusi jį už rankos, suspaudė ją tarp savo delnų. – Pagalvok, Rorkai, ir pats pamatysi, kad mano tiesa.'"

Parkeriui stabtelėjus, prabilo Marisa:

– Labai nuovoki mergina.

– Manai?

Marisa linktelėjo. Matydama, kad ant Parkerio kelių dar liko neperskaitytų lapų, paklausė:

– Kaip reaguoja Rorkas?

– Kaip dauguma vyrų karštoj padėty.

– Tai yra?

– Priklausomai nuo to, ar tuo karščiu žadinami pikti, ar geri pojūčiai, mes kailį arba iškaršiam, arba išdulkinam.

KETURIOLIKTAS SKYRIUS

Marisa kostelėjo:

– Neatrodytų, kad Rorkas būtų nusiteikęs ką nors karšti.

– O ar ne tamsta siūlei pakurstyti ugnį?

– Siūliau.

– Tuomet prašom: jiedu bučiuojasi ir, kaip galima tikėtis, padėtis tampa labai nestabili. Rorkas prasega jos paltą, glaustosi palei krūtinę, ji leidžia jam pasimėgauti nedideliu apnuogintos odos lopinėliu. Čia kaip tik ir parašyta: „Šilkinės, šiltutės, kvapios moteriškos odos..." Šią vietą dar truputį pašlifuosiu, – Parkeris pasižymėjo pastabą paraštėje ir citavo toliau. – „Jis glamonėja krūtis. Pirmą kartą nuo jų pažinties pradžios tyrinėja lūpomis: bučiuoja spenelius, atskleidžia jos dar nepatirtas augančio geismo paslaptis ir neišmėgintas galimybes."

Marisa pajuto krūtinėje spurdesį.

– Jos kvapas, jos alsavimas, visu liežuviu juntamas odos švelnumas ir skonis, dar dieną patirta įtampa – šįsyk uvertiūros nutraukt tiesiog neįmanoma ir petingu čia neatsipirksi. Vyrukas tiesiog dūsta jos glėbyje, tad pats įkiša Leslės pirštus sau į džinsus, ir, švelniai tariant, atlieka „rankų darbus".

– Šitai vadinasi „švelniu pasakymu"?

Kimus Marisos balsas privertė Parkerį atitraukti akis nuo rankraščio ir žvilgtelt į ją:

– Palyginti su kitais gamtoje pasitaikančiais šio veiksmo pavadinimais, taip, pasakyta švelniai.

– Gerai.

– Rorkas prisipažįsta ją mylįs.

– Nuoširdžiai?

– Tą akimirką? Visiškai.

Gedulinga Parkerio veido išraiška Marisą prajuokino.

– Nesiginčysiu. Ką sako Leslė?

– Na... – Parkeris kilstelėjo surauktus antakius, – paaiškėja, kad rankdarbis buvo atsisveikinimo dovana. Palieką jį.

– Čia ir dabar?

– Viskas surašyta juodu ant balto.

– Aha... Ar dėl tų pačių priežasčių, kurios minėtos ankstesniuose skyriuose?

– Taip.

– Tuomet atrodytų, kad ji labai geraširdiška? Ir išmintinga. Kad ir kaip jai skaudu, pasielgia, kaip, jos nuomone, abiem geriausia. Ypač Rorkui. Ji visų pirma galvoja apie jį ir jo karjerą.

– Galbūt. Bet, Marisa, ką nori sakyk, tiesiai po orgazmo nuplasnojanti moteris vyrui yra skambus antausis.

– Gali būti.

– Rimtai! – ryžtingai linksėdamas spyrėsi Parkeris. – Kurio nori vyro paklausk.

– Man pakaks jūsų garbės žodžio.

– Su Rorku ji elgiasi kaip užkietėjusi beširdė. Jokios labdaros jis neprašė – ir apskritai, kuo ji save laiko? Jis juodai užsišika, – Marisa ketino protestuoti, bet Parkeris ją sustabdė iškeldamas smilių. – Bent jau iš pradžių, – ir pastvėręs likusius puslapius tarstelėjo. – Tęsiam?

– Būtinai.

– „Niekinga dienos pradžia buvo niekis prieš tokią bjaurią pabaigą. Jam šovė į galvą pasigerti, bet tai atrodė beprasmiška: šios dienos negalavimai tiesiog peršoks į rytdieną, kur toliau kamuos susimokę su pagiriomis.

Be to, nusitašyti trūko dingsties. Kiekvienas vyras turi teisę priburbuliuoti stikliuke, bet tik tada, kai yra ką švęsti ar dėl ko gedėti. Galima sielotis dėl visiškai atsitiktinai ir netikėtai ištikusios negandos

ir manyti, kad tai Dievo pirštas ar likimo išdaiga. Bet graužatis dėl savos kaltės tokios teisės nesuteikia. Asmeninės atsakomybės už apgailėtiną košę taip paprastai nenusikratysi.

Kad ir kaip už šios dienos nesėkmes norėjosi kaltinti Leslę, Hadlį ar Todą, Rorkas pripažino, kad dėl daugumos dalykų ar net dėl visko kaltas jis pats.

Leslės išmintis pranoko jos metus ir patirtį. Negana to, ji buvo be galo sąžininga. Jų siekiai pernelyg skyrėsi, o svajonės šakojosi, kad galėtų pasukti bendru keliu. Jau dabar jų tikslai nesutapo, o ateity trintis skausmingai išaugs. Tuomet neišvengiamos skyrybos paliktų dar daugiau nuoskaudos.

Išmintingas Leslės apsisprendimas grįžti mažan miestelin ir susukti lizdelį su sėsliąja viso gyvenimo meile, aišku, nė kiek nepalengvina netekties skausmo ir vis dėlto nutraukti santykius jiems net neužsimezgus yra geriau, negu paskui kęsti širdgėlą. Mažų mažiausiai liks paguoda – prisiminimai pačiam saldume.

Profesoriaus Hadlio teisė piktintis irgi neginčijama. Kas norėtų ganyti būrį pusgalvių studentų? Galbūt jį ne tiek erzino Rorko pasivėlinimas, kiek prisipažinimas, jog leidosi apmulkinamas kambario draugo. Ir laikas, ir žinios profesoriui pernelyg brangūs, kad švaistytų visokiems kvailiams. O pasikliauti Todu irgi nedovanotinai kvaila.

Dabar Rorko laukia svarbi užduotis: įrodyti Hadliui, kad nepaisant nepalankių aplinkybių jis nėra imbecilas ir sugeba pasimokyti iš patirties. Antraip tikrai liks avigalvis, su kuriuo neverta gaišti laiko, kaip Hadliui dabar ir atrodo.

Šiandien – pirmoji žiemiška diena. Sykiu ir pirmoji diena, kai Rorkas Sleidas pasijuto subrendęs. Į suaugusiųjų gretas įžengė be jokių apeigų ir įžadų. Nuo jo nuplėšti paskutiniai šįryt iš lovos išsinešti nekaltybės draiskalai. Šiandien pasitikėjimas virto skambiu žodžiu, tolima utopija, nerealia svajone. Nuo šiol jis visada bus atmiežtas abejonėmis.

Rorkas šią permainą pajuto tik po daugelio metų, vartydamas savo istorijos puslapius, ieškodamas lūžio, už kurio jo gyvenime nebeliko kerų – vien šlykšti kasdienybė. Visi paieškos keliai atvesdavo į šią dieną.

Dar ne vieną mėnesį po to įsimintino antradienio Padėkos dienos išvakarėse Rorkui niekaip iš galvos neišėjo profesorius Hadlis ir pamokančios to gluminančio nutikimo išdavos. Drauge daug sykių mintys grįždavo prie Leslės, kuri tiksliai atskleidė jo vyriškąją ir kūrybinę prigimtis. To irgi greit nepamirši.

Kita vertus, Todo, geriausio savo draugo, lengviau buvo išvis neprisiminti."

Baigęs skaityti, Parkeris kurį laiką neatitraukė žvilgsnio nuo paskutinio sakinio, bet netrukus leido popieriui nuplasnoti ant žemės. Vežimėlį juosė žiedas išblaškytų rankraščio puslapių.

– Kol kas tiek, – nežiūrėdamas į Marisą, ramiai pareiškė jis.

Ji palengva ištiesė pariestas kojas ir nuleido jas ant grindų. Lėtai paglosčiusi delnais blauzdas, švelniai sunėrė ant kelių rankas, giliai, pakildama visu stotu įkvėpė ir pamažu vėl atpalaidavo krūtinę.

– Ką gi, Parkeri, nors tai ir smarkiai prasilenkia su mūsų leidyklos tvarka bei mano pačios principais, sutinku išmokėti dešimties tūkstančių dolerių avansą, kad pabaigtumėte romaną. Tuomet pakalbėsime apie sutartį. Jei mūsų sąlygos pasirodys nepriimtinos ir knygą parduosite kam nors kitam, gautą įmoką turėsite grąžinti iš honoraro, kurį jums sumokės kitas leidėjas. Jei jums tai tinka, tuomet šie pirmieji dešimt tūkstančių bus laikomi dalimi būsimo avanso, dėl kurio vėliau sutarsime. Tuo tarpu siūlyčiau jums susirasti agentą.

– O aš tamstai siūlyčiau nusileisti ant žemės.

– Ar tai reiškia „ne"?

– Dvidešimt penki tūkstančiai. Ir tai tik vargais negalais padengs mano išlaidas: popierius, spausdintuvo dažai – ne juokas.

– Tai bent stebuklingas popierius, – trūktelėjo per dantį Marisa. – Penkiolika. Dosnumas irgi turi ribas – juk man nė plano nenorite duoti.

Akimirką pasvarstęs, Parkeris išpyškino:

– Penkiolika į rankas ir neįskaičiuojant į galutinę avanso sumą. Kitaip tariant, penkiolika lieka man, kad ir kas paskui nutiktų. Jei „Matherly Press" negali sau leisti malonumo rizikuoti penkiolika tūkstančių, tai galit nuo rytojaus užkalti savo kontoros duris.

Be abejo, Parkeris buvo teisus, ir Marisa nebematė prasmės ilgiau ginčytis. Kruvinas derybas galima palikti galutinės sutarties sudarytojams.

– Sutarta. Kai tik grįšiu į Niujorką, liepsiu mūsų teisiniam skyriui parengti išankstinę sutartį. Šįvakar užteks džentelmeno garbės žodžio, – ji atkišo ranką.

Pagriebęs jis prisitraukė Marisą artyn:

– Kad ir kaip norėtum, tamstai iki džentelmeno labai toli.

Marisa palinko dar arčiau ir sušnabždėjo tiesiai į veidą:

– Tamstai irgi.

Kvatodamas Parkeris paleido jos ranką.

– Vienas-vienas! Nori juos pasiimti? – paklausė mostelėdamas į popierius ant grindų.

– Labai! Mielai juos parodyčiau tėvui.

– Vyrui ne?

– Nojus paprastai rūpinasi verslo reikalais, o kūrybinę sferą palieka man. Vis dėlto žinodamas, su kokiu įkarščiu asmeniškai ėmiausi šios knygos, neabejoju, kad irgi užsimanys perskaityti.

Parkeris pavažiavo vežimėliu atgal, kad Marisa galėtų priklaupti ir susirankioti išbarstytus lapus.

– Mielai padėčiau...

– Niekai.

– Tiesą sakant, man tai visai patinka. Kartą net įsivaizdavau tave ropojančią keturiom prieš mane.

– Ir laižančią kojas?

– Irgi.

Marisa pakėlė galvą, bet tuoj pasigailėjo. Parkeris nesišypsojo ir neatrodė nusiteikęs šaipytis. Ką tik nuskambėjusi pastaba skyrėsi nuo kitų jo patyčių.

– Tai nešvankios fantazijos, – tęsė jis, – kai kuriose valstijose už jas galėčiau sėsti už grotų.

– Liaukitės, Parkeri.

– Gerai.

– Dėkui.

– O tu liaukis taip atrodžiusi.

– Kaip?

– Tokia pisli.

– Tokio žodžio nėra.

– Kokio? „Tokia“ – netgi labai literatūrinis žodis.

– Žinote, kad galėčiau jus apkaltinti lytiniu priekabiavimu?

– Išsiginčiau.

– Tik todėl dar neapkaltinau, – atkirto Marisa, piktai graibydama popierius.

Staiga už jos akių užkliuvo randas.

Parkeris nemūvėjo kojinių. Vasarinius pusbačius, naujutėlaičius ir be menkiausio įbrėžimo, avėjo basnirčia. Randas skersai kirto viršutinę pėdos dalį, tęsėsi palei kulkšnį ir toliau kilo aukštyn, prapuldamas po kelnėmis. Rando oda buvo rausva, išsišovusi it virvė ir su dygsnių žymėmis.

– Toliau dar baisiau. Šitas, palyginti su kai kuriais kitais, atrodo dar visai neblogai. Tegu juos skradžiai.

– Apgailestauju, Parkeri, – tarė Marisa, pakėlusi akis.

– Nėra ko. Bjaurastis žmonių dėmesį traukia nuo seno. Tokia jau prigimtis. Aš įpratęs, kad į mane šnairuojama.

– Ne tai turiu omeny. Apgailestauju dėl to, kas jums nutiko. Man labai gaila, kad patyrėte šitokį skausmą.

– Tik iš pradžių, – numykė abejingai, nors Marisa žinojo, kad tai tik vaidyba, – po kelerių metų apsipratau. Ilgainiui skausmas peraugo į įprastą maudulį. Tik šaltas vanduo – mano priešas. Tada skauda nors stauk.

– Šv. Onoj įsikūrėte bėgdamas nuo šalčių?

– Iš dalies, – jis apgręžė vežimėlį. – Užsimaniau dar truputį keptų persikų. Tamstai irgi paimti?

Pagaliau sugraibiusi paskutinį puslapį, Marisa pakilo nuo grindų.

– Ne, dėkui, man jau metas miegoti. Paprašiau Maiko, kad anksti pažadintų.

– Tvarka.

Parkeris subjuro tiesiog akyse. Ji išvydo jo randus, vidinius ir ant kojų, ir jį tai suerzino. Randai jam buvo silpnumo požymis, todėl jautėsi nejaukiai. Aišku, taip galvoti absurdiška...

Išskyrus sužalotas kojas, Parkeris buvo tikras vyriškumo įsikūnijimas. Plačių pečių ir krūtinės, tvirtų rankų, kaip Marisa pastebėjo patį pirmą vakarą. Ir net kojos, kiek ji pajėgė įžvelgti per kelnes, atrodė raumeningos. Iš Maiko jai pavyko sužinoti, kad Parkeris neįsigyja elektrinio vežimėlio, nes nori išsaugoti kuo geresnę sportinę formą, – vežimėlio stumdymas treniruoja raumenis.

Parkeris nepasižymėjo Nojui būdingu klasikiniu grožiu. Jo bruožuose buvo daug asimetrijos, bet veidas prikaustydavo dėmesį, atrodė įdomus. Kvadratinis žandikaulis, rūsti išraiška, retai kada dėmesio susilaukianti ševeliūra – viskas dvelkė patraukliu vyriškumu.

Ištekėjusi moteris nuo tokio vyro galėjo išsigelbėti tik suvisam pasišalindama iš akių ir žinios.

– Netrukus susisieksime, Parkeri.

– Niekur iš čia nedingsiu, – beveik atžariai mestelėjo jis.

– Linkiu kuo sklandžiau išlieti širdį ant popieriaus.

– Taip, laimingai, Marisa, – nė neatsigręžęs Parkeris nuriedėjo į virtuvę.

Sakytum, bėgte pabėgo. Jam už nugaros pamažu, bet aklinai užsivėrė durys.

Likusi viena tuščiame, prieblandoje skendinčiame kambaryje, Marisa pasijuto nesmagiai, tarsi kažkur bėgtų, kur jos niekas nelaukė. Ji pati tiksliai nežinojo, ko tikėjosi, bet Parkeriui šitaip pasišalinus viskas tartum pakibo ore. Jis pažadėjo baigti „Pavydą", bet dar sykį sukirtus rankomis karūna juk niekam nenukristų, ar ne? Beje, jis nė neužsiminė, ar pasirodys iš ryto jos išlydėti. Ji jokiu būdu nesitikėjo ilgo ir pacukruoto atsisveikinimo, bet dabar jautėsi it kandusi musę.

Kas čia dedasi? Jai nesinorėjo išvažiuoti. Nesinorėjo grįžti į įprastas vėžes, kur ir tartis, ir maistas, ir nakties garsai tokie pažįstami. Marisa susigriebė tiesiog bijanti rytojaus kelionės.

Sala ją užbūrė sodria žaluma ir kasnakt užliūliuodavusiu vabzdžių choru. Drėgmė iš pradžių dusino ir virto pro gerklę, bet labai greitai oda prie jos įprato ir net pamėgo. Nuo neatmenamų laikų bangų skalaujama, apaugusi samanotais ir kerpėmis apkarusiais medžiais ji atrodė tarsi kitas pasaulis, vertė užsimiršti ir gundė.

Na, ir, žinoma, Parkeris Evansas. Bet Marisa šią mintį vijo šalin.

Tvirtai apkabinti rankraščio puslapiai sudrėko. Nuleisdama nuo krūtinės rankas, ji liūdnai šyptelėjo. Jausmingos mintys... Anokie čia stebuklai? Jos išvešėjo Parkeriui skaitant tas nelemtas pastraipas apie giliaburnius bučinius, aplaižytus spenelius ir privalumus, kurie atsiveria panūdusiems juos išmėginti.

Marisa ketino grįžti į jai skirtą svečių namelį ir pati dar sykį perskaityti naujus puslapius, bet persigalvojo. Spės tai padaryti Niujorke, spiginant dienos šviesos lempoms, įprastoje aplinkoje, užsibarikadavusi kalnu popierių už savo rašomojo stalo, žinodama, kad gretimame kambaryje netūno šių eilučių autorius, kurį persekioja kalėjimo grotų vertos fantazijos.

Pakeliui iš soliariumo Marisa stabtelėjo prie Parkerio bibliotekos ir pasičiupo vieną iš Makenzio Rūno romanų. Kažkaip nujautė, kad užmigti nebus paprasta. Verčiau pasitelkti pagalbon Deką Keitoną – jo supintas detektyvas nukreips mintis kita vaga.

Kitą rytą į apleistą medvilnės valymo pastatą įriedėjęs Parkeris išgąsdino meškėną.

– Brolyti, jau aušta! Nešdinkis, kol subinė neprikepė.

Žvėriūkštis šmurkštelėjo pro tarpą tarp sienlenčių.

Parkeris mėgo čia užsukti prieš aušrą, kol oras dar neįkaitęs, o nuo vandenyno dvelkia malonus brizas. Jam patiko stebėti, kaip šviesos spinduliai pro plyšius pamažu ima skverbtis į vidų. Vaizdavosi, kad lūšna turi sielą, nubundančią kas rytą su viltimi, jog nauja diena įkvėps gyvybės į merdinčius griaučius.

Vaizdavosi, nes pats jautėsi panašiai.

Puikiai žinojo ką reiškia, kai žmonės tave nurašo, užrakina ir nukėblina liūdnai linguodami galvas, murmėdami, kaip jiems apmaudu, kad daugiau iš tavęs naudos nebebus.

Šitaip jis pakirdo daugybę kartų. Švaria po nakties miego galva išgyvendavo kelias viltingo laukimo akimirkas: kažin ką atneš ši diena? Bet greit miegus išvaikydavo skausmas, o su nubudusia sąmone sugrįždavo ir žinojimas, kad nauja diena neatneš nieko, iš-

skyrus tą pačią tuštumą ir neviltį, kuria gyveno vakar, kurią patyrė ir užvakar.

Ačiū Dievui, jam pasisekė išbristi iš svaiginančių gailių tankmės.

Valios pastangomis savo dienas pavyko užpildyti veikla. Jis ėmė siekti tikslo. Įveikdamas protą temdančius skausmus, daug sykių gelbėdamas savo ryžtą nuo pagundos pasiduoti, laikėsi savo. Dabar nuo šio tikslo jį teskyrė vos kelios savaitės.

Lūšnon pro atviras duris įplasnojęs paukštis nutraukė apmąstymų srautą. Kažkoks rudas, dėmėtas sutvėrimas – Maikas tikriausiai jį atpažintų už trisdešimties metrų – nutūpė ant atbrailos ir ištiesęs kaklą ėmė smalsiai spoksoti į Parkerį.

– Savo akimis netiki, ką?

Jis pats stebėjosi, kurių galų šįryt prakalbo su gyvūnais, bet ši permaina didesnio nerimo nekėlė. Buvo dienų, kai paklaikęs kaukė ant menamos kariaunos žiurkių, kurios čiaumojo jo nejudrias kojas, ropojo per kirkšnis ir pilvą krūtinės link, šiepė ilgus, aštrius dantis ir taikėsi į veidą. Tad tarti prasmingą žodį tokiam tikroviškam sutvėrimui kaip paprastas miško paukštis tikrai neatrodė kvaila.

Praeities griuvėsių tyloje norėdavosi dar sykį apsvarstyti savo planą ir įsitikinti, kad jame neliko spragų. Patikrinti savo ryžtą ir pamąstyti, ar kur nesuklydo. Jis ateidavo pasimėgauti keršto saldybe, užčiuopti artėjančią pabaigą, kai po ilgų keturiolikos metų bus ištarta „gana!“

Kartais čia atvažiuodavo pailsėti nuo Maiko. Dviem kietasprandžiams viengungiams gyvenant po vienu stogu labai nedaug trūksta, kad vienam kuriam pasidarytų per ankšta. Jų namuose kibirkštis visuomet svaidydavo Parkeris. Greta jo Maikas atrodė tarsi ramybės įsikūnijimas.

Be Maiko jis neišsiverstų, o mintis, kad kada nors tokia diena ateis, buvo visiškai nepakeliama. Maikas niekad neprisipažino, kiek jam metų, bet Parkeris žinojo, kad tikrai per septyniasdešimt. Dėkui Dievui, jo sveikata, regis, nešlubavo ir jėgų turėjo tiek, kad pavydėtų perpus jaunesni.

Ką ten simpatija! Tą seną diedą jis nuoširdžiai *mylėjo*.

Vis dėlto būdavo dienų, kai net visko matęs ir tylomis nuryjantis Maikas Stroteris sukeldavo nirtulį, kai žūtbūt užsinorėdavo visiškos vienatvės, kai kambary nebeužtekdavo vietos užplūdusioms pamėklėms ištaškyti.

O šįryt jam prireikė erdvės mintims apie Marisą, ir nieką kitą. Planas atvilioti ją į Šv. Onos salą, po savo stogu, savo įtakon, ištupėtas čia, tarp šių varganų sienų.

Širdin jos įsileisti nevalia.

Vietos gailesčiui plane nepalikta. Norint Nojų Rydą pavaišint pragaro smala, būtina jo žmoną apsukti aplink pirštą. Velniškai gaila, bet ją teks pastatyti tarp įsidegusios kryžminės ugnies. Nieko geriau, ištekėdama už tokio šūdžiaus, ji nenusipelnė. Atrodo ji nekvailai ir nenusišneka, bet galvota irgi nebus.

– Pats pagalvok – ištekėk tu man įsimylėjus knygos personažą! Kur protas?! – dėstė Parkeris paukščiui.

Ne, negalima pamesti galvos dėl Marisos Materli-Ryd. Tai kas, kad sugebėjo jį prajuokinti? Kas, kad kalbėtis su ja įdomu? Kas iš tų sielvartingų akvarelinių akių ir užuojautos? Nereikia jam jokios užuojautos. Tegu ją skradžiai! Nė velnio ji jo neužjaustų žinodama, kur šuo pakastas...

– Šunsnuki neraliuotas!

Parkeris žaibiškai apgręžė vežimėlį ir vos išsisuko nuo atlekiančios storos knygos kietais viršeliais.

PENKIOLIKTAS SKYRIUS

Smilkinį nuo smūgio pavyko išsaugoti atmušant knygą ranka paskutinę tūkstantąją sekundės dalį. Ji drėbėsi ant aslos šalia vežimėlio, sukeldama debesį dulkių. Parkeris atpažino viršelį. Tai buvo pirmoji Deko Keitono serijos dalis.

Tarpduryje stovėjo Marisa. Pirmą kartą ji vidun įkiūtino nedrąsiai, kupina dvejonių. Šįryt jos aura raudonavo karščiu tarsi naujai užgimusi žvaigždė. Net jei slenkstis, ant kurio dabar stovėjo, vestų tiesiai pragaran, kažin ar tai ją sulaikytų, pamanė Parkeris.

Kadangi kojos, dideliam Parkerio džiaugsmui, per sijoną persišvietė iki pat išsišakojimo, jo pyktis nublanko. Bent jau ne taip degino. Slėpiningoji delta masino žvilgsnį, bet jis stengėsi sutelkti jį į neutralų tašką virš liemens. Dievas mato, papildomai šios moters provokuoti tikrai nebereikia.

– Tamstai nepatiko knyga? – ramų ramiausiai pasiteiravo Parkeris.

– Eik šikt!

– Matyt, kad ne...

Įsprendusi į liemenį kietai sugniaužtus kumščius, Marisa atitrepsėjo iki jo cituodama:

– „Mažų mažiausiai liks paguoda – prisiminimai pačiam saldume"! – ji sustojo per metrą nuo vežimėlio, ir Parkeris pastebėjo, kad nešioja akinius. – Arba tu – plagiatorius, arba – dantis praėdęs melagis, bet abiem atvejais – šunsnukis neraliuotas!

– Jau girdėjau – pati ką tik sakei.

– Tai katras iš dviejų? Bent žinosiu – nors ir viena, ir kita vienodai niekinga.

– Jei neklystu, tamsta citavai iš septyniolikto skyriaus, du šimtai keturiasdešimt trečio puslapio. Dekas kalbėjo prie žmonos kapo, – Parkeris tyčia vaidino giliai susikaupusį. – Nesu tikras, ar galima pačiam save plagijuoti. Manai, kad taip?

Marisa iš pykčio nepajėgė išspausti nė žodžio.

– Deką slegia gedulas, bet jis vis vien dėkingas likimui už galimybę su ja nugyventi kad ir tokį trumpą akimirksnį, – kalbėjo toliau. – Man pasirodė, kad ten gražiai suraityta.

– Taip gražiai, kad galima pakartoti, ar ne? „Pavyde", Leslei paliekant Rorką?

Įdomu, kada ji šią pastraipą aptiko? – spėliojo Parkeris. Vakar vėlai vakare, ilsėdamasi svečių trobelės lovoje, ar šįryt per pusryčius, skaitydama su kavos puodeliu rankoje? Kita vertus, tai visiškai nesvarbu. Paslaptis iškilo aikštėn, ir Marisa putojo.

– Parkeri, kodėl man melavote?

– Nesumelavau nė sykio, – ramiai paprieštaravo jis, – tu manęs neklausei, ar aš – Makenzis Rūnas. Neklausei, ar parašiau detektyvų seriją su Deku Keitonu. Net mudviem apie tai vakar šnekučiuojantis, nė vienu žodžiu...

– Nereikia apsimetinėti bukapročiu, Parkeri! Nutylėjimas prilygsta melui, antraip būtumėt pasakęs tokį esminį dalyką neprašomas.

– Esminį? Leisk suabejoti. Jo net svarbiu nepavadinsi. Šis faktas visiškai bereikšmis. Jei būtum pasiteiravusi, būčiau...

–...ką būtumėt? Vėl dūmęs akis? Šitai tęsiasi nuo pat pradžių!

– Jei būčiau norėjęs mulkinti, niekuomet nebūčiau sąmoningai įterpęs šio sakinio į „Pavydą" ir nebūčiau raginęs perskaityti pirmąją Deko Keitono dalį.

– Visa tai tebuvo tik spąstai, norėjote išmėginti mano budrumą! – šaukė Marisa.

Ji stovėjo susitaršiusiais plaukais ir iškaitusiais skruostais, tarsi visu keliu nuo pat dvaro būtų bėgusi. Jei atvirai, ji atrodė žavingai

ir kvepėjo šviežių arbatinių bandelių vanile. Tik ne komplimentai dabar jam rūpėjo.

– Niekad tamstos nemačiau su akiniais. Ar paprastai nešioji lęšius?

Marisa nekantriai nubraukė plaukų sruogą.

– Tiesiai šviesiai – kodėl?

Ji prakalbo kiek tykesniu balsu, bet buvo justi, kad tai kainavo pastangų. Jos krūtinė kilnojosi taip smarkiai, kad rodės, jog viduj daužosi neišrėkti keiksmažodžiai.

– Kam reikėjo šito absurdiško spektaklio, Parkeri ar Makenzi, ar kuo jūs ten, po velniais, vardu?

– Parkeris Makenzis Evansas. Makenzi buvo mano motinos mergautinė pavardė. Man ji pasirodė graži, kai rinkausi pseudonimą. Ir mama pagerbta, ir man tinka. Puikiai skamba. Tai belytis žodis. Patikimai...

– Atsakykit.

–...apsaugo.

– Nuo ko?

– Nuo viešumos, – žodžiai nuskambėjo tarsi mesta pirštinė, ir atrodė, kad tas kelias užsitęsusios tylos akimirkas ji liko gulėti ant aslos šalia knygos. – Parduodamas Deko Keitono seriją norėjau išsaugoti anonimiškumą. To paties pageidauju ir dabar.

– Šis rinkinys buvo nežmoniškai populiarus, kurių galų dangstytis pseudonimais?

Parkeris sukryžiavo rankas ant krūtinės ir iškalbingai žvilgtelėjo:

– O kaip tau atrodo, Marisa?

Lūpas pravėrė laukan susiruošęs žodelis, bet staiga susivokusi Marisa užsičiaupė ir sumišusi nukreipė akis į šalį.

– Būtent. Dekas Keitonas – visų vyrų idealas. Pasak tamstos, – moterų irgi. Jis mitrus, greitas, bet kokį niekšą sučiups už pakarpos, bet kokią moterį ant rankų nusineš lovon. Kurių galų turėčiau šitokį veržlų įvaizdį suvažinėti invalido vežimėliu?

– Iš tikrųjų... Nė vienos nuotraukos ant knygų aplankų, – sumurmėjo Marisa, – nė vieno pristatymo, jokio viešo pasirodymo.

Man dažnokai kildavo abejonių dėl šių knygų reklamos vajaus ir visad spėliodavau, kodėl leidykla į jį neįtraukia autoriaus. Pasirodo, jie jus saugojo...

– Tikrai ne. Save saugojau aš pats. Net mano leidykla nežino, kas yra Makenzis Rūnas. Nežino mano tikro vardo, net nežino, ar aš – Makenzis Rūnas, ar Makenzi Rūna. Apie šį asmenį niekas nieko nežino. Mano agentė pasakojo, kad apie mane sklandantys gandai svyruoja nuo...

– Po šimts, iš tikrųjų! – tyliai šūktelėjo Marisa, – Makenzis Rūnas turi agentę! Aš juk ją pažįstu. Kodėl „Pavydas" nekeliauja per jos rankas?

– Ji apie tai net nežino.

– Kodėl?

– Todėl, kad jai nieko nesakiau. Nuo „Pavydo" jai nubyrės procentai, nes galutinę sutartį paliksiu suderėti jai, bet kol tas reikalas pribręs, nusprendžiau darbuotis pats.

– Kodėl?

– Atrodo, čia įsiveisė aidas.

– Prieš jus nužudydama labai norėčiau suprasti, kas čia dedasi, Parkeri.

Nepaisant grasinimo, Marisa atrodė veikiau sutrikusi nei pikta, bet Parkeris jautė, kad jam prieš sekundę paskelbtas nuosprendis atidėtas tik laikinai. Jei ją bent truputį perprato, tuomet, kada nors viską nuo pradžių iki galo apgalvojusi, ji vėl ims siausti kaip visi pragaro velniai.

– Paaiškinkit man, Parkeri. Kam prireikė to slapukavimo?

– Norėjau parašyti visiškai kitokią knygą. Tokią, kur nė kvapo nebūtų šmaikščių „Deko Keitono" serijos dialogų ir nutrūktgalviškų nuotykių. Neapsigaukite, juos irgi nelengva sukurti, – be džiaugsmo šyptelėjo Parkeris. – Atvirai pasakysiu: iki šiol negaliu atsipeikėti dėl tokio pašėlusio tų knygų populiarumo. O kad jos tokios populiarios ir Dekas gerbėjams taip puikiai pažįstamas – pati žinote, kai kuriems jis tapo tikru šeimos nariu, laikinai išvykusiu pasislėpti tarp knygų, – tai iš manęs tikimasi labai daug. Laukiama to paties, bet kartu – ir ko nors kito. Norima, kad kiekvienoje naujoje

knygoje Dekas suktųsi dar nežinomų įvykių verpetuose, bet drauge visi pasiustų, jei bent per plauką nukrypčiau nuo įtvirtinto šablono. Ne taip paprasta kiekvienąsyk laidyti auksines strėles. Vis dėlto kiekvienos naujos knygos egzempliorių parduodama daugiau nei ankstesnių, ir aš džiaugiuosi. Čia pat kartelė kyla vis aukščiau, ant kortos pastatoma vis daugiau, kiekviena nauja dalis tampa vis sunkiau įveikiama viršukalne.

– Tokią giesmelę girdėjau ir iš kitų populiarių romanistų, – pritarė Marisa. – Sako, kad save įveikti darosi vis sunkiau. Nojus ne kartą taip kalbėjo apie „Nukariautuosius“.

Parkeriui nesinorėjo girdėti nei apie Nojų, nei apie jo sumautą auksinę karjerą.

– Dabar tamsta žinai visą tiesą. Marisa, pakalbėkim atvirai. Įsivaizduok, kad tamstai paskambina mano agentė ir sako: „Atspėkit, ką noriu jums pasiūlyti? Priešais mane ant stalo guli visiškai naujas Deką Keitoną parašiusio autoriaus romanas. Nieko bendro su detektyvais. Absoliuti sensacija, bet kol kas „ššš!“ Jo dar niekas nematė, būsite pirmoji...“ Tamsta turbūt apsidarytumei vietoj, ką?

Marisa sumirksėjo nuo taip paprastai nuskambėjusios vulgarybės, bet neatitraukė akių nuo ją gręžte gręžusio žvilgsnio.

– Marisa, tikrai norėjau, kad susileistum nuo „Pavydo“, bet ničnieko nežinodama nei apie mane, nei apie ligšiolinę šlovę.

Marisa trumpam pasisuko šonu, pasitaisė akinius, pati nejusdama nuvijo nuo rankos mašalą. Prabilo pamažu atsigręždama:

– Viską suprantu. Pati nesu tokio riebaus žodyno gerbėja, bet taip, pripažįstu, kad mane toks skambutis pradžiugintų. Tik nesuprantu, kas čia bloga?

– Norėjau apie savo kūrybą išgirsti nešališką nuomonę.

– O tai jums suteikia teisę mane kvailinti?

– Po velnių, ne! Aš visai... – Parkeris pajuto kylantį susierzinimą ir įtarė, kad dėl to kalta ji, nes jos žodžiuose esama tiesos. Jis pradėjo iš naujo. – Prologą nusiunčiau be jokios rekomendacijos, nes tai vienintelė garantija, kad jis bus perskaitytas nešališkai. Norėjau, kad paimtum jį į rankas be išankstinio nusistatymo. Mano rūpėjo, kad

jis eitų savo keliu, kad jo nevestų už rankos bestselerių autoriaus reputacija. Nuoširdžiai norėjau, kad būtų tikrai geras.

– Būčiau įvertinusi ir be šitokios šarados, Parkeri. Mano nuomonei visa tai nedaro jokios įtakos.

– Sutik, kad to žmogus negali numatyti, – jis palaukė, ką ji atsakys, bet Marisa tylėjo.

Ką čia sakysi? Jis teisus, ir ji tai žinojo.

– Taip, vedžiojau tamstą už nosies. Bet norėjau įsitikinti, kad pajėgsiu išspausti ką nors daugiau negu viskį maukiantį ir sijonus vaikantį eržilą su riebiu „daikteliu“.

– Deko Keitono paveikslas tikrai nėra toks paprastas.

– Ačiū. Man irgi taip atrodo, bet nebuvau garantuotas.

Marisa pasilenkė ir pakėlė knygą.

– Tai vis dėlto trenksi man per galvą?

– Galbūt, – Marisos pyktis toli gražu neišgaravo. Jis tebekunkuliavo, bet jau buvo pažabotas. – Net taip siusdama negaliu nepagarbiai elgtis su knyga, – kalbėjo ji, – man ranka nekyla net puslapio kampučio užlenkti.

– Man irgi.

Taikdarišką Parkerio šypsnį perliejo piktu žvilgsniu:

– Kol nevėlu, slėpkit savo apžavus, Parkeri, – įdavusi jam knygą, nusipurtė dulkes nuo rankų. – Tai, ką sau leidote, yra...

–...siaubinga.

– Aš ieškojau kito žodžio.

– Bet šitas idealiai tinka. Išsiuntęs prologą šikau iš baimės.

– Ko? Kad bus atmestas?

– Be abejo! Tamsta galėjai man atsiųsti standartinį „ne“ arba tokį patį „ačiū“, galėjai pavadinti jį šiukšle, pasiūlyti mesti rašymą ir eiti megzti kepurių arba pinti krepšių. Tikriausiai nusipirkčiau dėžę skustuvų ir užsirakinčiau vonioj.

– Nejuokinga.

– Man irgi ne.

– Be to, tokiam kaip jūs, egoizmas neleis nusižudyti.

Ką ji išmano... Kiek kartų pačiomis juodžiausiomis dienomis, kai siela vaitojo suluošinta ne mažiau už kojas, o visi pojūčiai kraujavo

kaip tos negyjančios žaizdos, kiek kartų gailėjosi, kad negali pasijudinti, nes būtų nedvejodamas pasukęs lengviausiu keliu ir viską pabaigęs.

Bet toje nevilties kloakoje teko mirkti kartu su pasiryžimu išgyvent. Ryžtą įkvėpusi visagalybės jėga toli pranoko jo niekingą žmogiškąją prigimtį.

Ne, jis ne angelas. Tikrai ne toks, kaip juos įprasta vaizduoti. Planuose, užraugtuose Nojui Rydui, nė iš tolo nebuvo nieko kilnaus, dieviško ar švento.

Jis suėmė Marisos ranką ir tvirtai suspaudė:

– Suprask, man tai svarbu.

Užuot atsakiusi, Marisa mėgino perprasti jo žvilgsnį:

– Parkeri, kodėl „Pavydą“ adresavote man? Žinau, kas redaguoja jūsiškes Makenzio Rūno serijos knygas. Tai labai gabus žmogus.

– Sutinku, – išdidžiai pripažino Parkeris.

– Aplink – mažiausiai tuzinas žymių leidyklų, o jose – šimtai redaktorių. Kuo aš tokia ypatinga? Kodėl pasirinkote būtent mane?

– Pameni straipsnį? – Parkeris vylėsi, kad jo melas liks nepastebėtas. Jam toks atsakymas atrodė ganėtinai svarus, tačiau Marisos veido išraiška kėlė nerimą. – Ten pacituotos tavo mintys mane įtikino, kad esi sutverta globoti „Pavydą“. Man patiko pastabos apie komercijos ir kokybės dvikovą ir kad leidybos pasaulyje jėgų persvara krypsta ne pastarosios naudai. Šios knygos nerašau dėl pinigų. Turiu jų kaip šieno. Tuo pasirūpino Dekas Keitonas. „Pavydą“ rašau dėl savęs. Jei atsiras, kas skaito – džiaugsiuosi. Jei ne – tamsta čia įžvelgei šį tą vertingo, o man didesnio patvirtinimo ir nereikia: tas asiliškas talento egzaminas išlaikytas.

– Bus kas skaito, – Marisa ištraukė ranką iš jo delnų. – Aš tuo pasirūpinsiu. Jau per daug pastačiau ant kortos, kad numočiau ranka.

– Ar tuos elgetiškus penkiolika gabalų?

– Nekalbu apie avansą.

Jos rimtis nukrapštė nuo Parkerio veido klouno grimasą.

– Žinau.

– Turėjau omeny...

Jam pasirodė, tarytum akyse blykstelėjo ašara, bet gal ten pasimaišė paklydęs akinių stiklo atspindys?

– Žinau, ką turi omeny, Marisa.

Abu ilgai ir iškalbingai žiūrėjo vienas į kitą. Jį užvaldė begalinis noras paliesti.

– Nenoriu, kad išvažiuotumei.

Pats neįtarė, kad taip pasakys, kol savo ausimis neišgirdo, kaip jo šiurkštus balsas perskrodė skausmingą tylą. Tie žodžiai neatsirado sąmoningai, bet jis jiems nesipriešino. Juose nebuvo nieko, kas bent kiek sietųsi su troškimu atkeršyti Nojui Rydui.

– Rašykite, Parkeri.

– Pasilik.

– Susisieksiu su jumis, – porą žingsnių paėjusi atbula, ji apsigręžė ir patraukė pro duris.

– Marisa!

Bet ji nesustojo, nė nesulėtino žingsnio ir neatsisuko. Net tada, kai savo vardą išgirdo pavymui antrąsyk.

ŠEŠIOLIKTAS SKYRIUS

– Mums jau seniai derėjo susitikti. Džiaugiuosi, kad radai laiko, – Nadia Šuler pasiuntė spinduliuojantį šypsnį kitapus stalo sėdinčiai, pietums pakviestai viešniai.

Ieškodama tinkamos vietos mergaitiškam pokalbiui, Nadia parinko mažutį jaukų restoranėlį Parko aveniu. Valgiaraštis čia neįmantrus, interjeras įrengtas prancūziškos provincijos stiliumi. Gal, Nadios požiūriu, nėriniuotos užuolaidėlės Manhatano vidury atrodė kiek ne vietoje, bet, kita vertus, jos paryškino draugišką restorano atmosferą.

O per šiuos kviestinius pietus ji siekė sulošti būtent draugystės korta.

Užduotis ne iš lengvųjų, kai viešnios vyras – tavo meilužis.

– Ačiū už kvietimą, – Marisa atsakė oficialia šypsena ir atsivertė valgiaraštį, ganėtinai tiesmukai leisdama suprasti, kad nėra nusiteikusi užsisėdėti ir norėtų pokalbį baigti kaip galint greičiau.

Prie jų staliuko priėjo padavėjas ilga balta prijuoste.

– Marisa, ko norėtum išgerti? – paklausė Nadia.

– Prašyčiau šaltos arbatos.

– Aš paimsiu baltojo vyno. Gal ir tau to paties? – siūlymas nuskambėjo kaip leidimas pasivaišinti jos sąskaita, jei tik Marisa norėtų.

Kreipdamasi į padavėją, Marisa pakartojo:

– Norėčiau šaltos arbatos su daug ledo ir griežinėliu šviežios citrinos, – o atsigręžusi į Nadią pridūrė, – įpratau viešėdama pietuose.

– Šitai jie ten maukia turbūt kiaurus metus. Arbatėlę ir naminę, – Nadia užsisakė vyno, padavėjas pasišalino ir ji grįžo prie temos. – Žinau žinau, kad buvai Diksilande.

– Nejau?

– Tavo sekretorė paatviravo, kai skambinau pakviesti tavęs pietų.

– Maniau, kad Nojus papasakojo.

– Oi ne, nemačiau Nojaus turbūt jau... Žinai, tikriausiai paskutinį kartą matėmės per apdovanojimų iškilmes.

Juodvi pleptelėjo belaukdamos padavėjo su gėrimais, o paskui išklausė trumpą dienos ir restorano ypatingųjų patiekalų pasiūlą. Nadia paprašė kelių minučių pagalvoti. Buvo matyti, kad šitoks vilkinimas Marisą sutrikdė, bet Nadia neketino leistis nugenama kaip kokia dulkė.

Marisos ji iš tolo nemėgo ir nė per nago juodymą neabejojo, kad šioji antipatija abipusė. Abi buvo klestinčios verslininkės, tačiau skirtingesnių požiūrių į karjerą, vyrus ir gyvenimą reikėtų gerai paieškoti.

Marisa Materli-Ryd turėjo visa, apie ką Nadia galėjo tik pasvajoti: gimė turtingoje, plačiai žinomoje ir gerbiamoje šeimoje, kur kepti karveliai patys skrido dailion burnytėn su spindinčiais dantukais.

Ji mokėsi prestižinėse privačiose mokyklose ir buvo dažna viešnia grietinėlės pobūviuose Hemptone, kur gatvės grįstos auksu. Jos nuotraukos dažnai puošdavo aukštuomenės kronikų puslapius, ją sunku buvo sugauti dėl nesibaigiančių kelionių.

Panorėjusi Marisa galėtų išprusimu orą gadinti, bet sėdynės niekada nekraipydavo. Sėdynės, kuri išdailėjo ne nuo skalpelio ir ne nuo brangaus riebalų siurblio. Ir nors ši kūno dalis gamtos sutverta akiai ganytis, retas išbadėjėlis ten būtų laukiamas svečias.

Nadia, pagal krikštą Nadina, gimė nepritekliuje. Tėvų skurdas atleistinas, bet su jų tamsumu niekada nesusitaikė. Dar ankstyvoje paauglystėje užsibrėžė žūtbūt ištrūkti iš Bruklino ir nieku gyvu netekėti už jokio nuobodaus nelaimėlio, su kuriuo tektų kapotis dėl to, kaip išmaitinti niekur nebeišsitenkantį prieauglį.

Ji nusitaikė kur kas toliau.

Nekaltybę trylikametė Nadia po kojomis paklojo savo pirmajam darbdaviui – vedėjui niekučių parduotuvės, kurioje po pamokų uždarbiaudavo. Jis ją pričiupo gvelbiant nagų laką ir lūpdažius, tad leido pasirinkti, kur mieliau sėstų: ant prakaituoto klyno arba už nepilnamečių kolonijos grotų.

Nepaisant ant dygių sandėlio dėžių paskaudusios nugaros, nerangių, sudrėkusių rankų nučiupinėtų grožybių ir iš burnos tvoskusio česnako, pirmasis svarbus jos gyvenimo sandėris nebuvo toks prastas.

Vėliau Nadia dažnai griebdavosi intymių barterinių mainų, kai tik panūsdavo ką nors gauti arba ko nors išvengti. Vidurinę ji iškentėjo kaip neišvengiamą nuosprendį, bet ir ten paįvairino dienas kedendama klasiokių vaikinus.

Į širdgėlą, kurią sėjo visur pakeliui, jai buvo tik nusispjaut. Tai kas, kad neturėjo nė vienos draugės? Kol aplink zujo spiečiai seilę varvinančių vaikinų, pasirengusių dėl jos dėmesio stotis ant galvos, tempusių jai dovanas, kad tik galėtų su ja daryti tai, ko ji ir taip niekada neatsisakytų, visa kita buvo nė motais.

Kai pasirodė, kad jai trūksta vidurkio brandos atestatui, urvinių instinktų nepraradęs matematikos mokytojas sutiko kilstelėti pažymį mainais į oralinį išmilžį. Užguitą namų pelę, istorijos mokytoją, Nadia ašaringai sugraudino drovia prakalba apie visad slapčia jai puoselėtus jausmus. Po vieno lietaus merkiamo vakaro kačių išmatomis dvokiančiame mokytojo bute Nadios pažymys nuo šešeto išaugo iki devyneto.

Pasirūpinusi atestatu, nuo aukštojo mokslo ji susilaikė. Moksliukai ir jų išvedžiojimai – ne jos kantrybei. Ji pasinėrė į darbininkų ir tarnautojų gretas, mažiausiai kas pusmetį šokinėdama nuo vieno darbo prie kito, kol galop įsidarbino stiliste mažame mikrorajono savaitraštyje.

Tai buvo pirmasis ją sudominęs darbas, kurį laikė vertu savęs. Po kelių savaičių naujoje vietoje ji pasišovė šioje srityje padėti pamatus naujam gyvenimui, pradėti nuo naujo vardo ir išgarsėti.

Netrukus ji įkalbėjo atsakingąjį redaktorių leisti retkarčiais parašyti vieną kitą straipsnelį. Derybos vyko ant užpakalinės jo auto-

mobilio sėdynės, gatvėje prie namo, kuriame jo laukė žmona su keturiais vaikais. Pasibalnojusi jo klyną ir prijodinusi iki kvaitulingo pamišimo ribos, Nadia išgavo pažadą, kad jos pasiūlymas taps bandomuoju projektu.

Nadia Šuler kurpė gandų, tauškalų ir juokelių kratinius apie rajono žmonių nūdieną ir išgyvenimus. Netrukus jos temos tapo populiariausia laikraštuko skiltimi. Nadia apsižergė šluotą.

Dabar, po dvylikos metų ir nesuskaičiuojamo būrio meilužių, ji sėdėjo priešais Marisą Materli-Ryd, įvaldžiusi visas mandagumo taisykles ir sklidina didžiausio nepakantumo moteriai, kuri nepajudinusi nė piršto toli ją pranoko. Jei Marisa bent per plauką labiau jos nekęstų, Nadiai būtų ramiau. Ji nepajėgė susitaikyti su visišku Marisos abejingumu, tarytum ji būtų neverta nė menkiausio dėmesio.

Pavyzdžiui, joms susitikus prie restorano, Nadia pastebėjo, kad Marisa Džordžijoje spėjo švelniai įdegti, ir čia pat kandžiai pridūrė, jog saulės spinduliai nepaprastai kenkia odai.

Marisa šiai temai skyrė ne daugiau kaip keturis žodžius:

– Kitąsyk būtinai pasiimsiu skrybėlę.

Pagaliau abi užsisakė užkandžių. Siūlydama Marisai duonos iš krepšelio, Nadia tarė:

– Neduok Dieve, kas nutiko Hauvardui Benkroftui.

Reakcija buvo žaibiška. Švelniu rankos mostu Marisa atsisakė duonos, o jos akys apsiniaukė:

– Tikra tragedija. Sužinojau apie tai tik vakar vakare, kai sugrįžau.

– Kiek metų jis vadovavo jūsų teisės skyriui?

– Nuo pat mano gimimo. Mes visi be galo sukrėsti.

– Ar žmonės ką nors kalba apie savižudybės priežastis?

– Nadia, aš tikrai...

– Oi, baik tu, negalvok, kad klausinėju rubrikai „Knygos šnekutės“. Viskas jau prasisunkė į spaudą. Faktai tikrai pasibaisėtini. Į mano rankas pateko ir oficialus, jūsų leidyklos išlaižytas pranešimas spaudai. Ten mažai kas sakoma apie jo mirties aplinkybes, daugiau apie jo indėlį į „Matherly Press“.

Hauvardas Benkroftas buvo rastas už pusės kvartalo nuo namų Long Ailande savo automobilyje su ištaškytomis smegenimis ir pistoletu rankoje.

– „Matherly Press" darbuotojams būdingi artimi tarpusavio ryšiai. Ar niekas nenugirdo jokių pavojaus varpų?

– Ne, – atrėžė Marisa. – Beje, tą popietę su juo susitiko Nojus ir sakė, kad Hauvardas buvo tikras Hauvardas, kaip visuomet, – ji liūdnai papurtė galvą. – Jis buvo toks visų mylimas, ypač žydų bendruomenėje. Neįsivaizduoju, kas galėjo pastūmėti tokiam drastiškam žingsniui.

Atkeliavo karšti patiekalai. Abi perėjo prie linksmesnės temos: rudens sezonui rengiamų „Matherly Press" knygų.

– Manau, kad šįkart mūsų laukia itin sėkmingas šventinis sezonas, – kalbėjo Marisa. – Rekordiškai sėkmingas.

– Galiu šiuos žodžius pacituoti savo skiltyje?

– Prašom.

Nadia atsivertė bloknotą ir paprašė Marisos paminėti knygų pavadinimus bei autorius, kuriais itin didžiuojasi. Baigusi konspektuoti, atidėjo tušinuką į šalį ir manieringai sukramsnojo kąsnelį didžiadantės.

– Papasakok, ką gero pradėjai Džordžijoje?

– Negaliu.

Nadia trumpam liovėsi kramčiusi:

– Kodėl?

– Šiuo metu tai slaptas projektas.

– Kokia pasakiška staigmena! Mėgstu projektus, laikomus po devyniom spynom.

– Šitas ten ir liks. Netgi šios kelios frazės tebūnie neoficialios. Prašau jų niekur necituoti.

Nadia gurkštelėjo vyno, stebėdama Marisą per taurės kraštą.

– Tavo dėka mano smalsumas dabar išaugo tūkstanteriopai.

– Smalsumu teks ir pasitenkinti.

– O tas autorius...

–...pageidavo išsaugoti anonimiškumą. Šito irgi neleidžiu minėti. Net mano darbuotojams rašytojo tapatybė nežinoma, tad iš anksto

perspėju, kad jokie triukai ir pastangos prisigerinti nepadės – iš „Matherly Press" nieko nepeši.

– Nejau tikrai niekas nežino, kas jis toks?

– O kas sakė, kad tai jis?

– Na, taip, tiesa, nesakei. Ar tai moteris?

– Daugiau nepasakysiu nieko.

– Būk gera, bent kokią smulkmeną, – gerinosi Nadia. – Kaip draugė draugei.

– Tu nesi mano draugė.

Šaltas atžarumas Nadią apstulbino. Paslaptingasis rašytojas iš Džordžijos dingo iš jų dėmesio lauko, tarsi ten nė būti nebuvęs.

Tebesišypsodama Nadia ėmėsi laviruoti:

– Tiesą sakai, Marisa. Kada gi mudvi galėjome susidraugauti, kai šitiek laiko skiriame karjerai? Nebuvo kada artimiau susipažinti ir sutvirtinti draugiškų ryšių, bet labai norėčiau šią klaidą ištaisyti. Mielai...

– Nadia, mudvi niekada nebūsime draugės.

Nadia ir vėl tokio tiesmukiškumo nesitikėjo.

– Nesuprantu, kodėl taip kalbi?

– Todėl, kad tu nori permiegoti su mano vyru.

Net šitiek vėtytai ir mėtytai Nadiai tai padarė įspūdį. Pasirodo, mergytė ne tokia jau gerutė. Už iščiustyto merginų gimnazijos auklėtinės fasado slypėjo kur kas didesnis geluonis, nei tikėtumeis. Nadia spjovė į gerą toną, o jos žvilgsnis atšalo:

– Šiaip tai nėra ko stebėtis: Nojus – patrauklus vyras.

– Patrauklus vedęs vyras.

– Man tai niekad nebuvo kliūtis.

– Ne tu pirma tai sakai.

Užuot įsižeidusi, Nadia nusikvatojo:

– Liuks! Nieko taip nemėgstu, kaip tapti skandalingų apkalbų objektu.

Dar sykį gurkštelėjusi vyno, perbėgo smiliumi per taurės pakraštį, tyrinėdama Marisą. Nustebusi išvydo visiškai naują jos veidą. Nadia susižavėjo Marisos atšiaurumu ir nesitikėjo, kad nekaltoji mergelė įstengtų taip toli žengti ant ledo, kuris jai iki šiol buvo per slidus.

Vis dėlto Nadia netvėrė smalsumu, ar ilgai išsilaikytų Marisos šarvas klausantis išpažinties apie Nojaus romaną? O gal dabar imti ir kuo iškalbingiau, su visais „kyšt" bei „kliukt", papasakoti žmonikei apie tai, ką juodu su Nojumi vakar išdarinėjo lovoje? Nadia galėjo galvą guldyti, kad nepaisant akmeninės laikysenos Marisa sutirtėtų iki pat smailianosių laivelių.

Būtų smagu, bet trumparegiška. Per daug pastatyta ant kortos. Slopindama pagundą pasipuikuoti miegamojo serialu, Nadia pasiteiravo:

– Kalbėjaisi apie tai su Nojumi?

– Taip.

– Ką sakė?

– Sakė, kad dėmesį tau rodo tik verslo sumetimais. Esą tavo skiltis pernelyg įtakinga, kad rizikuotų tave papiktinti. Sakė, kad tik todėl dalyvauja kiaurai permatomose tavo intrigose.

Nadia gūžtelėjo:

– Na matai. Išnaudoju žmones mane dominančiai informacijai surinkti. Savo ruožtu jie gali už dyką pasireklamuoti. Nojus gerai supranta, ką tai reiškia ir kaip tai veikia.

Nadiai pavyko išsisukti nepamelavus, o sykiu ir neatskleidus visos tiesos. Ji tikėjosi, kad Marisa temos nebeplėtos. Daugiau komplikuoti „WorldView" reikalų tikrai nebereikia.

Šiek tiek patylėjusi, Nadia tarė:

– Džiaugiuosi, kad išsikalbėjome. Gal norėtum paragauti didžiadantės?

– Ne, dėkui.

– Tikrai skani, bet daugiau nepajėgiu.

Iš tikrųjų Nadia tebesijautė alkana, bet vis vien lėkštę pastūmė tolyn. Vienoje vietoje ant šlaunų velniškai prisikaupė riebalų, nors ką tik juos išsiurbė. Ji iki pamišimo skaičiavo kiekvieną kaloriją. Neišpažino ir nepraktikavo jokios kitos religijos, išskyrus mankštą, o šiai be atvangos stabmeldžiavo kasdien.

Nojus traukdavo per dantį jos pastangas kontroliuoti svorį, sakydamas, kad ji lieséja net miegodama. Nadia iš tikrųjų seksą

laikė aerobikos pratimu ir tiksliai žinojo, kiek kalorijų išdegina kiekviena sueitis.

Nojus ją permatė kiaurai. Tai vienintelis vyras visoje planetoje, kuriam ji galėtų būti ištikima. Ne, nemylėjo jo nė per nago juodymą. Nė vienam jų į galvą nešovė vaikytis romantiškos meilės. Nojus atvirai sakydavo, kad tuokėsi ne Amūro strėlės sužeistas, bet liepsnodamas aistra Materlių dinastijai.

Nors pats įsitvirtino protežė vaidmenyje, užganėdindamas senioką jam įteigta mentoriaus viršenybe, išpuoselėti santykiai su Danieliu jo nepasotino. Kraujo giminystei galėjo prilygti tik žento statusas. O kad santuoka su Marisa papildomai apdraudė ateitį, tai jis nesvyruodamas ja pasirūpino.

Nadia tokiomis solo machinacijomis ir drąsa, be kurių didysis planas nepajudėtų iš vietos, žavėjosi. Ji nežinojo didesnio afrodiziako už nuožmumą ir įžvelgė jį Nojuje vos susipažinusi. Užčiuopusi jai pačiai prilygstantį savanaudišką pradą, ugningai jo užsigeidė ir nė nebandė tos liepsnos užgesinti.

Pats pirmasis jų susitikimas verslo reikalais prie pietų stalo peraugo į popietę „Pierre“ apartamentų lovoje. Dideliam jos džiaugsmui, į seksą Nojus žiūrėjo su jai būdingu gyvulišku apetitu ir ne blogiau už ją mokėjo be skrupulų pasisotinti. Tądien jam pasišalinus, Nadia liko tysoti įmurkdyta tarp sujauktų permirkusių paklodžių, nudrengta ir ištampyta, bet neapsakomai atgijusi.

Lova nebuvo vienintelė vieta, kur toks tokį pažino. Jiedu vienas kitą suprato gerai. Abiem būdingas ambicijų variklis dūzgė darniai, bet įgimtas varžybų instinktas parūpino peštynių ir pikantiško įkarščio rutinai paįvairinti. Jie tiko vienas kitam, sykiu papildė sudarydami nenugalimą duetą. Štai kodėl Nadia troško tapti ponia Rydiene.

Žinoma, tai tik *viena* iš priežasčių.

Kitą pripažinti buvo sunkiau – gaivališkojo Nadinos žibalo vos beužteko antrajai pusei susimedžioti. Ji nenorėjo susenti ir numirti viena. Nesibaigiančių pietų bei ugningų saulės išlydėtuvių karuselėje sėdėjo jau įmetėjusi senmergė.

Žygiuodama per antrąją ir trečiąją savo gyvenimo dešimtis, Nadia niekino pačią motinystės sąvoką, kiekvienam iš eilės tvirtindama, kokia svetima jai monogamija ir šeimyninė lova. „Kokia, tikrąją to žodžio prasme, dulkinanti nuobodybė!"

Vis dėlto, tiesa badė akis: iš visos plačios jos lovą išmėginusių, tarp jos šlaunų aimanavusių, dejavusių, spurdėjusių ir geibusių vyrų kariaunos nė vienas nepaprašė jos rankos.

Tačiau reikėtų pridurti, kad ir Nojus į vyrus nepasisiūlė. Jis nepriklausė ant kelio klaupiančių gėlininkų kategorijai. Ji pati brangenybių turėjo daugiau negu kūno ataugų joms užmauti. Paslaptis ta, kad Nojaus ir Nadios vedybiniai planai atsirado po to, kai Nadia pranešė norinti tapti jo žmona. O dar neteko girdėti, kad ji būtų pasitenkinusi kuo nors kitu, išskyrus „taip".

Jos būsimojo vyro dabartinė žmona baigė tuštinti kapučino puodelį, kurio Nadia atsisakė. Tokiu metu Nadia paprastai jau būdavo iš savo pašnekovo čiulbėjimu arba nuodingu žvilgsniu išpešusi pakankamai sensacingų nuotrupų, iš kurių paskui galėtų sulipdyti medžiagą nuolatinei laikraščio skilčiai, bet Marisa apie paslaptingąjį projektą neprasitarė nė žodžiu. Ji tiesiog neatrodė nusiteikusi aptarinėti nei knygos pobūdžio, nei autoriaus.

Aišku, Nadiai į kažkokį idiotišką Marisos slaptąjį projektą buvo tik nusispjaut. Pietų ji Marisą pasikvietė tam, kad nukreiptų jos dėmesį nuo slapčia jai už nugaros rezgamo suokalbio su „World-View".

Bet Marisa privertė Nadią suklusti. Reikės perspėti Nojų, kad jo žmona nėra tokia lengvai suvystoma naivuolė, kaip atrodė. Nadia vylėsi, kad įtarinėjimus dėl slapto romano su Nojumi pavyko numalšinti, nes paskutinėmis lemiamomis savaitėmis jiems tik ir trūko ugnimi besispjaudančios žmonos.

– Ar tikrai daugiau nieko nenori, Marisa? – maloniai siūlė Nadia. – Gal dar vieną puodelį kapučino?

– Ačiū, ne. Man jau metas grįžti leidyklon. Kaip ir maniau, tenka nertis iš kailio, kad atsigriebčiau už kelionėje parastas dienas.

– Tai ko tuomet išvis atėjai? – neapdairiai išsprūdo Nadiai.

Bet, kad jau taip nutiko, nutarė patenkinti savo smalsumą. Iš tikrųjų, kodėl Marisa sutiko ateiti?

– Mudvi jau labai ilgai viena kitos iš tolo nekenčiame, bet visuomet nutaisome mandagius veidus, – prašneko Marisa. – Nekenčiu veidmainystės, ypač jei ji įsiveisia manyje, – Marisa patylėjo ir akimirką pagalvojusi pridūrė, – tiksliau, melas man kelia didžiulį pasibjaurėjimą. Vienaip ar kitaip, pamaniau, kad pats metas tau tai pasakyti.

Nadia viską nurijo ir kreivai šyptelėjo:

– Ačiū už atvirumą, – suerzėjo joms pajudėjus prie išėjimo. – Bet vis vien neatsisakysi man parūpinti šviežių leidybos žinių?

– Žinių – taip. Ne gandų.

– Ar galiu tikėtis, kad mestelsi užuominą apie savo paslaptingą autorių ar autorę, kai ateis laikas?

– Autorius nuoširdžiai vengia viešumo. Abejoju...

– Nadia, tai bent malonus netikėtumas!..

Išgirdusi savo vardą, Nadia atsigręžė ir jos žvilgsnis atsimušė į bespalvę Moriso Blumo kaukę – mažiausiai pageidautinas netikėtumas su Marisa Materli-Ryd pašonėje. Nadiai malonumu nė nekvepėjo.

– Kaip laikotės, Morisai? – paklausė Nadia abejingu ir oficialiu tonu. – Rekomenduoju paskanauti didžiadantės.

– O aš rekomenduoju martinį, – atsakė Morisas, kilstelėdamas aprasojusią taurę. – Išduosiu paslaptį – pats išdresiravau čionykštį barmeną.

– Supilstyti ar išplakti?

– Išplakti.

Marisa nutolo rūbinės link pasiimti lietpalčio, tad Nadia įgavo daugiau laisvės flirtuoti. Dabar ne metas būti oficialiai. Vakarieniauti su Morisu „Vaivorykštėje“ buvo smagu, o jei dabar dėtųsi Sniego karaliene, jam kiltų įtarimų.

– Su džinu ar degtine?

– Su degtine. Jokių miežalų, jokios kontracepcijos.

Nadia kilstelėjo meniškai išpešiotą antakį:

– Nežinojau, kad esi kategoriškas...

– Še, – Morisas paėmė iš taurės persmeigtą uogą ir prikišo Nadiai prie burnos.

Nenuleisdama nuo jo akių, Nadia lyžtelėjo alyvuogę liežuvio galiuku, tada apžiojo lūpomis ir įtraukė burnon.

– Mmm... Kaip mėgstu...

– Prisėsk, išlenksim po vieną.

– Šįkart negaliu, Morisai. Palaikom ryšį?

– Skambtelsiu.

Nadia nušvito daug žadančia šypsena – daugiametis įgūdis jau senokai buvo virtęs jos įpročiu. Palinkėjusi gero apetito, nusivijo Marisą.

Ji nustėro pajutusi, kad šypsena sugriovė planus: Blumas sekė iš paskos, tad jį neišvengimai teks pristatyti Marisai. Nadia kiek galėdama pasistengė supaprastinti šią ceremoniją.

Jiedviem paspaudus rankas, Blumas tarė:

– Seniai žaviuosi jūsų leidykla.

– Ne tik žavitės, bet ir merginatės, – atrėžė Marisa.

Blumo veide nušvito šypsena:

– Vadinasi, skaitėte tuos laiškus, kuriuos siunčiau jūsų tėvui?

– Atsakymus irgi.

– Ar jam pritariate?

– Visa širdimi. Malonu, kad toks gigantas kaip „WorldView“ domisi galimybe su mumis susijungti, bet mums gerai taip, kaip yra.

– Per paskutinį susitikimą tą patį išgirdau ir iš jūsų vyro.

SEPTYNIOLIKTAS SKYRIUS

Nojus nagrinėjo naujausius leidyklos važtaraščius, kai žmona įgriuvo į kabinetą užtrenkdama duris ir apstulbindama sekretorę.

Nusviedusi rankinę ir sulytą lietpaltį ant artimiausios kėdės, Marisa pripuolė prie Nojaus stalo. Vakar, grįžusi iš Džordžijos, ji buvo irzli ir prislėgta, tačiau dar niekad geriau neatrodė. Šiandien vilkėjo darbo aplinkai skirtu prigludusiu kostiumėliu, kuris Nojų visad žavėjo. Paplūdimyje praleistos pora dienų nuspalvino skruostus, išplėšė juos iš ryškių plaukų nelaisvės. Saulės nubalintos sruogos dabar jaunatviškai plaikstėsi apie veidą, dvelkiantį gyvybe ir sveikata.

Tik jos akys nė iš tolo nespinduliavo šiluma.

– Labas, Marisa. Kaip pietūs?

– Ačiū, ką tik buvau supažindinta su didžiuoju „WorldView“ vunderkindu Morisu Blumu. Siunčia tau linkėjimų.

„Velniai griebtų tą Nadią!“ – šmėkštelėjo Nojui. Kurių galų nepaskambino ir neperspėjo? Bet čia pat prisiminė, kad pats perspėjo Sindę nejungti jokių skambučių, kol neperžiūrės ant stalo susikaupusių finansinių ataskaitų. Nojus tyrinėjo lenteles eilutė po eilutės, norėdamas kuo išsamiau susipažinti su duomenimis ir atrasti silpnas vietas, kurios galėtų sukelti Blumo bei visos jo įmonės nerimą. Jei kartais iškiltų kokių klausimų, Nojus norėjo parengti atsakymus.

– Kaip malonu, kad ponas Blumas mane prisiminė, – atsakė jis, iš visų jėgų stengdamasis neprarasti šaltakraujiškumo.

– Tai nebuvo taip sunku, Nojau, turint omeny, kad judu neseniai buvote susitikę, – Marisa suspaustais kumščiais parimo ant Nojaus stalo ir palinko artyn, žaibuodama akimis. – Koks susitikimas, Nojau? Ir kodėl aš apie tai nieko nežinau?

Nojus atsistojo ir apėjo stalą.

– Marisa, pasistenk nusiraminti.

– Nenurodinėk, ką man daryti.

– Gerai, tuomet prašau tavęs. Nesijaudink, – Nojus ištiesė rankas, norėdamas suimti ją už pečių, bet Marisa pasitraukė atatupsta, nesileisdama į išskėstą glėbį. – Gal norėtum vandens?

– Aš labai norėčiau paaiškinimo, – pabrėždama kiekvieną žodį skiemenavo Marisa. – Tau gerai žinoma, ką mudu su tėčiu galvojame apie tokius konglomeratus kaip „WorldView“.

– Ir aš jums pritariu, – prisėdęs ant stalo krašto romiai sudėjo rankas ant šlaunies, nors mieliau būtų jomis surakinęs jos liauną kaklą. – Kaip tik todėl nutariau su „WorldView“ susitikti.

Marisa papurtė galvą netikėdama, tarytum iki pat šios akimirkos būtų puoselėjusi viltį, kad Blumas melavo:

– Vadinasi, tu iš tikrųjų susitikai su jais? Su tais šakalais? Už mano nugaros, man nieko nežinant?

Nojus skausmingai atsiduso:

– Taip, susitikau. Būk maloni, prieš pasileisdama laukais pabandyk atvėsti ir leisk man viską paaiškinti, – nusprendęs, kad tyla, tegu ir smarkiai rūkstanti, bus sutikimo ženklas, Nojus tęsė. – Blumo padlaižūnai nedavė man ramybės ištisus mėnesius. Skambinėjo tol, kol lioviausi kilojęs ragelį ir atsakinėjęs į paliktas žinutes. Nepaisydami to, jie ėmė siuntinėti faksus, kol man atsibodo juos grūsti šiukšlių dėžėn. Įkyrumui nebuvo ribų, ir aš nusprendžiau, kad patikimiausiai šį cirką nutrauksiu tik susitikęs su Blumu ir tiesiai tam subingalviui išrėžęs, kad mūsų nedomina jokie pasiūlymai. Taškas, ir jokių kalbų. Neįsivaizduoju, kaip buvo galima dar aiškiau pasakyti. Tau apie tai nepapasakojau, nes buvai labai užimta ir tikrai galėjai apsieiti be papildomos įtampos.

– Aš visuomet užimta.

– Tas susitikimas buvo nereikšmingas.

– Labai abejoju.

– Atvirai sakant, – tęsė Nojus, – tikėjausi, kad sureaguosi jausmingai, bet nenutrūksi nuo grandinės ir nepraras blaivios nuovokos. Man norėjosi išvengti šitokios scenos.

– Nojau, tai neturi nieko bendro su scenomis. Mudu kalbamės prie keturių akių kaip vyras su žmona ir kaip verslo partneriai. Tai du dalykai, kurie paprastai grindžiami pasitikėjimu.

– Labai teisingai, – Nojus kilstelėjo balsą, neatsilikdamas nuo Marisos, – kaip tik todėl, kaip tavo vyras ir verslo partneris, stebiuosi, kodėl staiga lioveisi manimi pasitikėti!

– Pats ką tik pasakei, kad nutrūkau nuo grandinės, išrūkau laukais ir reaguoju jausmais, o ne protu!

– Marisa, sutik, kad nė kiek neperdedu, turint omeny tavo dabartinį elgesį: įsiverži putodama į mano kabinetą ir apkaltini mane „Matherly Press“ išdavyste!

– O aš nė kiek neperdėsiu konstatuodama, kad susidedi su priešu!

Išgirdę stuksenimą, abu atsisuko. Tarpdury, sunkiai palinkęs ant lazdos, stovėjo Danielis.

– Naudodamasis viena iš privilegijų, kurias suteikia senatvė, ateinu nekviestas.

Nojus žaibiškai persijungė:

– O, labai prašom, Danieli. Marisa ką tik grįžo papietavusi. Mudu kalbėjomės apie...

– Girdėjau net apačioje, – įėjęs Danielis uždarė duris, – Marisa susijaudino dėl tavo susitikimo su „WorldView“.

Marisa pašoko:

– Ir tu tai žinojai?!

– Nojus man pranešė nutaręs su jais susitikti. Man pasirodė, kad tai protingas sprendimas ir aš netgi apsidžiaugiau, kad nereikės eiti pačiam. Nežinau, ar būčiau taip lengvai viską nurijęs.

– Kodėl man niekas nieko nesakė?

Marisa kreipėsi į abudu, bet atsakė Nojus:

– Tu jau buvai viena koja Džordžijoje. Mudu su Danieliu pastebėjome, kaip nekantrauji imtis to projekto. Pagalvojome, kad suži-

nojusi apie „WorldView“ persigalvosi. Neįvyko nieko, dėl ko vertėtų tave gąsdinti.

– Aš – ne mažas vaikas, – Marisa šovė akimis į Nojų, po to – į Danielį.

– Mudu apsirikome, – nusileido Danielis. – Tikrai neketinome kaip nors tavęs sumenkinti.

– Aš nesijaučiu sumenkinta. Tiesiog elgiatės su manimi kaip su kūdikiu. Manęs nereikia saugoti, tėti. Lepinti – irgi ne. Ir nereikia man jokių riteriškų gestų. Kai kalbamės apie verslą, aš nesu nei dukra, nei žmona, bet viena šios bendrovės vadovių. Tokiu svarbiu klausimu tikrai derėjo su manimi pasitarti, kad ir kokia būčiau užimta ar „viena koja Džordžijoje“. Atkirsdami mane nuo šios informacijos, abu pasielgėt be galo neatsakingai. Be to, abu mane nežmoniškai nuvylėt pastatydami į kvailio vietą priešais Morisą Blumą ir Nadią Šuler.

– Dovanok man, – atsiprašė Danielis.

– Man irgi, – paantrino Nojus. – Man tikrai labai gaila dėl to, kas šiandien įvyko per pietus. Dėl visko kaltas aš.

Marisa neatsakė, bet Danielis nusprendė, kad tyla bus nebylus atleidimo ženklas.

– Mano kvietimas vakarienei tebegalioja. Maksina ruošia troškintą jautieną su daržovėmis. Ateisit?

– Pasimatysime septintą, – patvirtino Nojus.

Danielis nerimastingai permetė juos abu akimis ir pasišalino.

Marisa nuėjo prie lango ir nusigręžė. Nojus tebesėdėjo ant stalo krašto. Po kelių minučių ji prabilo pirmoji:

– Atsiprašau, kad nesusitvardžiau.

– Ne taip seniai tau sakiau, kokia tu graži, kai širsti.

Marisa žaibiškai ir piktai atkirto:

– Niekada nemėgink su manimi elgtis kaip su maža mergaite, Nojau.

– Nereikia taip visko beprotiškai sureikšminti, – atšovė jis.

– Nekenčiu tokių menkinančių ir seksizmu dvelkiančių užuominų.

– Katra tau priminė seksizmą? Nejau nebegalima pasakyti paprasto komplimento nerizikuojant, kad vėl ką nors įžiūrėsi tarp eilučių?

– Barniai – jiems ne vieta.

Regis, jo žavesys nublanko ir nebepasiekia taikinio – nieko čia gero, metas suklusti.

– Marisa, kas tau darosi? Nuo vakar esi dygi kaip ežys. Jeigu šis projektas, – Nojus mostelėjo ranka, tarsi vydamas šalin kokį užkratą, – tau sukelia lėtinę priešmenstruacinę isteriką...

– Labai gražu, o čia – ne seksizmas?

–...tuomet siūlyčiau...

– Mano projektas čia niekuo nedėtas!

– Tuomet kas?

– Nadia.

– Nadia?

– Ar ji žinojo, kad buvai susitikęs su Blumu?

Nojus nusikvatojo, mėgindamas nuslėpti sumišimą:

– Dar ko!.. Nejau tikrai manai, kad skambinčiau kažkokio laikraštpalaikio liežuvautojai ir dalyčiausi tokiomis žiniomis?

Marisa sukryžiavo ant krūtinės rankas ir pareiškė:

– Meluoji.

Nojus pašoko nuo stalo:

– Atsiprašau?

– Ji viską žinojo, Nojau. Nadia – didžiausia iš visų kada nors mano sutiktų intrigančių ir niekada to neslepia. Ji tuo atvirai didžiuojasi. Bet Blumui užsiminus apie jūsų susitikimą ji perblyško tarsi prigauta ir puolė mane visaip stumti lauk, kad tik kuo greičiau dingčiau jam iš akių. Atsisveikinant jos geranoriškumas liejosi per kraštus, bet mačiau, kad nervinasi, – nutilo ir lėtai atsigręžė. – Ji žinojo.

Marisa pervėrė Nojų siutinančio pranašumo kupinu žvilgsniu. Pykčiu atskiestas kraujas siūbtelėjo galvon. Jam atrodė, kad akių kapiliarai bematant sprogs, išplėšdami obuolius iš akiduobių. Įtūžis kunkuliavo po visą kūną ir tik didžiausiomis valios pastangomis pavyko susitvardyti:

– Kurių galų turėčiau Nadiai ką nors pasakoti, Marisa? Nebuvo ko! Jei Nadia ką nors ir žino, tai tikriausiai iš Blumo. Man ne sykį teko juos matyti kuždantis. Nenustebčiau, jei pasirodytų, kad žvejodami vienas iš kito sunkia slaptą informaciją, nesitenkina vien tik burkavimu.

– O taip, – sumurmėjo Marisa lyg kalbėdamasi su savimi, o prisiminusi Nojų, atrėmė. – Jeigu ją informavo Blumas, kodėl tai nepasirodė jos skiltyje?

– Aišku kaip dieną: daugelis laikraščių, kurie spausdina jos skiltį, priklauso „WorldView". Nadia nenorėjo jų sukiršinti rašiniu, kuriame pranešama, jog Galijotas dvikovoje su Dovydu nusibalnojo nosį, o būtent taip ir nutiko per mūsų susitikimą. Jei būčiau žinojęs, kad kils šitoks sąmyšis, niekad nebūčiau leidęsis su jais į kalbas. Marisa, garbės žodis, maniau, kad tuo susitikimu viskas ir baigsis.

– Ji prisipažino.

Širdis vos neišlėkė Nojui pro gerklę. Stropiai pritvirtinta kaukė vos nesubyrėjo į tūkstančius šukių.

– Kas? Apie ką? Ką prisipažino?

– Pasakiau Nadiai, kad ją permačiau, kad ją pažįstu kaip nuluptą ir puikiai žinau jos pinkles.

– Pinkles? – pakartojo Nojus mėgaudamasis. – Kokia „garbanota" kalba!

– Aš nesimaivau, Nojau, – suirzusi kalbėjo Marisa. – Šiandien pietavau su moterimi, kuri man tiesiai į akis išklojo, kad nori su tavimi permiegoti.

Nojus užvertė akis į lubas:

– Tai naujiena!.. Dėl Dievo, Marisa! Nadia nori permiegoti su visais vyrais. Tai pagrindinis jos gyvenimo siekis. Nadia yra vaikščiojanti hormonų pritvinkusi pūslė. Be jokios abejonės, ji mėgino ir mane suvilioti. Nejau manai, kad mane taip lengva papirkti? Juk ji lygiai taip pat mėgina suvilioti padavėjus, durininkus, gal net ir savo kiemsargį.

– Daugeliui vyrų ji atrodo patraukli.

– Taip ir yra. Bet aš su ja nesiglamžiau būdamas viengungis, o dabar tuo labiau neketinu stumti prarajon mūsų santuokos, po

šimts! – Nojus atsiduso ir liūdnai palingavo. – Ar čia šuo pakastas? Nejau leidiesi Nadios įskaudinama?

– Ne. Mane kur kas labiau suerzino žinios apie „WorldView“ negu Nadia. Jei tu užsinorėtum Nadios, tuomet žinok, kad jos tu ir tevertas.

Nojus prisivertė nusišypsoti:

– Džiaugiuosi, kad galėjau paaiškinti abu nesusipratimus. Negalime leisti, kad tokie dalykai kauptųsi viduje – tai pakenktų mūsų santuokai.

Leidęs jai porą akimirkų viską apgalvoti, vėl šyptelėjo, kaip viepiasi prasikaltę šunyčiai:

– Jei tardymas baigtas, labai norėčiau apkabinti tardytoją.

Marisa nerodė jokių pasipriešinimo ženklų nei veiksmais, nei užuominomis, tad priėjęs artyn apsivijo rankomis ir prisiglaudė veidu prie plaukų.

– Nepyk, kad įniršęs prikalbėjau nesąmonių apie lėtinę priešmenstruacinę isteriką, bet tikriausiai čia slypi grūdelis tiesos. Tu kažkokia nesava, – paglostė jai nugarą. – Tam pasaulio pakrašty taip klaiku?

– Laukiau, ar parodysi bent kokį susidomėjimą mano kelione.

– Marisa, nereikia šitaip. Nuo pat sugrįžimo nesileidai į kalbas. Vaikščiojai apsiniaukusi ir neprieinama. Jau norėjau paimti diržą, – Marisa nė nešyptelėjo, bet Nojus neatlyžo ir pabučiavo į smilkinį. – Tai kaip tau sekėsi? Kaip pati sala?

– Visai ne klaiki. Kitokia.

– Palyginti su kuo?

Jis kūnu pajuto ją gūžtelint:

– Man sunku paaiškinti. Tiesiog kitokia.

– O rašytojas? Tikrai toks nesukalbamas?

– Daug labiau, negu tikėjausi.

– Savo lysvėse kitiems metams brandiname tikrai įspūdingą sąrašą knygų, kurių autoriai su mumis jau yra sudarę sutartis. Kam verstis per galvą dėl kažkokio atsiskyrėlio?

– Todėl, kad jis tikrai gerai rašo. Labai gerai.

– Bet ar tai verta tų pastangų, kurias iš tavęs iščiulpia?

– Nojau, manęs nuo tos knygos neatbaidysi.

– Aš tik rūpinuosi tavimi. Jei po tokio bendradarbiavimo pasidarai dirgli ir...

– Tikrai ne.

Laimė, ji nematė Nojaus veido perkreipusios grimąsos, nes būtų kaipmat suvokusi, kiek nedaug reikėjo iki skambaus antausio, kurį jam panižo įskelti už tai, kad jį pertraukė. Po trumpos pauzės, pažabojęs sukilusį įtūžį, saldžiu balsu paklausė:

– Kuo vardu tas literatūros genijus?

– Prisiekiau neprasitarti.

– Ar tau neatrodo, kad jo anonimiškumas peržengia sveiko proto ribas?

– Tam yra priežasčių, Nojau. Jis – neįgalus.

– Kaip?

– Patikėk, negaliu apie tai pasakoti. Nenoriu išduoti jo pasitikėjimo.

– O tu tikra, kad neįgalumas nesuminkštino tavo nuomonės kalbant apie jo kūrybinius sugebėjimus?

– Man jo kūryba patiko kur kas anksčiau, nei išsiaiškinau visas aplinkybes, kurios, beje, neturi jokios įtakos jo talentui. Jo talento niekas neužgoš. Nepaisant visų su tuo susijusių sunkumų, man patinka su juo dirbti ir man tai bus tik į naudą. Pamankštinsiu redagavimo raumenis. Pastaraisiais metais aptingau ir apaugau lašiniais.

– Aptingti gal truputį ir aptingai, bet apie lašinius negali būti nė kalbos.

Nojaus rankos nuslydo ant jos užpakaliuko. Žinodamas, kaip jai patiko ši glamonė, jis niekada neapsigaudavo. Šįsyk atsakas buvo gerokai vėsesnis:

– Nojau, aš kalbėjau perkeltine prasme.

– Žinau, bet vis dėlto... – Nojus panarino galvą ir pabučiavo pirma į skruostą, po to užgulė lūpas.

Jam rūpėjo įsitikinti, kad ką tik nuslopintas Marisos protrūkis nereiškė nieko rimto, o ypač – kad ji nustojo abejoti jo ištikimybe „Matherly Press“.

Marisa atsakė bučiniu. Gal ne tokiu karštu, kaip jam norėjosi, bet po to atlošusi galvą pažvelgė į akis ir nusišypsojo, išsklaidydama būgštavimus.

– Jei šitos ataskaitos neliptų ant kulnų, – suaimanavo Nojus, – tuojau pat užrakinčiau duris ir patvarkyčiau tave čia ir dabar.

– Tai gal pasiųsk velniop ataskaitas ir užrakink duris? Aš nieko prieš...

Dar kartą pabučiavęs, stumtelėjo nuo savęs:

– Pagunda saldi iki skausmo, saule, bet yra pareiga.

– Suprantu.

– Gal šįvakar? Po vakarienės pas Danielį?

– Sakykim, kad ką tik „pakabinai" merginą, – pakštelėjusi į žandą, Marisa pasiėmė rankinę bei lietpaltį. – Gali būti, kad šiandien čia užtruksiu, nes noriu bent truputį apkuopti užverstą stalą, tad galiu nespėti persirengti.

– Tuomet abu iškeliausim tiesiai iš čia. Paprašysiu, kad automobilis lauktų be penkiolikos septynios.

– Iki.

Palydėjęs ją oro bučiniu, Nojus grįžo prie stalo džiaugdamasis, kad išvegė lekiančios kulkos. Marisą pavyko sutramdyti trupučiu šilumos ir dėmesio. Kita vertus, jos pasipiktinimas „WorldView" ketinimais toli gražu nebuvo menkniekis.

Pagalvojęs, kad tik per plauką išvengė pavojaus, velniškai užsinorėjo pasirūpinti, kad Morisas Blumas skausmingai ir lėtai nukraujuotų. Žinoma, ta savo užuomina apie susitikimą su Nojumi Blumas leido suprasti, kad galutinis terminas sparčiai artėja. Jis meistriškai išnaudojo netikėtai pasitaikiusią progą priminti, kas šiam jėgos žaidimui vadovauja, ir kad paskutinis žodis priklauso „WorldView".

Taiklus tai buvo ėjimas. Prarasta daug brangaus laiko, bet ilgalaikių pasekmių sėkmingai išvengta. Ačiū Dievui, jam atėjo į galvą pranešti Danieliui apie susitikimą su Blumu – lyg žinodamas šiam netikėtumui užbėgo už akių. Tam atvejui, jei kartais Marisa ką nors nugirstų – šioje rinkoje gandai turėjo sparnus – Nojus iš anksto atskleidė seniokui keletą savo kortų ir taip išmušė iš jo rankų pagalį.

Ko jau ko, bet kvailumo Materliams tikrai negalėjai prikišti. Bet ir Nojui iki jo buvo toli. Jis ničnieko nepaliko savieigai – planą sustygavo itin pedantiškai. Visos meškerės užmestos tiksliai, tad lūkuriuojant prie jų tereikėjo plieninės kantrybės ir ištvermės.

Nojus kliovėsi savo instinktais ir sumanumu, o drauge ir pačia patikimiausia gamtos dovana, kuri niekad neapvilia – žmogiškąja prigimtimi. Žinant žmogaus pomėgius, antipatijas, paslaptis, silpnybes ir baimes, šokdinti labai paprasta.

Noją gamta apdovanojo gebėjimu pasiekti, kad žmonės judėtų tiksliai jo nurodyta linkme ir darytų tiksliai tai, ko jis pageidauja. Tai jo talentas. Jis degė šiurpiu azartu įvairiomis priemonėmis diktuoti žmonėms sprendimus, kuriuos jie klaidingai priskirdavo sau, ir pastūmėti, kad patys juos įgyvendintų. Tai jau ne sykį išmėginta. Hauvardas Benkroftas buvo šviežiausias egzempliorius. Tik Nojus šį įgūdį ištobulino gerokai anksčiau, kai apie Hauvardą nė girdėti nebuvo girdėjęs.

Suskambo telefonas. Jam nespėjus praverti burnos, Sindė puolė apgailestauti už trukdymą:

– Pone Rydai, labai atsiprašau, bet ponia Šuler jau penkis kartus skambino reikalaudama sujungti.

– Gerai, – Nojus nuspaudė blykčiojantį klavišą. – Laba diena, Nadia, – šaltai pasisveikino, – kaip suprantu, pietūs buvo pikantiški...

„Pavydas" 12 skyrius
Ky Vestas, Florida, 1986 m.

Ky Vestas Todą Greisoną iš pirmo žvilgsnio siaubingai nuvylė.

Ištisus mėnesius jis beveik apie nieką kitą daugiau nešnekėjo. Mažai kam liko vietos jo mintyse, o kalendorių varpyte išvarpė nekantravimas, kuriuo spirga vaikai, skaičiuodami dienas iki Kalėdų. Siutino visa, kas drumstė svajas ir planus, įskaitant baigiamojo semestro mokslus. Siela, širdimi ir mintimis jis jau gyveno išsvajotoje Floridos mekoje.

Bet dabar, galų gale išsipildžius taip ilgai puoselėtai svajonei, pirmieji prieš akis atsivėrę vaizdai nė iš tolo nesukėlė jausmų protrūkio.

Jam ši vieta priminė seną kekšę: apšepusią, truputį pasiligojusią ir gerokai nuvargusią. Mintyse plėtodamas metaforą pripažino, jog tai tikrai ne prašmatni kurtizanė, kuri pavergia akimis ir pažadais – Ky Vestas buvo gatvės merga, rodanti savo turtus tiesiog ant šaligatvio. Jau kadais senamadiškos ir apgailėtinos pastangos apžavėti buvo palaidotos be menkiausio praeities didybės pėdsako – miestas atrodė nykiai ir niekuo negundė. Kiekviena užuomina į palaidesnio gyvenimo saldybę, jei kažko panašaus iš šios prastos ir pigios kekšės apskritai galima tikėtis, iš anksto kvepėjo priplėkusiu pernykščiu sniegu.

Rorkas su Todu planavo iškurti į Floridą pavakare, iškart po išleistuvių iškilmių universitete. Daiktai jau laukė iš anksto supakuoti, tad jiems prieš kelionę beliko tik grąžinti akademines kepuraites ir apsiaustus, kuriais pasidabinę, skambant sero Edvardo Elgaro absolventų apdovanojimo maršui, žygiavo ant pakylos pasiimti diplomų.

Jiedu ketino keliauti kiekvienas savu automobiliu ir stabtelėti tik sykį, prieš pat įvažiuojant į miestą. Mesta moneta nulems, kuriam iš jų teks garbė pirmajam skinti kelią garsiąja senamiestį skrodžiančia Diuvalio gatve.

Bet kortas sumaišė likimas. Darniai sustyguoti planai iširo – dėl šeimyninių aplinkybių Todas niekaip negalėjo išvykti sutartą dieną. Rorkas siūlėsi jo palaukti, bet abu paskubomis nutarė, kad važiuos vienas ir pradės ieškoti pastogės.

– Pabūsiu žvalgas. Tau atsibeldus, stovykla jau bus įrengta ir kūrensis laužėlis, – kalbėjo Rorkas jiems liūdnai atsisveikinant.

Rorko „Toyota" plyšo per siūles. Visas užgyventas turtas, užpildydamas kiekvieną automobilio kvadratinį centimetrą, laukė išgabenamas į naują gyvenimą iš brolijos bendrabučio, kuriame jis praleido trejus pastaruosius metus.

– Juodai knisa... – keiksnojo Todas.

– Švelniai pasakyta. Ai, bet atauškim – tai tik laikini nepatogumai.

– Gera tau kalbėti. Kol aš čia smaukysiuos, tu ten pirštus nutrinsi berašydamas.

– Kas žino. Pirma reikės ištirti padėtį, surasti būstą ir įsivesti telefoną. Abejoju, ar liks laiko kūrybai.

Todas žinojo, kad tai tik tuščia kalba. Rorkas niekada nesiliaudavo rašęs: girtas ar blaivus, žvalus ar pavargęs, sveikas ar negalių ištiktas. Jis rašydavo trykšdamas laime, rašydavo ir liūdesio apniktas. Pakiliausios nuotaikos prirašydavo tiek pat, kiek ir kirmino graužiamas. Rašydavo, kai žodžiai patys liedavosi, rašydavo ir tada, kai sakiniai nelipdavo. Kad ir kas būtų, Rorkas rašydavo, ir gana. Kaip į tai bežiūrėsi, nepaisant visų priešgyniavimų, Rorkas turi didžiulį pranašumą, kurį pripažinti Todui sunku.

Ropšdamasis prie vairo į grūste prigrūstą „Toyotą", Rorkas vėl pamėgino kilstelėti Todo nuotaiką:

– Žinau, kaip tragiškai dabar viskas atrodo, bet labai greitai mudu to nė neprisiminsime, paminėsi mano žodį!

Kaip sutarta, vos atvykęs į Ky Vestą, paskambino Todui. Po kelių dienų – vėl, kad praneštų, jog jau išnuomojo butą abiem. Todas užvertė klausimais, bet Rorkas atsakinėjo miglotai. Padėjus ragelį Todui toptelėjo, jog sužinojo tik tai, kad buto nuoma išsitenka jų išlaidų rėmuose.

Patraukti Šiaurės Amerikos smaigalin Todui pavyko tik po šešių savaičių. Anksti ryte išvažiuodamas iš gimtųjų namų kiemo, jis nė nebandė graudentis. Priešingai – jautėsi tarsi ištrūkęs iš kalėjimo.

Pačią pirmą dieną vairavo ištisas dvidešimt valandų ir įstengė kirsti Floridos valstijos sieną, o ten nusuko į pakelės poilsio aikštelę ir numigo tiesiai prie vairo. Ky Vestas priešais jo akis išniro ankstyvą antrosios dienos popietę. Nors atvykus išsipildė ne visi lūkesčiai, pora tokių vis dėlto buvo.

Pavyzdžiui, oras. Buvo labai karšta. Baigėsi visi lakstymai į rytines paskaitas vėjuotu ir žvarbiu oru – ačiū, šito užtenka sočiai. Saulė šutino. Aplink vešėjo palmės ir bananmedžiai. Tarsi prakaitas miesto poromis kiekviename žingsnyje sunkėsi Džimio Bafeto muzika.

Jam riedant turistų užtvindytomis gatvėmis pagal Rorko pateiktus orientacinius nurodymus, pirminis nusivylimas pamažu slūgo, užleisdamas vietą džiaugsmo protrūkiui. Nuotaiką kėlė vaizdai, garsai ir kvapai.

Vis dėlto tarsi ant mielių kylantis entuziazmas ilgai neišsilaikė. Viskas akimirksniu subliūško, vos tik jis pamatė išnuomotąjį būstą. Nustėręs Todas dukart patikrino adresą, vildamasis, kad gal su Dievo pagalba paaiškės, jog supainiojo gatvę.

Aišku kaip dieną, tai bus dar viena iš nemariųjų Rorko šunybių.

Išstypę ir neprižiūrėti oleandrai iš gatvės pusės užstojo piktžolėtą pievelę. Jis tikėjosi, kad bet kurią akimirką iš žydinčių krūmų sąžalyno išlįs šypsantis Rorkas ir springdamas juokais užbliaus:

– Gaila, kad dabar savęs nematai, asile! Atrodai, lyg šūdų maišu trenktas!

Abu nusikvatos, ir Rorkas nurodys tikrąjį adresą. Tada išmaus kur nors išplempti po bokalą alaus ir pasijuokti iš to, kas ką tik įvyko. Taip jau buvo darę tūkstančius kartų – smagių, drauge patirtų istorijų juodviem niekad netrūko.

Bet viena jų buvo tabu. Tai profesorius Hadlis, kurio nė vienas balsu nenorėjo minėti.

Sustojęs prie išsiklaipiusio bordiūro, Todas išlipo iš automobilio. Prisivertęs žengė į kiaurymę oleandrų gyvatvorėje, kuri atrodė kaip pertrėšti brūzgynai, ir pasuko suskeldėjusiomis plytelėmis nuklotu takeliu prie triaukščio pastato durų. Fasadas iš šlakbetonio blokų liepsnote liepsnojo akį veriančia rožine spalva, tarytum ji galėtų paslėpti netikusią statybinę medžiagą. Spalva dar labiau išryškino prastą kokybę.

Nuo pakraigės iki pat pamatų tarp blokų žiojėjo įtrūkimas, kurian Todas būtų galėjęs be vargo įkišti pirštą. Vienoje kiaurymės vietoje žėlė laukinis papartis. Sutrešusias žirnienės spalvos langines ant sienų laikė tik baimė nugarmėti į palei pamatus susikaupusį prarūgusį vandenį. Šiose gero griovio platumo balose klestėte klestėjo uodų peryklos.

Ant išorinių durų užkalti aliumininiai uodų tinklelio rėmai, kadaise buvę stačiakampiai, dabar tiek kartų lenkti ir perlenkti, kad visiškai neatitiko staktos formos. Be to, pačiame tinklelyje žiojėjo didžiulė išplėšta skylė, tad negalėjo būti jokios kalbos apie patikimą apsaugą ne tik nuo vabzdžių, bet ir nuo chameleonų. Todui teko tuo įsitikinti pravėrus duris ir įžengus į drėgmės prisigėrusį prieangį betoninėmis grindimis. Viduje ant sienos ilsėjosi du žalieji ropliai. Vienas jų, Todui įėjus, spruko lauk, o kitas pykdamas išpūtė raudoną pagurklį.

Ant sienos kabojo šešios pašto dėžutės, kokios paprastai randamos lauke prie namų. Apsipratęs su prieblanda, didžiam savo sielvartui, ant vienos jų Todas perskaitė Rorko ir savo pavardes.

Name iš viso buvo šeši butai – po du kiekviename aukšte. Rorkas įsikurdino trečiajame. Peršokdamas nežinomos kilmės

balutę, Todas patraukė aukštyn. Antrame aukšte jo ausį pasiekė iš kažkurio buto atsklidęs televizijos reklamos šūkis „Pigiau nebūna!" Šiaip pastatas skendėjo tyloje.

Pasiekus trečiąjį aukštą, per Todo nugarą jau žliaugė prakaitas. Dabar jis nuoširdžiai keikė tvyrančią drėgmę, kurią vos prieš kelias minutes šlovino važiuodamas miesto gatvėmis atdarais automobilio langais ir nužiūrinėdamas šaligatviais kulniuojančias plikakojes merginas apnuogintais pečiais.

Suktelėdamas apvalią „3A" buto durų rankeną, Todas neabejojo, kad kambariuose įengtas oro aušinimas. Užrakinta. Rorkas atsiliepė tik po trečio beldimo. Tarpdury pasirodęs įdegęs veidas nušvito šypsena:

– Valio! Visa valanda anksčiau!

– Ką?! Nėra kondicionieriaus? Tu gal smegenis pratriedei?

Viduje tvyrojo dar baisesnis šutas negu nevėdinamoje laiptinėje ir prieangyje. Žvilgtelėjus vidun Todui paaiškėjo, kad bute trūksta ne tik oro aušinimo, bet ir daugelio kitų patogumų. Taigi blogiausi nuogąstavimai pasitvirtino su kaupu.

Paskutinė žiurkskylė – švelniai pasakyta. Tiesą sakant, iki paskutinės žiurkskylės šiai vietai trūko gero kapitalinio remonto. Čia nusibaigti jokia save gerbianti žiurkė nenorėtų.

Tarp svetainės kėdžių vienodomis polistirolo grūdais kimštomis pagalvėlėmis karštą orą gainiojo aplink savo ašį besišvaistantis ventiliatorius. Pakeliui jis paskleidė ir kartoninėje pakuotėje suakmenėjusios picos likučių dvoką. Šie mėtėsi virtuvėje ant mažo stalelio, stovėjusio tarp elektrinės viryklės su dviem kaitintuvais ir kriauklės.

– Prausiausi duše.

Išties Rorkas atidarė duris visas varvėdamas. Nuogumą tedengė siaurutis ties tarpkoju prispaustas rankšluostėlis.

– O aš maniau, kad persiorientavai į žydrąsias mažumas, – urgztelėjo Todas.

– Eikš, žiūrėk, ką parodysiu, – paragino Rorkas ir apsisukęs patraukė pravirų durų link.

Todas taip tūžo, kad vos bepajėgė gaudyti pritvinkusį orą. Tegu jį skradžiai, jei Rorkas pasirašė nuomos sutartį – galės čia

marinuotis pats. Todas nieku gyvu neketino laikytis kokių nors įsipareigojimų. Arba Rorkui aptemo protas, arba pakeliui pametė jų bendrai sutaupytus pinigus, arba jį apvogė, ar dar kas nors atsitiko.

Joks blaiviai mąstantis sutvėrimas, joks mirtinai gyvenimo neužguitas žmogus savo noru šian naman kojos nekeltų ir pastogės čia neieškotų. Jau verčiau būti benamiu – kol dangus negriūva, benamiui nebaisu, kad jį užmuš tinko gabalas nuo supleišėjusių lubų.

– Rorkai, velniai tave rautų! – Todas pasileido jam iš paskos rėkdamas, – Rorkai, ar girdi?! Kas čia dedasi?

Durys atsivėrė į mažutį vienvietį kambariuką, kuriame stovėjo pora dvigulių lovų. Viena jų baigė prasmegti po Rorko daiktais, kurių dauguma tebebuvo neišpakuoti. Iš praplėštų dėžių ištraukyti drabužiai virto per kraštus tarsi žarnos iš prapjautų lavonų.

Ant kitos lovos Rorkas miegojo. Dirbo tikriausiai irgi. Ant čiužinio sūpavosi kompiuterio ekranas ir klaviatūra, o motininė dalis ir spausdintuvas pūpsojo greta ant grindų.

– Kompiuteris?! – suriko Todas. – Iš kur? Kada? – Apie nuosavą kompiuterį abu svajojo ne mažiau nei dauguma kurso draugų apie „Pontiaco" sportinį „Trans Am" modelį. Rorkas jam nė žodžiu apie jį neužsiminė. – Vadinasi, čia sukišai mūsų pinigus?!

– Šitą man padovanojo dėdė išleistuvių proga, – sušnabždėjo Rorkas. – Gana apie tai zaunyti. Eikš pagaliau, greičiau!

Todas atsigręžė durų pusėn. Pačios durys buvo išimtos ir atremtos greta į sieną. Jį nukratė šiurpas pagalvojus, – o ką, jei ne durys parėmtos į sieną, bet atvirkščiai?

Už angos buvo prausykla. Nuo bendrų bendrabučio dušų ji skyrėsi tuo, kad anie buvo švaresni ir higieniškesni, nepaisant prispjaudytų puodelių su nuorūkomis, pelėsių ir grybelinio užkrato bei varvančių čiaupų.

Vis dėlto kriauklės bei tualeto būklę klaikumu toli pranoko draugo fizionomija, prisiplojusi prie atviro langelio. Rankšluostį jis buvo numetęs prie durų, palindęs tiesiai po dušu.

– Koks dar dėdė? Kodėl aš nieko nežinau, kad kažkoks dėdė tau padovanojo kompiuterį?!

Rorkas grįžtelėjo per petį:

– Tai ateisi vieną kartą ar ne?

– Mano kojos tame apskretusiame duše nebus, kol nepaaiškinsi...

– Užsikimšk ir ateik, sakau tau! Greičiau, kol jos nesulindo vidun.

Rorko entuziazmas sklido kaip užkratas, kuriam neįmanoma atsispirti. Todas, krečiamas prieštaringų minčių, vis dėlto susidomėjo. Nusiavęs sportbačius, su visais rūbais įžengė į dušą. Pastūmęs Rorką nuo lango, žvilgtelėjo pro surūdijusį tinklelį.

Ant gretimo namo stogo, ties antro aukšto langais, saulėje deginosi trys nuogos merginos. Visiškai nuogos. Ne šiaip be liemenėlių, bet plikut plikutėlės. Jų kūnus dengė tik žvilgantis nuo saulės saugančio aliejaus sluoksnis. Jam stovint prie lango nustėrus, viena merginų tingiai tepėsi aliejumi liemenį.

– Tai – Gintarė, – sušnibždėjo Rorkas.

Tuo momentu Gintarė jau darbavosi apie krūtis, tepė aliejumi geros braškės didumo spenelius. Todas nurijo seilę:

– Tu jas pažįsti?

– Velnias, aišku! Persimetam vienu kitu žodžiu ir pasilabinam. Šiems namams priklauso ta pati parkavietė. Jos šoka striptizo skylėj.

Tai paaiškino jų antgamtiškas kūno proporcijas. Saulėje kaitinosi ne šiaip trys dailios moterys. Jos buvo tiesiog impozantiškos. Sakykime, kad tokie papai savaime neužauga, bet koks išgama dėl to pyktų?

– Ta su išskustais gaktaplaukiais vardu Žvaigždūnė, – aiškino Rorkas. – Jos pasirodymas baigiasi žaižaravimu geroj vietoj.

– Nori pasakyt, kad jai žiba putė?

– Garbės žodis! Apšvietėjai ten nutaiko taškinį prožektorių.

– Veeelnias...

– Tamsiaplaukės vardas – Marija Katerina.

– Nepanašu į striptizo šokėjos vardą.

– Ji iššoka plika iš vienuolės abito, tada pasiima rožančių ir...

– Pala, nepasakok, palik man tą malonumą, – brunetė šiuo metu gulėjo veidu į rankšluostį. Todas pakštelėjo lūpomis. – Kokia subinytė!..

– Žinau, – sukikeno Rorkas, – tikra Valentino širdutė, ką? Beje, aš į ją taikausi. Ji draugiškiausia iš visų trijų.

– Jos kasdien čia ateina?

– Išskyrus sekmadienius. Šeštadieniais atšoka po tris pasirodymus iš eilės, tad sekmadienį paprastai pramiega kiaurą dieną.

Gintarė užkimšo aliejaus buteliuką ir išsitiesė plačiai išskėsdama kojas, kad tarp jų neliktų nė menkiausio šešėlio.

– O, varge... – sudejavo Todas.

Juokdamasis Rorkas išlipo iš dušinės ir pagriebė rankšluostį:

– Matau, kad norėsi porą minučių pabūti vienas.

– Jaučiu, kad tiek tikrai neprireiks...

Rorkas sėdėjo sukryžiavęs kojas ant lovos. Jis mūvėjo trumpikėmis ir buvo pasidėjęs klaviatūrą tarp kelių. Tarpdury pasirodęs Todas geibiai prisišliejo prie staktos. Rorkas atsigręžė ir išsiviepė:

– Na, tai ką dabar pasakysi apie mūsų butą?

– Gyvas užsipisimas... Neįsivaizduoju, kur galėtų būt fantastiškiau...

AŠTUONIOLIKTAS SKYRIUS

Maikas Stroteris atidėjo rankraščio puslapius. Jis gurkšnojo jo paties supilstytą gėrimą iš šviežiai išsunktų citrinų. Šiandien – poilsio diena: vakar nulakavo židinio atbrailą, o kad oras toks drėgnas, tai nusprendė padžiovinti diena ilgiau. Bent jau taip paaiškino Parkeriui.

Kiaurą rytą Maikas prasikuitė lauke. Parkeris matė jį ropojant keturiom su mentele palei gėlyną ir purenant dirvą. Paskui nušlavė verandą ir nuplovė fasado langus. Bet perpiet karštis ir jį įginė vidun, tad spėjo Parkeriui paruošti pietus, nors tas tik dabar prisiruošė valgyti.

Nuo pat aušros Parkeris rašė, ar, tiksliau, perrašinėjo ką parašęs, ir dabar nekantriai laukė Maiko nuomonės.

Parkeris vertino Maiko pastabas, net jei šis kritikuodavo. Tegu jam kartais panižsaid liežuvis pasiųsti tą senį velniop su visa jo sumauta nuomone, vis vien po to peržiūrėdavo aptartus puslapius šviežia akimi ir pamatydavo, kad Maiko mintys laužtos ne iš piršto. Kai imdavosi perrašinėti juodraščius, kad ir nepritardamas, paimdavo Maiko įžvalgą domėn.

Maikas, prieš reikšdamas gerą ar blogą nuomonę, visada mėgdavo pagalvoti. O jei ant Parkerio dėl kokios nors priežasties užsiraukdavo, tai tyčia tylėdavo laukdamas, kol Parkeris pats neapsikentęs paklaus. Šiandien tyla užsitęsė pernelyg ilgai, tad Parkeris neabejojo, jog vilkinama tik tam, kad jis suirztų.

Parkeris ir pats šįsyk negalėjo pasigirti pakilia nuotaika. Jis užsispyręs tylėjo ir laukė, kol Maikas jau antrą kartą iš eilės pervers

puslapius, kol perbėgs akimis pavienes pastraipas, susimąstęs patimpčios apatinę lūpą, atsainiai ūbaudamas ir linguodamas, kaip koks gydytojas, kuriam tenka išklausyti hipochondriko skundų.

Taip prabėgo jau mažiausiai dešimt minučių, ir Parkeris neišlaikė pirmas:

– Gal pagaliau teiktumeis tuos ūbavimus pakeisti žmonių kalba?

Maikas atsigręžė tarsi tik dabar atsiminęs, kad sėdi ne vienas, nors Parkeris gerai žinojo, jog tai tik akių dūmimas.

– Labai dažnai vartoji žodį „pistis" – įvairiausias jo formas bei atmainas.

– Ir viskas? Dėl to reikėjo dešimt minučių tylėti? Daugiau nieko negali pasakyti?

– Tie dalykai krinta į akis.

– Jų amžiaus bernai taip ir kalba. Ypač bendraudami vieni su kitais. Dažnai rungiasi tarpusavy, kas ką vulgariau leptels.

– Nei taip kalbėjau, nei rungiausi.

– O kas sako, kad buvai normalus?

Maikas susiraukė, bet nuleido skaudžią repliką negirdom:

– Be to, pavartojai žodį „pedikas". Sutik, kad baisiai užgaulu.

– Sutinku, bet 88-aisiais neegzistavo sąvoka „politinis korektiškumas". Kita vertus, man svarbu herojų autentiškumas. Hormonų apsėsti heteroseksualūs diedai tikrai neraitys liežuvio ir neieškos mandagybių minėdami gėjus.

– Kaip matau, dėl moters anatomijos irgi nepersistengs.

– Juo labiau! – tikino Parkeris, nekreipdamas dėmesio į akivaizdų priekaištą. – Niekas kūno dalims neieškos neutralaus arba medicininio žodžio, kai po ranka – spalvingos alternatyvos. Gerai, Maikai, dėl poros nepadorių žodžių paraudusius veidukus ataušinom, tai dabar pereikim...

– Neužsukai šiandien į tą trobesį?

– Ką tai turi bendra su knygos juodraščiu? – nekantriai atšovė Parkeris.

– O ar turi ką bendra?

– Tu šiandien kiaurą popietę gadini man nervus kaip davatka. Kas yra? Ar vakar pamiršai po sėdyne pasikišti pagalvę?

– Nekeisk temos, Parkeri.

– O gal citrinos girtos pasitaikė?

– Tiksliau tariant, tu ne šiaip keiti, tu vengi temos.

– Aš? Kiek suprantu, mūsų pokalbio tema buvo rankraštis. Tu pats pradėjai apie...

– Marisą.

– Apie trobesį.

– Tai susiję, – atrėmė Maikas, – šitiek mėnesių ten ištupėjęs, nė sykio nosies neįkišai nuo tada, kai ji išvažiavo.

– Ir ką gi?

– Argi nori pasakyti, kad tavo nenoras ten rodytis nė trupučio nesusijęs su tuo, kas įvyko tarp tavęs ir Marisos ryte, prieš pat jai išvažiuojant?

– Ne, ta prasme, taip... Kitaip tariant... Šūdas! Galvok, kaip tau patinka, – Parkeris vaidingai pastatė kuprą. – Be to, ničnieko ten neįvyko.

– Vadinasi, ta vieta nesukelia jokių prisiminimų: nei malonių, nei kitokių? Jos irgi neprimena? Neatgaivina atminty ištartų žodžių, kuriuos mieliau pamirštum?

– Žinai, ką? – Parkeris provokuojamai atlošė galvą ir iš viršaus pažvelgė į Maiką. – Tau labiau tiktų būti moterimi.

– Aha, paskaičiuokim: per šį trumpą pokalbį spėjai mane išvadinti iškrypėliu, tada patyliukais pliaupiančiu nelaimingu girtuokliu, o dabar užkliuvo ir mano vyriškumas.

– Elgiesi kaip smalsi sena boba, kuri neturi ką veikti, todėl kaišioja savo ištįsusią nosį į svetimus reikalus.

– Marisa yra tiek pat mano reikalas, kiek ir tavo, Parkeri.

Griežtai nuskambėjęs Maiko balsas akimirksniu pakeitė pokalbio pobūdį, taigi geraširdiškas apsipešiojimas baigėsi. Parkeris nusisuko ir ėmė žiūrėti į vandenyną. Šią popietę stichija snūduriavo, veidrodiniu paviršiumi į visas puses šaudė žalvariniai saulės zuikučiai.

Kaip ir kasdien tokiu metu, virš medžių viršūnių vorele atplasnojo nedidelis būrys pelikanų. Parkeris susimąstė, ar priklausomybė šitokiais glaudžiais ryšiais sumazgytą broliją varžo, ar teikia paguodos? Tiek daug metų praleidęs vienatvėje, jis neįstengė įsivaizduoti, ką

reiškia būti šeimos, brolijos ar dar kokios nors bendruomenės nariu.

Makenzį Rūną mylėjo viso pasaulio skaitytojai. Jam teko garbė budėti ant naktinių stalelių, tūnoti portfeliuose, jis lydėjo žmones į paplūdimį, tualetą, viešojo transporto priemones. Palaikė kompaniją karštoje vonioje ir prišildytoje lovoje. Mažai kam lemta patirti tiek daug intymumo.

Čia Parkerį Evansą pažinojo vos keli žmonės, o mylėti nemylėjo nė vienas. Žinoma, tokią lemtį pasirinko jis pats. Vis dėlto pastaruoju metu ėmė graužti kirminas dėl kainos, kurią teko pakloti už daugybę atsiskyrėliško gyvenimo metų. Laikui bėgant, su vienatve apsiprato. Dabar vis dažniau pasijusdavo vienišas. Vienatvė ir vienišumas nėra tapatūs dalykai. Skirtumas išryškėja tada, kai vienatvė jau nebeteikia tokio didelio malonumo, kai vis dažniau imi svajoti apie kitų žmonių draugiją. Štai tuomet vienatvė perauga į vienišumą.

Vydamas šalin tykančią neviltį, Parkeris tyliai Maiko atsiprašė, kad įvėlė į savo planus.

– Žinau, kad mano reikalai tau rūpi, ir labai tai vertinu.

– Nieko nesakęs sutikau drauge su tavimi surengti jai tą absurdišką išmėginimą vien todėl, kad manęs paprašei. Bet, sakyk, nejau tikrai to reikėjo?

– Gal ir ne, – patyliukais pripažino Parkeris.

– Lygiai taip pat galėjau jai išduoti, kad esi Makenzis Rūnas. Būčiau išsigynęs, kad netyčia prasitariau. Truputį papyktum, bet nieko neatsitiktų. Ne, aš lyg niekur nieko žaidžiau katę ir pelę, o dabar man dėl to tikrai gėda.

– Be reikalo, Maikai. Neturi dėl ko sielotis. Visa tai – mano darbas: nuo pradžios iki galo, nuo „a“ iki „z“. Kad ir kokia būtų ta „z“, kaltas liksiu aš, ne tu.

– Tokie išvedžiojimai neišperka mano kaltės. Neturėjau tau talkinti.

Parkeris liūdnai gūžtelėjo pečiais:

– Neišperka, bet nieko jau nebepakeisi.

Abu nugrimzdo slegiančion tylon. Galų gale Maikas vėl užsidėjo skaitymo akinius, primindamas Parkeriui Marisą, kuri per pasku-

tinį jų pasimatymą irgi buvo su akiniais. Labai tikėtina, kad kitokios jos niekada neišvys, nes kito karto gali tiesiog ir nebūti.

– Panašu, kad tie jaunuoliai galutinai susitaikė, – pareiškė Maikas, vėl vartydamas rankraščio puslapius. – Neužtinku jokių rusenančio pykčio likučių.

– Po to nutikimo su Hadliu Rorkas elgėsi kaip paprastai, – paaiškino Parkeris. – Jis sąmoningai apsisprendė neleisti subyrėti draugystei.

– Be galo kilnu, bet vis vien tebėra...

–...abejonių, – pertraukė jį Parkeris, užbaigdamas mintį. – Tarsi nežymus apgamas, paženklinęs šiaip jau dailutį naujagimio veidą. Nė vienam nesinori pripažinti, kad jų draugystę aptemdė šešėlis. Abu stengiasi istoriją pamiršti, tikėdamiesi, kad galų gale ji išblės ar net ir pranyks. Juk kartais ir su apgamais taip nutinka.

– Geras palyginimas.

– Ar ne? Turbūt kada nors pavartosiu rašydamas, – Parkeris greit pakeverzojo ant popieriaus pastabą.

– Liko neaišku, kokios šeimyninės aplinkybės sukliudė Todui vykti į Floridą drauge su Rorku.

– Viskas paaiškinta kitame skyriuje. Rorkas ten užjaučia Todą dėl motinos mirties. Nenorėdama pridaryti papildomų rūpesčių prieš baigiamuosius egzaminus, ji nutylėjo, kad jai nustatytas išplitęs vėžys. Jai teko gerokai susiimti, kad galėtų atvykti į diplomų teikimo aktą. Gydymas labai išsekino ir, deja, piktybinio auglio nepriveikė. Tad, užuot iškeliavęs Floridon, Todas parlydi ją namo ir lieka drauge iki pat jos mirties.

– Nemenka auka. Juk jis taip troško greičiau persikraustyti į Ky Vestą.

Parkeris pašaipiai vyptelėjo:

– Neskubėk šlovinti... Kai išgirsi, ką vaikis sako... Kur aš čia rašiau?.. Palauk, – Parkeris ėmė kuistis po krūvelę ranka primargintų popierių, išmėtytų ant rašomojo stalo, ir pagaliau surado. – Todas padėkoja Rorkui už užuojautą, dar šį bei tą priduria ir pareiškia:

– „Atvirai sakant, jos mirtis man paranki, – Rorkui pašiurpus, Todas priduria. – Kalbu su tavim nieko neslėpdamas.

– Nieko sau atvirumas, – negali atsitokėti Rorkas.

Todas abejingai gūžteli:

– Gali būti, bet aš jau neveidmainiauju. Ar man gaila, kad ji mirė? Ne. Jos mirtis galutinai išvadavo mane nuo bet kokios naštos ir saitų. Aš pagaliau laisvas! Niekas man daugiau nebesėdi ant sprando – aš pats sau ponas. Niekam nebereikia aiškintis, jokių įsipareigojimų, tik rašymas.“

– Vadinasi, kitoje dalyje – sudie kaukei ir baltoms pirštinaitėms? – įsijautęs paklausė Maikas.

– Jei tuo nori pasakyti, kad atsiskleis tikrasis Todo veidas, tai klysti. Dar nevisiškai. Nors pamažu dangus niaukiasi.

– Lygiai kaip tau, persikrausčius į Ky Vestą, pamažėle atsiskleidė tikroji Nojaus Rydo prigimtis. Lašas po lašo...

Parkeris pajuto akmenėjant veido raumenis, kaip nutikdavo kaskart prisiminus Nojų.

– Pakaks kelių skyrių ir Rorkas pamatys, ko iš tikrųjų vertas vadinamasis jo draugas. Man prireikė kelerių metų. O tada jau buvo per vėlu.

Kurį laiką Parkeris sėdėjo varpydamas žvilgsniu kojas, tada, vydamas bjaurius prisiminimus skradžiai, vėl prakalbo apie tai, kas dar slypi ranka primargintuose užrašuose:

– Netrukus į sceną grįš ir profesorius Hadlis.

Maikas prisipylė dar vieną stiklinę citrinų gėrimo, patogiai atsilošė kėdėje ir nusiteikė klausytis.

– Prie Hadlio grįžta Todas, – dėstė Parkeris. – Jis pasidžiaugia, kad jiems pavyko šią istoriją taip sėkmingai apversti aukštyn kojomis. Esą jei ne jo pokštas, Rorkui ir jam niekada nebūtų pavykę užmegzti tokių tvirtų santykių su profesoriumi. Todėl dabar Rorkas neva turįs jam už tai padėkoti. Rorkas nenusiteikęs pulti į kojas, bet pripažįsta, kad ilgainiui visa tai išėjo į naudą, – Parkeris stabtelėjo atsikvėpti. – Iš pokalbio, kurį tuoj perskaitysiu, paaiškėja, jog profesorius Hadlis juose įžvelgia tokį galingą talentą, kad pasisiūlo ir toliau recenzuoti jų kūrybą, nors jiems nebedėsto.

– Neišpasakytas dosnumas.

– Ne toks jis savimarša, kaip iš pirmo žvilgsnio atrodo, – pasiraukė Parkeris. – Ketinu vieną skyrių pašvęsti jo pasaulėžiūrai, kur

paaiškės, jog jis iš tiesų nusprendžia globoti abu jaunuosius rašytojus, nes įžvelgia talentą, nori jį tinkamai nušlifuoti, tikėdamasis, kad ateityje jų knygos pradžiugins ne vieną skaitytoją.

– Jaučiu, kad tuojau išgirsime „bet“.

– *Bet* kas jo vietoje nesididžiuotų stovėjęs prie didžiųjų būsimos kartos romanistų lopšio?

– Kitaip tariant, profesorius Hadlis – senas oportunistinis šiknius.

Parkeris nusijuokė:

– Visi mes – oportunistai, Maikai. Visi be išimties. Jis nuo kitų skiriasi tik oportunizmo laipsniu. Kaip manai, ar toli žmogus pasiryžęs nueiti, kad gautų ko trokšta?

– Dalis nurieda nuo bėgių labai greitai – pasiduoda arba pasuka kitu keliu, arba tiesiog nusprendžia, kad jų tikslas nevertas nei rizikos, nei pastangų. Kiti... – Maikas patylėjo, žvelgdamas į tuščią erdvę priešais save, – kiti nusiteikę padaryti bet ką. Absoliučiai *bet ką*. Tokie eis nepaisydami įstatymų, padorumo ar moralės, kol manys, kad tas murkdymasis padės iškilti. – Atrodė, kad Maikas nusiteikęs šią temą paplėtoti, bet netikėtai persigalvojo ir paklausė dalyko, kuriuo, kaip Parkeris nujautė, norėjo apmalšinti sukilusius jausmus. – Kodėl nori tiek reikšmės skirti antraeiliam herojui?

– Turi omeny Hadlį? Jis labai reikalingas.

– Nejaugi?

– Tiesiog neatsiejamas. Netrukus paruošiu jam dirvą.

Maikas linktelėjo, nors buvo matyti, kad jį blaškė pašalinė mintis. Prabėgo gal pusė minutės, ir Parkeris pasiteiravo, kas jam neduoda ramybės:

– Įvykių pagreitis? Dialogai? Pernelyg detalus buto Ky Veste aprašymas, o gal kaip tik per daug glaustas?

– Tamsiaplaukė striptizo šokėja ant stogo...

– Marija Katerina.

– Ar ji?..

– Ta pati mergina, kuri prologe išplaukė su jais motorlaiviu. Pameni, kaip vienas jų nuplėšia liemenėlę ir mojuoja aukštai iškėlęs tiesiai prieplaukoje? Labai svarbu skaitytoją pripratinti prie minties, jog ji išdykėliško ir žaismingo būdo. Kitame skyriuje vėl su ja susitiksime.

– Ji juk maloni mergaitė, Parkeri.

– Kas? Striptizo šokėja su širdutės pavidalo subine?

Parkeris mintyse keiktelėjo. Maikas užsispyrė kalbėtis apie Marisą, o jei jis ką nors įsikala, tai tol neduos ramybės, kol galų gale vis tiek privers pasikalbėti.

Parkeris padėjo savo užrašus ant stalo. Geriau viską greičiau išsiaiškinti, kad pokalbis nenuodytų pavakario.

– Visų pirma, Maikai, ji – moteris, ne mergaitė. Be to, kas sakė, kad ji nemaloni? Tikrai ne aš. Girdėjai mane kada nors sakant, kad ji nemaloni? Niekad nepamiršta atsiprašyti, padėkoti, servetėlę gražiai ant kelių pasitiesti ir prisidengti burną žiovaudama.

Veriamas Maiko žvilgsnis perspėjo, kad jis nesileis užkalbėti danties:

– Pripažink, kad ji ne tokia, kokios tikėjaisi.

– Ne, ji keliais centimetrais aukštesnė, – Parkeris jautė į jį lekiant nebylią rūstybės strėlę ir plačiai išskėtė rankas. – Ką nori iš manęs išgirsti? Kad ji nėra snobė, kaip man iš pradžių atrodė? Ne, ji tikrai ne snobė.

– Tu tikėjaisi išlepintos turtingos lėlytės.

– Visiškos šliundros.

– Agresyvios ir šiurkščios...

–...bybialaižės...

–...kuri čia įgriūtų ir kaip padūkusi imtų visus muštruoti, puikuotis niujorkietiškomis manieromis ir viršenybe. Bet pasirodė, kad Marisa... Na, tu pats geriau žinai, kokia ji iš tikrųjų buvo, – kalbėjo jai į tėvus tinkantis Maikas ir, lyg tik dabar sumojęs, pridūrė. – Kad ir kaip ten būtų, ji paliko pėdsaką, ar ne?

O taip. Tik kur kas švelnesnį ir moteriškesnį, nei Parkeris norėjo. Jis dirstelėjo į vazą ant kavos stalelio. Kartą ryte, vaikštinėdama po apylinkes, ji priskynė sausmedžio žiedų ir norėjo pamerkti, atsiklaususi, ar jis neprieštarautų:

– Truputį pagyvintų kambarį, – tepasakė.

Iki visiško suvaikėjimo dėl jos pametęs galvą, ieškodamas tinkamesnio indo, Maikas apvertė virtuvę aukštyn kojomis. Dar ilgai laukinė puokštė skleidė svaigų aromatą. Dabar iš jos teliko graudus

prisiminimas: žiedai susiraitė, vanduo susidrumstė ir pradviso. Bet Parkeris neprašė Maiko, kad išmestų stagarus, o Maikas savo ruožtu irgi nesiskubino plauti vazos. Tai buvo prisiminimas, kurio jiedu neįstengė palaidoti.

Gale stalo tebesibarstė kriauklytės – toje pačioje vietoje, kur jas išdidžiai pažėrė, grįžusi iš pajūrio. Tądien ji įžingsniavo basa, vis dar smėlėtomis kojomis. Ant plytelėmis grįstų grindų liko pėdsakai, kuriuos užsispyrė pati išvalyti.

Merdėjanti kambarinė gėlė pagaliau atkuto, Marisos perstatyta geresnėn vieton ir palaistyta lygiai tiek, kiek reikia – nei per daug, nei per mažai.

Ant kėdės, kurioje ilsėjosi jam darbuojantis prie knygos, tebegulėjo jos vartyti du madų žurnalai.

Ten pat pūpsojo pagalvėlė, toji, apsiūta kutais, kurią ji glaudė prie krūtų, klausydama Parkerio skaitomo rankraščio.

Visur, kur tik akis užmatė, liko jos pėdsakų.

– Tai protinga moteris, – kalbėjo Maikas. – Ji tai įrodė. Gudri, bet jautri.

Maikas kalbėjo tykiai, tarytum jausdamas kambaryje jos dvasią ir nenorėdamas nubaidyti. Parkeris buvo pasiryžęs mieliau iškęsti per rašomąją lentą braukiamų nagų džeržgesį, negu šitokį elgesį. Tikri snargliai. Vienas už kitą didesni. Du susigraudinę senberniai.

Iš tiesų, o kas prašė „pagyvinti kambarį"? Nei jam, nei Maikui jis neužkliuvo. Juodviem čia puikiausiai sekėsi ir be Marisos Materli-Ryd raganavimo.

– Neįsijausk, Maikai, – prabilo Parkeris kiek atšiauresniu, nei norėjo, balsu, – jai knygos reikia, todėl ir dedasi pelene.

– Knygos – ne pinigų. Labai abejoju, ar jai nors kiek rūpi, kokią naudą leidykla gaus iš „Pavydo". Ji tiesiog vertina tavo kūrybą.

Parkeris abejingai gūžtelėjo, bet slapčia pritarė. Nepaisant įtemptų derybų, atrodė, kad Marisą kur kas labiau domina literatūriniai dalykai, negu perkamoji būsimos knygos galia.

– Be to, ji moka iš savęs pasijuokti, o aš tokius žmones vertinu, – tarė Maikas ir, matydamas šnairą Parkerio žvilgsnį, pridūrė. – Ir turbūt neverta nė minėti, kad ji graži.

– Tai kurių galų mini?

– Vadinasi, ir tu atkreipei dėmesį?

– O tau atrodo, kad aš ne tik luošas, bet ir aklas? Ji visai nieko, – mostelėjo Parkeris, tarytum sakydamas „na ir kas?“ – Bet anokia čia staigmena? Abu matėme jos nuotrauką žurnale, kuris apie ją išspausdino straipsnį.

– Nuotrauka neatitiko tikrovės.

– Tikėjausi, kad bus patraukli. Kiek man žinoma, Nojus niekad nesusidėdavo su bjauriom bobom, – subambėjo Parkeris.

Maikui nutylėjus, Parkeris kalbėjo toliau:

– Žinai, aš net džiaugiuosi, kad ji graži. Nuoširdžiai. Mano planas bus dar malonesnis.

– Koks planas?

– Puikiai žinai, kad nemėgstu atskleisti siužeto, kol bent dalis neužrašyta juodu ant balto. Matyt, tau teks pasitelkti vaizduotę.

– Ketini išnaudoti Marisą...

– Pirštu į subinę! O jei tau nepatinka mano kalba, užsikimšk ausis, – Parkeris nusibraukė aprasojusią kaktą. Kondicionierius veikė nepriekaištingai, tad kurių galų čia taip karšta? – Gal vis dėlto baikime šitą pokalbį, antraip niekada nieko neparašysiu.

Maikas neskubėdamas baigė gerti citrinų gėrimą ir dar kartą pasklaidė rankraščio puslapius. Pagaliau atsistojo ir priėjęs atidavė Parkeriui:

– Sueis.

– Žiūrėk, nepersistenk! – rydamas skiemenis murmėjo Parkeris. – Šitaip giriamas ne tik vaikščioti – skraidyti pradėsiu.

– Neprošal būtų dar kartą pasverti motyvus, – tarstelėjo Maikas, sukdamas iš kambario.

– Veikėjų motyvai aiškūs kaip dieną.

Maikas nė nesiteikė sulėtinti žingsnio ar pažvelgti į Parkerį:

– Aš nekalbu apie romaną.

DEVYNIOLIKTAS SKYRIUS

– Mano mėgstamiausias kambarys, – Marisa mėgavosi jaukiu tėvo darbo kabinetu, kur jiedu sutūpė gurkšnoti kokteilių.

Prieš pat išvykstant, Nojui teko skubiai susitikti su sutartis rengiančio skyriaus vedėju ir pasiaiškinti vieną ginčytiną išlygą. Jis primygtinai siūlė, kad Marija nelauktų ir važiuotų pas Danielį viena, o jis atvyksiąs vėliau. Ji neprieštaravo. Grįžus iš Džordžijos, tai buvo pirmoji proga pabūti su tėvu dviese.

– Aš ir pats neabejingas šitam kambariui, – kalbėjo Danielis, – man jame tenka praleisti daug laiko, su tavimi čia jaučiuosi puikiai.

Marisa nusijuokė:

– Ne visada tau taip atrodė! Pamenu laikus, kai įgriūdavau tikėdamasi atplėšti tave nuo darbo, kurį parsinešdavai namo. Na ir įkyri gi buvau... – prisiminimai abiejų veidus sušildė šypsenomis, bet Danielis greit surimtėjo.

– Kaip norėčiau, kad jie grįžtų, Marisa. Su kokiu džiaugsmu sukrapštyčiau daugiau laiko, kad mudu galėtume pačiužinėti parke ar pažaisti „Monopolį“. Gailiuosi, kad praleidau šitiek progų...

– Aš tikrai nebuvau nuskriausta, tėti. Nepatyriau jokio nepritekliaus, jokio tavo dėmesio stygiaus.

– Žinau, kad tavo gera širdis viską truputį pagražina, bet aš dėkingas už tuos žodžius.

Marisa pajuto tėvą apėmusią melancholiją. Jis be galo džiaugėsi vėl ją matydamas, bet pokštai šįvakar skambėjo vangiai. Buvo justi,

kiek pastangų jam kainuoja juokais apsižodžiuoti su Maksina. Šypsenos jo veide prilygo surogatui, o ir tas pačias kažkas kaustė.

– Tėti, ar tikrai gerai jautiesi? Gal kas atsitiko?

Jis pasakė, kad jį slegia Hauvardo Benkrofto mirtis.

– Laidotuvės rytoj iš ryto.

Marisa atjausdama palingavo galvą:

– Hauvardas buvo ne tik bendrovės teisininkas, bet ir geras draugas, kuriuo visada galėjai pasikliauti.

– Man jo labai trūks. Jo pasiges visas miestas. Protu nesuvokiu, kas jį pastūmėjo prie tokio siaubingo galo...

Žinoma, jis gedėjo, bet Marisa abejojo, ar Danielį slegia vien tik Benkrofto savižudybė. Suvokė, kad Danielį veikia jos pačios nuotaika, – ji irgi šįvakar neplyšo juokais. Buvo paniurusi ir tai priskyrė dviem dalykams. Tiksliau, dviem žmonėms: Nojui ir Parkeriui.

Nojaus pasiteisinimas dėl susitikimo su „WorldView" vadovybe atrodė įtikinamas. Jį netgi patvirtino Danielis. Vis dėlto širdį maudė slaptumas, kurio priedangoje toks svarbus susitikimas įvyko. Ji niekad nebūdavo *tiek* užimta.

Kita jos vietoje, užimdama tokias pareigas, griežčiausiai reikalautų, kad tokie dalykai jos šiukštu neaplenktų. Asmeniniams santykiams čia ne vieta. Kaip vyresnioji bendrovės viceprezidentė ji tikrai privalėjo žinoti Blumo ketinimus. Kaip žmona – jautėsi nusivylusi vyru.

Ledinis atsainumas, lydėjęs jos pasipiktinimą, žeidė už viską labiausiai.

Nojus su ja elgėsi kaip su vaiku, kurį be vargo galima numaldyti čiulpinuku, arba kaip su šunyčiu, kurį prisipratinsi patapšnojęs per galvą. Jo taikdarystės priemonės trenkė vadovėliniu trivialumu: „Šeimos vadovas", 101 skyrius, III pamoka – „Racionalaus ginčų valdymo menas".

Tas maldymas žemino kur kas labiau negu pats nesusipratimas. Nejaugi jis mano, kad taip lengvai ją galima apvynioti aplink pirštą?

– Marisa?

Kilstelėjusi galvą, ji atsiduso ir liūdnai nusišypsojo Danieliui:

– Turbūt užsigalvojau?

– Tik dešimt minučių su trupučiu, argi čia užsigalvojimas?

– Dovanok. Pilna galva visokių dalykų.

– Būk gera, įpilk man dar lašą, – Marisai nesiryžtant, Danielis irzliai mostelėjo ranka. – Žinau, gali nieko nesakyti. Tau atrodo, kad aš girtuokliauju. Beje, man iškart buvo aišku, iš kur tas Nojaus rūpestis uošviu: tavo darbas – niekam kitam nešautų į galvą taip tupinėti.

– Man tiesiog neramu paleisti tave ant laiptų po poros taurelių – daugiau nieko. Tu ir taip nelabai bepastovi.

– Jei šįvakar pasigersiu, galėsi mane užnešti viršun ant kupros, sutarta?

Subarusi jį žvilgsniu, Marisa paėmė jo taurę ir nusinešė prie baro.

– Kad jau pradėjai pilstyti, gal ir sau nepagailėk? Man regis, tau šiandien nepakenktų.

Įpylusi jam škotiško viskio, savo taurę vėl pripildė „Chardonnay".

– Kodėl?

– Kodėl, mano nuomone, tau šiandien praverstų išgerti? Nes atrodai, tarsi tavo šuniukas ką tik nutrūko nuo pavadėlio ir nurūko neatsigręžęs.

Šventa tiesa. Ją slėgė milžiniška netekties girnapusė. Kad ir kaip ji vengė pavadinti kaltininką tikruoju vardu, giliai širdy abejonių nekilo – tai Parkeris Evansas.

Danieliui metodiškai kemšant pypkės pilvuką tabaku, Marisa atsisėdo ir ėmė žvilgsniu klajoti po kambarį. Akys stabtelėjo prie tėvo sukauptos pirmųjų leidimų kolekcijos. Odinės nugarėlės stovėjo kareiviškai išrikiuotos masyvioje knygų spintoje už žvilgančių įstiklintų durelių.

Marisa neįstengė atsispirti pagundai mintyse sugretinti šią išpuoselėtą ir brangią biblioteką su chaotiškomis ir pergrūstomis Parkerio knygų lentynomis, kur iš kiekvieno plyšio tai nugara, tai šonu kyšojo suverstos knygos. Čia pat pagalvojo apie didžiulį skirtumą tarp brangių šio kabineto baldų bei interjero detalių ir pintų

kėdžių bei kartūninių pagalvėlių Parkerio soliariume. Tėčio kabinete puikavosi iš užjūrių atgabentas marmurinis židinys, išgelbėtas iš rūmų griuvėsių Italijoje. Medinę atbrailą Parkerio dvare išdrožinėjo vergas, vardu Finėjas.

Begalvodama Marisa susigriebė, kad nepaisant didžiulės meilės šiems namams, šiam kambariui ir švelnučiams vaikystės prisiminimams, kuriuos jie kaskart sužadina, ji ilgėjosi Šv. Onos salos ir Parkerio dvaro su įtrūkinėjusiomis kietmedžio grindimis bei jaukia svečių trobele, kur vonia stovi ant naguotų plėšrūno letenų.

Ji ilgėjosi rakandų dzinksėjimo Maikui triūsiant virtuvėje ir klaviatūros garsų Parkeriui sparčiai kapojant dviem pirštais, tarsi po pelus su grūdais snapinėtų pora išbadėjusių žvirblių. Ji be galo pasiilgo darnaus cikadų tarškesio, paplūdimį prausiančių bangų ošimo, sausmedžio aromato bei druskingo oro, tirštai apveliančio odą, taip pat... Parkerio.

Ji pasiilgo Parkerio.

– Ar jis tau niekaip neišeina iš galvos? – švelniai pasiteiravo Danielis, pertraukdamas minčių srautą. – Dėl to tokia nusiminusi?

– Nusiminusi? Vargu, – atsakė Marisa, papurtydama galvą. – Jei klaustum, ar jis mane pykdo, nedvejodama sakyčiau taip. Ar norisi jį prismaugti? Ir dar kaip! Jis provokuoja kiekviename žingsnyje, pradedant savuoju požiūriu į darbą. Tas žmogus beveik niekada neišklauso jokios pastabos, pirma nesukėlęs ginčo, kuris tuojau peraugą į pjautynes. Tūno sau pasislėpęs nuo viso pasaulio. Kad ir kaip toje saloje gražu, kad ir koks įspūdingas jo būstas, – tai ne kas kita, kaip tikras kalėjimas. Jam derėtų išeiti į žmones. Rašytojai medžiote medžioja kiekvieną progą savo kūrybai garsinti. Jis – nė iš tolo. Sėdi sau užsimaukšlinęs didybės kaukę ir vaizduoja, kad jis aukščiau viso to. Bet aš žinau – tai tik poza. Negalia yra tikroji šalinimosi priežastis. Beje, tėti, ar aš tau sakiau, kad jis prikaustytas prie vežimėlio? Pati šito nežinojau, kol jo nepamačiau. Iš pradžių buvau apstulbusi, nes kalbant telefonu atrodė, kad jam netrūksta ničnieko, išskyrus išsiauklėjimą. Tokiam netikėtumui buvau visiškai nepasirengusi. Bet po to... Net nežinau, tėti, kažkaip viskas keista... Kai dabar žiūriu į jį, regis, vežimėlio nė nepastebiu.

Marisa stabtelėjo staiga suvokusi, kiek daug tiesos šiuose žodžiuose. Ji tikrai nebekreipė dėmesio nei į Parkerio vežimėlį, nei į jo negalią. Tai kas gi taip pakeitė jos požiūrį?

– Turbūt jo asmenybė ne tik verčia pamiršti neįgalumą, bet ir apskritai jį užgožia. Jo kalbėsena nepaprastai įspūdinga. Tiesiog nuostabu, kaip meistriškai jis valdo kalbą, o tos bekraštės žodžių atsargos – net ir didžiausios nešvankybės, jei tik apsipranti, prikausto dėmesį. Jo humoro jausmas – viena ironija, kartais padūkusi. Bambėti irgi moka kaip reta, bet, kita vertus, tikriausiai turi tam teisę. Kiekvienas jo vietoje plyštų iš apmaudo: jaunas vyras, pačiame jėgų žydėjime... Jis labai išgyvena dėl randų, ir visai be reikalo. Daugeliui, ypač moterims, jis tikrai pasirodytų patrauklus, kad ir kokios jo kojos. Ne... Nepasakytum, kad jis gražus, gal... Veikiau jam būdingas gaivališkas magnetizmas, šitaip sakykim. Net ir sėdėdamas jis skleidžia didžiulę energiją, o kai kalba, negali atitraukti akių. Jėga, prikaustanti dėmesį, toli pranoksta jo fizinius trūkumus. Bet nemanyk, kad jis paliegęs. Toli gražu. Tai stiprus vyras. Jo rankos...

Taigi tos rankos. Tos pačios, kurios laikė surakinusios sprandą bučiuojant. Tos pačios, kurios sučiupo ją už klubų ir prikaustė prie vežimėlio. Tuomet jos atrodė be galo tvirtos ir ryžtingos. Kitąsyk mokėjo būti mitrios, lengvutės, net žaismingos, kaip tada, kai nuo jos plaukų nubraukė užkritusį lapelį.

Apžiūrinėdamas jūros kriauklelę ant jos delno, atsargiai, beveik nedrąsiai paglostė pirštu rainas vijeles, lyg bijodamas, kad drąsesnė glamonė išgąsdins. Taip palytėta moteris krūpteli, bet visai ne iš baimės.

– Man dar niekada neteko sutikti tokio įvairiapusio žmogaus, – kalbėjo Marisa šiek tiek užkimusiu balsu. – Be galo talentingas. Taip pat piktas. Labai piktas. Tai matyti skaitant jo rašinius. Net kai atsipalaidavęs juokauja su Maiku, vis vien gali pajusti rusenantį pyktį. Jo šypsena visada verčia suklusti. Ji atmiešta pagieža, o tai labai apmaudu – jei ne tas įnirtis, niekad nepatikėčiau, kad šis žmogus gali būti žiaurus. Bet tas amžinas niršulys visad būdrauja. Vienoje savo knygos vietoje jis pasakoja apie pyktį, kurį Rorkas jau-

čia Todui. Jis rašo, kad tai gyvatė, sklendžianti tamsaus stovinčio vandens gelmėse, niekada neišnyranti, niekada neišsiduodanti, bet tūnanti ten, tylì, blogą lemianti, mirtinai pavojinga, tykanti juodu nunuodyti. Gal jį siutina vežimėlis? Kita vertus, man atrodo, kad ten slypi šis tas daugiau... Kas nors, ko neįstengiu nusakyti, ko dar neįžvelgiau, tarsi paslaptis, kuri kada nors atsiskleis, – Marisa švelniai nusijuokė. – Neįsivaizduoju, kas tai galėtų būti. Jis mane užvertė netikėtumais. Ir ne visi buvo malonūs, – gurkštelėjusi vyno, bejėgiškai trūktelėjo pečiais. – Tiksliau į tavo klausimą šiuo momentu turbūt negaliu atsakyti.

Giliai susimąstęs Danielis ją stebėjo tebekimšdamas pypkę. Retai kada ją iš tikrųjų užsirūkydavo. Jam tiesiog patiko ritualinis krapštymasis. Galvai rikiuojant mintis, pirštai turėdavo ką veikti.

Galop prabilo:

– Tiesą sakant, Marisa, aš teiravausi apie Nojų...

Marisa sumišusi skaisčiai išraudo, nes ką tik geras penkias minutes tarškė apie Parkerį.

– Aha, na, kaip čia... – mikčiojo, – ne... Nepasakyčiau, kad dėl Nojaus aš *nusiminusi*, bet tas jo susitikimas su „WorldView“ mane tikrai neramina. O dar labiau neramina jo noras tą susitikimą nuslėpti.

Danielis atidėjo pypkę ir paėmė taurę. Skanaudamas akimis gintarinį turinį, paklausė:

– Ar Nojus tau sakė, kad susitiko su Hauvardu jo savižudybės dieną?

Toku balsu ištartas klausimas surakino Marisai gerklę. Tai neturėjo nieko bendro su nekaltu pokalbiu.

– Minėjo...

– Jiedu susitiko likus vos kelioms valandoms prieš Hauvardui nusižudant.

Apetitas vynui ūmiai išgaravo. Paleidusi ant stalo krašto stovėjusios krištolinės taurės kojelę, nubraukė sudrėkusius nuo stiklo, o gal išprakaitavusius delnus.

– Apie ką jiedu kalbėjosi?

– Pasak Nojaus, Hauvardas norėjo, kad jis pasirašytų suderintą sutartį su mūsų licenciją turinčiu užjūrio partneriu. Nojus sakė pritaręs sutarties pakeitimams, ir jie išsiskyrę.

Tą patį Nojus sakė ir jai.

– Ar tu... – Marisa krenkštelėjo ir pamėgino iš naujo, – ar tau kyla abejonių?

– Lyg ir nėra pagrindo, nors... – Marisa laukė sakinio tęsinio sulaikiusi kvapą, – Hauvardo sekretorė man papasakojo, jog Nojus pas jį lankėsi paskutinis, o jam išėjus, Hauvardas buvo lyg nesavas.

– Nesupratau?

– Atrodė labai susikrimtęs. Anot jos, pažodžiui, jei neklystu, „giliai sukrėstas", – Danielis gurkštelėjo viskio. – Žinoma, tie dalykai veikiausiai niekaip nesusiję. Maža ko Hauvardas krimtosi? Gal kas nutiko asmeniniame gyvenime, gal kas nedavė ramybės už „Matherly Press" sienų, kas nors, kas neturi nieko bendro su Nojumi?

Buvo aišku, kad tėvas pats tuo netikėjo. Antraip nebūtų ėmęs kalbėti.

– Tėti, tu manai, kad...

– Puiku! Matau, kad pradėjote be manęs, – Nojus plačiai atlapojo dvivėres duris ir įpuolė vidun. – Saule, aš dar kartą atsiprašau, kad išsiunčiau tave vieną, – jis pasilenkė ir, pabučiavęs Marisą, pačepsėjo ragaudamas skonį. – Geras vynas.

– Labai, – Marisa pašoko ir nuskubėjo prie baro, stengdamasi jiems neparodyti, kaip virpa keliai, – įpilsiu ir tau.

– Ačiū, bet mieliau išgerčiau to paties, ką turi Danielis. Tik su ledu. Ne diena, o tikras pragaras šiandien...

Nojus perėjo skersai kambarį, paspaudė ranką uošviui ir, grįžęs pas Marisą, įsitaisė greta ant sofelės dviem. Ją apkabinęs, paėmė aukštą taurę viskio su ledu ir šūktelėjo.

– Į jūsų abiejų! – Ir pridūrė. – Maksina liepė perspėti, kad vakarienė bus po dešimties minučių.

– Tikiuosi, kad jautiena nebus tokia išdžiūvusi, kaip anąsyk, – sudundėjo Danielis.

– Maksinos ruošta jautiena niekad nebūna sausa, – paprieštaravo Marisa, nesuvokdama, kaip galima aptarinėti kažkokį banalų troškinį, kai vos prieš porą akimirkų pokalbis sukosi apie vis painiau išrodančią savižudybę.

– Sausa ar ne, šiandien nusiaubsiu virtuvę, – kalbėjo Nojus. – Mirštu iš alkio.

„Žinoma, tie dalykai veikiausiai niekaip nesusiję..." – Marisa įsikibo į tėvo žodžius, iš visų jėgų stengdamasi jais įtikėti.

Jiedu ką tik kalbėjosi apie Nojų. Apie jos vyrą. Apie žmogų, kurį kažkada pamilo ir tebemylėjo lig šiol. Nojus. Vyras, su kuriuo kasnakt miegojo po ta pačia antklode. Vyras, su kuriuo troško susilaukti vaikų.

Nepertraukdamas pokalbio su Danieliu, Nojus suėmė ant šlaunies nutūpusią jos plaštaką ir meiliai spustelėjo. Nevalingas, raminamas dėmesį rodančio vyro gestas.

Vakarienė buvo puiki, o Maksinos skanėstai pranoko visų lūkesčius. Patiekus citrininius pyragaičius, Danielis jau žiovavo. Vos tik Maksina nurinko deserto lėkštes, jis atsiprašė:

– Judu niekur neskubėkit, pasiprašykit kavos, – kalbėjo kildamas nuo stalo, – o man jau metas. Rytoj teks anksti keltis – eisiu į Hauvardo laidotuves.

– Aš jau irgi atsisveikinsiu, tėti. Šiandien buvo ilga ir sunki diena.

Jiems einant per valgomąjį, Marisa porą žingsnių atsiliko ir sulaikė Nojų. Uždėjusi rankas ant jo švarko atlapų, pasistiebė ir švelniai pabučiavo į lūpas.

– Aš nebelauksiu tavęs – parvažiuosiu pati.

Nojus apkabino žmoną per juosmenį ir prisitraukė artyn:

– Kiek pamenu, tarėmės šįvakar ką nors bendrai nuveikti?

– Tarėmės, Nojau, bet norėjau tavęs paprašyti vienos paslaugos. Būk geras, pasilik čia dar truputį ir padėk tėčiui nueit iki lovos. Aš žinau, kad tai ne tavo rūpestis...

– Man visiškai nesunku.

– Jis labai niršta, kai kas nors primena jo negalią, o šįvakar šis klausimas jau kartą buvo iškilęs. Jei tau pavyktų išgalvoti kokią nors dingstį pakilti viršun drauge su juo, tada neatrodytų, kad specialiai siūlaisi jį palydėti. Būčiau be galo dėkinga.

– Bus padaryta, saulute. Tu pradėk, o aš improvizuosiu toliau.

Prie pat durų Marisa apsimetė prisiminusi, kad jai labai reikia iš savo kambario trečiajame aukšte pasiimti seną adresų knygutę:

– Eisiu paieškoti. Tiksliai neprisimenu, kur ją užkišau.

Nojus pasisiūlė knygutę parvežti ir paragino jo nelaukti, kol ieškos. Marisa nebuvo visiškai tikra, ar Danielis patikėjo šia mėgėjiška komedija, bet vis dėlto neprieštyniavo.

Atsisveikinant Danielis ją stipriai apkabino, tada atitraukė nuo savęs, kad matytų veidą, ir skvarbiai pažvelgė į akis, lyg mėgintų iššifruoti už jų zujančias mintis.

– Nekantraudamas lauksiu, kada daugiau papasakosi apie tą naująją knygą ir paslaptingą jos autorių.

Prisiminusi, kiek šįvakar beveik springdama pričiauškėjo apie Parkerį, Marisa vėl nuraudo.

– Tavo nuomonė man visada labai svarbi, tėti. Rytoj per kurjerį atsiųsiu naujus rankraščio puslapius. Paskui kurią nors dieną susitiksime ir viską aptarsime, gerai?

Danielis paspaudė jos ranką su tokiu rūpesčiu ir taip iškalbingai, kad Marisai vėl užsinorėjo susirangyti ant jo kelių, kaip darydavo vaikystėje, ieškodama paguodos ir tikrumo.

Bet, žinia, tai nebeįmanoma. Ji jau išaugo jo kelius, o ir jos paslaptys moteriškos, – su tėvu jomis nesidalysi.

Danielis žengtelėjo į šalį, ir Marisą apkabino Nojus.

– Danielis šįvakar atrodo truputį nesavam kailyje, – sušnibždėjo jai į ausį. – Įtaisęs jį lovon, pabandysiu įsisiūlyti į kompaniją stikleliui brendžio prieš miegą.

– Gerai, bet neužsibūk. Aš lauksiu.

Marisa tiesiai namo nevažiavo. Nė neketino. Palikdama tėvą kaip įkaitą Nojui sugaišinti, pajuto nedidelę kaltę, bet tik trumpam. Nieku

gyvu jų neapgaudinėtų, jei ne didžiulis noras atsikratyti ramybės neduodančių ir giliai įsišaknijusių abejonių.

Taksistas gavo nurodymą važiuoti į Čelsį miesto centre. Prie buto durų širdis ėmė tankiai daužytis, bet ne statūs laiptai čia buvo kalti. Ji nerimavo dėl to, ką atras viduje.

Atrakinusi duris raktu, kurį pasiliko po slapta surežisuotų sukaktuvių, prisiminė, kur ieškoti šviesos jungiklio, ir spragtelėjo jį. Išskyrus vos girdimą oro aušintuvo burzgesį, viduje buvo visiškai tylu. Ji pastebėjo, kad pagalvėlės ant sofos atrodė šviežiai išpurtytos.

Virtuvėje į akį krito sausut sausutėlė kriauklė – ji buvo be menkiausios dėmelės. Indų plovimo mašinoje nebuvo visiškai nieko, nė stiklinės. Šiukšlių krepšys po kriaukle irgi stovėjo tuščias – vidun įklotas polietileninis maišas atrodė lyg ką tik patiestas.

Namų šeimininkės darbas? Nojus neminėjo ką nors nusamdęs šiam butui prižiūrėti, bet tai nereiškė, kad tuo nepasirūpino.

Marisa pasuko skersai svetainės prie kambario, kuriame Nojus įsirengė darbo kabinetą. Sugriebusi durų rankeną stabtelėjo ir sukalbėjo maldelę, nors pati tiksliai nežinojo, ko melsti. Atidarė duris.

Vos permetusi kambarį žvilgsniu, atsišliejo į durų staktą. Kabinetas atrodė lygiai taip, kaip tą vakarą, kai ji iš čia išėjo. Niekas nė nepajudinta, prie nieko nė pirštu neprisiliesta. Šiukšlių dėžėje nepūpsojo jokie suglamžyti popieriai, ant stalo negulėjo žinynai su paženklintais puslapiais, ant kompiuterio monitoriaus nekabojo nė vienas priklijuotas raštelis, liniuotas bloknotas tysojo švarutėlis lyg ką tik nupirktas.

Ji puikiai žinojo, kaip atrodo rašytojo darbo vieta. Parkerio kampą tektų skausmingai čiustyti metų metus. Visur mėtėsi krūvos kava sulaistytų popiergalių, raudonų pieštukų atbukintomis grafito šerdelėmis, gulėjo sakinių nuotrupomis, lentelėmis bei keverzonėmis primarginti bloknotai, šalia – aplankai užsiraičiusiais ir išsisluoksniavusiais kampais, styrojo daugiaaukščiai bokštai žinynų, apibarstytų beformėmis sąvaržėlėmis, išniekintomis per valandų valandas kankinusias minties paieškas.

Bet pamėgink ką nors pajudinti ant Parkerio stalo, ir būsi kaip mat aplotas. Jis tiksliai žinojo, kur ko ieškoti, ir norėjo, kad būtent taip viskas ir liktų. Maikui buvo uždrausta ten rodytis su skuduru, tarytum amžinoji netvarka kažkaip talkintų kūrybai.

Nojaus darbo vieta atrodė tarsi nekaltas prasidėjimas. Atidžiau įsižiūrėjusi, Marisa pastebėjo klaviatūrą nuklojusį dulkių sluoksnį. Prie šių klavišų niekas niekada neprisilietė.

Širdis truputėlį aprimo. Užgesinusi šviesą ir verdama duris pajuto, kaip jos krūtinę užgulė akmuo. Kuo stropiausiai užrakino spyną, nors pati nesuvokė, kurių galų stengėsi. Už jų neliko ničnieko vertinga.

Paskendusi mintyse, apimta apatijos, Marisa išėjo laukan ir nulipo laipteliais. Ją persmelkė siaubas dėl neišvengiamo kivirčo su Nojumi. Parvažiavęs iš jos tėvo, be jokios abejonės, tikėsis rasti žmoną namie, nekantriai laukiančią meilės.

Ji tyčia pasėjo tokią viltį.

Išeidama paliko patiklios, minkštos kaip plastilinas, lengvai apmaunamos moters šleifą, nes kaip tik šitokia dar taip neseniai ji ir buvo.

Jis grįš namo įsitikinęs, kad ginčas dėl „WorldView" – jau seniai palaidota praeitis, kad jos nebekamuoja įtarimai dėl to mįslingojo susitikimo su Hauvardu Benkroftu ir kad aklai tiki jo tvirtinimu, neva vėl pradėjo rašyti.

Romi, švelnutė, sukalbama Marisa. Žąsis ta Marisa. Štai ką jis apie ją galvojo.

Bet, oi, kaip klydo!

Priėjusi šaligatvį, pastebėjo už pusės kvartalo iš taksi iššokantį keleivį. Ji nesitikėjo taip greitai pagauti taksi, tad nedvejodama iškėlė ranką ir mostelėjo vairuotojui.

Paėmęs užmokestį, taksistas iškart pririedėjo prie Marisos, bet per tą trumpą akimirką ji jau spėjo pamiršti, kur susiruošusi. Jos dėmesį prikaustė iš automobilio iššokęs vyriškis, kuris užšuoliavo rausvafasadžio namo prieangio laiptais ir įžengė laiptinėn taip tvirtai, tarsi ten ir gyventų.

Paliovus mojuoti ranka pamažu sviro žemyn. Parodžiusi vairuotojui, kad persigalvojo, skubiu žingsniu įveikė atstumą, skyrusį ją nuo kito daugiabučio.

Šis atrodė toks pat mielas, kaip ir namas, iš kurio ji ką tik išėjo. Prieangyje nebuvo nei durininko, nei kitokių saugumo priemonių, kurios kliudytų patekti vidun. Marisa apžiūrėjo pašto dėžutes. Visos buvo paženklintos pavardėmis, išskyrus vieną vienintelę. Arba tas butas negyvenamas... arba „A2" apartamentų nuomininkui paštas keliauja kitu adresu.

Ji vėl kopė laiptais. Prie durų su užrašu „A2" sustojo visiškai rami. Mandagiai pabeldusi, įbedė žvilgsnį tiesiai į durų akutę, žinodama, kad iš anapus ji bus stebima.

Duris atidarė Nadia Šuler. Ji vilkėjo intymiems susitikimams skirtu šilkiniu chalatėliu, panašu, paskubomis sujuostu dirželiu per liemenį einant atidaryti durų. Ji neatrodė išgąsdinta ar susigėdusi, greičiau spinduliavo savimi patenkinta piktdžiuga, kai, žengusi atatupsta, plačiai atlapojo duris.

Marisos žvilgsnis praslydo pro ją ir atsitrenkė į Nojų, išnirusį iš kažkokio kambario, tikriausiai virtuvės, su kokteilių taurėmis abiejose rankose. Iš viršutinės kostiumo dalies jis bevilkėjo tik marškinius ir liemenę – švarkas ir kaklaraištis jo jau nebekaustė.

Išvydęs ją, Nojus sustojo kaip įbestas.

– Marisa?

– Tikiuosi, nenusileisime iki absurdiškų farsų lygio, kaip filmuose su Ronaldu Reiganu? – įkišo trigrašį Nadia.

Marisa nekreipė į ją jokio dėmesio. Nadia buvo nulis. Marisai akį rėžė nebent netikęs Nojaus skonis. Visą panieką ji sutelkė vyrui, už kurio ištekėjo mažiau nei prieš dvejus metus:

– Nereikia nei atsiprašinėti, nei aiškintis, Nojau, jei ką nors panašaus planuoji. Esi paskutinis melagis ir svetimautojas. Dink iš mano akių. Nešdinkis iš mano gyvenimo. Nedelsiant. Liepsiu Maksinai sukrauti tavo daiktus, nes man pačiai ranka nekils prie jų dar kada nors prisiliesti. Galėsi susitarti su durininku, kada ateisi jų pasiimti. Aš daugiau nenoriu tavęs matyti, Nojau. Niekada gyvenime.

Apsisukusi ji pasileido laiptais žemyn, kirto vestibiulį, išpuolė laukan ir paradiniais laiptais šokte nušoko ant šaligatvio. Ji neverkė. Akyse ašarų nebuvo nė ženklo. Jokio pykčio, jokio liūdesio, jokio kartėlio. Net keista – ji jautėsi pametusi apynasrį, kupina vėjavaikos, ne kažką apleidusi, bet veikiau kažkur išskubėjusi.

Bet netoli jos tenueita.

Pribėgęs Nojus sučiupo už rankos ir šiurkščiai atgręžė į save. Žvelgdamas iš viršaus, nusišypsojo ledine, bauginančia šypsena.

– Ak, ta gudrioji Marisa...

– Paleisk! – Marisa pabandė ištrūkti, bet veltui. – Nojaus pirštai dar tvirčiau suspaudė rankas. – Sakau tau, palei...

– Užsičiaupk! – sušnyptšė Nojus ir taip papurtė, kad Marisa įsikando liežuvį ir iš skausmo riktelėjo. – Aš nekurčias, Marisa. Girdėjau kiekvieną tavo žodį. Drąsią kalbą išrėžei – ką tu, ką tu! Bet dabar *aš* paaiškinsiu *tau*, kaip viskas bus. Tu šokai pagal mano dūdelę, taip bus ir toliau. Tu man nenurodinėsi, kada išeiti iš tavo gyvenimo, ir nespygausi „lauk". Aš išeisiu kada panorėsiu ir kada bus gana, po velnių! Supratai? Nuoširdžiai tikiuosi, kad taip, Marisa, nes nuo to tau pačiai bus gerokai lengviau.

– Nojau, man skauda...

Jis nusikvatojo:

– Ak, tau skauda? Tu dar nežinai, ką reiškia žodis skauda, – sulig tais žodžiais jis sugniaužė jos ranką tvirčiau. Nors skausmo ašaros plūstelėjo į akis, ji nesutriko. – Aš tuo tarpu dulkinsiu Nadią. Dulkinsiu bet ką, kas papuls po ranka, ir man nusispjaut, ar tau tai patiks, ar ne. Tu liksi mano gera paklusni žmonytė, aišku? Antraip tavo ir visų tau brangių žmonių gyvenimą paversiu tikru pragaru, Marisa. Aš neskiedžiu, tu puikiai žinai, – nuožmiai sužioravęs akimis, Nojus pasilenkė dar arčiau ir sušnabždėjo. – Pažadu tau. Pamatysi.

Po šių žodžių jis taip netikėtai paleido ranką, kad Marisa neišsilaikiusi trenkėsi atatupsta į metalinę šiukšlių konteinerius juosiančią tvorelę ir skaudžiai užsigavo petį.

Eidamas nuo jos atgal į raudoną smiltakmenių namą, kur jų bendrame bute laukė Nadia, Nojus linksmai šūktelėjo:

– Nelauk manęs šiandien!

Marisa nulydėjo jį akimis ir dar ilgai spoksojo į apmirusias laiptinės duris, neįstengdama nė pasijudinti. Ji nebuvo išsigandusi, ji buvo apstulbusi. Prikepusi prie šaligatvio ji jautėsi tartum sapne. Nors ranka skaudžiai tvinksėjo, o burnoje jautė kraujo skonį, ji negalėjo patikėti tuo, kas ką tik įvyko. Nojus? Grasino? Grasino jai fizine jėga ir siuntė ledine ramybe apšarmojusius prakeiksmus, nuo kurių šiurpuliai raižė nugarą?

Staiga ją ėmė krėsti nesuvaldomas drebulys, o kraujas stingo nuo minties, kad gyvena su visiškai nepažįstamu žmogumi. Vyras, kurį manė puikiai pažįstanti, neegzistavo. Nojus tebuvo nepriekaištingai įvaldęs jo vaidmenį. Mėgdžiojo knygos personažą, nes žinojo, kuriam veikėjui ji neabejinga. Jis taip tobulai beždžioniavo, kad nė sykio neišklydo iš literatūrinio paveikslo ribų. Nė per sprindį. Iki pat šio vakaro.

Marisą it žaibas pervėrė įžvalga, jog tik dabar, po tiek laiko, ji pirmą kartą pamatė tikrąjį Nojų Rydą.

„Pavydas" 15 skyrius
Ky Vestas, Florida, 1987 m.

– Rorkai?

Stengdamasis praplėšti miego surakintas akis, Rorkas stengėsi telefono ragelį priglausti arčiau ausies:

– Taip?

– Tu miegi?

Pusė penkių ryto. Į lovą pavyko įkristi šiek tiek po trečios. Naktinis klubas, kuriame jiedu su Todu dirbo, užsidaro tik po antros. Jis privalėjo užrakinti visus kasos aparatus, o tai neįmanoma, kol neišeina paskutinis lankytojas. Kiaurą dieną rašęs, o paskui atplušėjęs aštuonias valandas klube, jis ne šiaip miegojo – jis buvo paniręs į komą.

– Kas skambina?

– Marija Katerina. Man labai gaila, kad trukdau.

Rorkas nukėlė kojas nuo lovos ir basa pėda užkliudė tuščią skardinę nuo gėrimo. Ta garsiai nudardėjo betoninėmis grindimis Todo lovos link. Šis piktai suurzgė į pagalvę.

– Kas atsitiko? – sušnabždėjo Rorkas į ragelį.

– Gal gali ateiti?

– Ee... Dabar?

Striptizo salę nuo naktinio klubo, kuriame Rorkas dirbo už baro, o Todas rūpinosi svečių automobiliais, skyrė vos keli pa-

statai. Kartais per pertraukėles jiedu ištaikydavo progą užmest akį į savo kaimynių pasirodymus. Jam su Todu pavyko gana artimai susipažinti su merginomis, tad įėjimas į salę nieko nekainuodavo. Budintis tvarkdarys juos įleisdavo pro užpakalines duris ir pasirodymus jiedu stebėdavo už kulisų. Kartais ten traukdavo drauge, kartais po vieną, nors retai kada galėdavo išbūti ilgiau kaip penkiolika ar dvidešimt minučių, bet ir tiek pakakdavo kasdienybės katorgai nuskaidrinti.

Pajamos vertė mažinti pasimatymų skaičių. Laimė, erotiškųjų šokėjų trejetas elgėsi „kaimyniškai", todėl pažintis nesibaigė vien tik nemokamu akių paganymu iš už scenos portjeros.

Kartą Rorkas pasisiūlė nuvaryti Žvaigždūnės automobilį į autoservisą techninei apžiūrai ir tepalui pakeisti. Mechaniko triūsas ir pasikrapštymas buvo niekis palyginti su tuo, ką Žvaigždūnė po to išdarinėjo su Rorko varikliuku. Jai karštai dėkojant, amortizatorių apkrova prilygo gerai dešimčiai tūkstančių nuvažiuotų kilometrų.

Vis dėlto šiame skambutyje nebuvo nė ženklo gundymo, o ir pati Marija Katerina, didžiam Rorko nusivylimui, niekad nerodė jokių romantiškesnio dėmesio ženklų. Su juo ji elgėsi seseriškai, tuo tarpu su Todu begėdiškai flirtavo ir porąkart leido pernakvoti.

– Būk geras, Rorkai, labai prašau. Esu čia visiškai viena ir... noriu tavęs kai ko paprašyti.

Rorko širdis viltingai suspurdo:

– Aišku. Tuoj būsiu.

– Tik nesakyk nieko Todui, gerai?

Pastaroji frazė entuziazmą kiek aptemdė, nes jam magėjo pabaksnoti Todo savimeilę ir pasigirti, jog viena iš etatinių jo draugužių vidury nakties skambino ne jam, ne Todui, bet Rorkui. Su moterimis Todas elgėsi kaip velnio neštas ir pamestas bybdrožys.

Greitai įšokęs į šortus, užsitempęs marškinėlius ir įsispyręs į sandalus, išsliūkino nežadindamas Todo. Lauke peršoko pradvisusį griovį ir nupėdino jau gerai pramintu takeliu į namą, kuriame gyveno merginos. Laiptus įveikęs šuoliais per dvi pakopas, prie durų nutūpė kiek uždusęs. Marija Katerina atidarė jam nespėjus pabelsti.

– Žiūrėjau pro langą, kada ateisi.

Rorkas užėjo vidun, stengdamasis neišsiduoti, kaip jį nuvylė jos išvaizda.

Ji nė iš tolo neatrodė panaši į stulbinančią divą, sluoksnis po sluoksnio plėšiančią vienuolės abitą, kad apakintų prožektorius savo spinduliuojančia nuogybe. Netgi nebuvo panaši į aliejumi išsiblizginusią išskėstakoję saulės mylėtoją nuo stogo.

Ant veido nebuvo nė ženklo sceninio makiažo. Akys ir nosis atrodė paraudusios nuo ašarų. Ilgi garbanoti plaukai karojo ant nugaros, susegti į sušiauštą uodegą. O užvis labiausiai nuvylė nekvepiantis gundymu apdaras. Ji vilkėjo akies netraukiančiais plačiais „Dolphins" komandos marškinėliais ir buvo apsimovusi nukarusiais languoto audinio šortais.

– Tikriausiai pažadinau?

– Aš rašiau, – melavo Rorkas.

– Bet šviesa nedegė.

– Kūriau mintyse.

– Aha... – nervingai lamdė į kumštį suspaustą marškinėlių skverną, – man labai nepatogu tavęs prašyti, Rorkai, bet...

– Kas atsitiko?

– Šįvakar persileidau.

Netekęs žado, Rorkas plačiai ir asiliškai išsižiojo.

– Kalbu apie kūdikį, – tęsė ji ir mostelėjo ranka. – Na, atvirai kalbant, tai dar nebuvo kūdikis, o tik... Pats įsivaizduoji. Šiaip ar taip, man labai reikėtų kelių dalykų. Prastai jaučiuosi. Pamaniau, gal galėtum subėgioti į visą parą dirbančią parduotuvę?

Nurijęs kažką panašaus į kėglių rutulį, Rorkas nevalingai apsilaižė lūpas.

– Taip, žinoma. Mielai.

– Būsiu labai dėkinga.

– Baik tu... Klausyk, bet ar tau viskas gerai? Gal reikėtų gydytojo? Nori, nuvešiu tave į ligoninę? Žinai, ten tave apžiūrėtų.

– Ne, dėkui, viskas bus gerai. – Giliai, bet netvirtai įkvėpusi pridūrė. – Nebe pirmas kartas.

Rorkas persibraukė delnu lūpas ir smakrą:

– Tikiuosi, nedarei jokių nesąmonių, ką? Ta prasme, tu nenorėjai, kad taip atsitiktų? Žinai, kaip būna...

Ji papurtė galvą ir vos šyptelėjo:

– Ne, nieko tokio, Rorkai. Tiesiog ėmė ir atsitiko. Matyt, taip lemta. Pirmą kartą važiavau į ligoninę nusiurbti, bet šįkart pats iškrito. Jau darbe blogai pasijutau. Žinai, sąrėmiai...

Rorkas užjausdamas linktelėjo, nors apie tai nutuokė ne daugiau nei apie sūrių fermentavimą. Nors, kas žino, gal sūrius išmanė geriau.

– Šįvakar mane ir kelias kitas kvietė į privačią vakaronę, bet iš anksto kvepėjo ilgu naktinėjimu, tai aš išsimeldžiau namo ir kritau į lovą. Atsibudau gal prieš valandą visa... jovale, – ji kilstelėjo pečius. – Vaiko nebėr.

Rorkas pastebėjo akyse sužvilgusias ašaras, bet ji greit nusigręžė ir paėmė raštelį bei kelis perlenktus banknotus.

– Viską smulkiai surašiau: ir gamintojų pavadinimus, ir dydžius. Pamaniau, kad pats nesusigaudytum.

– Teisybė, – Rorkas pamėgino kalbėti optimistiškai, bet vidur žodžio beviltiškai suklupo.

– Tiek turėtų pakakti.

Rorkas paėmė sąrašą ir pinigus.

– Gal dar ko nors reikia?

– Atrodo, nieko nepamiršau. Neužrakinsiu durų, tad grįžęs gali eiti tiesiai į vidų, – jis pasisuko eiti, bet ji paėmė už rankos ir pristabdžiusi privertė atsisukti. – Ačiū tau, Rorkai.

Jis patapšnojo jos plaštaką:

– Eik, prigulk. Pasistengsiu kuo greičiau apsisukti.

Grįžęs rado ją išsitiesusią ant sofos, viena ranka prisidengusią akis, kita susiėmusią už pilvo. Jam įtipenant ant pirštų galų, nuleido ranką nuo kaktos ir silpnutėliai nusišypsojo:

– Viską radai?

– Atrodo.

– Užteko pinigų?

– Nesuk galvos. Kodėl neguli lovoje?

– Sakiau, ten dabar – jovalas.

Nedidelio koridoriuko gale vieno kambario durys buvo atlapos. Rorkas pastatė maišelį su pirkiniais ant grindų šalia sofos.

– Čia daiktai, kurių prašei, – taręs patraukė miegamojo link.

– Rorkai, nereikia... – bejėgiškai protestavo, mėgindama atsisėsti.

– Žiūrėk savęs, Marija Katerina. Aš tuo pasirūpinsiu.

Pasirūpino, bet malonumas buvo menkas.

Vaizdas jį pribloškė. Jam iš pat pradžių galvoje kirbėjo mintis, kad tas „jovalas" yra likučiai gyvybės, kuri užsimezgė lygiai taip, kaip ir visos kitos. Dėl niekam nežinomų priežasčių šioji nutarė susinaikinti, ar, liaudiškai tariant, palįsti po velėna, spjauti į viską. Sakoma, kad persileidimai – tai slapčia atsiųstas išganymas, natūralus gimdos apsivalymas nuo ydingos užuomazgos. Bala jo nematė, tiesiog tapti tokio įvykio liudininku buvo velnioniškai sunku.

Be to, išaiškėjo, kad nėštumas jau buvo nemažas, nes kūno liekanų mėtėsi daugiau, nei Rorkas tikėjosi. Kaip įmanydamas atsargiau nuvilko patalynę ir drauge su čiužinio užklotu sugrūdo į polietileninį maišą, kurį pavyko surasti virtuvės sandėliuke. Tvirtai užrišęs, išmetė viską į šiukšlių konteinerį už namo.

Grįždamas atgal laiptinėje išgirdo, kaip duše teka vanduo. Koridoriaus spintoje surado švarią patalynę ir paklojo lovą. Kaip tik baigė lyginti paklodę, kai miegamajame pasirodė ji, apsivilkusi naujais teniso marškinėliais ir apsimovusi kišeniuotais šortais.

Plačiu rankos mostu Rorkas paragino lipti lovon:

– Gulkis, – ji išsitiesė atsidusdama su palengvėjimu. – Kaip tu?

– Viskas gerai.

– Ar išgėrei „Tylenolio"?

– Bent tris. Blogiau nebus.

– Gal arbatos?

– Gana, nesivargink.

– Vadinasi, arbatos?

Ji žvilgtelėjo jam į akis:

– Tu rimtai padarytum man arbatos?

– Ar yra šiuose namuose arbatinukas?

– Abejoju.

– O mikrobangų krosnelė?

– Žinoma.

Po penkių minučių Rorkas grįžo pas ją nešinas puodeliu garuojančios arbatos, keliais paketėliais dirbtinio saldiklio ir šaukšteliu.

– Nežinau, ar geri su cukrumi, ar be.

– Įberk du.

Maišydamas arbatą Rorkas žvilgtelėjo į televizorių. Garsas buvo išjungtas, bet ji vis vien žiūrėjo į mirgantį ekraną.

– Dievinu šį filmą, – paaiškino. – Nusipirkau vaizdajuostę su įrašu ir peržiūrėjau jau gal tūkstantį kartų. Odri Hepbern su Keriu Grantu.

– Nemirtingas duetas. Atsargiai, karšta, – perspėjo įduodamas jai į rankas puodelį.

Ji pasislinko, padarydama jam vietos ant lovos krašto, Rorkas prisėdo ir atsišliejo į sieną:

– Apie ką šis filmas?

– Ji – nepakartojamo grožio moteris ir pakliūva į bėdą. Jis taip pat gražus, ir atskuba jai į pagalbą. Ji išsigandusi, jis mandagus ir mielas. Galų gale abudu pamilsta vienas kitą.

Visiškoje tyloje jiedu žiūrėjo filmą iki pat galo, tada ji išjungė televizorių, o jis paėmė tuščią puodelį.

– Ačiū tau, Rorkai, tikrai palengvėjo. Man dar niekas nevirė arbatos.

– Man mama visada virdavo arbatą, kai sirgdavau.

– Tavo mama tikriausiai buvo gera?

– Labai. Man be galo pasisekė.

– Tai jau tikrai... Manoji išspyrė mane lauk, kai man sukako penkiolika.

– Nejaugi?

– Pričiupo savo diedą mojuojant man prieš veidą pimpalu.

– Kodėl išmetė tave, o ne jį?

Ji nusijuokė tarsi tai būtų pokštas, nors Rorkas nė nebandė jos prajuokinti.

– Tu labai geras, Rorkai, – jam nepatikliai nusivaipius, pridūrė. – Aš visai rimtai – tai ne komplimentas.

– Ačiū, nors, tiesą sakant, mieliau atrodyčiau veržlus ir pavojingas.

Šypsena jos veide užgeso. Iš akių pradingo kibirkštis, atrodė, kad jos žvilgsnis skendo gilyn, kur tūnojo jos liūdesio priežastis.

– O ne, toks yra Todas.

Nežinodamas ką į tai atsakyti, Rorkas sumojo, kad geriausia bus patylėti. Tada, stuktelėjęs kojomis, tarsi sukirsdamas pentinais, ėmė stotis nuo lovos.

– Na, man jau...

– Rorkai, palauk. Tu buvai toks mielas. Rimtai, be žodžių... Nekenčiu bobų, kurios inkščia ir verkšlena, bet šiąnakt labai nenoriu likti viena. Būk geras, neik. Bent kol užsnūsiu...

– Galiu pasilikti.

– Atsigulk šalia.

Suglumęs Rorkas nerangiai išsitiesė ant lovos. Ji susirangė pašonėn ir padėjo galvą jam ant peties. Rorkas apkabino ją viena ranka.

– Tau vertėtų rytoj pasirodyti gydytojui, – pasiūlė.

– Kurgi ne... Kad man padarytų pagranduką? Cha cha...

Negali nepritart. Rorkas tik miglotai nutuokė, apie kokią procedūrą kalbama, bet verčiau tos blausos nesklaidyti.

– Nevartoji jokių kontraceptikų?

– Ne, man nuo tų tablečių priauga taukų, – paaiškino. – O jis pamiršo atsinešti prezervatyvą. Bent jau taip sakė. Be reikalo nusileidau.

– Tai jau tikrai. Nors nėštumas nėra didžiausia blogybė.

– Taip, bet jis laikosi švaros ir saugosi, kad neužsikrėstų visokiais dalykais.

– Vadinasi, tai nebuvo atsitiktinis tipelis? Judu artimai pažįstami?

– Rorkai, būk geras, neklausinėk.

– Sutarta.

– Pakalbėkime apie ką kita.

Bet šneka nesimezgė. Kurį laiką vyravo visiška tyla, jiedu gulėjo nė nekrustelėdami, tik Rorkas pirštais žaidė ant pagalvės pasklidusiais drėgnais jos plaukais.

– Aš iš tikrųjų nesu Marija Katerina, – tylutėliai prisipažino ji.

– Ne?

– Mano vardas – Šeila.

– Gražus vardas.

– Marija Katerina pasivadinau tik vienuolės spektakliui.

– Taip ir maniau.

– Žinojau, kad tau nereikės aiškinti. Tu protingas. Aš mečiau mokyklą nebaigus dešimtos klasės, kai mane išvijo iš namų. Likau trenkta.

– Tikrai ne.

– Žinau, ką sakau. Bet vis tiek ketinu sukurti naują numerį, kai žiūrovams vienuolė atsibos. Tada ir vardą naują sugalvosiu. Jau turiu visokių minčių. Tau įdomu?

– Labai.

– Galvoju apie undinę. Pasidaryčiau iš žvilgančios medžiagos uodegą, užsidėčiau besiplaikstantį peruką iki pat šiknos. O gal net iki kelių.

– Atrodysi pritrenkiamai. Gali pasivadinti Lorelija.

– Lorelija?

– Kaip sirena, tokia mitologinė būtybė, – Šeila žvelgė į jį nepatikliai. – Ji turėjo nuostabų balsą, – aiškino Rorkas, – viliodavo jūreivius artyn uolų, o jų laivai ten suduždavo ir nuskęsdavo.

– Rimtai? Pabandysiu prisiminti.

– Galiu tau kur nors užrašyti, kad nepamirštum.

Pasirėmusi ant alkūnės ji įsistebeilijo į jį neslėpdama susižavėjimo:

– Matai? Aš gi sakiau, kad tu labai galvotas.

Jis nusikvatojo, ji irgi, po to kurį laiką abudu kuo rimčiausiai žiūrėjo vienas į kitą, kol galop ji prabilo:

– Pažaisk su jais, jeigu nori.

Rorko akys akimirksniu peršoko ant jos krūtinės. Šeila pakėlė marškinėlius ir atidengė krūtis. Jo išsvajotas geismų objektas, kuriuo tiek laiko žavėjosi iš tolo, dabar tebuvo vos už poros sprindžių, atsivėrė prieš pat jo akis. Pakako ištiesti rankas, pasipustyti lūpas – ir imk. Tai buvo jos dovana.

Bet Rorkas ištiesė ranką ir patraukė marškinėlius žemyn.

– Nenori? – nesuprato ji. – Pamaustyt šiandien nelabai galiu, bet galėčiau nusiurbti.

– Tikrai nebūtina.

– Jei galvoji, kad esi vienintelis, kuriam pasiūliau, tai labai klysti, – ji įkišo ranką jam po kelnėmis ir sugriebė varpą. – Man jau seniai įdomu, ką gero turi. Žvaigždūnė yra nepataisoma melagė, bet matau, šįsyk sakė tiesą, – Šeila tvirčiau suspaudė kumštį, o Rorkui užėmė kvapą.

Akimirksniu ėmė plūsti kraujas, pripildydamas jos delną, spausdamas kiekvieną sugniaužtą pirštą.

Bet Rorkas patraukė jos ranką:

– Nenoriu naudotis padėtimi.

– Koks gi skirtumas?

– Po to gailėčiausi.

– Jėzau, dauguma bernų sutiktų šūde išsimurgdyt už tokią progą. Tu gal juokauji?

– Tikrai nejuokauju. Rytoj save už tai prakeikčiau.

– O duše drožinėtis, kai deginamės ant stogo, galima? – matydama, kaip Rorkas nustėro, Šeila sukikeno. – Nemanyk, kad mes – kokios žąsys, Rorkai. Kitaip kurių galų tiek kartų lįstumėt į dušą? Ir amžinai tuo metu, kai mes išeinam degintis? – šypsodamasi ji vėl atsigulė ir prisiglaudė prie šono. – Nors šiąnakt iš manęs tikrai menkas malonumas. Garbės žodis, jaučiuosi kaip pervažiuota.

– Miegok, Šeila. Atsibudus viskas atrodys kaip blogas sapnas.

– Tu toks mielas.

– Tu – irgi.

Jis glostė jai nugarą, draikė plaukus ir tebelaikė apkabinęs net kai užsnūdo. Rytą grįžęs namo rado Todą jau pakirdusį. Jis sėdėjo ir kapojo klaviatūrą.

– Kur buvai?

– Vaikštinėjau paplūdimiu.

Todas įtariai prisimerkė ir išsiviepė.

– Vienas, – pridūrė Rorkas.

– Kas ji tokia?

– Sakau, kad vienas, – laikėsi savo Rorkas.

– Aha, – Todas vėl užgulė klaviatūrą, pridurdamas vienintelį sakinį. – Kava gatava, bet pieno likučius jau pribaigiau.

DVIDEŠIMTAS SKYRIUS

Nojus nutarė duoti Marisai vieną savaitę išsivadėti.

Jo galva, savo vyrą svetimaujant pričiupusi moteris nusipelno septynių dienų žaizdoms išsilaižyti. Per tiek laiko tikrai įmanoma numalšinti savimeilę. Jei jau Būties knygoje sakoma, kad Dievas per septynias dienas sukūrė pasaulį, tai kodėl gi žmona per tiek laiko nepajėgtų susitaikyti su išdavyste?

Jis sekė, kad toks biblinis skaičiavimas neprasilenktų su Moriso Blumo nustatytu galutiniu terminu. Kitą kartą susitikus, būtina jį patikinti, jog viskas vyksta sklandžiai pagal grafiką. Bet prieš tai būtų labai pravartu apkuopti santykius su Marisa.

Blumą domina tik jo priklausymas Materlių giminei. Susipriešinimas su Marisa ir Danieliu pakištų koją sandėriui su „WorldView". Net menkiausias kivirčas galėtų Blumą atbaidyti. Iki to svarbaus susitikimo būtina su Marisa susitaikyti.

Jei per artimiausią savaitę Marisa neišties rankos, pats ketino priklaupti ant kelio ir melsti jos atleidimo. Žinoma, jis verčiau paspringtų nei atgailautų, bet dėl tokio laimikio kelias minutes ašarojimo galima kaip nors nuryti. Tuo tarpu jis pagyvens „Plaza" liukso apartamente. Tegu pabūna viena, tegu pasitroškina savo sultyse ir... tegu gerai apgalvoja pasekmes, kurios gresia išbraukus jį iš savo gyvenimo.

„Gyvas pragaras tavęs laukia, Marisa, saule mano", – Nojus vylėsi, kad pastarąją mintį jai išsakė pakankamai įtaigiai.

Deja, jau kitą rytą po šleikščiųjų nemalonumų prie Nadios buto teko susitikti su Marisa akis į akį. Neatvykti į Hauvardo Benkrofto laidotuves tiesiog nebuvo kaip. Atvažiavęs rado Danielį, stoviniuojantį ant sinagogos laiptų, ir iškart suprato, kad uošvis apie vakarykščius įvykius ničnieko nenutuokia. Danielis jį pasveikino tarsi nieko nemalonaus nebūtų atsitikę.

Jiedviem liūdnai spaudžiant vienas kitam ranką, Danielis pasiteiravo, kur Marisa.

– Neabejoju, kad jau pakeliui. Man teko išsprukti iš namų anksčiau, kad spėčiau užšokti į darbą.

Senolis nugurgė melagystę lyg niekur nieko ir neprieštaravo, kad Nojus palydėtų jį vidun, nes lauke ėmė dulksnoti.

Marisa atvyko keliomis minutėmis vėliau. Kukli juoda suknelė paryškino išblyškusį, nuovargio išvagotą veidą. Juoda spalva jai niekada pernelyg nederėjo. Nojui ji irgi nepatikdavo apsitaisiusi juodai. Marisa pastebėjo jį sinagogos prieangyje, drauge su Danieliu.

Akimirką susvyravusi, Marisa patraukė per žmonių būrį jų link. Tokiomis aplinkybėmis ji skandalų nekels. Jis tai puikiai žinojo, lygiai kaip neabejojo, jog Marisa nepasakos Danieliui apie jo nesantuokinius ryšius su Nadia. Negana geležinio orumo, Marisa buvo dar ir iki koktumo nuspėjama.

Ji švelniai apkabino Danielį:

– Kaip laikaisi, tėti?

– Baisiai liūdna. Tai didelė netektis mums visiems, ypač Hauvardo šeimai. Eime vidun?

Visi išsirikiavo vorele priešais bimą. Marisa pasirūpino, kad, atėjus prie suolo, Danielis atsisėstų tarp jų. Ji atrodė kaip tikra etiketo žinovė, bet Nojus neabejojo, kad vien jo buvimas šalia verčia ją griežti dantimis. Įsivaizduodamas, kokį ištvermės išmėginimą jai užtaisė, vos įstengė nuslėpti pasitenkinimą.

Po pamaldų paguodusi tėvą, Nojaus džiaugsmui, sugalvojo dingstį, susistabdė taksi ir pati viena išvažiavo kažkur į Manhatano centrą. Tądien Nojus jos nebesutiko.

Jis jos nė nemėgino vaikytis, ir taip prabėgo dar kelios dienos. Per susirinkimus darbe ji apsimesdavo, kad viskas po senovei. Jie

niekuomet darbe nerodydavo jausmų, nebent kartkartėmis už uždarų durų jo arba jos kabinete. Kolegų akivaizdoje abu visą dėmesį sutelkdavo darbo reikalams. Taigi „Matherly Press" leidykloje niekam nekrito į akis, kad tarp jų atsivėrė plyšys.

Ištaikydamas progą, kai jos nėra namie, Nojus ateidavo pasiimti drabužių pamainos. Jo nė kiek nestebino, kad daiktai tebebuvo įprastose vietose. Marisa nepasikvietė Maksinos, kad sukrautų jo daiktus. Ištikimai tėvo namų šeimininkei ji niekada nepatikėtų šeimyninės paslapties. Baisioji žinia iškart pasiektų Danielį, o Marisa nenorėjo jo jaudinti. Ji, žinoma, padarys viską, kad jų šeimyninės bėdos ir grėsmingos žinios iš leidyklos jo nepasiektų.

Savo ruožtu nieko neįtariantis Danielis toliau kalbėjosi su Nojumi telefonu, o Nojus kaip paprastai vakarais po darbo užsukdavo į svečius aptarti dienos įvykių. Jo santykiai su uošviu liko tvirti kaip uola. Marisa kentėjo patyliukais viena ir tik save pačią galėjo dėl to kaltinti. Visų pirma jai nederėjo išdidžiai mesti Nojui pirštinės. Prieš apsijuokiant su visokiais ultimatumais, vertėjo devynis kartus pamatuoti ir tik dešimtą pjauti.

Nojus gardžiavosi fantazijomis apie nerimastingais žingsniais pirmyn atgal po kambarį siuvančią Marisą, apgailestaujančią dėl karštakošiško išpuolio ir neturinčią nė gyvos dvasios, kam galėtų pasiguosti. Kaskart, pagalvojęs apie vienišon kančion įsimurkdžiusią žmoną, nušvisdavo šypsena.

Bet jau po kelių dienų Nojui tokia padėtis pabodo. Norėjosi pačiam ateiti pas Marisą ir padaryti šiai kvailystei galą. Vis dėlto, prieš imdamasis kokių nors žygių, jis kietasprandiškai užsibrėžė palikti Marisą šusti visas septynias dienas.

Antraip ji ašaros, plūsis ir maldaus paaiškinti, kaip jis galėjo ją šitaip įskaudinti. Ją, kuri jam ničnieko nepadarė. Tegu iškunkuliuoja be liudininkų. Nuleidusi garą, pati viską atleis. Jis buvo tikras.

Jam padės ir seniokas. Užsimerkęs galėjai kliautis, kad Marisa saugos Danielį nuo bet kokio nerimo. Negana to, ji atleis, nes moterys mėgsta atleisti, kad paskui galėtų užnuodyti visą likusį gyvenimą. Jam, žinoma, tokia kankynė negrėsė, bet labai tikėtina, kad Marisa

panašią mintį audė. Sandėrio su „WorldView“ išvakarėse jis neketino jos lepinti jokia informacija. Tam skirtas laikas ateis vėliau.

Tuo tarpu laikinas išsiskyrimas teikė savų privalumų. Kadangi Marisa su juo nesišnekėjo, ausies nevargino jos nuolatinis zirzimas.

Nadia buvo kitas kraštutinumas. Ji nuolatos kurstė jį išsiskirti. Jos atkaklumas jau kurį laiką vargino, o tarp jų įsimetusi įtampa – likimo ironija – kulminaciją pasiekė kaip tik tą dieną, kai Nojus jau ketino atnaujinti santykius su Marisa.

Jie susitiko papietauti nepadoriai brangiame aukštutinio Manhatano restorane. Ta pačia proga Nadia ketino paimti interviu skilčiai „Knygos šnekutės“ iš vieno „Matherly Press“ globojamų autorių, kurio knygos parduodamos milžiniškais tiražais. Belaukdami atvykstančio rašytojo, jiedu užsisakė po aperityvą.

Kitiems restorano svečiams, kurių būryje buvo daug leidybos atstovų, iš šono tikriausiai atrodė, kad jiedu maloniai aptarinėja rinkos naujoves arba knygų pasaulį sukrėtusį mokslinės fantastikos romaną, užkariavusį pirmąsias vietas visuose įmanomuose bestselerių sąrašuose. Iš tikrųjų jie ginčijosi dėl bendros ateities.

– Ji jau žino apie mūsų santykius, tai kurių galų reikia laukti? Paduok skyryboms, ir bus baigta.

– Negaliu apleisti tos šeimos, kol nesustingo cementas ant sutarties su „WorldView“, – prieštaravo Nojus.

– Kodėl reikia painioti du skirtingus dalykus?

– Nesuprantu, Nadia, kaip tau gali šauti į galvą toks idiotiškas klausimas.

Pastaba akimirksniu sustingdė šypsnį Nadios veide. Jei ne ši vieta, ji tuojau pat pykčio protrūkiu pralenktų Vezuvijų. Bet dabar tik lėtai siurbtelėjo iš martinio taurės, ranka palygino ant kelių patiestą servetėlę ir pasitaisė trijų eilių perlų vėrinį ant kaklo, kurį, kaip akies krašteliu pastebėjo Nojus, užliejo pykčio raudonis.

– Būk atsargus, Nojau, – ramiai tarstelėjo Nadia, – Nenorėk, kad supykčiau.

Nojus irgi išsaugojo ledinį šypsnį, bet balse nuskambėjo atšiaurios gaidelės:

– Grasini man?

– Ką jau ką, bet grasinimą toks beširdis šunsnukis kaip tu pajaus iš už mylios.

– Ar ne todėl, kad aš toks beširdis šunsnukis, tu man neabejinga?

Pastebėjusi, kad jau atvyko lauktasis rašytojas, kuris, lydimas metrdotelio, artinosi prie jų stalo, Nadia pasveikino jį akinama šypsena, o Nojui spėjo sušnypšti:

– Savo paties labui pasistenk nepamiršti, kad beširdiškumo tave labai sėkmingai galiu pamokyti aš.

Po nuobodžių ir varginančių pietų Nojus ją išlydėjo iš restorano. Prie šaligatvio laukė automobilis su vairuotoju, bet Nadia mandagiai atsisakė siūlymo pavėžėti iki jos biuro.

Iš pažiūros oficialiai kaip verslininkas verslininkei spausdamas ranką, Nojus prabilo balsu, kurį praskiedė šiltesnėmis gaidelėmis, žinodamas, kad joms Nadia neliks abejinga:

– Jei ir vilkinu skyrybas, tai tik nenorėdamas padaryti klaidos, kuri mudviem kainuotų sandėrį. Dėl tokio tikslo galima šį tą paaukoti. Negaliu šiuo metu išardyti santuokos su Marisa. Apie tai negali būti nė kalbos. Juk pati supranti, ar ne?

Nadios veide pasirodė šypsnys su ganėtina atgailos doze:

– Žinoma, suprantu. Tiesiog nekantrauju, kada galėsim būti kartu.

– Aš nė kiek ne mažiau, – atsakė jis ir žengtelėjęs puszingsnį pridūrė. – Atvirai kalbant, dabar pat norėčiau sulįsti į tave visu ilgiu.

Nadia užsimerkė ir šiek tiek pasviro jo link, bet greit apsidairė, ar niekas nemato ir negirdi:

– Begėdi... Per tave šlaunys apvarvės.

– Tuomet kažin ką atiduočiau, kad jau būtų šešios.

Paskubomis spustelėjęs jai ranką, Nojus klestėjo į laukusio automobilio užpakalinę sėdynę ir patyliukais nusikvatojo. Norint patenkinti Nadią, pakanka jos tarpkojy palaikyti reikiamą įtampą. Ten glūdi savo vertės pajutimas. Jei ten švies saulė, Nadia irgi spindės.

Nadios priekabės erzino Nojų, bet sykiu šiandienis kivirčas ir stimuliavo, suteikė energijos neišvengiamam susirėmimui su Marisa. „Sakykime, kad tai buvo repeticija“, – pamanė sau žengdamas iš lifto ir verdamas stiklines duris į „Matherly Press“ administracijos skyrių.

Jis tiesiu taikymu patraukė į Marisos kabinetą, bet jos nerado. Eidamas iš jo, kaktomuša susidūrė su Marisos sekretore.

– Kuo galėčiau padėti, pone Rydai?

– Ieškau Marisos.

Kelissyk akinių lęšių padidintos akys žvelgė į jį kiek pašaipiai:

– Šiandien ji nepasirodys, pone Rydai. Pamenate? Ji vėl važiuoja į Džordžiją.

Į Džordžiją?! Kada? Tai velnias! – šitoks posūkis nė kiek nesiderino su jo scenarijumi.

Čia pat jam teko pasitelkti visus savo vaidybinius sugebėjimus, kad neišsiduotų, jog visiškai nenutuokia apie žmonos planus:

– Taip, taip, aš žinau, kad ji šiandien išvažiuoja, bet ketino pakeliui į oro uostą trumpam stabtelėti čia.

– Nejaugi? Man ji nieko neminėjo.

– Aha... Na, tikriausiai persigalvojo, – Nojus prisivertė nusišypsoti, tikėdamasis, kad toji grimasa iš išorės atrodė geriau nei iš vidaus. – Pabandysiu pasiskambinti jai į mobilųjį.

Net po gero tuzino mėginimų nepavyko prasibrauti toliau negu į Marisos balso pašto dėžutę. Buvo matyti, kad ji tiesiog nenori bendrauti. Nojus keikė ją iki pat darbo dienos pabaigos. Jei ji dabar netikėtai pasipainiotų jam po ranka, mielai ją pasmaugtų.

Visas šis išduotos ir sprunkančios žmonos spektaklis vyko pačiu netinkamiausiu metu. Nejau jai nebuvo pakankamai aiškiai pasakyta, kad nesišakotų ir darytų kaip liepiama, net jeigu turėtų kristi aukštielninka ir vaidinti lavoną? Šitoks maivymasis gali pražudyti visą sumanymą.

Nors, kita vertus, gali sau prasmegt skradžiai.

Jis turi Hauvardo Benkrofto parengtą dokumentą. Jis nebuvo linkęs pasinaudoti tuo įgaliojimu, nebent nebeliktų kitos išeities. Teisiniu požiūriu tas popiergalis gali pridaryti nesklandumų, o bū-

tent teisinių nesklandumų jam mažiausiai norėjosi. Vis dėlto šis dokumentas tebeguli jo banko seife. Tai jo draudimo polisas ir kraštutinė priemonė tam atvejui, jei prispirtų būtinybė.

Atgavęs pasitikėjimą ir vėl pasijutęs nenugalimas, Nojus atvyko pas Nadią truputį po šeštos. Čia tikėjosi išmaukti taurelę ko nors šalto, palįsti po lediniu dušu ir visa tai pasaldinti agresyvia mankšta lovoje.

Švilpaudamas Nojus užlėkė laiptais aukštyn, bet atrakinus buto duris melodija nutrūko kaip styga.

Iš miegamojo išlindo raumeningas jaunuolis įspūdingas formas išryškinančiais juodais teniso marškinėliais ir lengvomis juodomis kelnėmis, pakeliui segdamas rankinį laikrodį. Nesustodamas persimetė per petį krepšį su sportine apranga ir iškulniavo pro pat Nojų, nerūpestingai jam linktelėjęs.

Vaikinui išėjus, Nojus kelias minutes kunkuliavo tarpduryje ant „lėtos ugnies". „Hugo Boss" apdarų gelmėse karštis artėjo prie sprogiosios degimo kameros temperatūros. Atsegęs inicialais paženklintus segtukus, čiūžtelėjo aukštyn rankoves, suglostė plaukus, nubraukė prakaitą nuo viršutinės lūpos – sąmoningai įdarbino rankas, kad jos galėtų plėšyti, draskyti, daužyti susitvenkusią energiją, kad praeitų poreikis isteriškai gestikuliuoti ar balažin ką daryti – šiuo momentu jis buvo pasirengęs viskam.

Pagaliau apgesinęs vidinį gaisrą, žengtelėjo miegamojo link ir švelniai stumtelėjo duris. Girgžtelėjus vyriams, šios plačiai atsivėrė. Nuoga ir išsikėtojusi Nadia tysojo ant plačios lovos sujauktuose šilko pataluose. Žvilgėjo išsitaršę ir sudrėkę plaukai, lengvai išrasojusi oda.

Išvydusi Nojų, ji sukrutėjo ir mieguistai nusišypsojo:

– Nojau, džiaugsme mano, ar jau šešios? Aš praradau laiko nuovoką...

Smilkiniuose tvinksėjo iki skausmo išpampusios gyslos, bet jis prabilo ramiai:

– Kas šis vyras?

– Ar Frenkis? Jis – mano treneris iš sveikatingumo klubo.

– Ką jis čia veikė?

Tebetysodama Nadia pasirėmė ant alkūnės ir pervėrė jį pagiežingu, ironiškos šypsenos vos vos pridengtu žvilgsniu:

– Nesuprantu, Nojau, kaip tau gali į galvą šauti toks idiotiškas klausimas.

Danielis Materlis baigė skaityti paskutinį spausdinto rankraščio puslapį. Sulyginęs į krūvelę sudėtų lapų pakraščius, paklausė:

– Kol kas tiek?

Marisa linktelėjo:

– Grįžusi daugiau negavau. Kelis kartus skambinau, norėdama duoti pylos, bet man pavyko pasikalbėti tik su jo padėjėju Maiku. Pasak jo, Pa..., tai yra autorius, pastarosiomis dienomis daug neparašė.

– Įdomu kodėl?

– Ramybės neranda.

– Mūza apleido?

– Aš taip nepoetizuočiau. Jis tiesiog toks yra – asiliškai užsispyręs ir kietasprandis. Kiekvienam asilui reikia rykštės, – ir kiek pagalvojusi pridūrė, – todėl grįžtu atgal.

– Tikrai? Kada?

– Kaip tik dabar esu pakeliui į oro uostą.

– Ką gi...

– Užsukau pažiūrėti, kaip laikaisi, atsisveikinti ir išgirsti tavo nuomonę apie rankraštį.

Savo kelionę Marisa atidėliojo visą savaitę. Užklupusi Nojų Nadios Šuler bute, suprato, kad grįš į Džordžiją pasimatyti su Parkeriu.

Vyro neištikimybė uždegė žalią šviesą bandymams išsiaiškinti prieštaringus jausmus Parkeriui. Vis dėlto nesinorėjo apgaudinėti nei jo, nei savęs, tad Marisa išvyką atidėliojo, kad galėtų viską gerai apgalvoti. Nesąžininga kelionės paversti sąnarius laužančiu atsaku į pastaruoju metu ją užgriuvusius sukrėtimus. Ji nenorėjo, kad šis žingsnis atrodytų kaip įsiutusios žmonos kerštas, todėl buvo svarbu viską stropiai pasverti.

Paskutines kelias dienas beveik nieko daugiau ir nedarė.

Ji neapsakomai niršo ant Parkerio iš ten išvykdama, bet nuo tiesos nepabėgsi – iš tikrųjų jai norėjosi likti. Dabar jau galima drąsiai prisipažinti. Kiekvieną mielą rytą ją prikeldavo noras vėl būti su juo.

Iš pradžių kaltė svilino lyg žarija. Ji ištekėjusi. Prie altoriaus duotą pažadą laikė įsipareigojimu visam gyvenimui, kuo rimčiausiai žiūrėjo į kiekvieną vedybų įžadą.

Bet panašu, kad tokius įžadus iš bažnyčios išsinešė tik ji viena. Nojus savuosius sulaužė. Nadia tikrai nebuvo pirmoji – jam netrūko moterų ir iki vedybų. Labai tikėtina, kad vesdamas jis taip ir neišsižadėjo viengungio įpročių ir sąmoningai norėjo būti neištikimas. Lygiai taip pat sąmoningai ji pasiryžo nutraukti santuoką. Įsitaisydamas meilužę, jis pragaišino turėtą teisę ir garbę vadintis jos vyru.

Kita vertus, jai jau senokai kilo įtarimų, o tą vakarą ant šaligatvio Čelsyje ji savo akimis pamatė atstumiantį ir gąsdinantį Nojaus veidą. Nė vienos dienos daugiau su vyru, kuris grasino smurtu taip įtikinamai, kad abejonių nekilo. Jų santuokai galas. Nojus Rydas – jau praeitis.

Dabar svarbu nustatyti, ar Parkeris Evansas – ateitis.

Neigti ar užsimerkti daugiau nebeįmanoma. Marisa turėjo sau pripažinti, kad ją viliojo ne vien tik intelektas ir talentas – ją traukė jis pats. Begalę kartų ji prisimindavo to vyro bučinį, jo rankas, apsivijusias liemenį, kiaurai veriantį žvilgsnį.

Ji net nežinojo, ar jis pajėgus mylėtis, bet tai nesvarbu. Ji troško liesti ir būti liečiama. Geidė suartėti su juo bet kokiu įmanomu būdu.

Ištekėjusi Marsa niekada nepasiduodavo tokioms aistroms. Iš pradžių draugaudama, po to susituokusi su Nojumi, ji jokiam vyrui neskyrė seksualumu nuspalvinto dėmesio, tad spontaniškas žavėjimasis Parkeriu kėlė dar didesnį nerimą.

Lėktuve į Niujorką ji įtikinėjo save, kad dėl romantiškų jaudulių, kuriuos ten patyrė, kalta sala ir kad sugrįžus savan kieman viskas bematant pasimirš. Lėktuvui leidžiantis La Guardijos oro uoste, ji jau buvo įtikėjusi, kad suskeldėję santykiai bus užglaistyti. Suprato,

kad skersvėjis į šeimos vidų įnešė dirvos, kurioje lengvai prigijo visokios kvaitulingos svajos, bet jos nudžiūsiančios vos tik pavyksią įkvėpti naujos gyvybės apsnūdusiai aistrai.

Ji įtikėjo, kad pakaks pasitelkti žiupsnį išradingumo, ir jų intymus gyvenimas sugrįš į vėžes. Grįš pakili nuotaika ir džiugesys, lydėjęs ją – Nojaus parankės įsikibusią žmoną – nuo pat altoriaus.

O, naivume!

Dabar ją pykdė anuometinis ryžtas prisiimti visą atsakomybę už sloguojančią santuoką. Iš kur toks patiklumas? Gal ji vienintelė iki šiol nepastebėjo Nojaus svetimoteriavimo? Visi tie žmonės, su kuriais jiedu kasdien susitinka darbe – nejau jie seniai viską žino? Gal ji jau seniai tapo juokinga, iki paskutinės minutės nieko neįtarianČia vištele? „Vargšė Marisa“ – tikriausiai linguodavo galvas visi darbuotojai, matydami, kaip ji iki devinto prakaito pluša leidykloje jam lakstant į slaptus pasimatymus.

Bendradarbių gretose rastum Nojaus nemėgstančių žmonių, bet yra ir jo sąjungininkų, kuriuos jis atsiviliojo iš savo ankstesnės darbovietės. Iš šalies skyrybos atrodytų kaip Nojaus pašalinimas iš „Matherly Press“.

Pastaroji mintis vertė pamąstyti apie dar vieną sunkumą – apie skilimą teks pranešti Danieliui.

Šią žinią Marisa ketino atidėlioti kuo ilgiau. Danieliui tai būtų dvigubas smūgis. Jis prarastų ne tik žentą, bet ir savąjį protežė. Marisa neabejojo, kad tėvas puikiai su tuo susidorotų, lygiai kaip susidorodavo su visais kitais gyvenimo nemalonumais, bet neverta jo jaudinti pirma laiko. Kita vertus, belaukiant meto atskleisti kortas, vis sunkiau bus apsimetinėti, neva viskas tebejuda įprasta vaga.

Kaip tik šiuo metu Danielis perliejo ją įtariu žvilgsniu. Marisa jautė, kaip sunku neišsiduoti po tokia tiesiogine ugnimi.

– Tai kokia tavo nuomonė, tėti?

– Ar apie knygą? Manau, kad tai puiki pradžia. Kaip leidėjas, tol nenulipčiau rašytojui nuo sprando, kol šis nepadėtų taško.

– Na ką gi, tuomet man nėra ko laukti, – Marisa atsistojo ir jau siekė lietpalčio.

– Ką Nojus apie tai galvoja?

– Jis dar neskaitė.

– Neklausiu apie rankraštį, Marisa. Ką jis galvoja apie tai, kad tu vėl išvažiuoji?

– Man nereikia jo leidimo, – pastebėjusi, kad Danielį kiek apstulbino toks atžarumas, suskubo švelninti padėtį. – Dovanok, tėti, nenorėjau tavęs užgauti.

– Taika. Jokiu būdu neketinu kištis į tavo asmeninį gyvenimą, tiesiog...

– Ne, būk geras, pabaik mintį, jei jau pradėjai.

Danielis paėmė ją už rankos.

– Matai, aš puikiai prisimenu, kaip pamilusi knygą netrukai pamilti ir autorių.

Marisa šyptelėjo:

– Nejau manai, kad aš kaip kokia mokinukė įsimylėjau rašytoją?

– Nebebūtų pirmas kartas.

– Aš jau vyresnė ir išmintingesnė, – atsakė Marisa, įveikusi norą pridurti „jau pasimokiau“. – Ši knyga ir jos autorius neturi nieko bendro su Nojumi ir mūsų santuoka. Absoliučiai nieko.

Tai tiesa. Jų santuokai galas nepriklausomai nuo to, ar ji dar kada nors pamatys Parkerį Evansą, ar ne. Ši sąjunga būtų subyrėjusi net ir tada, jeigu ji niekada nebūtų regėjusi nei Parkerio, nei „Pavydo“. Subyrėjusi, nes jos vyras dviveidis, o jų santuoka – gryna apgaulė.

– Vadinasi, Nojus neprieštarauja tavo kelionei?

Tėvas teikė itin daug svarbos Nojaus požiūriui. Bet Nojaus požiūris nustotų bet kokios prasmės, jei tik tėvas žinotų tiesą. Jai be galo magėjo atsiraitoti rankoves ir parodyti mėlynes ant rankų, kurios tebesilaikė ir po savaitės. Galėjo papasakoti, kaip dar gerą valandą spjaudė krauju, perkandusi liežuvį. Kas būtų, jei dabar atkartotų visus Nojaus grasinimus, mėgdžiodama jo piktavališką intonaciją, kuri kėlė beveik dar daugiau siaubo nei žodžiai? Tėvas būtų sukrėstas nė kiek ne mažiau už ją. Panūstų nedelsiant susirasti Nojų ir asmeniškai už viską atseikėti.

Štai kodėl dabar netinkamas metas parodyti, kad Nojaus kepurė jau dega. Pasirūpins tuo, kai jos pačios galvoje nebus maišaties, kai

neskubės į jokią kelionę, kai suras išeitį „Matherly Press“ leidyklai ir sau pačiai. Kol neišspręstos visos lygtys, kol ant stalo ir galvoje nėra gatavų atsakymų, tol smulkmenų pasakoti tėvui neverta.

Tad ji tik pažiūrėjo tiesiai jam į akis ir pirmą kartą gyvenime sumelavo:

– Ne, jis nieko prieš.

Jis švelniai suėmė jos veidą delnais ir pabučiavo į abu žandus.

– Kada išskrenda lėktuvas?

– Jeigu dabar pat neišbėgsiu, man galas, – prislėgta melo, Marisa stipriai apkabino tėvą, užmerkė akis ir nė kiek nenustebo, pajutusi susitvenkusias ašaras. – Tėti, tu – pats geriausias mano draugas. Labai tave myliu, labai.

– Aš irgi tave myliu, Marisa, – atsakė Danielis ir švelniai išsivadavęs iš glėbio, kad matytų jos veidą, pridūrė. – Tu nė nežinai, kaip labai.

DVIDEŠIMT PIRMAS SKYRIUS

Duris atidarė Parkeris. Keletą akimirkų sustingęs vėpsojo į ją be žado. Pagaliau prakalbo:

– Tamsta ką nors pamiršai?

– Labai malonu.

– Ačiū.

– Nepakviesite manęs vidun?

Parkeris dvejojo, lyg svarstydamas kaip pasielgti, bet galop pavažiavo vežimėliu gilyn į vestibiulį, padarydamas jai vietos įeiti.

– Kur Maikas?

– Išvažiavo į miestą parvežti bakalėjos prekių: tualetinio popieriaus ir panašių dalykų.

– Paliko jus vieną?

– Nesu bejėgis, – suurzgė Parkeris, – gyvenau ir be Maiko. Be to, aš – ne vienas.

„Pas jį svečiuose – moteris."

Marisa staiga susigriebė, kad nuo pat pradžių apie tai bylojo visi požymiai. Maikas išvažiavo, Parkerio marškiniai atsegti, plaukai suvelti kur kas labiau nei paprastai.

– Atleiskite, aš... Man derėjo paskambinti prieš atvykstant.

– Derėjo, – šnairuodamas atsakė Parkeris, – bet kad jau sukorei tokį kelią, tai nepasididžiuok. Eikš, mes sėdim čia.

Parkeris apgręžė vežimėlį ir nuvažiavo į valgomąjį. Nenoriai sekdama iš paskos, Marisa karštligiškai galvojo, kaip geriausia būtų pabėgti, kad nepasirodytų bailė. Negana to, ji nenorėjo prisistatyti jo draugei taip susijaukusi.

Apskritai jai ne pažintys buvo galvoje, juo labiau ne su moterimi, kurią Parkeris pasikvietė popietei paįvairinti. Lininis Marisos sijonas po kelionės atrodė siaubingai susiglamžęs. Kojinės akis nubėgusi. Niujorke toks reikalingas lietpaltis čia tiko tiek pat, kiek nardytojų vamzdelis Sacharoje.

Marisa pastatė lagaminą vestibiulyje, sulanksčiusi užmetė ant jo lietpaltį ir pirštais kelissyk persibraukė kelionėje valtimi negailestingai vėjo suplaktus plaukus. Didesniam gražinimuisi nebuvo laiko. Pasidrąsinusi giliu oro gurkšniu, žengė per arkos formos įėjimą, skiriantį vestibiulį nuo valgomojo.

Pasirodė, kad staipytasi bergždžiai. Išskyrus Parkerį, kambaryje nebuvo nė gyvos dvasios. Marisa klausiamai dėbtelėjo.

– Štai čia, – mostelėjo Parkeris smakru aukštyn.

– Jau anąsyk pastebėjau, kad sūpuojasi, – tarstelėjo Marisa, žiūrėdama į sietyną. – Jį judina oro srovė iš aušintuvo angos.

– Būtų logiška, bet taip nėra. Ten kabo pakaruoklio vaiduoklis.

Ji prajuko. Išsiaiškinus, kad jis namuose vienui vienas, mažumėlę apkvaito protas.

– Pakaruoklio vaiduoklis?

Parkeris ėmė pasakoti padavimą apie plantatorių, kuriam atėjo sunkios dienos.

– Jis nėrėsi iš kailio mėgindamas išgelbėti šeimos turtus, bet visos pastangos nuėjo vėjais, ir jis smigo dar gilesnėn finansinėn duobėn. Galų gale pasikorė kaip tik čia, valgomajame, – pagalvojęs pridūrė. – Spėčiau, kad tuo momentu nieks nepietavo.

– Nejau tikite, kad tas vaiduoklis... – Marisa mostelėjo į siūbuojantį šviestuvą, – kad tas vaiduoklis ten iš tikrųjų kabo?

– Kaip mane gyvą matai.

– O jums nekelia nerimo mintis, kad jūsų namuose gyvena vaiduoklis?

– Jis čia įsikūrė ištisu šimtmečiu anksčiau už mudu su Maiku, – gūžtelėjo Parkeris. – Nepanašu, kad mes jam kuo nors užkliūtume. Dažniausiai sutariame. Pavyzdžiui, šiandien jis man sudarė draugiją. Visai neprastas pašnekovas, tegu jį velniai.

Marisa kurį laiką jį įdėmiai stebėjo, tada jos žvilgsnis pagavo bufete stovintį atkimštą grafiną ir vėl grįžo prie jo.

– Jūs girtas.

– Dar ne.

– Bet jau gerokai įsivažiavęs.

– Stengiuosi, – Parkeris pasisuko važiuoti prie bufeto, – tau irgi įpilti?

– Pirmyn.

Jis staigiai grįžtelėjo, o jo veide nuostaba dėl tokio netikėto atsakymo greit peraugo į šelmišką šypsnį:

– Nuodėmė tamstą puošia. Siūlyčiau jos nevengti, ponia Materli-Ryd, – pačiupęs nuo sidabrinio padėklo švarią taurę, ėmė varvinti iš grafino, – Sakyk, kada.

– Kada.

Pripylęs abiem, suspaudė taures tarp šlaunų ir privažiavo prie jos.

– Prašom.

Akivaizdus iššūkis. Nenuleisdama akių nuo jo veido, ji ištiesė ranką ir siekė taurės.

– Nesiskubink, nieks neveja, – sumurkė Parkeris.

Marisa ištraukė taurę ir sudaužė su ta, kuri liko tarp kojų:

– Į sveikatą.

Parkeris vėl šypsojosi:

– Tamstai bus labai į naudą, kad šitas lašas nudažys žandus, bet manęs vis vien nepavysi, nors ir puskibirį išgurktum, – kilstelėjęs į jos sveikatą, susivertė gėrimą burnon vienu mauku.

Marisa neskiestą burboną gurkštelėjo kur kas atsargiau:

– Vadinasi, šituose namuose, užuot rašius, girtuokliaujama?

– Aišku, su Maiku kalbėjaisi, ne kitaip.

– O su kuo man kalbėtis, jei jūs neatsiliepiate į mano skambučius?

– Maikas – tikras skundikas.

– Yra dalykų, kuriuos mano akys mato ir be Maiko pagalbos.

– Visada sakiau, kad tamsta – gudri mergiotė.

– Kodėl liovėtės rašęs „Pavydą“ ir kurių galų spangstat vidury dienos?

– O kada daugiau spangti? Be to, visi didieji rašytojai buvo girtuokliai. Nežinojai? Kirsčiau lažybų, kad Homeras irgi įsirašė į kokį

nors senovės Graikijos „Anoniminių alkoholikų“ būrelį. Pradedant Edgaru Alanu Po ir Fidžeraldu, baigiant...

– Kodėl taip elgiatės, Parkeri?

– O ko tamsta sugrįžai? – klausimu į klausimą atkirto jis.

– Aš pirma paklausiau.

– Todėl, kad po ranka nebeturiu nė vieno iš anksčiau vartotų narkotikų, o ant sietyno pasikarti, kaip pati matai, man sunkoka.

– Nejuokinga.

– Aš ir nebandau juokinti.

– Jau dusyk jus girdėjau minint savižudybę. Tai labai užgaulu ir netaktiška. Ypač kai praėjusią savaitę mano geras draugas ištaškė sau smegenis.

Pokalbis staiga nutrūko. Parkeris nusisuko ir kurį laiką abu sėdėjo tylėdami. Marisa be atvangos gurkšnojo burboną, kol visą pribaigė, o tuščią taurę grąžino į bufetą.

Pagaliau Parkeris prabilo:

– Maikas baigė restauruoti židinio atbrailą.

– Pastebėjau, atrodo tikrai dailiai, – Marisa nužingsniavo prie židinio ir perbėgo pirštais švelnų it aksomas lakuotą medžio paviršių. – Maikas – tikras meistras.

– Nepamiršk jam to pasakyti.

– Būtinai.

– Kas tas draugas?

Marisa atsisuko:

– Mūsų bendrovės teisės skyriaus vadovas. Pažinojau jį nuo pat mažumės. Buvo man kaip dėdė.

– Užjaučiu.

– Jo skausmas nutrūko nespėjęs prasidėti. Jo artimiesiems, kurie jį mylėjo, taip lengva nebus.

– Turėjo bėdų?

– Bent jau aš nieko negirdėjau.

– Tuomet kodėl?

– Nežinau, – ištarė Marisa, žvelgdama į židinio atbrailą. Ir čia pat, tarsi prisiminusi svarbią mintį, pridūrė. – Tą dieną popiet su juo susitiko Nojus.

– Pastebėjo ką nors įtartina?

– Ničnieko.

– Dėl ko jiedu susitiko?

– Aptarti įprastų darbo reikalų. Kodėl klausiate?

– Šiaip sau.

– Kodėl? – neatlyžo Marisa, vėl į jį atsigręžusi.

Užuot atsakęs, Parkeris pasiteiravo, ar ji neatsisakytų dar vienos taurės.

– Ne, dėkui. Jau dabar jaučiu po kojų pirštus skruzdėles lakstant.

Parkeris žvilgterėjo į jos apavą.

– Tamsta apsitaisiusi Niujorkui. Geriau eik persirengti, o tada gausi paskaityti gabalą, kurį parašiau tau išvažiavus.

Maloniai nustebusi Marisa nušvito:

– Vadinasi, vis dėlto rašote?

– Maikui tik atrodo, kad jis viską žino.

– Geriau susiklostyti nė negalėjo. Galėsime nevaržomi pasikalbėti, – Nojui norėjosi dėtis nerūpestingam, nors toli gražu taip nesijautė. Stengdamasis savo svečiui pasirodyti atsainus, tingiai taurėje vartaliojo pasmeigtą alyvuogę, – Marisa vėl išvyko.

– Ar jai tai būdinga?

Morisas Blumas sėdėjo bendruose Rydų apartamentuose Vest Saide, apsiginklavęs globėjiška elgsena, kurią tarsi madingą aksesuarą buvo priderinės prie savo kostiumuotos išvaizdos. Nojui pavyko su juo susitikti neoficialioje aplinkoje, be Blumo padlaižių. Jie nuolat zuidavo aplinkui kaip atogrąžų vaisių apspitę kolibriai, nors, kitaip negu jie, plasnoti nemokėjo.

Durininkui Nojus į delną įspraudė krūvą arbatpinigių, kad šis įleistų Blumą ir tuojau pat jį ištrintų iš savo atminties. Pats paslaugiai jo laukė prie lifto, iš kurio Blumas pasileido beveik karišku žingsniu ir įpuolė į jų butą tarsi seržantas, atėjęs patikrinti kareivinių, bespalvėmis akimis ieškodamas kliaučių. Vis dėlto interjeras Blumo egzaminą išlaikė:

– Gražu pas jus.

Nojus paaiškino, kad skoningas apipavidalinimas – Marisos nuopelnas:

– Ji tokiems dalykams turi gyslelę. Išgersime ko nors?

Dabar abu sėdėjo ant sofų vienas priešais kitą su „Tiffany" taurėmis rankose, ir Marisos vardas nuskambėjo dar kartą.

– Ji dažnokai keliauja, ar ne? – perklausė Blumas.

– Dažniau pradėjo tik neseniai, kai ėmėsi bendro leidybinio projekto su rašytoju, kuris gyvena saloje prie Džordžijos krantų.

– Esate tuo visiškai tikras?

Nojus jautė, kad pastaruoju metu suvadelioti žmoną ir sugulovę darėsi vis sunkiau, tad Blumo užuomina buvo kaip šaukštas deguto.

– Tikras kuo? – suirzęs atkirto jis, – ar tuo, kur šiuo metu yra mano žmona?

Bespalvės Blumo lūpos ištįso į jam būdingą šypseną:

– Pažinojau vyriškį, kurio žmona ieškojo tinkamų interjero dizainerių Sonomoje įgytai vyninei įrengti. Pasirodė, kad iš tikrųjų ji aktyviai tarėsi su gerai žinomu skyrybų advokatu iš Los Andželo, kuris garsėjo įdirbiais lovoje. Žmonelė susikombinavo ir teisininką, ir vyninę, ir apskritai viską, ką tik galėjo. Kai skėrių debesis išsisklaidė, vyrui beliko džiaugtis, kad jam bent pimpalą tarp kojų paliko. Sakyčiau, labai pamokanti istorija.

Tarp eilučių jam adresuota kritika įdrėskė širdį, bet Nojus tik sukikeno:

– Marisos rašytojas yra neįgalus, prie invalido vežimėlio prikaustytas susiraukšlėjęs džiūvėsis. Jei ją kas Džordžijoje ir traukia, tai tik ne aistra.

– Trauka kartais būna pavojingesnė už meilės nuotykius.

Nusegęs alyvuogę dantimis nuo smeigtuko, Nojus išspaudė tingų šypsnį:

– Jei jums kyla įtarimų, kad Marisa slapčia rezga kokias nors korporacines machinacijas, tuomet labai menkai ją pažįstate. Jos ir mūsų mąstysenos – du skirtingi pasauliai. Ji yra tipiškas knygius. Romantiška svajoklė, klajojanti padebesiais. Patikėkite, iš jos tikrai neverta tikėtis jokios šunybės.

– „Matherly Press" prisijungus prie „WorldView", jai tikriausiai akys ant kaktos iššoks?

– Netrukus pamatysime.

– Vertinu savimi pasitikinčius žmones.

Vylingai šypsodamas, Nojus pastatė taurę ant kavos stalelio ir pasiėmė portfelį. Plačiu dirigento mostu spragtelėjęs sagtis, pareiškė:

– Viskas paruošta sutartu laiku.

Jis įteikė Blumui Hauvardo Benkrofto parengtą dokumentą. Aptikęs Nadią nuogą svetimo vyro prakaitu permirkusioje lovoje ir matydamas, kad Marisa netikėtai išsprūdo jam iš regėjimo lauko, Nojus sumojo, kad pats laikas imtis ryžtingų ir neatidėliotinų veiksmų.

Jam atsibodo tipenti ant pirštų galų, atsibodo žmonės – ypač tos velnio neštos ir pamestos bobos! – nurodinėjantys, ką ir kada jam daryti. Gana. Reikia veikti greitai ir be skrupulų. Metas susirūpinti Nojumi ir nieku kitu, išskyrus Nojų, o visi kiti tegu sau užsidulkina negyvai. Kad ir su raumenimis rūgaujančiais treneriais. Eina jie švilpt!

Blumas, sparčiai vartydamas puslapius, permetė akimis dokumentą. Jis pakankamai gerai išmanė teisinį žargoną, kad perprastų esmę. Nojus nekantriai laukė, kada bus pagirtas.

Tačiau peržiūrėjęs paskutinį puslapį Blumas abejingai padėjo popierius ant stalo.

– Puiku. Dabar tetrūksta jų parašų.

Pakili Nojaus nuotaika subliūško kaip pradurtas balionas:

– Tai visai nebūtina, Morisai. Nejau nepastebėjote eilutės...

– Kur sakoma, kad įsigaliojimui pakanka jūsų parašo? – jis pakilo nuo sofos ir kikendamas užsisegė viršutinę nepriekaištingai pasiūto pilko švarko sagą. – Kebli aplinkybė, Nojau. Be galo. Gana, kad aš ir be to jau mindau antimonopolinį įstatymą ir aibes visokių kitokių prekybos taisyklių, – Morisas mostelėjo perbalusia ranka, nutaisęs menkinamą grimasą. – Bet visa tai tėra vieni juokai, jei kitos pakampės tobulai sužiūrėtos. O „tobulai" šiuo atveju reiškia surankioti visi parašai ir sudėlioti ten, kur priklauso. Nieku gyvu

nesiimčiau tokio sandėrio, žinodamas, kad manęs laukia šitokie teisiniai spąstai. Nė piršto nepajudinčiau. Šis dokumentas, koks dabar jis yra, federalams bus tarsi raudonas skuduras. Net jei jie pražiopsotų, patys Materliai sukrustų ir imtų žliumbti ant kiekvieno kampo, o tada mus nudrožtų. Nežinau, kaip jūs, bet aš mėgstu, kai mane maloniai nudrožia, – Morisas mirktelėjo Nojui, o šiam panižo nagai jį užmušti, – o dabar turėsiu atsiprašyti: esu sutaręs su kai kuo papietauti.

Morisas apsisuko ir patraukė durų link. Nojus pasistengė numarkstyti akis aptemdžiusias raudonas dėmes ir nusekė jam iš paskos.

– Nesijaudinkit, Morisai. Parašus sužvejosiu.

– Aš niekuomet nesijaudinu, – atrėmė Morisas.

Jis pravėrė duris, bet staiga stabtelėjo ir atsisuko į Nojų:

– Pakaktų vieno parašo: jūsų uošvio arba žmonos, – akimirką pamąstęs, tvirtai linktelėjo. – Būtent taip. Vieno parašo greta jūsiškio man bus gana.

– Jūs pasirūpinkite antimonopoliniais čekistais, – išspaudė Nojus, – Materlius palikite man.

– Mielai. Turėdamas tokį pasirinkimą, verčiau bičiuliausiuosi su federacijos įstaigomis, – šypsodamasis Blumas stulbinamai priminė dantytą, ką tik ekshumuotą kaukolę. – Kai turėsite parašą, paskambinkite man. Ne anksčiau, sutarta? Mano laikas nepaprastai brangus, o šis reikalas jau ir taip nedovanotinai užsitęsė.

Pasakė ir išėjo.

Po valandos Nojus įžengė į Danielio darbo kabinetą jo namuose. Nusvilintas Blumo mestelėtų žodžių atsisveikinant, jis per porą minučių apsisprendė, į katrą iš Materlių kreiptis.

Jau gerą savaitę Marisa su juo nesikalba, ji vis dar užsišikusi dėl Nadios. Įgaliojimo dokumentas nė nekvepia alyvos šakele, ir nėra kaip jį dabar kaišioti jai po nosimi. Negana to, ji neseniai parodė, kokia gali būti užsispyrusi, o tai bruožas, kuris iki šiol praslysdavo pro jo akis.

Iš jų abiejų Danielis buvo silpnesnioji grandis. Spustelėti pentinais jis išmoko seniausiai, bet amžius atšipino jų ašmenis. Jo grėsmingoji galybė išseko. Iš kažkada nesukalbamo kietakakčio beliko ligotas

pavargėlis. Net jei mėgintų statyti ragus, Nojus neabejojo sugebėsiąs jį suvystyti.

Duris atidarė Maksina ir pranešė, kad Danielis – darbo kambaryje:

– Nulindo ten iškart po vakarienės. Sakė, kad nori prieš miegą truputį paskaityti.

Šventa tiesa: įėjęs į kambarį, Nojus ant Danielio kelių rado atverstą knygą, bet jo galva karojo žemai nusvirusi ant krūtinės. Nojus net išsigando, ar tik tas senas diegas nebus kojų pakratęs – nenuostabu, kai pastaruoju metu taip nesiseka.

– Danieli?

Tas pakėlė galvą:

– O, sveikas, Nojau. Truputį užsiskaičiau.

– Dažnai knarki, kai skaitai?

– Tik nesakyk, kad man dar ir seilė varvėjo...

– Nepastebėjau.

– Vis šis tas. Sėskis. Įsipilk ko nors išgerti.

– Ne, ačiū.

Pakeliui pas Danielį Nojui šovė į galvą nemaloni mintis: kas bus, jei Marisa papasakojo tėvui apie jo romaną su Nadia? Ką, jei ji susitiko su Danieliu prieš pat kelionę į Džordžiją? Dar betrūko, kad sumautą dieną visiškai sudirbtų uošvis, apkaltindamas svetimoteriavimu ir išvydamas iš namų lauk. Bet panašu, kad seniokas elgiasi lyg niekur nieko.

Nojus prisėdo ant sofutės dviem.

– Nenorėjau tavęs trukdyti, bet Marisa netrukus skambins ir man teks pateikti išsamią ataskaitą apie tai, ką šįvakar valgei.

– Keptą jūrų liežuvį su rudaisiais ryžiais ir troškintomis daržovėmis.

– Tokiam pasirinkimui neturės ko prikišti. Dar ji pavedė sudaryti tau draugiją, kol pati išvykusi.

– Man nereikia auklės, – purkštelėjo Danielis.

– Sutinku, bet, būk geras, neatstumk manęs, antraip jai grįžus gausiu daug velnių. – Nojus atsirėmė alkūnėmis į kelius ir palinko artyn. – Ką pasakytum, jei mudu rytoj išvažiuotume savaitgaliui į

kaimą? Pažuvautume, atsipalaiduotume truputį? Dievas neleis meluoti – pailsėti ir man nepakenktų.

– Retai kada išvažiuoju iš namų.

– Aš apie tai užsiminiau Marisai prieš jai išvykstant, ir mano sumanymui ji pritarė. Manau, ji truputį jaučiasi kalta, kad nenusiveža tavęs į kaimo namelį dažniau. Jai tikrai nusiristų akmuo nuo krūtinės, jei mudu ten nuvažiuotume, ir ji žinotų, kad linksmai leidi laiką.

Danielis susimąstė. Nojus tylėjo. Daugiau įkalbinėti nevalia, antraip seniokas ims įtarinėti. Žingsnis žengtas, dabar verčiau užsičiaupti ir leisti Danieliui apsispręsti.

– Kelintą valandą?

Nojus pajuto, kaip atslūgo įtampa, ir jis nusišypsojo:

– Iš ryto esu sutaręs su kai kuo papusryčiauti ir dabar būtų sunkoka ką nors keisti. Galėtume išvažiuoti iškart po pusryčių.

– Bet Maksinai beveik nelieka laiko...

– Tiesą sakant, Danieli, norėjau pasiūlyti, kad vyktume vieni du. Grynai viengungiškai, – Nojus tyčia dirstelėjo per petį, tarsi norėdamas įsitikinti, kad šeimininkė nesiklauso už durų, ir tylesniu balsu pridūrė. – Jei priimsime draugijon Maksiną, ji gainios tave kaip perekšlė višta. Teks raportuoti apie kiekvieną išlenktą taurelę ir apie kiekvieną riebesnį kąsnį. Su pypke gali iškart atsisveikinti.

– Ji tikrai neduoda ramybės – blogiau kaip žmona. Be to, viskas bus pranešta Marisai.

– Vyrai kartais turi parodyti, kieno rankose valdžia.

– Taigi, taigi...

– Tai sutarta?

– Aš „už“.

– Puiku! – atsistojęs Nojus perėjo kambarį, kad paspaustų Danieliui ranką. – Atvažiuosiu iš ryto apie dešimtą. Daug daiktų neimk. Paskambinsiu tenykščiam bakalėjininkui ir paprašysiu maistą bei gėrimus pristatyti tiesiai į namelį. Kai atvyksime, viskas bus paruošta, – eidamas prie durų, dar tarstelėjo per petį. – Siūlausi savanoriu pranešti Maksinai, kad jos niekas nekviečia!

DVIDEŠIMT ANTRAS SKYRIUS

Marisai skaitant rankraštį, Parkeris nenuleido nuo jos akių.

Svečių namelyje ji sugaišo ištisą valandą ir grįžo vilkėdama kasdienišką plevėsuojantį sijoną, kuris siekė beveik iki kulkšnių, bei berankovius marškinius, surištus per liemenį ir retkarčiais leidžiančius akiai užgriebti lopinėlį odos. Įsitaisiusi ant plataus minkšto fotelio, ji numetė nuo pėdų sandalus ir parietė kojas po savimi.

Jos plaukai kvepėjo šampūnu. Šviežiai užteptas lūpų blizgesys nudažė jas vaiskia persiko spalva. Tebūnie tai viskis ar skaistalai, bet jos skruostus puošė kur kas gaivesnis atspalvis, nei tas blyškumas atvykus. Jos išvaizda ir kvapas jaudino.

Parkeris sumojo, kad verta padėkoti apvaizdai už rankraščio trauką – Marisa sėdėjo visiškai jame paskendusi, nė nenujausdama jo varpančio žvilgsnio. Susitelkusi į puslapius, gulinčius ant kelių, ji nebematė nieko aplinkui, o jį apėmė protu nevaldomas pavydas savo paties kūriniui už jam rodomą dėmesį.

Šiandien popiet, prieš jai atsibeldžiant, Parkeris baigė nusitašyti. Jis visą dieną nesugebėjo išspausti nė vieno bent kiek mėšlu netrenkiančio sakinio, nors oras buvo labai palankius: debesuota, rūškana, viskas aplinkui persiėmę pilkuma – tokiomis dienomis jis paprastai visa savo esybe pasinerdavo į fabulą ir paviršiun iškildavo tik spiriamas alkio, troškulio ar gamtos reikalo.

Bet šįkart smegeninėje buvo tuščia. Na, nevisiškai tuščia. Tiesiog žmogus negalėjai užrašyti to, kas ten dėjosi, – iš galvos neišėjo Marisa. Kaip jau tapo įprasta, mintys sukosi apie vieną ir tą patį:

Marisa pirmininkauja susirinkimui.

Marisa šypsosi Nojui.

Marisa moja taksi.

Marisa bučiuoja Nojų.

Marisa sėdi prie rašomojo stalo.

Marisa miega greta Nojaus.

Marisa vaikšto po parduotuves Penktojoje aveniu.

Marisa mylisi...

Toks vaizdinių kaleidoskopas kiekvieną galėjo išvesti iš proto. Ar bent jau tiesiausiu keliu vedė prie butelio.

Dabar jis svarstė, ar kartais nenujautė jos atvyksiant? Na, galbūt ir nujautė, kadangi kiurksojo valgomajame, kur užsukdavo itin retai. Sėdėjo ir gailėjosi savęs. Vos spėdamas pilti maukė taurę po taurės „Wild Turkey“ ir niūriai spoksojo į tuščią erdvę už lango.

Išgirdęs iš pagrindinio kelio įsukant golfomobilį, pamanė, kad grįžta Maikas. Dar prisiminė pagalvojęs, ar tik Maikas nepamiršo nupirkti kąsnio dydžio „Milky Way“ šokoladukų.

Išvydus prie vairo Marisą, širdis suplazdėjo ir užsikūrė daužytis, kaip leisgyvis variklis.

Ar gali būti, kad pasąmonė laukdama dairėsi po horizontą tarsi gyvanašlė, tikėdamasi išvysti laivelį? Jį nupurtydavo nuo minties, kad pavirto paliegusiu patetišku šiltnamio stiebeliu, laukiančiu, kada Marisa apdovanos savo malone ir aplankys. „Velnias, nejau aš taip žemai puoliau?“

Dabar jam toptelėjo, kad iš tikrųjų daugiau nieko ir neveikia nuo tada, kai ji nusigręžusi išdūlino iš to apleisto pastato. Nuo to ryto jis be atvangos stačia galva grimzdo liūdesin, troškinosi pavyde, tuštino viskio butelius ir mintyse gainiojo vaizdinius.

Kankinančius vaizdinius apie ją su Nojumi.

Naktimis jį persekiojo erotinis sapnas, kuriame ji spaudėsi prie jo surakinusi savo glėbyje, be kvapo, spazmiškai skiemenuodama jo vardą orgazmo gniaužiamu šnabždesiu. Dienomis ramybės nedavė vizijos apie jos glamones, apie pirštus, sūkuriuojančius po jo krūtinę ir pilvą, apie jos lūpas, kurios slysta...

– Ar jis – Todo?

Parkeris trūktelėjo visu kūnu, tarsi vežimėlis netikėtai būtų metęsis į priekį.

– Kaip? – kratydamasis apnikusių erotinių svajų, kostelėjo. – Ką sakei?

– Kai Marija Katerina persileido, kieno buvo kūdikis? Todo?

– O kaip tamstai atrodo?

– Peršasi tokia mintis, bet ar kada nors tai paaiškės?

Parkeris papurtė galvą:

– Manau, užteks užuominos. Tegu skaitytojas pats pasuka galvą.

– Sutinku, – Marisa dar kartą pervertė puslapius, kartais iš naujo perskaitydama tai vieną, tai kitą pastraipą. – Be galo įspūdingas paveikslas. Turiu omenyje Rorką. Jis toks... Na, sakykime, vyriškas. Marijos Katerinos žodžiais, jis mielas.

Parkeris nutaisė rūgščią miną:

– Tikiuosi, ne pernelyg mielas? Nenorėčiau, kad jis atrodytų šventas. Ar, dar blogiau, – mėmė.

– Tikrai ne, – Marisa padrąsinamai nusišypsojo, bet Parkeris ir toliau raukėsi abejodamas. – Patikėkite, Parkeri, tikrai pasakyčiau, jei jis atrodytų nuobodžiai mielas.

– Moterišką skaitytojų auditoriją persaldinti herojai domina lygiai tiek, kiek vyriškąją – moteriški personažai, persunkti visapusiškomis dorybėmis. Būtinai reikia bent užuominos, ar net nuorodos į kokią nors ydą ar silpnąją vietą.

– Dėl Rorko visiškai nėra ko jaudintis. Po šio epizodo visos skaitytojos, kurios dar nespėjo, jį beviltiškai įsimylės. Jis labai vyriškas, jo elgesį motyvuoja vyriški instinktai. Nors jam labai svarbu seksas, bet atsižvelgia ir į kitokius veiksnius, pavyzdžiui, moralę. Sykiu jis labai jautriai reaguoja į Marijos Katerinos poreikius: atsisako jos siūlymo pasimylėti, nes nenori peržengti padorumo ribos. Jums pavyko skaitytoją įtikinti, kad Rorko sąžinė gryna, o dvasinis stuburas tiesus. Perdėtas gerumo proveržis jo neuždusino. Jis ištikimas moralės principų... – atitraukusi akis nuo rankraščio, Marisa pastebėjo Parkerį tyliai kikenant. – Kas nutiko?

– Garbės žodis, tamsta taip „pasineši“ ant šitų dalykų...

– Tai mano darbas.

– Suprantu tavo pareigą įsijausti, bet, galų gale, tai tik knyga.

– Mano atveju – ne, – nenusileido ji su švelnia drovumo gaidele balse. – Jei man patinka knyga, jos veikėjai peržengia vaizduotės pasaulio ribas, jie tampa gyvi. Tikriausiai šio reiškinio šaknys siejasi su motinos netektimi ankstyvoje vaikystėje. Man norėjosi aplinkui jausti žmones, tad pasakų princai ir princesės tapo netikrais broliais ir seserimis. Gyvenau rūmuose, plaukiojau piratų laivais, koriausi į viršukalnes, skyniausi kelią neišbrendamomis džiunglėmis. Kapitono Nemo povandeninį laivą išmaniau iki smulkmenų, ten jaučiausi kaip savo kambaryje. Drauge su knygų personažais leisdavausi jų nuotykių keliais, drauge su jais juokdavausi ir verkdavau. Giliai širdyje nešiojausi visas jų paslaptis, žinojau, apie ką svajoja, ko trokšta ir ko bijo. Jie tapo mano šeima, – Marisa pirštais ištiesino užsilenkusį rankraščio puslapio kamputį ir gūžtelėjo, lyg atvirai pripažindama savo silpnybę. – Tikriausiai aistrą fantazijų pasauliui tebenešioju ir šiandien.

Kelias susimąstymo kupinas akimirkas Marisa sėdėjo panarinusi galvą. Galop pažvelgė į jį. Parkeris palinko arčiau ir prabilo neišpasakytai švelniai:

– Jei tave gali šitaip sujaudinti knyga, įdomu, kam dar esi neabejinga?

Marisa suprato, ką jis turi omenyje. Jų mintys tekėjo ta pačia vaga. Tai išdavė jos akys, staiga sužvilgusios matiniais žiburiukais, ir jos alsavimas, iš kurio dvelkė kaitra.

– Mane jaudina žodis, prasidedantis raide „m“, – tylutėliai sušnabždėjo Marisa.

– Raide „m“?

– Maistas!

Parkeris atsilošė ir nusikvatojo. Juokas išsiveržė iš krūtinės gaivališka srove, persmelkdamas tokiu maloniu pojūčiu, kad net apstulbino. Pirmą kartą po daugelio metų jis patyrė, ką reiškia juoktis spontaniškai, be geluonies, be cinizmo.

Marisa nutaikė į jį sugniaužtą tarsi revolveris kumštį:

– Pričiupau!

– Pasiduodu. Tu alkana?

– Mirštu iš bado.

– Maikas man niekada nedovanos už tokį apgailėtiną svetingumą. Tuojau ką nors paruošiu, bet man reikės tamstos pagalbos.

– Pirmyn.

Virtuvėje, darbuodamiesi petys į petį, jiedu paruošė salotas su parūkytu kumpiu ir pomidorais.

– Nori avokados? – paklausė Parkeris, pašaudamas plonas kumpio drožles į mikrobangų krosnelę, kad truputį apskrustų.

– Niam.

– Tai turėsi pati nusilupti. Maikas sako, kad nesugebu nuskobti avokados luobos, nesubjaurodamas vaisiaus.

– Parkeri, jums būdinga viena savybė, kuri man labai patinka...

– Tik viena?

–...jūs nevyniojate į vatą savo trūkumų.

– Na, jų tiek nedaug, kad galiu sau leisti nesikuklinti.

Marisa sviedė į jį „Fritos“ traškutį.

Abu įniko į traškučius, griebdami juos iš maišelio ir užsikąsdami marinuotais agurkais, kuriuos žvejojo tiesiai iš stiklainio.

– Turbūt nepanašu į maistą, prie kurio tamsta įpratusi? – paklausė Parkeris pilna burna.

– Matau, kad laikote mane išlepinta ir įnoringa princese.

– Ne, – nuoširdžiai paneigė jis. – Tamsta pernelyg daug dirbi, kad tokia būtum.

– Ačiū.

– Esi pasišventusi.

– Neneigsiu.

– Nenumeti darbo pusiaukelėj.

– Stengiuosi.

– Tai štai ko čia atvažiavai! Aš būsiu tas darbas, kurio nebaigei.

– Atvažiavau įteikti sutarties ir čekio penkiolikai tūkstančių dolerių.

– Niekada neteko girdėti, kad yra skubių siuntų paštas?

– Nebuvau tikra, ar jie surastų.

Parkeris žvilgsniu leido suprasti, kad yra girdėjęs ir geriau meluojant. Marisa ėmė laupyti plutą nuo duonos riekės.

– Na, gerai, kalbėsiu atvirai: norėjau įsitikinti, kad rimtai dirbate, Parkeri, o jei ne – pakutrinti jus. Man taip tėvas patarė.

– Ak, tai tamsta atvykai, nes *tėtukas* liepė!

– Ne, ne visai taip.

– Tuomet kodėl, Marisa?

Ji dirstelėjo į jį ir jau žiojosi sakyti, bet paskutiniu momentu persigalvojo ir pakeitė ant liežuvio galo pakibusią temą:

– Anąsyk, man išvažiuojant, mudu susibarėme. Norėjau išsklaidyti debesis, antraip mūsų bendradarbiavimas...

Parkeris suūžė suspaudęs lūpas, mėgdžiodamas televizijos signalo trukdžius blogu oru:

– Gal tamstai ir atrodo, kad mes sėdime negyvenamoje praėjusio šimtmečio saloje, bet šiuose namuose yra ir telefonai, ir faksas, ir elektroninis paštas, ir begalės kitų ryšio priemonių, patinka tau ar ne.

– Bet jūs neatsakėte nei į mano elektroninius laiškus, nei į faksus, nei telefonu su manimi kalbėjotės.

– Galų gale vis vien būčiau atsiliepęs.

– Nebuvau tuo tikra.

– Buvai, – Parkeris iškėlė ranką, nutraukdamas turgų ir neleisdamas toliau išsisukinėti. – Tamsta įšokai lėktuvan, nes norėjai pasimatyti su manimi. Neslėpk to, Marisa.

Ji išrietė spandą, nusiteikusi priešgyniauti, ir Parkeriui pasirodė, kad ji vėl viską paneigs, bet jo laukė naujas netikėtumas:

– Gerai, sutinku. Taip ir buvo. Aš norėjau su jumis pasimatyti.

Sukryžiavęs rankas ant stalo, Parkeris palinko arčiau:

– Kodėl? Tik nesakyk, kad tave sugundė mano asmenybės grožis. Nuo pat pradžių sulygome, kad man jis nebūdingas, – jis pasiglostė smakrą. – Todėl aš ir galvoju sau, ar tik tamsta nesusiriejai su savo mylimu vyru? Judu apsipešiojot, o tamsta sumetei: „Aš jam parodysiu, bjaurybei! Nuvažiuosiu aš į tuos pabezdonis ir paburkuosiu su kaimo luošiu“. Atspėjau?

Parkeris manė, kad ji tekina išlėks iš kambario, susirinks daiktus iš svečių trobelės, nukulniuos papūsta uodega į golfomobilį ir išrūks,

visaip jį išvadinusi. Bet jis ir vėl apsiriko. Nė nepajudėjusi iš vietos, Marisa kreipėsi į jį stebėtinai ramiu balsu:

– Parkeri, pasakyk man, kodėl tu žūtbūt stengiesi išlieti pagiežą? Ar žiaurus elgesys su kitais žmonėmis pakursto tavo tvirtybę ir vyriškumą? Ar bjaurumu stengiesi užgožti invalido vežimėlį? O gal sąmoningai užknisinėji žmones, nes bijai prisileisti juos per arti? Nori įskaudinti, kol jie nespėjo įskaudinti tavęs? Tokiu atveju tave nuoširdžiai užjaučiu. Man tavęs gaila. Pirmą kartą nuo mūsų pažinties.

Ji oriai pakilo nuo stalo, ėjo tiesi, aukštai iškelta galva. Nulydėdamas ją žvilgsniu pro virtuvės duris, Parkeris pasijuto menkiausiu žemės kirminu.

Jis apkaltino Marisą išnaudojant jį, kad įgeltų Nojui, nors buvo kaip tik priešingai – *jis* naudojosi ja, kad šiam atkeršytų.

Pabūgęs, kad ji išvyks jam nespėjus atsiprašyti, skubiai apgręžė vežimėlį ir karštligiškai nuvairavo paradiniu vestibiuliu prie išorinių durų. Nerimas atlėgo radus ją verandoje, atsišliejusią į vieną atraminių kolonų, žiūrinčią į namus sergėjančius milžiniškus ąžuolus abipus tako.

– Marisa?

– Išvažiuosiu rytoj iš pat ryto.

– Nenoriu, kad išvažiuotum.

Ji tyliai nusijuokė, bet humoro ten nebuvo nė kruopelės:

– Tu pats nežinai, ko nori. Rašyti? Nerašyti? Išgarsėti? Likti atsiskyrėliu? Būti su manimi? Išėsti mane lauk? Tu net nežinai, ar apskritai dar nori gyventi. Kad ir kaip ten būtų, man nederėjo grįžti. Padariau tai iš miglotų paskatų, kurių pati dorai nesuprantu. Man vertėjo likti Niujorke, savo terpėje, ir netrukdyti tau mėgautis vidiniu įsiūčiu bei kartėliu arba girtuokliauti su vaiduokliu. Galėsi grįžti prie savo apgailėtinų įpročių rytoj, vos tik išvyksiu.

Parkeris privažiavo jai iš nugaros ir apglėbė rankomis jos liemenį toje vietoje, kur tasai apvalaina linija pereina į klubus.

– Nevažiuok.

Palinkęs artyn, jis priglaudė kaktą prie strėnų. Palengva ėmė glaustytis skruostais, pirštais vis karščiau glamonėdamas juosmenį ir vis tvirčiau ją apkabindamas.

– Man nusispjaut, kodėl sugrįžai, Marisa. Prisiekiu, garbės žodis. Net jei atvažiavai tik tam, kad supykdytum vyrą, man vis vien. Tu – čia, ir aš trokštu, kad pasiliktum.

Parkerio rankos glamonėjo jos liemenį ir kurį laiką šustingo ant marškinių mazgo, bet greitai palindo po juo. Švelniai glostydamas jis traukė ją atatupstą vis artyn.

Jo vardas Marisos lūpose nuskambėjo gailiai – sykiu kreipinys, sykiu klausimas, sykiu susitaikymas.

Jis traukė ją vis arčiau, kol galop jos kojos sulinko, ir jis pasisodino ją ant kelių. Apgręžęs ją, permetė jos kojas ant vežimėlio ranktūrio, apkabindamas tarsi kūdikį.

Marisa žvilgterėjo į jį dvejodama:

– Ar taip gerai?

Jis ėmė žarstyti jos plaukus pirštais, nykščiu paglostė skruostą, po to švelnutėliai perbraukė apatinę lūpą.

– Taip – nuostabu.

DVIDEŠIMT TREČIAS SKYRIUS

Jam teko sukaupti visas valios jėgas, kad susilaikytų nepabučiavęs. Žinojo, kad ji to tikisi, ir tai buvo viena dingsčių susivaldyti. Kita – užsilikęs kaltės jausmas dėl jai išsakytų kaltinimų, neva ji atvyko vedina ne pačių tyriausių ketinimų. Tarytum pats turėtų kuo pasigirti.

– Nori pasivažinėti? – paklausė jos.

– Pasivažinėti?

– Pajūriu?

– Galiu paeiti.

– O aš galiu pavėžinti.

Atkabinęs stabdį, nuvairavo vežimėliu prie trapo, kuris leidosi nuo verandos iki plytelėmis grįsto tako, einančio per mišką.

– Patogiai sugalvota, – pastebėjo Marisa.

– Užsakiau takelius, kai remontavome namą.

– Maikas sakė, kad niekuomet nė minties neturėjai išmėginti elektrinį vežimėlį, nes tau priimtiniau įveikti kliūtis.

– Stumtis savo rankomis – gera mankšta. Maikas mane gerai šeria. Nenoriu pavirsti liulančiu kalnu.

– Kas taip stebuklingai kvepia?

– Magnolijos.

– Šįvakar nematyti nė vieno jonvabalio.

– *Kibirkštvabaliai* sako, kad bus lietaus.

– Tikrai?

– Tuoj patys pamatysim, kaip manai?

Grįstas takelis baigėsi kopose, pereidamas į truputį nuo smėlio pakylėtą taką iš paprastų, visokio oro mačiusių lentų. Jiedviem

riedant kopomis, jūravižių šluotelės kuteno Marisai kojas. Priekyje takas išplatėjo į kvadratinę aikštelę. Parkeris sustabdė vežimėlį ir užkirto rankinį stabdį.

Prieš juos atsivėrė paplūdimys be gyvos dvasios. Iš čia žemyno pakrantės nebuvo matyti. Visa atrodė pirmapradiška kaip sutvėrimo dieną. Mėnesieną užklojo tiršta debesų antklodė, bet ir tiek šviesos pakako, kad pražiltų kiekviena dūžtančios bangos ketera. Jos priminė smėlin nugarmančio sidabro miltus. Brizas alsavo švelniai it snaudžiantis kūdikis. Aplink – nė garso, tik pratisas mūšos šnaresys.

– Stebuklinga vieta, – pamaldžiai sušnabždėjo Marisa, kaip paprastai žmonės daro bažnyčioje. – Tokia miško tankmė prie pat jūros...

– Ir nė vieno daugiaaukščio viešbučio, darkančio gamtovaizdį, – užuot gėrėjęsis vaizdu, Parkeris glostė jos plaukų sruogą, pirštais tyrinėdamas jų švelnumą, mėgaudamasis pojūčiu.

Marisa atsisuko:

– Kokie tai buvo narkotikai?

– Aha! Vos tik man išsprūdo, žinojau, kad pro tavo ausis neprasmuks.

– Neprasmuko ir niekaip neišeina iš galvos. Kokius narkotikus vartojai? – Marisa toli gražu neatrodė kritiškai nusiteikusi, jos balse tebuvo nuoširdus susidomėjimas. Gal kiek užuojautos.

Parkeris paleido sruogą, ranka nusviro žemyn.

– Vaistus. Nuskausminamuosius. Milžiniškais kiekiais. Saujomis su kaupu.

– Dėl kojų?

– Sveikti teko ilgai.

– Nuo ko, Parkeri?

– Nuo mano paties kvailumo, – truputį patylėjęs jis tęsė. – Mane keliskart operavo. Pirma sustatė į vietą kaulus, o trūkstamus gabalus pakeitė plastiku arba metalu, po to – prisiuvo raumenis ir sausgysles, tada – atkūrė odą... Velniop visa tai, Marisa, tau neverta šių dalykų klausytis, o man nesinori apie juos kalbėti. Esmė ta, kad ligoninėje praleidau daugiau nei metus, o paskui dar... kitokiose įstaigose. Fizioterapija truko ilgai. Tai buvo riebus košmaras. Blogiau

už pragarą. Tada įjunkau į tuo metu man skiriamus nuskausminamuosius. Kai gydytojai atsisakė išrašyti naujų, ėmiau pirkti tiesiai gatvėje iš nepriklausomų platintojų.

– Iš narkotikų prekeivių?

– Mes artimai susigyvenom, – Marisa neatrodė sukrėsta, bet kažin kaip ten būtų, jei sužinotų, kaip žemai smuko vaikydamasis spalvotąją chemiją, tad mintį baigė lakoniškai. – Buvau šiknoj.

– Bet išlindai.

– Ne, mane sugriebė už kiaušų ir išplėšė su visom gyslom.

– Maikas?

– Maikas, – pakartojo Parkeris, lėtai kraipydamas galvą tikro stebuklo akivaizdoje. – Dėl man visiškai nesuprantamų priežasčių jis mane prisijaukino kaip draugą. Pats atsirado iš visiškos nebūties. Sykį per tirštas miglas išvydau jį stovintį šiukšlyne ir mane stebintį. Jis lyg svarstė, ar tas sumedėjęs, narkotikų apkvaišintas stuobrys vertas jo pastangų. Jis suprato, kad gelbėti mane reikia nuo manęs paties.

– Gal tau jį pasiuntė likimas?

– Sakai, angelas sargas? Pasakų krikštatėvis? Na, bent jau ne giltinė su dalgiu. Nors pirmosiomis savaitėmis po tos *gelbėjimo operacijos* verčiau jau norėjau nustipti. Man nespėjus susigaudyti kas vyksta, jis išmetė pro langą mano atsargas ir įkišo į toksikologinį.

– Turbūt menkas malonumas.

– Nė neklausk. Tikrai. Kai išėjau iš ten, surengė naują reabilitacijos kursą – fizinės *ir* dvasinės. Nušveitė mane, surado butą, pritaikytą neįgaliems žmonėms, ir paklausė, ką ketinu toliau veikti. Kai užsiminiau, kad man knieti rašyti, įtaisė kompiuterį.

– Vadinasi, rašyti paskatino jis?

– Jis įtikino, kad tai mano mintis.

– Ir padovanojo norą gyventi.

– Ne, tuo metu pats nusprendžiau, kad tiesiog privalau išgyventi, – „tam yra velniškai rimta priežastis“ – šmėkštelėjo jam juoda mintis.

– Parkeri, ar galiu paklausti vieno labai asmeniško dalyko?

– Prašau, tik kad paskui nesigailėtum.

– Ar Rorkas esi tu?

Jis žinojo, kad anksčiau ar vėliau šio klausimo neišvengs. Ji per daug protinga, kad pasiklystų mozaikoje: rašytojas, rašantis apie rašytoją. Be abejo, ši sąšauka turėjo sukelti įtarimų. Užantyje šiam atvejui parengtas atsakymas nebuvo melas, bet gryna tiesa – irgi ne.

– Nevisiškai.

– Dalelė tavęs?

– Galima sakyti.

Marisa žingeidžiai linktelėjo, bet daugiau nekamantinėjo.

– Ar iškart pradėjai nuo detektyvų?

– Ne, išmėginau kelis žanrus. Beveik dvejus metus iš eilės apmesdavau siužetus ir šveisdavau lauk. Kol užkibo Deko Keitono personažas, šiukšlių dėžėn išlėkė keli tūkstančiai akrų miško. Jam pirmajam pavyko prikaustyti ir išlaikyti mano dėmesį, atitraukti mintis nuo luošumo. Kai sukurpiau šį tą, kas man pasirodė galėtų tikti spaudai, nusisamdžiau agentę ir pareiškiau, jog leisiu jai parduoti rankraštį, jei savo ir savo vaikų gyvybe prisieks, kad niekada niekam neatskleis mano tapatybės.

– Ir tuomet atsirado Makenzis Rūnas, – Marisa perbraukė delnu per skruostą. – Atgimimas, už kurį visi galime būti dėkingi. Man tik nepaprastai gaila, kad tau teko įveikti tokias kančias.

– Ilgainiui jos atsipirks.

Vos tik žodžiai tapo garsu, Parkeris susigriebė kalbėjęs būsimuoju laiku. Jis pabūgo, kad Marisa tai pastebės ir pasiteiraus apie jo slaptąjį tikslą, bet ji nusigręžė ir ėmė žiūrėti į tingų vandenyno paviršių. Horizonte blykčiojo tanklaivio šviesos.

Pasėdami ant smėlio drėgnas duobeles, pabiro lietaus lašai. Pataikę į medinę pakylėlę, tylutėliai tiško į visas puses. Parkeris beveik įstengė suskaičiuoti tekštelėjimus, prieš pajusdamas purslus ant odos. Pastarieji šildė ir glostė kaip ašaros.

– Parkeri?

– Hmm?..

– Pameni, kai pirmą kartą atėjau į tą trobesį, tu man pasakei, kad Nojus mane vedė kaip bendrovės savininko dukterį vien tam, kad pakiltų karjeros laiptais?

– Tau tada net smakras atvipo.

– Taip. Todėl, kad tavo žodžiai buvo paskutinė vinis: giliai širdyje seniai nujaučiau, – ji vėl atsisuko. – Šią savaitę užtikau jį su kita moterimi, – šią kukliai nuskambėjusią žinią lydėjo pauzė, per kurią Parkeris galėjo kaip nors sureaguoti, bet jo veidas buvo ramus. – Nevarginsiu purvinomis smulkmenomis.

– Ar jos labai purvinos?

– Pakankamai.

– Tiek, kad keturiomis atlėktum čia? Suvesti sąskaitų?

– Ne. Prisiekiu, atvažiavau ne todėl. Nojaus neištikimybė tik atrišo rankas. Iš tikrųjų aš apskritai nenorėjau iš čia išvažiuoti.

– Tai ko išvažiavai?

– Sąžinei nuraminti.

– Dėl ko? Juk nieko neįvyko?

– Čia kai kas įvyko, – sušnabždėjo Marisa, priglausdama delną prie širdies. – Norėjau su tavimi pasilikti, bet tavo artumas griovė mano santuoką. Išsigandau savo jausmų. Norėdama atgauti ramybę, privalėjau vėl grįžti prie laimingai ištekėjusios moters dienotvarkės. Likimo ironija – pačią pirmą dieną Niujorke sužinojau, kad Nojus turi kitą moterį.

– Jis – kvailys.

Už netiesioginį komplimentą Marisa atsidėkojo šypsena, bet ši neatrodė linksma.

– Aš – irgi. Kvaila buvo anksčiau nepripažinti, kad mūsų santuoka ne tokia, kokios norėjau, o Nojus – visai ne tas vyras, kurio ieškojau. Jis ir jo knygos herojus – du skirtingi dalykai.

– O dabar tavo herojumi tapo Rorkas?

– Nebepainioju išmonės su tikrove, Parkeri, – purtydama galvą kalbėjo Marisa. – Iš to jau išaugau. Tu tikras. Galiu tave paliesti, – ji ėmė glostyti jo plaštaką, pirštą išvagojusios venos vingius. – Mano santuokai galas. Tai jau istorija. Nebenoriu apie Nojų kalbėti.

– Aš ne prieš.

Suėmęs į saują jos plaukus, apvijo aplink plaštaką ir prisitraukė artyn. Jų veidus teskyrė vos keli coliai. Dvejojant širdis spėjo suspurdėti porą kartų, tuomet jo lūpos nutūpė ant jos veido, kryptelėjo šen bei ten, trokšdamos greičiau išmėginti skonį. Parkeris tramdė

įkarštį, kol išgirdo iš jos išsiveržusį, atodūsio lydimą unkštelėjimą. Pažvelgęs jai į akis, išvydo jo aistrai prilygstančią liepsną.

Šalin bet kokią savitvardą! Kur papuolė nusėjo jos veidą padūkusiais bučiniais, nepaisydamas jokių įmantrybių, čia pat gaudamas svilinančios grąžos. Pagaliau jų liežuviai surado vienas kitą ir susiliejo į vieną ilgą ir godų bučinį.

Gaudydamas orą, Parkeris akimirką sustojo, bet tik tam, kad užgultų ją su dar didesne aistra. Lyžtelėjo jos apatinę lūpą, švelniai spustelėjo tarp dantų. Nubučiavęs lūpų kampučius, vėl užsuko į vidų. Tyrinėdamas gelmę, kreipė galvą dešinėn, kairėn, vėl dešinėn, bet nė sekundei nesiliovė skanauti. Neturėjo jėgų atsitraukti, tik šliurpčiojo tylutėliai ir švelniai kaip krintantis lietus.

Vos krutindama lūpas, Marisa tiesiai ant jo odos balsu užrašė žodžius:

– Tą vakarą, kai susipažinome, kai mane pabučiavai...

– Hmm?..

– Nenorėjau, kad liautumeisi.

– Žinau.

– *Žinai?*

– Nejau manai, kad to nepajutau, Marisa?

Vietoj žodžių Marisa godžiai perbėgo pirštais jo plaukus, apkabino pakaušį ir įpuolė ragauti iš vidaus. Nenutraukdamas bučinio, Parkeris atsagstė sagutes, atrišo mazgą ir praskleidė jos marškinius.

Jos krūtis, nedidukes ir dailiai apvalias, apniko lietaus lašai. Didesnieji nusagstė odą karoliukais, kiti išsirangė srovelėmis per išlinkimus, paryškindami erotiškas formas.

– Parkeri, pastebėjai, kad lyja?

– Taip, – ranka apglėbęs krūtį, permainė jos pavidalą, nubraukė nykščiu lašą, panarino galvą žemiau ir ėmė glamonėti lūpomis odą tarp nykščio ir smiliaus. – Atsimenu, sakei neištirpsi.

Po šių žodžių apžiojo spenelį.

– Nežinau ar tesėsiu, – suaimanavo Marisa.

Tarsi atspėjusi jo norą, Marisa suėmė delnais Parkerio galvą ir prispaudė prie savęs, skiemenuodama jo vardą pratisais, bet trūkinėjančiais atokvėpiais.

Parkerio ranka brovėsi pro audinio tankmę raukšlė po raukšlės, kol pasiekė nuogą odą. Nesustodama slydo gilyn tarp šlaunų ir sustojo ant kelnaičių.

– Galiu?

Pajutęs sutikimą, surado glotnutę ir dosniai sudrėkusią lytį. Jo pirštai palengva slydo vidun.

– Viešpatie, Parkeri...

Pirštai glostė iš vidaus, o nykštys brėžė apskritimus iš išorės. Netrukus ji ėmė klubais slinkti artyn.

– Neskubėk, Marisa.

Tebealsuodama tankiai ir negiliai, ji vis dėlto atsipalaidavo ir liovėsi skubinusi. Nuo liežuvio šokio jos speneliai susitraukė ir pastiro. Jo pirštų glamonės paspartėjo, o nykščio brėžiami apskritimai susiaurėjo ir susitelkė ties viena vieta.

O tuomet jis pajuto, kaip visą jos kūną surakino įtampa. Nevalinga. Įsakmi. Neužtvenkiama. Nevaldoma. Jos nugara išlinko. Atlošusi galvą ji užsimerkė ir prisidengė akis ranka. Kaklas prašyte prašėsi bučinių. Parkeris palinko virš jo ir prispaudė lūpas prie duobutės, kuri virpėjo nuo srūvančios saldybės. Jis nesiliovė glamonėti, kol visu jos kūnu nenusirito paskutiniai baigiamieji aistros akordai, ir ji suglebo.

Parkeris ištraukė ranką ir pataisė klostes. Suėmęs ją glėbin, kuo švelniau priglaudė prie krūtinės ir atsirėmė smakru į jos viršugalvį.

Marisa nusilpusia ranka palietė jo marškinius.

– Jau užsisegiojai.

– Vakarienei. Taip mane išmokė mama.

Išlaisvinusi sagas iš kilpučių ir paglosčiusi plaukuotą krūtinę, prisiglaudė prie širdies.

– Taip geriau.

Nesiliaujantis lietus permerkė plaukus ir drabužius, bet nė vienam nerūpėjo. Glostydamas jai nugarą, Parkeris nučiupinėjo kiekvieną slankstelį.

– Jis net dulkint tavęs kaip reikiant neišmoko?

Pajutęs, kaip ji įsitempė, Parkeris išsigando, kad peržengė ribas, kad leptelėjo daugiau nei leistina, ir įžeidė ją savo netašytais žodžiais. Tačiau įtampa išsisklaidė. Ji vėl suglebo ant krūtinės ir tyliai tarė:

– Dar prieš kelias minutes taip nemaniau.

– Troškai to, kaip oro.

– Nesupratau, kol manęs nepalietei. Mano intymus gyvenimas tebuvo dar viena saviapgaulė.

Pajutusi jo šypseną, Marisa pakėlė galvą ir pažvelgė jam į akis:

– Atrodo, esi be galo savimi patenkintas.

Parkeris sėdėjo begėdiškai pastatęs skiauterę, bet vis dėlto ši grimasa greitai pasikeitė į meilės kupiną šypsnį:

– Esu patenkintas, – švelniai pabučiavo jos lūpas ir tyliai prie pat jų suniurnėjo. – Bet tu – kur kas labiau.

Jiedu vėl paskendo giliam bučiny, ir jam nesinorėjo iš jo išsivaduoti, bet vis dėlto teko:

– Geriau grįžkime, kol Maikas nesuorganizavo paieškos.

Parkeris jau siekė atpalaiduoti stabdį, bet Marisa netikėtai paklausė:

– Palauk, o tu? Kaip su šituo? – ji pasimuistė klubais ant kietos erekcijos. – Nejau nenori, kad... Kad ką nors padaryčiau?

Krūptelėjęs Parkeris tvirtai suspaudė ją per liemenį ir šūktelėjo:

– Noriu, kad nustotum taip rangiusis...

– Oi, atleisk.

Jis kreivai šyptelėjo ir apglėbė sulenkta ranka kaklą:

– Kai mudu mylėsimės, norėsiu išgyventi visą malonumą, o ne rūpintis, kaip reikės nuleisti neišverčiant mūsų abiejų iš vežimėlio.

– Nejau tai šitaip griausminga?

– Bus.

– Bet juk tu nusiskriaudei.

– Tai tik rodo, kaip paviršutiniškai tamsta žiūri, – nusišypsojęs Parkeris greit pakštelėjo į skruostą, apgręžė vežimėlį ir su ja ant kelių ėmė stumtis namo. – Beje, man prireiks abiejų rankų šitam prakeiktam griozdui suvaldyti, tad tau teks pačiai užsisagstyti marškinius, jei nenori, kad Maikui ant kaktos išvirstų akys.

Kitą rytą Danielis nubudo anksti. Greitai palindo po dušu, paskubomis apsirengė, susidėjo į krepšį kelis drabužėlius ir nulipo laiptais žemyn. Maksiną didžiai nuliūdino žinia, kad jai neliko vietos jo

savaitgalio planuose, ir ji nepasitenkinimo neslėpė. Tad Danielis iš ryto elgėsi itin padoriai ir net pasiteiravo, ar jai nebūtų labai sunku pataisyti pusryčius kiemelyje.

– Nebus sunku, pone Materli. Duokite man porą minučių – viską sukrausiu ant padėklo.

– Nuostabu. Per tą laiką spėsiu kai kur paskambinti.

Jis užsidarė darbo kabinete ir pirmiausia surinko numerį, kurį jau mokėjo atmintinai. Per penkias minutes trukusį pokalbį jis pats beveik nekalbėjo. Didžiąją pašnekesio dalį įdėmiai klausėsi.

Pagaliau ponas Viljamas Saterlandas išdėstė viską ką norėjo, ir pasiteiravo:

– Taigi ar norėtumėte, kad to imčiausi, pone Materli?

– Be jokios abejonės.

Antrąjį rytmetinį skambutį Danielis adresavo „Becker-Howe". Jis nė kiek nenustebo, kad net šiuo paros metu, kai dauguma niujorkiečių mindžikavo eilėse prie „Starbucks" cukrainių ir grūdosi į metro, kad spėtų į darbą laiku, ponas Oliveris Hauvas ragelį pakėlė pats.

Hauvas visuomet šiek tiek puikuodavosi, kad dirba po keturiolika valandų per parą, išskyrus laisvadienius, kuomet užtenka ir aštuonių. Panašu, kad jo darbotvarkėje, nepaisant garbaus amžiaus, įtampa nė kiek neatlėgo.

Hauvo leidybinė karjera prasidėjo panašiu laiku ir būdu kaip Danielio. Jis paveldėjo bendrovę iš senelio, vos porą ar trejetą mėnesių spėjęs pasidžiaugti savo šviežiu universiteto diplomu. Daugelį metų jiedu su Danieliu išliko draugiški konkurentai, kol galų gale pažintis peraugo į šykščią bičiulystę. Abu vienas kitą didžiai ir be išlygų gerbė.

– Oli, čia – Danielis Materlis.

Kaip ir tikėjosi, senasis kolega nudžiugo išgirdęs jo balsą. Juodviem persimetus keliais žodžiais, Oliveris Hauvas pareiškė:

– Aš jau nebelošiu golfo, Deniuk. Tas nelemtas reumatas nebeduoda man užsimoti.

– Ne todėl tau skambinu, Oli. Mano reikalas susijęs su verslu.

– Maniau, kad tu – jau pensijoj?

– Sklando toks gandas, bet kas jau kas, o tu mane tikrai per daug gerai pažįsti, kad juo patikėtum. Man ką tik po ranka pasipainiojo labai neįprastas pasiūlymas. Pagalvojau, kad galėtų tave sudominti.

Po kelių minučių Danielis išžygiavo iš darbo kabineto palikęs lazdą ilsėtis. Jis jautėsi atjaunėjęs ir netgi, eidamas pas Maksiną, karštai trynė delnus.

– Ar būtum tokia gera ir nubėgtum į košerinę kepyklą atnešti mano mėgstamos duonos?

– Negi Masačūsetse badas? Ponas Rydas sakė, kad užsakė maistą tiesiai į vilą.

– Žinau, bet baisiai užsinorėjau... Tu prisimeni, kaip ta duona vadinasi? Tokia grūdais apibarstyta...

– Aš žinau, kaip ji vadinasi. Ta kepykla – kitam miesto gale. Nueisiu, kai papusryčiausit.

– Nojus atvažiuos manęs pasiimti tuoj po pusryčių, geriau bėk dabar. Pusryčius pats mokėsiu suvalgyti.

Maksina įtariai nužvelgė Danielį, ir ne be reikalo. Šitoks staigus „duonos priepuolis“ buvo klasta išvilioti ją iš namų. Jis laukė svečių ir nenorėjo jokių liudininkų.

Maksina dar kurį laiką pasispyriojo, bet galų gale, murmėdama panosėje, išspūdino pro užpakalines duris. Po kelių minučių suskambo skambutis, ir Danielis, atidaręs duris, pakvietė svečią vidun.

– Šeimininkę išsiunčiau kai ko parnešti, – paaiškino vesdamas į kiemelį.

Maksina visuomet serviruodavo trims tam atvejui, jei netikėtai užsuktų Marisa su Nojumi. Nors Marisa buvo išvykusi, o Nojus turėjo pasirodyti vėliau, Danieliui atlėgo išvydus, jog Maksina įpročio nesulaužė ir šįkart. Jis pasiūlė įsitaisyti prie apvalaus kalto metalo stalo.

– Sėskitės, jauskitės kaip namie. Kavos?

– Taip, prašyčiau.

Danielis įpylė. Paduodamas grietinėlę ir cukrų, kalbėjo:

– Ačiū, kad įstengėte taip greitai atvykti.

– Tai kad kvietimas labiau priminė įsaką, pone Materli.

– Kas kliudė atsisakyti?

– Smalsumas.

Danielis įvertino atvirumą, padėkodamas linktelėjimu.

– Vadinasi, jus nustebino mano skambutis?

– Tiesą sakant, pribloškė.

– Džiaugiuosi, kad mudu galime kalbėtis visiškai atvirai, nes žinau, koks brangus jūsų laikas, o aš ir pats šįryt skubu. Dešimtą valandą žentas mane išsiveš į namelį užmiestyje. Pats pasiūlė smagiai paiškylaut dviese, kol mano duktė išvykusi, – kilstelėjęs drobule išklotą pintą krepšelį, pasiūlė, – gal sviestinės bandelės?

– Ne, dėkoju.

– Kaip sėlenų bandelės, jos nėra prastos. Mano šeimininkė pati kepa.

– Ne, tikrai ačiū.

Pastatęs pintinėlę ant stalo, Danielis perklausė:

– Ties kuo aš baigiau?..

– Pone Materli, puikiai žinau, kad jums dar toli iki suvaikėjimo, tad būtų malonu, jei taip paikai manęs nevedžiotumėt už nosies. Juk nepakvietėt manęs naminių bandelių ragauti?

Danielis liovėsi vaidinęs komediją. Atsirėmęs alkūnėmis į stalą, sunėrė rankas ir įrėmė akis į svečią, žvelgdamas pro baltutėlius, smaila „V“ raide virš nosies pastirusius antakius.

– Manau, kad Nojus užantyje turės kokį nors dokumentą, įgaliojantį tvarkyti mano leidyklos reikalus, – prabilo Danielis beveik stačiokišku tiesmukumu, kuris jam visada buvo būdingas ir pelnė užsispyrusio derybininko vardą. – Šį savaitgalį būsiu verčiamas jį pasirašyti, – tarė jis ir kilstelėjo rankas, neleisdamas svečiui įsiterpti. – Ne, prašau, nieko nesakykite. Pakaks įdėmiai išklausyti.

Po ilgokai užsitęsusio svarstymo ir net kiek nepatiklių dvejonių Danielis sulaukė mosto, leidusio dėstyti toliau.

„Pavydas" 20 skyrius
Ky Vestas, Florida, 1988 m.

Todas neįsivaizdavo, kad viskas tiek užtruks.

Jis nekantravo pralobti ir išgarsėti, būtent taip – pirma viena, paskui kita.

Sumokėjus hipoteką už tėvų namą, iš pinigų, gautų jį pardavus, liko tik trupiniai. Abu tėvai kukliomis sumomis buvo apsidraudę gyvybę, tačiau tėvo draudimo išmoką motina išleido jo laidotuvėms, o motinos draudimas padėjo palaidoti ją pačią. Sutvarkius visus reikalus, iš palikimo liko tokios vargo ašaros, kad nebevertėjo nei skaičiuoti. Vos užteko kelionei į Floridą, tad Ky Vestą Todas pasiekė beveik tuščiomis kišenėmis.

Pragyvenimo išlaidos pasirodė kur kas didesnės, nei juodu su Rorku numatė, nors abu gyveno tikroje landynėje ir pigiai maitinosi. Lakstymas paskui naktinio klubo klientų automobilius nešė riebius arbatpinigius, bet ir šiuos greit pasiglemždavo mokesčiai už nuomą, dujas, maistą ir kitokius būtiniausius dalykus.

Be to, kas mėnesį reikėjo mokėti už kompiuterį. Ne visi turėjo laimės pasigirti paslaptingais dėdėmis, kurie tokius giminaičius kaip jo kaimynas matė tik dukart gyvenime, bet vis vien jautė šeimyninę pareigą universiteto baigimo proga įteikti brangią dovaną. Rorko pranašumas kėlė pagiežą, tad Todas negaišdamas išlygino startines pozicijas ir įsigijo kompiuterį išsimokėtinai.

Dabar jį smaugė chroniškas lėšų stygius.

Bet dar labiau dusino įkvėpimo stoka.

Šlovė atrodė tokia nepasiekiama, kad liežuvis neapsivertė apie ją net kalbėti. Kurti grožinę literatūrą pasirodė besą per sunku. Jis sėkmingai prasnaudė begales nuobodžių paskaitų, bet galėjo galvą guldyti, kad nė vienas iš kūrybinio rašymo dėstytojų nesivargino priminti, kiek daug pastangų tai kainuoja. Jokiuose konspektuose nerastum perspėjančio raudonai pabraukto sakinio. Šis klausimas nefigūravo nė vieno egzamino medžiagoje. Kad ir kaip ten būtų, rašymas – tikrai arkliškas darbas.

Juodu su Rorku bent kartą per savaitę užsukdavo į Hemingvėjaus namus. Šis ispaniškojo kolonijinio stiliaus pastatas jiems atstojo šventyklą, kurion kaip maldininkai abu traukdavo atiduoti pagarbos. Todas, žinoma, jau seniai buvo aistringas jo gerbėjas, bet tik dabar suprato Hemingvėjaus didybę.

Talentas – įgimtas dalykas. Arba žmogus jį turi, arba ne. Bet talentas pats savaime bevertis. Jam pažadinti ir išmankštinti, kad sukurptum „nemirtingą sakinį", kuris skaitytojui atrodo toks velniškai paprastas, reikia devynių prakaitų.

Tasai paprastumas klaidino. Niekas savaime nepasidaro, įgūdžiai irgi patys neatsiranda. Rašymas – reikli atsiskyrėlių katorga, verčianti raustis smegenų kasyklose, vietoj kirtiklio apsiginklavus tušinuku. Kartais ištisa pastangų savaitė teatneša vieną vienintelį dėmesio vertą grynuolį, kuris ne didesnis už grūdą, o ir tą patį norisi nuskalauti graudžiose dėkingumo ašarose.

Todas žavėjosi žmonėmis, kurie rašė ir mokėjo tai daryti gerai. Vis dėlto tas susižavėjimas kėlė apmaudą. Hemingvėjus ir kiti į jį panašūs talento bei įgūdžių turguje nedalijo. Atrodytų, paskyrus šitiek laiko jų kūrybos studijoms, prakaitavus prie kiekvieno sumauto sakinio ir kantriai išnarpliojus juos žodis po žodžio, gebėjimas rašyti galiausiai pats įvirs į nuzulintas smegenis, nes virtuoziškumas pasirodys užkrečiamas. Nejau troškimas pats savaime visai nieko vertas? Tačiau bėgo dienos, o savo kūryboje perlų taip ir neišvydo, nors ir labai kruopščiai sijojo.

Ir atrodė, kad ne jis vienas jų ten pasigedo.

Į tolimiausią kambario kampą lėkė gniūžtė profesoriaus Hadlio pastabomis primargintų lapų. Jiems plumptelėjus ant grindų už poros centimetrų nuo šiukšlių dėžės, į kambarį įėjo Rorkas.

– Ar Hadlis vėl pašiko?

– Hadlis *pritriedė* pilną kibirą.

– Taip ir maniau. Mane jis irgi gerokai pačirškino.

– Rimtai?

– Žarijos ilgai smilksta, todėl, kad jau turim laisvą vakarą, einam ir prisišniosim.

– Nusilakčiau vienas du, – urzgė Todas, – bet negaliu sau to leisti.

– Aš – irgi ne, bet darbas už baro teikia savų privalumų, – su lig tais žodžiais Rorkas sukliukseno už nugaros ir atkišo pigaus viskio butelį.

– Nukniaukei?

– Sysio buvo, sysio bus.

– Tu – tikras poetas.

– Matai, net neįtariau... Varom!

– Manęs ilgai įkalbinėti nereikia, – tarė Todas ir išsiropštė iš guolio.

Paplūdimyje butelis keliavo iš Rorko pas Todą ir atgal, jiedu spėjo aplaistyti saulėlydį, tuomet – sutemas ir galop žvaigždėtą dangų. Pamažu kai kurios blyksinčios dangaus sagutės akyse susiliejo ir ėmė blaustis, o Visatos platybės susiaurėjo, nes pakraščius aptraukė tiršta migla.

– Krenta žvaigždės iš dangaus, pildo mūsų norus... ir taip toliau. Rorkai, sugalvok norą.

– Noriu, kad duotum gurkštelėt viskio.

Gavęs butelį, Rorkas iš jo trūktelėjo, vėl grąžino Todui, tada atsigulė ant nugaros, plačiai išsižergė, o rankas pasikišo po galva. Staiga pratrūko kvatoti.

– Kas yra? – paklausė Todas, mėgindamas užpakaliu smėlyje išrausti patogesnę duobutę.

– Užvėmei apie norus, – trūkčiodamas kalbėjo Rorkas, – ir priminei man vieną nutikimą su džinu.

– Ei, jų yra šimtai, kurį?

– Suranda čiuvas Aladino lempą, patrina, išlenda džinas ir pažada išpildyti tris norus. Užsimano vyrukas „Ferrari“. Bumt! Kitą

rytą prie durų stovi naujutėlaitis išblizgintas automobilis. Vėl patrina lempą, vėl išlenda džinas ir primena, kad jam liko dar du norai. Čiuvas užsiprašo dešimt milijonų dolerių. Bumt! Kitą rytą prie lovos randa tvarkingą krūvelę pinigų. Jis vėl patrina lempą, išlenda džinas ir praneša, kad liko paskutinis noras. Čiuvas paprašo pimpalo iki pat žemės. Bumt! Kitą rytą atsibunda, o jo kojos devynių centimetrų ilgio, – kai abu iki soties prisikvatojo, Rorkas pridūrė, – pasakėčios moralė – visada gerai apgalvok, ko nori.

Todas sudundėjo:

– Aš noriu, kad Hadlio pimpalas susitrauktų iki absoliutaus nulio ir nukristų. Jei apskritai jį turi. O tuo labai abejoju.

– Kurį rankraštį jam siuntei?

– „Nukariautuosius".

– Juk tu krumplius iki kraujo nutrynei šitą romaną zulindamas! Kas jam nepatinka?

Todas vėl užsivertė butelį ir nugėręs apibendrino:

– Siužetas veža, dialogai užknisa.

– Hadlis parašė, kad „užknisa"?

– Pavartojo kitus žodžius, bet esmė tokia.

– Hmm.

– Ką?

– Man parašė, kad mano dialogai malonūs ausiai ir jų pagreitis priimtinas, bet pats siužetas iš anksto nuspėjamas ir jam trūksta intrigos, – Rorkas atsigręžė į Todą. – Gal mudviem vertėtų suglausti pečius, kaip manai?

– O, velnias, tik jau ne bendra kūryba! Dvejus metus sugaišau su vienu knygiumi, ir – jokio atpildo.

– Netiesa, pardavei apysaką spaudai, – priminė Rorkas.

– Taip, spaudai... Vieną sumautą apysaką kažkokiam vietos žurnaliūkščiui už dvidešimt penkis žalius. Geriausiu atveju ją kas nors perskaitys šikinyke, prieš subinę nusišluostydamas, – Todas patylėjo ir nusviedė kriauklytę į jūrą. – Gyvenu žiaurioj skylėj su mėsėdžiais tarakonais ir ginkluotais bepročiais pirmajame aukšte.

– Realybės neužtušuosi. Beeet! Gali nusidrožt, jei pažiūrėsi į ją iš kito kampo.

– Tai jau... – kuo rimčiausiai atsiliepė Todas. – Gyvenime tiek daug dar niekada nesismaukiau.

– Kaip ten delnai? Dar neatsirado nuospaudų?

– Už saulę ir nuogas egzotiškas šokėjas!

Paskelbęs tostą, Todas kilstelėjo butelį aukštyn, bet jam iš rankos jį išlupo Rorkas ir nugurgė pasimėgaudamas.

– Pinigų amžinai nėra, sėdžiu juodoj skylėj, – toliau niūriai varė Todas. – Automobilio skalė rodo, kad nuriedėjau jau per pustrečio šimto tūkstančių kilometrų.

– O tu pats tuo tarpu stumdai po parkavietę klientų „Porsche" ir „BMW".

– Taigi, tokio darbo ir šimpanzę išmokytum.

– Jos, ko gero, ir arbatpinigių daugiau už tave gautų.

Todas piktai dėbtelėjo į Rorką:

– Ar galima baigti mintį?

– Atsiprašau! Nenorėjau pertraukti tokios graudžios vaidilutės giesmės, – Rorkas atidavė butelį, – še, išgerk dar.

– Ačiū, – sočiai nukliukinęs, Todas garsai ir pratisai atsiriaugėjo iš pat vidurių. – Kai vieną dieną visa ši katorga baigsis ir pradės byrėt saldūs šlovės vaisiai, nenoriu su niekuo dalytis. Man, man ir dar kartą man. Nepyk.

– Nėra ko. Aš ir neketinau su tavimi bendradarbiauti, tik pajuokavau.

– Aha, – Todas irgi išsidrėbė aukštielninkas ant smėlio, – tai ką tau vis dėlto Hadlis parašė?

– Jau sakiau.

– Nuoširdžiai?

– Kurių galų meluočiau?

– Kad man taip neskaudėtų.

– Aš nesu samarietis, – purkštelėjo Rorkas.

– O, taip... Tu juk – šiknius. Dingstį melui visad sugalvosi.

Rorkas net atsisėdo:

– Todai, jei tau kas neduoda ramybės, verčiau klok be užuolankų.

– Kiek tik pamenu, visada sumenkini Hadlio pastabas.

– Dėl to, kad kažkoks tipas išsako savo nuomonę, o jo pastabos tėra asmeninė nuomonė ir nieko daugiau, aš tikrai neprisikalsiu prie kryžiaus. Aš, kitaip negu tu, neleidžiu sau dėl jų taip sielotis.

– Galbūt.

– Kas galbūt?

– Galbūt tai paaiškina, kodėl sumenkini jų reikšmę. Nors, kita vertus, tau tikriausiai norėtųsi nuversti mane nuo bėgių.

Visiškai suglumęs, Rorkas papurtė galvą:

– Ką tu čia skiedi?

– Nesvarbu, mesk iš galvos.

– Kurgi ne! Pirma jis mane apkaltina melu, o paskui dar, užuot paaiškinęs, primala šūdo. Turėk galvoj, kad man tai iš esmės nepriimtina.

– O tu turėk galvoj, kad man nepriimtinas tavo įsivaizdavimas, neva tavo rašymas geresnis už mano.

– „Neva rašai geriau už mane", – pataisė Rorkas.

– Atsipisk! – Todas pašoko eiti, bet žemė po kojomis susvyravo, ir jis, neišlaikęs pusiausvyros, vėl parvirto ant smėlio.

Rorkas sugriebė jį už pečių ir atvartė aukštielninką:

– Ką laimėčiau tyčia nuo tavęs nuslėpdamas Hadlio pastabas?

Todas piktai mostelėjo rankomis ir išsivadavo iš Rorko gniaužtų:

– Užbėgtum man už akių! Tau neduoda ramybės mintis, kad aš, kad *mano* darbas gali būti išspausdintas pirmiau!

– Tarytum tu džiaugtumeis, jei aš savo rankraštį įstengčiau parduoti pirmas!

– Verčiau tegu man žarnas pro gerklę ištraukia!

Kelias akimirkas atrodė, kad jų bičiulystei atėjo galas, neapykanta tvenkėsi laukdama kibirkšties. Todas sugniaužė kumščius, pasirengęs atremti smūgį.

Nustebęs pamatė, kad Rorkas ėmė juoktis:

– Sakai, verčiau tegu žarnas „ištraukia pro gerklę"?

Todas iš visų jėgų tvardėsi, kad neprajuktų, bet neištvėrė ir pradėjo tirtėti:

– Per tą įkarštį, jau nekalbant apie girtumo laipsnį, man nešovė į galvą, kaip geriau atsikirsti.

– Knygoje siūlyčiau nuo to susilaikyti.

– Pasiūlymas priimtas.

Kurį laiką abu dėbsojo į naktyje skendintį vandenyną, bet pagaliau Rorkas nutraukė tylą:

– Man jau gana. Manai, kad nušliaušim iki automobilio?

– Velnias žino, aš gerokai nusitašęs, – sumalė Todas džiaugdamasis, kad kivirčą nukirto Rorkas.

Suėmęs viena ranka per pečius, Rorkas padėjo Todui atsistoti. Jie šiaip taip nuslinko iki parkavietės, nors kelionė gerokai užtruko, nes abu dažnai kliuvinėjo ir svirduliavo, o keliai linko iš nesuvaldomo juoko priepuolių dėl tokio girto blūdo.

Nors nė vienas negalėjo vairuoti, vis dėlto Rorkas jautėsi apspangęs mažiau, tad sėdo prie vairo.

Kai kitą dieną saulė persirito per pusiaudienį ir jiedu apmaldė pagirias mėsainiais ir keptomis bulvytėmis, Todas atnaujino vakarykštį pokalbį:

– Žinai, truputis konkurencijos mudviem nepakenktų.

– Nepradėk iš naujo, – sudejavo Rorkas. – Tu man ne konkurentas.

– Neskiesk! Aišku, kad konkurentas.

– Kokia mums nauda iš to varžymosi?

– Verčia labiau paprakaituoti. Ką, gal ne? Prisipažink – pamatęs, kad aš rašau, nieku gyvu negali nusiplaut. Jeigu aš sėdžiu prie klaviatūros, tu jokio futbolo per teliką nebežiūrėsi. Tas pats ir man. Kai tu rašai, mane graužia kaltė, kad nedarau to paties. Jei tu ari septynias valandas per dieną, man norisi ištempti ne mažiau. Varžybos – mūsų variklis.

– Nežinau jokio kito variklio, išskyrus begalinį norą rašyti.

Todas ėmė siūbuoti, iškėlęs rankas virš galvos:

– Šventasis Rorkas! Šlovė jam, aleliujaaa!

– Užknisi.

– Gerai jau gerai. Neerzinsiu, – nusileido Todas ir atsikando mėsainio su sūriu. – Šiaip ar taip, tau tikriausiai neduoda ramybės mintis, kad man už „Nukariautuosius" greitai visi kaišios po nosimi riebius „baksus", o tavo knygos pabaigos dar teks ilgokai palaukti. Tada pažiūrėsim, kas pažaliuos iš pavydo.

– Taip niekada neatsitiks.

Todas nusijuokė:

– Biče tu biče, reikėtų tau dabar pamatyti tą piktą žiburį savo akyse. Tu ką tik įkalei pats sau į vartus.

DVIDEŠIMT KETVIRTAS SKYRIUS

– Yra dar kavos?

– Kaip visada.

Parkeris grėsmingai dėbtelėjo į Maiką, pravažiavo pro šalį išilgai virtuvės ir prisipylė pilną puodelį iš kavos aparato.

– Būna dienų, kai pats ateini ir paklausi, ar dar turiu šlakelį ir ar nenorėčiau šviežios arba dar ko nors.

– Šiandien nenorėjau rizikuoti, kad būtų nukąsta galva iki pat raktikaulių. Aiškiai pasakei per pusryčius, kad mudu su Marisa dingtumėm iš akių, tai mes ir dingome.

– Taip, aš rašau sunkų skyrių ir tiesiog nenorėjau, kad mane kas nors blaškytų.

Riedėdamas iš virtuvės, Parkeris nugirdo, kaip Maikas suburbėjo:

– Galima buvo gražiai paprašyti.

Staigiai sustojęs, jis apgręžė vežimėlį:

– Sakei ką nors?

Maikas piktai nusviedė pašluostę ir nelauktai pratrūko:

– Sakiau, kad jos palaidinukė vakar buvo žioplai užsegta, kai tu pagaliau teikeisi ištraukti ją iš po lietaus ir pranešti man, kur abu prasmegote.

– Eik tu sau! Kiek pražangų sutilpo į vieną sakinį! Gal pabandykim jas visas nuosekliai vieną po kitos perkratyti? O gal tu šiaip išlipai ne ta koja iš lovos, tad galiu nekreipti į tave dėmesio ir grįžti prie darbo?

– Vakar grįžtu po sunkios dienos žemyne, randu plačiausiai atlapotas duris, šviesos dega, namie – nė gyvos dvasios. Ką tu pagalvotum mano vietoje? Pamaniau, kad tave kas nors pagrobė.

– O gal pamanei, kad mane apvaizda paėmė dangun, o tave paliko pūti čia vieną? Kertu lažybų, būtum mirtinai užsišikęs.

– Tu ir dangun ėmimas yra du nesuderinami dalykai. Man niekada tokia fantazija į galvą neateitų. O jei atvirai, tai pagrobimas – irgi ne: rask tu man tokį beprotį, kuriam tavęs reikėtų?

– O, varge! Tu tikrai šiandien šerius pastatei?

– Turiu tam teisę. Aš nė nežinočiau, kad atvažiavo Marisa, jei ne pora nešvarių lėkščių kriauklėje, kurios mane paskatino užsukti į svečių namelį.

– Tu – tikras Šerlokas Holmsas.

– Galėjai man palikti raštelį ir perspėti, kad nuvažiavote į pajūrį.

– Galėjau, bet pabūgau, kad vėl sukils tavo motiniški instinktai ir tu atlėksi kudakuodamas iš paskos, žiūrėti, ar visi viščiukai sveiki.

– Greičiau, ar neišdarinėja kokių paikybių.

Parkeris metė šalin juokdario kaukę ir griežtai atrėmė:

– Labai teisingai, Maikai. Aš nenorėjau, kad mus užkluptum nekuklioje pozoje. Dėl manęs – į sveikatą, bet Marisa nebūtinai apsidžiaugtų.

– Dėl to norėčiau pereiti prie kitos temos.

– Nenoriu nė girdėti.

– Supildavai keršto scenarijų ir dabar ketini jį išgerti su visais karčiausiais tirščiais iki pat dugno, ar ne?

– Sena plokštelė!

– Taip ar ne?

– Taip, velniai rautų, taip! – užriko Parkeris.

Rėkimas Maiko neatbaidė:

– Kas laukia paskutiniame skyriuje?

– Nori, kad išpliurpčiau pabaigą? Kad pats sugadinčiau netikėtumą? Pašvilpk!

Maikas svilino jį žvilgsniu:

– Atmink, kad visa tai nekvepia gražia pabaiga.

– Kritikų ir skaitytojų ekstazė manęs nedomina.

– Taip, tave domina tik kerštas.

– Tai geležinis motyvas, taigi – ir fabula. Jau išsirėkei?

– Dar ne. Ar pagalvojai apie Marisą?

– Be jokios abejonės. Ji – tik įrankis.

– Tu naudojiesi ja. Naudojiesi neatsižvelgdamas, koks tai žmogus.

– *Būtent dėl to*, koks tai žmogus!

Maikas tikriausiai užčiuopė, kad Parkerio ryžtas geležinis. O gal valdinga Parkerio laikysena priminė, kad yra ribos, kurių jam nedera peržengti. Arba jis tiesiog išsisėmė. Kad ir kaip ten būtų, Maiko pyktis išgaravo. Jo įsitempęs kūnas vėl suzmeko po metų našta.

– Parkeri, meldžiu, baik. Mesk visa tai iš galvos. Atskleisk Marisai kortas. Taip bus geriau ir tau pačiam, pasakyk jai.

– Ką aš turėčiau žinoti?

Išgirdę jos balsą, jie staigiai atsigręžė. Suprato, kad buvo netikėtai užklupti per audringą pokalbį, kuris priminė kivirčą.

– Ką turėtum man pasakyti? – pakartojo klausimą Marisa.

– Parašiau dar kelis puslapius, – atsakė Parkeris. – Kaip tik dabar lenda iš spausdintuvo.

– Aš atnešiu, – tarė Maikas ir sviedė į Parkerį nepaprastai iškalbingą žvilgsnį, bet Marisa jo nepajėgė perskaityti.

Maikas išėjo į soliariumą, palikdamas juos vienus.

– Jis ką tik paruošė ąsotį šviežios kavos, – lyg niekur nieko kalbėjo Parkeris.

– Dėkui, šiandien aš daugiau nebegersiu. Dar puodelis, ir rasi mane ant sietyno greta savo mylimo vaiduoklio.

– Nepagailėčiau pinigų už tokį vaizdą, – Parkerio šypsena atrodė dirbtina, o leptelėtas pokštas – nevykęs.

Marisa nejautė kaltės dėl namie įsivyravusios nuotaikos, nes pati jos neįstengė perprasti. Viskas prasidėjo vakar, kai ji su Parkeriu grįžo iš paplūdimio. Per tą laiką su pirkiniais grįžęs Maikas stoviniavo verandoje įsitempęs, gerokai sunerimęs ir dairėsi į visas puses. Pirmiausia juos subarė už tai, kad peršlapo iki paskutinio siūlo, ir

pridūrė, kad iš Parkerio tokio vėjavaikiško elgesio galėjo tikėtis, bet jis neturįs teisės šokdinti pagal savo dūdą Marisos.

Tada kaip viesulas nuvežė Parkerį į jo kambarį gale namo. Marisa žinojo, kuris tai kambarys, bet iki šiol neturėjo progos ten užsukti. Net kai Maikas kiek anksčiau aprodė visą namą, nepraleisdamas nei savo miegamojo, nei dar neįrengtų kambarių antrame aukšte.

Truputį nusiminusi, kad romantiškas vakaras taip netikėtai nutrūko, ji sugrįžo į svečių trobelę. Marisa juto, jog Maikas suirzo ne dėl to, kad jie grįžo sulyti, ir netgi ne dėl to, kad pradingo iš namų neperspėję. Jo audringa reakcija pranoko paprastą nerimą, kuris atrodė didesnis, nei padėtis prašėsi.

Ji niekaip negalėjo perkąsti, ką jie padarė ar ko nepadarė, kad šitaip supykdytų Maiką. Jei jo nepažintum, galėtum spėti, kad ištikimasis tarnas pavyduliauja. Piršosi mintis, kad daugelis Maiko vietoje stotų piestu prieš įsibrovėlį, staiga sujaukusį patogią tarnystę. Jų gyvenimas tekėjo savo vaga ir brautis į jį turbūt nereikėjo.

Be jokios abejonės, pašalietis galėjo įnešti sumaišties. Savisaugos instinktas paragino ginti savo padėtį bei svarbą, ir ne tik savo. Tikėtina, kad atsidavusiam patarnautojui norėtųsi apsaugoti ir savo globotinį.

Bet Maikas niekada iki šiol Marisai nepavyduliavo. Jis nemanė, kad dėl jos kiltų grėsmė Parkeriui. Priešingai, rodės, jog jis nuoširdžiai patenkintas. Elgėsi su ja ypač maloniai, net pačiuose nereikšmingiausiuose ginčuose vis dažniau stodavo jos pusėn, užuot palaikęs Parkerį.

Vis dėlto Marisos neapleido nuojauta, kad Maikas turbūt suprato, ką ji su Parkeriu veikė paplūdimyje, ir nepritarė. Kad ir kokios būtų kitos priežastys, romantiškas įvykis atrodė būsiąs kertinis jo nepasitenkinimo akmuo. Grįžusi į svečių trobelę, Marisa pastebėjo, jog skubėdama sagstytis marškinius praleido vieną sagelę. Puikiausias daiktinis įrodymas.

Nepaisant išdavikiškos sagelės, Marisą daugiau slėgė nežinia nei sumišimas. Ir ji, ir Parkeris jau seniai išaugo iš paauglių amžiaus, ir Maikui turėjo būti aišku, kad paplūdimyje neįvyko ničnieko, ko ne-

lydėtų abipusis sutikimas. Ar panašu, kad koją pakišo moralė? Ar tikėtina, kad nežinodamas jos šeimoje susiklosčiusių aplinkybių Maikas piktinosi Parkerio bandymu suvedžioti ištekėjusią moterį?

Kad ir kur būtų šuo pakastas, susiklosčiusi atmosfera pražudė visus Marisos ir Parkerio planus, kurių sėklos buvo pasėtos paplūdimyje. Ji apdairiai nekėlė kojos iš svečių namelio iki pat ryto ir, nors ilgokai nesumerkė akių tikėdamasi sulaukti Parkerio, šis nepasirodė. Šįryt per pusryčius jis buvo suirzęs ir dygus. Gal net labiau nei paprastai. Negana to, elgėsi taip, tarytum pajūry visiškai nieko neįvyko.

Visa tai nedavė ramybės. Marisa iš visų jėgų stengėsi nuvyti šalin melancholiją, kuri mezgėsi dėl tokių netikusių priežasčių. Nepaisant romantiško vakarykščio pasimylėjimo, jos santykiai su Parkeriu liko neaiškūs ir netvirti. Persekiojo nerimas, kad kiekvieną akimirką gali įvykti jausmų ir tikrovės sumaištis, kuri, dievaži, įstums stačia galva gilion prarajon.

Vienas vyras ją jau vedžiojo už nosies. Antrą kartą tokios klaidos tikrai nesinorėjo kartoti. Apskritai niekada gyvenime. Ar bent jau ne tą pačią savaitę.

Po pirmojo apgailėtino bandymo užmegzti pokalbį apie kofeiną, nei ji, nei Parkeris nepratarė nė žodžio. Žvilgsniai šaudė chaotiškai ir baikščiai. Atrodė, jog Parkeris apskritai metė visas pajėgas tam, kad jų išvengtų.

Nebeturėdama kur dėtis, Marisa pasiteiravo, ar jis patenkintas tuo, ką šįryt parašė.

– Sakyčiau, visai nieko, – nepakeldamas galvos suburbuliavo kažkur į kavos puoduko gelmes.

Varge, kaip tai kvaila! Juk jie – suaugę žmonės, nebe paaugliai. Iki šios dienos jis nepraleisdavo nė vienos progos įterpti į jų pokalbį po kokią nors seksualią užuominą. Nuo pat pirmojo pažinties vakaro Parkeris nė per nago juodymą nevengė rodyti savo dėmesio. Toks ūmus drovumo priepuolis atrodė absurdiškai.

– Ar Maikas tau atskaitė paskaitą?

Pakreris kilstelėjo akis:

– Ar apie merginimąsi?

– Aš... Turėjau omeny ištekėjusių moterų gundymą.

– Vadinasi, štai kuo prasikaltau?

– Nepamiršk, kad tavo pastangas lydėjo didelis skatinimas.

– Argi galima tuomet kalbėti apie šimtaprocentinį suvedžiojimą?

– Parkeri, ar mudu ir toliau klaidžiosime semantiniuose išvedžiojimuose, ar tiesiog atsakysi į mano klausimą paprastais žodžiais?

– Maikui dėl tavęs neramu.

– Kodėl?

– Jam atrodo, kad aš – nepataisomai smukęs.

– Tuomet jis šachmatų lentoje nemato kitų figūrų.

– Jis bijo, kad tave įskaudinsiu.

Atidžiai žiūrėdama į jį, Marisa paklausė:

– O tu įskaudinsi?

– Taip.

Išgąsdinta tokio tiesmuko žodžio, ji atsisėdo ant virtuvės stalo, neatitraukdama nuo jo žvilgsnio, kuris pagaliau sulaukė atsako.

– Na, bent jau esi atviras.

– Iki skausmo. Daugumą žmonių tai baido.

– Taip, tamsta. Bet aš – ne dauguma žmonių.

Tvirtai sučiauptos lūpos Parkerio veide šiek tiek atitirpo. Akyse švystelėjo šiluma, išstumdama lediną šaltuką. Akys ėmė bėgioti jos kūnu, stabtelėdamos ties lūpomis, ties krūtimis, ties išsišakojimu. Jo artumą patyrusias vietas iškart nutvilkė deginantis karštis.

Grįžęs žvilgsniu prie jos akių, trumpai drūtai mestelėjo:

– Taip, tamsta.

Abu įrėmė vienas į kitą žvilgsnius ir neatitraukė tol, kol virtuvėje nepasirodė Maikas, nešinas keliais primargintais puslapiais.

– Šriftas jau buvo išblukęs, tad man teko pakeisti spausdintuvo miltelius, – sulig tais žodžiais Maikas įteikė rankraštį Marisai.

– Man metas grįžti prie darbo, – pareiškė Parkeris, vairuodamas į soliariumą. – Ir neapkalbinėkite manęs likę dviese.

– Žinau kur kas malonesnių pokalbio temų, – atkirto Maikas.

Parkeris užtrenkė duris.

Marisa nusikvatojo:

– Judu elgiatės kaip du broliai priešgynos arba senų sutuoktinių pora.

– Dieve gink.

– Ar esate vedęs, Maikai?

– Ne, esu užkietėjęs viengungis. Ar norėtumėte vakarienei krabo tešlytėje?

– Puiku. O Parkeris?

– Ar buvo vedęs? Ne.

– Turėjo moterų?

Maikas ištraukė iš šaldiklio pakelį šaldytos krabų mėsos, paguldė ant darbinio virtuvės stalo ir atsigręžė į ją:

– O kaip jums atrodo?

Nuleidusi akis, Marisa pabraukė pirštu grūdėtą, medį imituojantį stalviršį ir atsakė:

– Moterų jo gyvenime, žinoma, būta.

– Daugiau nei kelios, mažiau nei kariauna. Bet ničnieko rimta.

Marisa linktelėjo. Maikas vėl ėmėsi rinkti produktus vakarienės patiekalui.

– Parkeris man papasakojo, kaip jūs, vaizdžiai tariant, ištraukėte jį iš giliausio dugno.

Maikui vėl atsisukus, Marisa jo veide įžvelgė nuostabą, bet jis ją greit paslėpė ir tarė:

– Jis man suteikia daugiau garbės nei nusipelniau. Visas mano gelbėjimas tebuvo žodžiai, kuriuos jis ir pats žinojo.

– Kaip antai?

– Pasakiau jam, kad garma stačiu šlaitu pražūtin, bet perspėjau, kad kelias, kurį pasirinko, itin ilgas. Paklausiau, kurių galų terliojasi? Jei iš tikrųjų nori pastipti, tai galima pasiieškoti patikimesnių būdų.

– Gera psichologija.

Maikas kukliai gūžtelėjo pečiais:

– Svarbu, kad pataikiau, – taip taręs, parodė į rankraščio puslapius, kuriuos Marisa buvo atsinešusi iš svečių namelio. – Ar patiko paskutinė dalis?

– Kelissyk perskaičiau skyrių apie Marijos Katerinos persileidimą. Todas pamažu atsiskleidžia kaip pagrindinis neigiamas veikėjas.

– Įdomu, – sumurmėjo Maikas, – jums susidarė toks įspūdis?

– Argi ne taip turėtų būti?

– Manyčiau, taip, Parkeris to siekia.

– Skaitote viską, ką jis parašo?

– Tik tai, ką paprašo perskaityti.

– O tai reiškia?

Siekdamas troškintuvo iš lentynos, Maikas nusišypsojo:

– Viską, ką jis parašo.

– Neabejoju, jis vertina jūsų nuomonę.

Maikas prunkštelėjo:

– Jam atrodo, kad vienintelė dėmesio verta nuomonė yra jo paties.

– Jam labiau rūpi atsiliepimai negu nuomonė. Dirbdama su rašytojais supratau, kad jiems norisi po ranka turėti savotišką rezonatorių. Net jei tas rezonatorius pats niekad burnos nepraveria, jiems reikia žmogaus, kuris išklausytų jų mintis bei sumanymus. Jūsų pagalba Parkeriui labai vertinga, nekalbant apie visus kitus akivaizdžius dalykus.

Maikas nusprendė nesigilinti į „visus kitus akivaizdžius dalykus", tik pasiteiravo, ar kas nors iš „Matherly Press" skaitė rankraštį.

– Gerbdama Parkerio pageidavimą išsaugoti anonimiškumą, viską laikau kietai prispaudusi dangčiu. Bet tėvui daviau paskaityti. Jo nuomonė nė kiek ne mažiau palanki negu mano.

– O daugiau niekas?

– Ne.

Ji kelis kartus ragino Nojų paskaityti. Jis neparodė jokio didesnio susidomėjimo, nors paskubomis pažadėjo skirti tam laiko, kai tik ištaikys laisvą minutę. Dabar jau aišku, kodėl jo darbotvarkė tokia prigrūsta. Didžiąją laiko dalį pasiglemždavo Nadia.

Peršokdama ant lygesnių bėgių, Marisa susigriebė:

– Kad jau užsiminiau apie tėtį... eisiu jam paskambinti. Šįryt namie niekas nekėlė ragelio, o tai truputį neįprasta. – Ji išsitraukė

telefoną iš sijono kišenės ir dar kartą perskaitė raudonai šviečiantį užrašą „Neatsakytų skambučių nėra“.

Būgštauti ji dar nebūgštavo, bet truputį stebėjosi, kur taip ilgai užtruko Maksina. Paprastai ji prekes užsako į namus, kad nereikėtų ilgam dingti ir palikti Danielio be priežiūros. Gavusi kokį pavedimą, ji visada apsisukdavo greitai.

Darbe Danielis šiandien nepasirodė, Marisa patikrino.

Tad tikriausiai kur nors išsiruošė abu su Maksina. Gal pasivaikščioti į Centrinį parką arba į muziejų? O gal į kiną? Danielis mėgo taip leisti laiką, o Maksina retkarčiais jį lydėdavo, džiaugdamasi proga pabėgti nuo namų ruošos rutinos.

Vis dėlto Marisa negalėjo prisiskambinti jau kelias valandas. Per tą laiką į atsakiklį įkalbėjo kelias žinutes, kad paskambintų jai sugrįžę. Arba nė vienas neišklausė žinučių, arba jiedu šįsyk vaikštinėja itin ilgai, bet ir viena, ir kita kėlė nerimą.

– Galite skambinti iš mūsų telefono, – pasiūlė Maikas.

– Ačiū, Maikai, bet pasinaudosiu savuoju, – prieš išeidama Marisa pasiteiravo, ar jam nereikia pagalbos ruošiant vakarienę. – Nors aš ir knygė-verslininkė, virtuvėje nesu tokia reta viešnia, kaip gali pasirodyti.

– Leisiu papilstyti vyną, kai ateis laikas.

Marisa žinojo, kad jis pagalbos atsisakys, lygiai kaip visad darydavo Maksina, bet vis vien norėjosi pasisiūlyti.

– Tuomet atsiprašysiu, – tarė Marisa, surinko nuo stalo naujai gautus rankraščio puslapius ir patraukė užpakalinių durų link, – labai noriu susiraityti fotelyje ir perskaityti naująjį skyrių.

DVIDEŠIMT PENKTAS SKYRIUS

– Klausau? – atsiliepė Nojus, suskambus mobiliajam telefonui.

– Kur esi?

– Nadia?

– Taip, Nojau, Nadia, – pasigirdo ragelyje metalinė kandis.

Nojus apdairiai dirstelėjo per petį, norėdamas įsitikinti, kad Danielis dar nespėjo nulipti žemyn. Pro pravertas medines žaliuzes vidun plūdo popietinės saulės spinduliai, nudažydami kietmedžio grindis ilgais šviesos ir šešėlių dryžiais, o blyškias kroko spalvos sienas nuspalvindami sodriu raudoniu.

Materlių užmiesčio namas buvo įmantrokas ir visko prigriozdintas, kad įtiktų jo skoniui. Nojus vertino modernizmą – išgrynintus kampus ir lygius paviršius. Bet šiaip jau šis restauruotas kolonijinio stiliaus pastatas atrodė gražiai išbaigtas. Prieš kelerius metus jam ne vieną puslapį skyrė netgi architektūros mėnraštis „Architectural Design". Šį ansamblį pristatė kaip leidybos pasaulio dievuko užmiesčio poilsinę.

Čia, gyvenamajame kambaryje, pūpsojo platūs ir gilūs krėslai, kurių kiekvienas turėjo po priderintą suolelį kojoms atremti. Pinkliai išraizgytas varinis židinio tinklelis priklausė dar pirmiesiems namo šeimininkams. Už stiklinių aukštos indaujos durų bolavo Rozmerės Materli porcelianinių lėkščių kolekcija iš viso margo pasaulio.

Įvairūs staleliai ir lentynos buvo nurikiuotos įrėmintomis nuotraukomis, iš kurių žvelgė Danielis, įamžintas su garsiais rašytojais

bei įžymybėmis iš kitų sričių, pradedant pramogų pasauliu, baigiant sportu ir politika, įskaitant du prezidentus. Marisos nuotraukos pasakojo apie jos vaikystę, paauglystę bei pirmuosius suaugusios, bet vis dar jaunutės moters žingsnius.

Keliose nuotraukose buvo ir į Marisos gyvenimą įžengęs Nojus. Vienoje jų, padarytoje per vestuves, ji, kvatojanti jaunamartė, šaukšteliu maitino Nojų vestuviniu tortu. Dabar, kalbantis su naujausia meilužе, toji nuotrauka Nojui teikė savotišką malonumą.

– Kiaurą dieną mėginu tau prisiskambinti, – skundėsi Nadia.

– O aš kiaurą dieną tavęs vengiu. Kai tik telefone pasirodo kuris nors iš tavo numerių, palieku jį skambėti.

– Taip ir maniau. Todėl šįsyk skambinu iš skolinto.

– Iš draugės ar draugo?

– Atsakymas priklausys nuo to, ar tu su manimi kalbėsi, ar ne.

– Pavydžiu tau tokios trapios atminties, Nadia. Matau, kad pamiršai, kodėl tavęs vengiu.

– Nieko aš nepamiršau! Tiesiog šįryt nubudau apsisprendusi tau atleisti, todėl...

– Tu apsisprendei atleisti *man*? Betgi ne aš ištvatinau savo sporto trenerį.

– Man teko matyti tavo trenerį, Nojau. Patikėk manimi, niekas nenorėtų su juo tvatintis.

Tipiška Nadia. Vėl iš jo tyčiojasi. Elgiasi kaip matrona. Lygiai kaip tądien, kai rado ją permirkusiose paklodėse palaimos iškreiptu veidu. Pašaipa jos balse iškart sugrąžino krėste krėtusio įtūžio pojūtį. Ne pavydas prikėlė jo gelmėse praūžusį jausmą. Jam buvo nei šilta, nei šalta dėl to, su kuo ir kiek ji dulkinosi. Iš tikrųjų tulžimi degino jos patyčios.

Užuot suglumusi, ėmusi sielotis, susigėdusi ar išsigandusi – o pastarąją emociją jos veide labiausiai troško išvysti – ji tiesiog akiplėšiškai vaipėsi. Kaip ta šliundra drįsta?

Nojų ėmė toks siutas, kad norėjosi ją pribaigti. Jis pasimėgaudamas ir be galo tikroviškai įsivaizdavo, kaip suimtų jos gležną kaklą rankomis ir tol traiškytų, kol jai išsprogtų akys ir sustotų širdis.

Jam pakako proto nepasiduoti polėkiui žudyti, bet jo būta tokio galingo, kad atkuto, ir prieš akis šmėkštelėjo juodžiausios jo sielos kertelės. Kaip ir tamsioji Mėnulio pusė, jis visada buvo šalia, nors ir nematomas.

Gyvenime jam teko keliskart išvysti savo niekybę. Šių trumpų ekskursijų į gūdžiąją juodumą pakako, kad pasijustų sukrėstas ir laimingas galėjęs sugrįžti. Daugiau ten kojos nekels, nebent tikrai neliktų kitos išeities.

Vis dėlto pastarosiomis dienomis jau dukart teko svečiuotis šešėlių valdose. Pirmą kartą – kai prie Nadios namų nutvėrė jų romaną atskleidusią Marisą, antrą – kai Nadią aptiko su treneriu. Abiem atvejais magėjo nusikaltėlę nutildyti, suluošinti arba užmušti.

Šįkart jautėsi suintriguotas ir apžavėtas jame slypinčio gaivalo. Jam nė į galvą neatėjo, koks jis užkrečiamas ir valdingas. Naujai patirtas alkis ištyrinėti slapčiausius jo užkaborius darėsi beveik nesutramdomas.

Nė neįtardama tokio dvilypumo, Nadia tebebuvo įsitikinusi, kad jiedu vis dar pykstasi dėl jos paišdykavimo su sunkumų kilnotoju.

– Bėda ta, Nojau, kad tą dieną per pietus leidai sau elgtis kaip paskutinė subinė. Aš tik norėjau priminti, kad dar niekam nepavyko Nadios Šuler pavadinti „idiote“ ir išvengti pasekmių. Tu man, aš tau. Bet kiek galima trypčioti vietoje? Kas buvo pražuvo, važiuojam toliau.

Liežuvis panižo drėbti riebų anatominį pavadinimą, kuris pats prie jos lipo. Vis dėlto dabar nustumti Nadią į priešo pozicijas būtų neprotinga: sandėris su „WorldView“ kabojo ant bedugnės krašto, ir skyrybos su Nadia galėjo prišaukti nelaimę. Panašu, kad Morisui Blumui ji darė įspūdį, tai ji juos abu suvedė. Kodėl tos karvės neišnaudojus, kol aria? Vieną gražią dieną jai bus atseikėta iš to, ką pati pasėjo, bet tik tada, kai sandėris su „WorldView“ atsidurs jo kišenėje. Atlygis už porą nurytų šaukštų deguto siekė dešimt milijonų dolerių. Tiesą sakant, už dešimt milijonų dolerių ir „Matherly Press“ prezidento krėslą jis galėjo praryti kur kas daugiau.

– Nojau, būk žmogus, pasakyk kur esi?

Geležinis Nadios balsas suminkštėjo, įgavo susitaikymo atspalvį. Ak, ji ima glaustytis? Ko daugiau norėti? Kortos pačios krinta jam į rankas.

Pats sau šypsodamasis, Nojus atsakė:

– Dviese su uošviu jo užmiesčio namuose.

– Su Danieliu Materliu?

Nojus sukikeno:

– Tai vienintelis mano žinioje esantis uošvis.

– Kas tau pasidarė, kad šitaip įsikinkei?

– Nepatikėsi, bet aš pats pasisiūliau. Yra reikalų, kuriuos turime aptarti.

– O taip, „WorldView“. Atėjo metas eutanazijai, ką?

– Visiškai teisingai, – Nojus papasakojo, kad Marisa vėl išvyko, o Maksina pasiliko mieste. – Esame vieni du. Prieš mus – savaitgalis žvejybos ir vyriškos bičiulystės.

– O paskui – sąnarių laužymas?

– Abejoju, ar to prireiks.

– Nemanyk, kad jis lengvai pasiduos, Nojau.

– Gal ir nelengvai, bet galų gale aš jį įtikinsiu. Neabejoju.

– Gal tau trūksta aistruolės kovinei dvasiai pakurstyti? Galiu atvažiuoti. Įkištum mane į kokią nors į kertę. Manau, jų užmiesčio vila tokia didelė, kad joje sutilptume visi.

– Įdomus pasiūlymas. Man labai maga tave pamatyti, bet būtų neapdairu. Prisilakęs senis ima braidyti kaip lunatikas. Kas bus, jei netyčia supainios miegamuosius ir išvys kokią nors „Kama Sutros“ degustaciją?

– Pagal kurį puslapį?

– Tu nepataisoma.

– Absoliučiai beviltiška. Nežinau, kas yra gėda, todėl mielai rizikuočiau. Kas žino, gal mūsų poravimosi vaizdai senioko širdžiai padarytų nekaltą meškutės paslaugą? – Nadia gundomai pažemino balsą. – Žinai, kad geriausias seksas yra įsivaizduoti seksą? Atsivežčiau dėžę saldainių. Tų tąsiųjų su minkštais, lipniais viduriukais, kuriuos mėgsti išlaižyti.

– Ačiū už seksą telefonu, Nadia. Man jau pasistojo, – prisipažino Nojus.

– Duok man dvi valandas.

– Mielai pasimatyčiau nors ir dabar pat, bet tu pati žinai, tau negalima čia rodytis.

– O taip, suprantu, apie tai negali būti nė kalbos. Man šis susijungimas irgi velniškai daug reiškia, todėl tikrai niekuo nerizikuosiu. Tiesiog pasiilgau tavęs. Matyt, teks pasitenkinti savo ištikimuoju vibratoriumi.

– Ar turi pakankamai baterijų?

– Visada į valias.

– Oi, atrodo, ateina Danielis. Turiu baigti. Pasimatysim, kai grįšiu į miestą.

– Iki, katine!

Išjungęs telefoną, Nojus suvaidino pokalbio pabaigą:

– Aš irgi tave myliu, saule! – pačiu laiku nusisukęs nuo nebylaus ragelio pamatė, kaip į kambarį įeina Danielis. – Kad tave kur! Kaip tik kalbėjausi su Marisa. Ji neleido tavęs pakviesti prie telefono, nenorėdama trukdyti, jei kartais būtum nusnūdęs. Gal nori, kad perskambinčiau? Sakė, kad ruošiasi vakarieniauti, bet gal dar spėčiau...

– Ne, ne, nereikia. Kaip ji?

– Pluša su tuo rankraščiu. Sakė, kad ten – tikra velniava. Turiu omeny orą, ne rankraštį, – šypsodamasis patikslino Nojus. – Labai mūsų pasiilgo, bet šiaip laikosi.

– Tai ir nekliudykime jai, – supūškavo Danielis, sėsdamasis į fotelį. – Bemiegodamas kaip reikiant ištroškau.

Nusijuokęs Nojus nuėjo prie stalelio su gėrimais.

– Miegas visada troškina. Dvigubą viskio?

– Norėčiau su ledu.

– Ką tik skambinau į miestelio kulinariją. Žadėjo netrukus atvežti po „Reubeno“ sumuštinį su rugine duona ir dvigubu sūdytos jautienos bei raugintų kopūstų įdaru, bulvių salotų su naminiu majonezu, o desertui – šokoladinį tortą su ledais.

– Dangau, kaip gera viengungiauti, – atsiduso Danielis, paimdamas žento atneštą taurę. – Labai džiaugiuosi, kad sugalvojai čia atvažiuoti.

Marisa pasidžiaugė persirengusi vakarienei, nes ši pirmą kartą per jos viešnagę buvo patiekta valgomajame kabančio vaiduoklio draugijoje.

Ji pasipuošė pilka šilkine suknele, kurią įsigijo sezono pradžioje „Bergdorfo" parduotuvėje, pamaniusi, kad ji puikiai tiks vakarieniaujant kur nors toliau nuo miesto. Be to, ji sumojo, kad lengvutis audinys bei per liemenį glaustas ir apačioje plevėsuojantis kirpimas idealiai tiks ir vakarienei Amerikos Pilietinio karo išvakarių plantatorių dvare. Prie suknelės ji priderino prie kaklo prigludusį blyškių koralų vėrinį.

Maikas itin dailiai papuošė stalą. Viduryje, sidabrinių žvakidžių su laibapirštėmis baltomis žvakėmis apsuptyje, stovėjo krištolinė vaza su kvapiais magnolijų žiedais. Porcelianas, sidabras bei krištolinės taurės bylojo apie gerą skonį ir dosnią investiciją.

– Maikai, viskas be galo miela, – pagyrė Marisa, kai Maikas padėjo jai atsisėsti, prilaikydamas kėdę už lyros pavidalo atkaltės.

– Tik neįsijausk labai, – sudundeno Parkeris iš įprastosios savo vietos galustalėje. – Visa tai išnuomota šiam vakarui.

– O, taip, iš Terio kepsnių baro, – pašaipiai pro nosį suniaurojo Maikas. – Čirškinti šonkaulius ant žarijų tėra jo hobis, o tikrasis jo verslas – pokylių reikmenų nuoma.

Marisa ėmė juoktis:

– Nesvarbu, iš kur, Maikai, man vis vien labai patinka.

– Visa tai Parkeriui paliko motina, – paaiškino Maikas ir įpylė vyno, visai pamiršęs, kad šią pareigą buvo patikėjęs Marisai.

Parkeris linktelėjo patvirtindamas:

– Šie stalo įrankiai ir servizai keliavo iš kartos į kartą per mamos giminės liniją. Juos visada paveldėdavo vyriausioji duktė arba marti. Mano motina nesulaukė nei vienos, nei kitos, tad viskas atiteko man. Nuo pat jos mirties šis turtas gulėjo sandėliuke. Šiandien pirmą kartą

ištraukėm, – Parkeris dirstelėjo į Maiką. – Neįsivaizduoju, kokia ypatinga proga šįvakar.

Marisa pakėlė vyno taurę:

– Už sėkmingą „Pavydo“ finišą.

– Už tai tikrai išgersiu, – Maikas irgi pakėlė taurę.

– Jis dar nebaigtas, – priminė Parkeris, bet vis vien kilstelėjo taurę.

Jiems susidaužus, krištolas suskambo tarsi varpai. „Pinot Grigio“ buvo gerai atšaldytas, gaivaus skonio ir puikiai tiko prie Maiko paruošto valgio.

Gal Parkeris ir neigė, kad stalas pataisytas neeilinei progai, bet Marisa pastebėjo, kad jis irgi vakarienei persirengė. Ji spėliojo, ar jis tai darė savanoriškai, ar Maikas tvirčiau nei paprastai pliaukštelėjo botagu? Nors plaukai styrojo tik perbraukti pirštais, suvelta šukuosena jam tiko. Jis ką tik nusiskuto – Marisa jautė nuo jo dvelkiant sandalmedžio kvapą. Parkeris tebemūvėjo kasdienėmis kelnėmis, bet marškinius šįsyk susikišo. Kiek žemiau alkūnių paraitotos rankovės atidengė tvirtas rankas.

Žvakių šviesa išlygino skausmo metų įrėžtas raukšles, suminkštino apmaudo paženklintus bruožus ir sutramdė kartėlį, kuris taip dažnai nuodydavo Parkerio šypseną.

Be to, jis atrodė atsipalaidavęs ir gerai nusiteikęs. Bevalgant jis juos užvertė šiurpiais pasakojimais apie kepsnių baro garsenybę Terį, kurį ilgi liežuviai spėjo išvadinti viskuo: pradedant šiuolaikiniu piratu ir baigiant narkotikų kontrabandininku bei vergų pirkliu.

– Nežinau, ar yra čia tiesos, bet vieno dalyko iš jo neatimsi – jis moka pačirškint pragariškai gardžius mėsainius.

Prisiminusi smuklę, Marisa nusipurtė:

– Tos vietos niekam nerekomenduoju – labai prasta publika.

– Ei! – nepatenkintas šūktelėjo Parkeris.

Marisa tuojau grąžino pokalbį atgal prie knygos:

– Įtampa auga.

– Spėčiau, kad kalbi apie Rorką ir Todą.

– Ji vis labiau apčiuopiama, – linktelėjusi patvirtino. – Iš šiandien perskaityto teksto galiu spėti, kad netrukus taurė prisipildys.

– Iš manęs nieko neišgausit.

– Prašau, nors mažą užuominą...

Parkeris dirstelėjo į Maiką:

– Manai, jai galima atskleisti kelis siužeto vingius?

Trumpai pagalvojęs, senasis bildukas atsakė:

– Galų gale, ji *yra* tavo redaktorė.

– Būtent – aš esu tavo redaktorė, – pareiškė Marisa ir palinko prie Parkerio, mėgindama įsiteikti. – Redaktorių kalba šnekant, tavęs gali tykoti tamsus akligatvis. Bet sužinojusi keletą būsimų epizodų, padėčiau išlaviruoti ir išgelbėčiau nuo ilgo ir varginančio perrašinėjimo.

Parkeris įtariai prisimerkė:

– Ar žinai, kaip šitokios šnekos vadinamos? Ogi pagražintu šantažu.

– Nieko panašaus, – Marisa jį apdovanojo kerinčia šypsena, – tai begėdiškiausias reketas.

Parkeris uždėjo ranką ant taurės, raumeningi pirštai ėmė klaidžioti po krištolo raižinius. Jis nenuleido nuo Marisos akių, o ši padrąsino žvilgsniu.

Maikas pasitraukė su visa kėde nuo stalo ir pakilo.

– Kas norės žemuoginio šerbeto? Pats pagaminau iš šviežių uogų.

Neatitraukdama akių nuo Parkerio, Marisa pasiteiravo:

– Reikia pagalbininkų?

– Ačiū, ne, – Maikas išėjo į virtuvę pro valgomojo duris, o šios jam už nugaros užsivėrė.

Marisa pajuto malonų jaudulį. Pilvas išgyveno keistą nesvarumo jausmą, nepaisant ką tik sukirstos vakarienės. Pora taurių vyno tikrai negalėjo šitaip apsukti galvos, todėl kaltę už kūniškas klejones ji suvertė Parkerio žvilgsniui. Jis stebeilijosi taip, tartum nieko skanesnio ant stalo nebūtų.

– Taigi, pone Parkeri, ko gi mums tikėtis?

– Padarysime šitaip, – trumpam arčiau krūtų smuktelėjęs žvilgsnis vėl sugrįžo prie jos veido. – Sulošime kortomis kozirių žaidimą.

Marisa klausiamai kilstelėjo antakį.

– Atsimeni epizodą iš „Gyvanašlės“, kuriame šį žaidimą Keitonas sulošė su atsitiktiniu žmogžudystės liudininku? – pradėjo klausimu Parkeris.

– Miglotai, – sumelavo Marisa.

Epizodą ji atsiminė kuo puikiausiai. Knygai pasirodžius, dėl jo kilo šurmulys.

– „Prisodrinta erotikos“, berods, taip šią sceną apibūdino „Publishers Weekly“.

– Kiek suprantu, atsitiktinis žmogžudystės liudininkas buvo moteris?

– Frenšė. Traputis atlapaširdis vėjo pamušalas. Ji taip pravardžiuota, nes mokėjo...

– Tą vietą atsimenu.

Parkeris nušvito tarsi lapinas, užspeitęs į kampą riebiausią kaimo vištą. Marisa suvokė, kad Parkeris ją raito aplink pirštą, bet jai buvo nė motais. Priešingai – ji vos benulaikė lūpas, kurios virpėjo tampomos nevalingos, idiotiškos šypsenos.

Šiaip taip surimtėjusi ji pareiškė:

– Lošimo taisykles ne itin prisimenu.

– Labai paprasta. Jie lošė paprastomis kortomis. Kiekvienas išsitraukė po kortą. Laimėjo tas, kieno buvo viršesnė.

– Ką laimėjo?

– Jei Keitonas laimi, Frenšė turi nupasakoti kurį nors žmogžudžio bruožą.

– O jei stipresnę kortą išsitraukia ji?

– Tuomet Keitonas turi jai suteikti seksualinę paslaugą.

– *Jis jai*?

– Būtent.

Marisa patapšnojo pirštu papūstas lūpas, lyg nepajėgtų išlukštenti iškreiptos logikos.

– Man regis, kad – bet būtinai pataisyk mane, jei klystu – Keitonas laimi, kad ir ką išsitrauktų?

– Na, matai, taisykles sugalvojo jis pats, o tas tipas nepėsčias.

– Bet juk Frenšė...

– Su amžina bombike tarp kojų, kad ir kaip žiūrėtum. Ilgi raudoni plaukai, kilometrinės kojos, švelnios strazdanėlės ant papų, subinytė kaip... Na, tu pati įsivaizduoji. Bet, deja, galvytėn įsukta ne pati ryškiausia lemputė.

Marisa dėbtelėjo į viršuje siūbuojantį sietyną ir tarė:

– Vadinasi, Keitonas galų gale laimėjo ir informaciją, *ir* bombikę tarp kojų?

– O ką? Nesakyk, kad blogos taisyklės.

– Tu manai, kad mano galvoje blausi Frenšės lemputė? Ir kad sutiksiu lošti pagal tokias taisykles?

– Priklauso nuo kelių dalykų.

– Nuo to, ar man baisiai rūpi sužinoti būsimus siužeto vingius?

– Tai viena, o antra – ar tau labai norisi seksualinių paslaugų.

DVIDEŠIMT ŠEŠTAS SKYRIUS

Danielis žvelgė į paskutinį Hauvardo Benkrofto teisinės karjeros rankdarbį. Nojus sulaukė vakarienės pabaigos ir tik tada kyštelėjo jį panosėn. Jiedu ilsėjosi jaukioje svetainėje, kuri dabar skendėjo švelnioje stalinių lempų šviesoje.

Danielis ką tik susipažino su įgaliojimo turiniu ir dirstelėjo į Nojų pro skaitymo akinių viršų:

– Vadinasi, šį bičiulystės savaitgalį paskatino slaptos užmačios?

Nojus išpūtė cigaro dūmų debesėlį:

– Tikrai ne, Danieli. Šį dokumentą galėjau tau įteikti ir mieste. Bet kada.

– Bet verčiau nusprendei įteikti čionai. Kodėl?

– Toliau nuo miesto niekas galvos nesuka. Čia mudu galime nekliudomi pasišnekučiuoti, atitrūkti nuo nesibaigiančių leidyklos reikalų ir Maksinos dirigavimo. Galime atvirai pasikalbėti kaip vyras su vyru, kaip žentas su uošviu.

Jis matė, kad senioko neįtikino. To vertėjo tikėtis. Tiesą sakant, Nojus laukė audringo atkirčio. Tačiau Danielis reagavo kur kas švelniau, nebuvo pliūpsnių, kuriems Nojus buvo pasirengęs.

Kita vertus, seniokas užsispyręs ir nenuspėjamas. Jo nuotaika galėjo neatpažįstamai persimainyti per kelias sekundes. Naivu tikėtis, kad emocijų antplūdžio pavyko sėkmingai išvengti – jis galėjo pratrūkti kiekvieną akimirką. Nojus sunerimęs stebėjo, kaip Danielis pakilo nuo fotelio ir pasirėmė ant lazdos.

Nojus pataikaudamas paslaugiai išsitiesė:

– Ar ko nors norėtum, Danieli? Gal dar portveino? Pasakyk, atnešiu.

– Dėkui, pasiimsiu pats, – šiurkštokai atsakė Danielis.

Kaip tarė, taip ir padarė, priversdamas susijaudinusį Nojų palaukti. Jis sėdėjo užvertęs kojas ant priešais stovinčios otomanės ir atrodė tingiai sudribęs. Regis, jam niekas nerūpėjo labiau už dūmų ratilus, kuriuos pūsčiojo galvą užvertęs į lubas.

Danielis vėl įsitaisė fotelyje ir nepratarė nė žodžio, kol nenugėrė kelių gurkšnių portveino.

– Jei tai vadinsime šeimos suėjimu, kodėl jį sukvietei tuomet, kai vienas narys taip toli?

Nojus neskubėjo atsakyti. Jis stebėjo smilkstantį cigaro galiuką, apdairiai rinkdamas ir pasverdamas žodžius.

– Šis reikalas be galo delikatus, Danieli.

– Būtent tai ir norėjau pabrėžti.

– Aš – irgi. Tokiu klausimu Marisos telefonu neužklupsi, – Nojus gurkštelėjo škotiško salyklinio.

Grąžindamas stiklą ant stalelio, pastebėjo vieną vestuvių pokylio nuotrauką. Ilgesingai paglostęs pirštu sidabrinį rėmelį, meiliai nusišypsojo:

– Marisa pirmiausia galvoja širdimi, tik paskui – galva, – tarė jis ir palengva gręždamasis į Danielį tęsė, – pats žinai. Tu su ja gyveni ilgiau už mane.

– Ji – ne vaikas.

– Teisybė. Ji – moteris, o visi jos instinktai ir reakcijos grynai moteriškos. Tai labai žavu. Ji tokia miela būtybė. Bet profesiniu požiūriu tai ne visada pasiteisina. Pameni, kaip ji susijaudino praėjusią savaitę sužinojusi apie mano susitikimą su „WorldView“ atstovais? Spėčiau, kad į šį dokumentą reaguotų dar audringiau, – Nojus kurį laiką žiūrėjo į sutartį, gulinčią tarp jų ant kavos stalelio. – Pažįstu savo žmoną. Ji pultų į paniką. Ji pamanytų, kad mudu globėjiškai mėginame nuo jos nuslėpti ką nors nemalonaus. Klaidingos išvados ją užgraužtų. Tau nustatė vėžį? Staigiai prireikė persodinti širdį? Tau dar kas nors... Pats „pagauni“ esmę. Dievai žino, ko ji prisigalvotų, o mums tektų verstis per galvą, kad nuramintume, – Nojus

lėtai papurtė galvą ir tyliai juktelėjo. – Aną savaitę ji mus apkaltino, kad rezgame pinkles jai už nugaros ir bereikalingai mėginame apsaugoti nuo nemalonumų. Jeigu...

– Jeigu aš pasirašysiu šį dokumentą su ja nepasitaręs, ji ant mūsų užsius.

– Be jokios abejonės. Man atrodo, vienintelis klausimas – kada geriau sukelti ką nors panašaus į praėjusios savaitės sceną. Pranešus apie tai iš anksto, jos reakcija užsitęs. Ji vežios tave po viso miesto gydytojus, aiškindamasi, ar tik nesirengi užmerkti akių. O jeigu po to, – tęsė Nojus, – tuomet susitaikys greičiau. Atrodo, kad tai kur kas priimtinesnis variantas. Visiems brangus ir laikas, ir pastangos, – jis stabtelėjo, porą kartų trūktelėjo cigarą ir kalbėjo toliau, – Danieli, aš irgi galvoju apie Marisą. Stengiuosi ją apsaugoti nuo nemalonių sprendimų. Jai sunku susitaikyti su kai kuriomis neišvengiamomis gyvenimo aplinkybėmis.

– Pavyzdžiui, su mano mirtimi.

Nojus liūdnai linktelėjo:

– Ar netgi su mąžtančiomis jėgomis. Šiuo požiūriu, ji aklai neigia tikrovę. Tu visuomet buvai jos didvyris. Jos akyse šis dokumentas prilygtų įvaizdžio sunaikinimui. Kas žino, gal jai net pasirodytų, kad sudarydami tokį įgaliojimą tampome likimą už ausų. Atseit, vos tik jį pasirašius, tave ištiks kokia nors nelaimė, – čia Nojus sąmoningai stabtelėjo, apsimesdamas svarstąs, ko dar tikėtis iš žmonos. – Jei jau kalbėsimės visai atvirai, tai aš labai abejoju, ar Marisa apskritai pasirašytų įgaliojimą, kol ten nėra tavo parašo. Tavo žingsnis jai atrištų rankas. Jis išvaduotų sąžinę nuo graužaties, sumažintų atsakomybę.

Danielis vėl viena ranka paėmė dokumentą nuo stalelio, o kita susimąstęs timptelėjo apatinę lūpą.

– Aš – ne pusgalvis, Nojau.

Nojus sulaikė kvapą.

– Puikiai suprantu tokio dokumento reikšmę.

Nojus patyliukais iškvėpė ir stengdamasis atrodyti visiškai ramus atsiliepė:

– Atrodo, kad Hauvardas irgi suprato. Pats jį surašė.

– Tai man mįslė. Hauvardas gerai žinojo, kad panašus dokumentas jau seniai parengtas drauge su mano testamentu ir kitais asmeniniais popieriais. Ponas Sternas jais pasirūpino prieš daugelį metų, o Hauvardas turėjo visų dokumentų nuorašus.

– Man Hauvardas paaiškino, kad tavo minimi dokumentai jau pasenę.

O čia prasideda slidžioji dalis. Iki pat šios akimirkos Nojus kliovėsi, kad pakaks pasitelkti įkalbinėjimo meną. Jo išdėstyti argumentai nebuvo laužti iš piršto, ir pats Danielis pripažino, kad juose esama racionalaus grūdo. Bet dabar teks leistis į labai delikatų šokį ant ašmenų, kur vienas netikslus žingsnis galėjo baigtis mirtinu nukraujavimu.

Norėdamas atrodyti paprastas, Nojus iš lėto pasukiojo cigaro galiuką į alavinę peleninę ir nubraukė pelenų žiedelį.

– Manau, Hauvardas suprato, kad senasis įgaliojimas jau atgyveno. Jis pats atkreipė į tai mano dėmesį ir atėjo pas mane, Marisos netrukdydamas dėl priežasčių, kurias mudu šįvakar aptarėme. Jis nenorėjo jos jaudinti.

– Kodėl jis nesikreipė į mane?

– Vėl dėl tų pačių priežasčių, Danieli, – Nojus nusuko akis rodydamas, kad jam skaudu sakyti tai, ką pasakyti buvo priverstas, – Hauvardas nerimavo dėl to, kaip į tai reaguosi. Jis tenenorėjo tave apsaugoti.

– Mes buvome pernelyg seni draugai, kad jis taip elgtųsi, – atkirto Danielis. – Dėl Dievo meilės, juk mudu kelis dešimtmečius iš eilės kuo nuoširdžiausiai atviraudavome. Atsimenu, kaip abu juokdavomės iš bėdų, kurių žmogui pridaro senatvė.

– Šis reikalas toli pranoksta pašnekesius apie senatvės bėdas. Hauvardas labai atsakingai vertino šį dokumentą, – Nojus kilstelėjo ranką, pastebėjęs, kad Danielis ketina pertraukti. – Aš tau tik persakau, ką jis man sakė. Jis bijojo, kad mirtinai įsižeisi.

– Kad nušausiu kurjerį?

Nojus trūktelėjo pečiais, tarytum sakydamas „panašiai“.

– Reikalas toks asmeniškas ir opus, kad Hauvardui pasirodė, jog geriau būtų, jei tave su juo supažindintų kuris nors iš šeimos narių.

Danielis balsiai iškvėpė pro nosį ir gurkštelėjo portveino. Tada dar kartą pervertė įgaliojimo puslapius. Staiga stabtelėjo ir iš naujo ėmė skaityti vieną pastraipą. Jam nespėjus ištarti nė žodžio, Nojus jau žinojo, kuri vieta patraukė jo dėmesį.

– Kol Marisa nepasirašys...

– Visi įgaliojimai liks mano žinioje. Žinau. Aš irgi pastebėjau šį netikslumą.

– Kaip Hauvardas galėjo įtraukti tokią formuluotę, žinodamas, kad ji aiškiai prieštarauja mano ketinimams? Tai nereiškia, kad tavimi nepasitikiu, Nojau, bet „Matherly Press" yra Marisa, ir atvirkščiai. Joks sprendimas čia nepriimamas be jos žinios ar pritarimo.

– Be abejo, Hauvardas tai žinojo. Aš – irgi. Kiekvienas tai žino. Jis apmirė, kai atkreipiau jo dėmesį į šią baltą dėmę, ir pripažino, kad ji čia atsirado per neapsižiūrėjimą, – Nojus sukrizeno. – Tikriausiai čia pirštus prieš jo paties sąmoningą valią prikišo Senojo žemyno dvasia. Marisa jam visų pirma tavo duktė ir mano žmona, o ne viena iš bendrovės vadovų. Jis ją neišpasakytai mylėjo ir, matyt, tebeįsivaizdavo, kad ji vis dar ta pati mažutė mergytė su dviem kaspinuotom kaselėm, kurią jis supdavo ant kelių. Šiaip ar taip, aš pareikalavau prisegti priedą, kuris, kaip matai, paskutiniame puslapyje. Jame rašoma, jog dokumentas negalioja, kol nėra patvirtintas mūsų visų parašais.

Jis vylėsi Danielį nepastebėsiant, jog, pašalinus paskutinį puslapį, o tai padaryti galima be vargo, dokumentas neatrodys nei kaip nors suklastotas, nei pakeistas. Ši išmonė Nojui gimė paskutinę akimirką, nors tokius dalykus derėjo apgalvoti stropiau. Jis nusamdė skrupulų nepažįstantį advokatą ir grasindamas privertė Hauvardą sukurpti priedą ant atskiro lapo. Juridiškai tekstas atrodė be priekaištų, bet jam akivaizdžiai stigo to pirmarūšio braižo, kuriuo surašytas visas dokumentas. Dabar jis vylėsi, kad šis mažmožis praslys pro Danielio akis nepastebėtas.

Nojus paskutinį sykį užtraukė dūmą, tada užspaudė smilkstantį cigaro galiuką ir paliko jį peleninėje. Keldamasis nuo krėslo, nesmarkiai sumušė šlaunimis, duodamas ženklą, kad spektaklis baigtas.

– Na, matau, kad man jau akis traukia voratinkliai. Tu irgi norėsi viską apsvarstyti išmiegota galva. Pasikalbėsim apie tai vėliau. Gal jau sugalvojai, ko norėsi pusryčiams? Maisto yra tiek, kad...

– Nieko aš čia neišmiegosiu, – tvirtai nukirto Danielis. – Duokš, pasirašysiu tą nelemtą popiergalį, ir bus baigta. Gana apie tai kalbėtis.

Nojus susvyravo:

– Danieli, tau nebūtina apsispręsti per savaitgalį. Parsiveši popierius į miestą, parodysi ponui Sternui...

– Kad šitokiu elgesiu nusmukdyčiau savo velionio draugo profesinę reputaciją? Ne. Hauvardo savižudybė jau sukėlė visokių negražių kalbų. Nenoriu suteikti pagrindo abejoti jo kompetencija. Kur, po paraliais, tas parkeris?

– Parašo nepakaks. Reikės notaro patvirtinimo.

Tai dar vienas slenkstis, nors jau dabar aišku, kur ieškoti išeities – pas Niujorko centre reziduojantį advokatą, kurio principingumą gerokai pranoko alkoholio dvokas. Sutvarkius visus reikalus, Nojui teks pasirūpinti, kad nesugalvotų šantažuoti. Na, bet tai jau ateities rūpestis.

– Patvirtinsim, kai tik grįšim į miestą, – suurzgė Danielis, – bet dabar noriu užraukti šitas pasakas. Man reikia ramybės. Antraip iš poilsio išeis šnipštas – aš neįstengsiu galvoti ne tik apie pusryčius, bet ir apie nieką kitą. Rytoj man iki soties pakaks rūpesčių su meškere ir jauku – daugiau apie nieką nenoriu girdėti. Tai duosi man pagaliau tą parkerį, ar ne?

Nojus vaidmenį atliko stulbinamai puikiai, bent jau pats taip manė. Nenoriai išsitraukęs iš kišenės parkerį, atkišo Danieliui. Bet prieš atiduodamas pažvelgė jam kuo giliau į akis:

– Šiandien daug išgėrei, – prakalbo jis, trykšdamas rūpestingumu. – Niekas niekur nedings, jei palauksi, kol...

Danielis ištraukė parkerį iš žento rankos ir suraitė parašą ant jam skirtos linijos.

Vakarienės iškilmės Šv. Onos saloje persikraustė į verandą tuoj po geltonskvernės širšės invazijos į valgomąjį.

Zvimbianti nelaboji išdygo neprašyta ir kaip niekur nieko nutūpė ant tuščio Marisos kavos puodelio krašto. Tai pamačiusi ji dusliai suspigo ir pataikė labai ne laiku, nes jos kvyksmas nuskambėjo iškart po Parkerio žodžių apie seksualines paslaugas.

Prisiminusi prieš daugelį metų girdėtus vasaros stovyklos prižiūrėtojo patarimus kaip elgtis geliančio vabzdžio draugijoje, Marisa sustingo kaip statula.

Pamatęs tikrąją klyktelėjimo priežastį, Parkeris suriko:

– Maikai! Gelbėk nuo širšės!

Maikas atskuodė iš virtuvės su „Black Flag" purškikliu. Po itin stropiai nutaikyto šnypštelėjimo geltonsparnė nusibaigė tampoma konvulsijų, tiesiai nuodų debesį vaikančiai trijulei po nosimis.

Parkeris ryžtingai pareiškė, kad nelaboji slėpėsi stalą puošusiuose žieduose. Maikas dievagojosi, kad jei širšė būtų tūnojusi magnolijų puokštėje, jis ją būtų pastebėjęs seniausiai, vos tik nuraškęs.

Užbėgdama pilnametražiam ginčui už akių, Marisa mandagiai įsiterpė, kad vabzdys į namus galėjo patekti įvairiausiais keliais, ir pasiūlė desertu pasigardžiuoti verandoje. Ten būsią maloniai vėsu, jei tik Maikas įjungsiąs ventiliatorius, išmintingai pritaisytus prie lubų restauruojant namą.

Ten atkeliavo raudonieji sorbetai apšerkšnijusiuose dubenyse, papuošti mėtų lapeliais. Marisa primygtinai pareikalavo, kad jai būtų leista grakščiai išpilstyti kavą, kaip ją išmokiusi Maksina, ir įstengė ją patiekti nė sykio neskambtelėjusi puodeliais į lėkštutes.

Parkeris ėmė raukytis dėl subtiliausio porceliano puodukų:

– Šitam antpiršty kava netelpa – žmogus nė palaižyt negali. Nesuprantu, kuo jums užkliuvo normalūs puodeliai?

Nei Marisa, nei Maikas į Parkerio bambėjimą nekreipė jokio dėmesio. Ji patenkinta sūpavosi ant verandoje pakabintų sūpynių, mėgaudamasi nakties garsais, kurie atrodė nepaprastai baugūs lankantis pirmą kartą, o dabar tapo tokie mieli.

– Pasakyk ir mums, kol mintys neišskraidė, – kalbino Parkeris.

– Pagalvojau, kaip bus sunku priprasti prie mašinų ūžesio Manhatano gatvėse, kai taip įsimylėjau varles ir cikadas...

Maikas sukrovė ant padėklo ištuštintus deserto indus ir išnešė į virtuvę.

Vos tik jis nutolo, Parkeris paklausė:

– Planuoji mus netrukus apleisti?

Ventiliatorių dvelksmas švelniai kedeno jo plaukus. Pro langus į verandą sklindančios sutemos blausiai apšvietė tik pusę jo veido – kita liko šešėlyje. Marisa neįstengė įžiūrėti jo akių, o neryškiai matomi veido bruožai buvo neįskaitomi.

– Galų gale man teks išvykti, – atsakė ji tyliai. – Kai tik baigsi „Pavydo" juodraštį ir mano pagalbos nebereikės.

– Tai du visiškai nesusiję dalykai, Marisa.

Jaudinantis Parkerio balsas vėl sukėlė nesvarumo pojūtį.

Jaukiai, namų dvasios balsu sugirgždėjo išorinės durys. Pasirodęs Maikas visiems įpylė kavos, o Parkeriui įteikė „normalų puodelį". Jam sėdantis į pintą supamąjį krėslą, šis grėsmingai sutraškėjo visus prajuokindamas.

– Tikiuosi, ta atgyvena išlaikys, – pastebėjo Parkeris.

– Ką turi omeny: mane ar krėslą? – geranoriškai pasitikslino Maikas.

– Aš jau bijau ten sėstis, – pareiškė Marisa, glostydama pilvą, – vakarienė jį pribaigtų.

– Labai skanu buvo, Maikai, – kreipėsi į jį Parkeris, – ačiū tau.

– Į sveikatą, – Maikas kavos puoduke iš lėto maišė cukraus gabaliuką. – Vakarą galėtų užbaigti koks nors įdomus pasakojimas.

– Hmm, bet kur čia dabar atrasi gerą pasakorių? – tyčia pakibino Marisa, žvelgdama į Parkerį iš padilbų.

Šis ėmė vartyti akis ir dūsauti, bet iš tikrųjų bičiulių smalsumas pamalonino. Galų gale, sunėręs pirštus delnais į priekį ir stipriai pasirąžęs, prakalbo:

– Gerai jau gerai. Du prieš vieną – pasiduodu. Ties kur judu sustojot?

– Paplūdimyje, kur jie išmaukė butelį viskio, – atsakė Marisa, gyvai regėdama tą paveikslą.

– Aš vis tiek nesuprantu, kodėl jie taip vulgariai kalba?

Paniekinamai pašnairavęs į Maiką už kartą jau girdėtą pastabą, Parkeris pamojo Marisai, kad ši baigtų mintį.

– Todas apkaltino Rorką, neva šis nenuoširdžiai perpasakojo profesoriaus pastabas.

– Ar skaitei iki tos vietos, kur Rorkas užpyksta? – paklausė Parkeris.

– Taip, ir manau, kad pyktis teisėtas. Jis nė karto nedavė Todui dingsties juo nepasitikėti.

– Atvirkščiai – Todas pats jį ne sykį nušutino, – pastebėjo Maikas.

– Paskutinį kartą su Marija Katerina. Manyčiau, dar vienas epizodas su ja nepakenktų, – lyg pats sau kalbėjo Parkeris, – tarkime, ji papasakos Rorkui, kad prarasto kūdikio tėvas – Todas.

– Kiek pamenu, buvai nusprendęs leisti skaitytojui pačiam išnarplioti?

– Buvau, bet galiu ir persigalvoti. Toks posūkis paryškintų įtampą tarp Rorko ir Todo. Sakykime... – prieš berdamas mintis, Parkeris akimirką pagalvojo, – sakykime, Todas meta Mariją Kateriną. Pradeda jos vengti. Gal netgi pasiskundžia Rorkui, esą ji neduoda ramybės, kariasi ant kaklo ir panašiai. O ji savo ruožtu išlieja širdį Rorkui ir pasisako, kad persileido pastojusi nuo Todo, kad jį įsimylėjo ir visa kita. Rorkas jai simpatizuoja kaip draugas, be to, padėjo, liaudiškai tariant, aną naktį išvalyti Todo jovalą, todėl jam tikrai ne prie širdies toks Todo elgesys.

– Ar Todas kada nors sužinos, kad ji laukėsi ir kuo tai baigėsi? – paklausė Marisa.

– Ne, nemanau. Marija Katerina to nenori, o Rorkas neišduos jam patikėtos paslapties.

– Aš sakiau, tas vyrukas garbingas.

– Neskubėk, – ramiai perspėjo Parkeris, – ar tau nepasirodė, kad Rorkas pernelyg triukšmavo dėl Todo kaltinimų, kad jis atseit nuslėpęs Hadlio pastabas?

Marisa netvirtai linktelėjo:

– Geriau pagalvojus... Vadinasi, jos palankesnės, nei Rorkas prisipažįsta?

Iš marškinių kišenėlės Parkeris ištraukė kelis perlenktus popieriaus lapus:

– Čia – griaučiai, kuriuos sumečiau į darbo pabaigą.

Marisa siekė juos paimti, bet Maikas pasiūlė, kad Parkeris perskaitytų balsu.

– Nori? – paklausė Parkeris, kreipdamasis į Marisą.

– Žinoma. Būtinai.

DVIDEŠIMT SEPTINTAS SKYRIUS

Išlankstęs juodraščio puslapius, Parkeris nutaikė juos prieš šviesą ir pradėjo skaityti:

– „Mielas pone Sleidai, kaip matyti iš jūsų paskutinio laiško, pageidaujate, kad nuo šiol, užuot siuntęs namų adresu, laiškus adresuočiau į jūsų naujai išnuomotą pašto dėžutę. Kadangi man tai nesudaro jokių papildomų nepatogumų, leidžiu sau išreikšti viltį, kad jūsų prašymą irgi paskatino vien smulkiau nenurodyti praktiniai sumetimai“, – stabtelėjęs Parkeris net pagarbiai susigūžė. – Dieve brangus, nieko sau patarška tas senas kipšas, ką?

– Juk jis dėsto literatūrinį rašymą, – teisino Marisa, – nenuostabu, kad mėgsta išeiti iš krašto...

– Viena yra išeiti iš krašto, visai kas kita – vimdyti žmones.

Liežuvio nenulaikęs kamerdineris susilaukė aštraus žvilgsnio ir žodinio atkirčio:

– Ačiū, Maikai, už tavo neprašytą ir netaktišką pastabą.

– Tu pirmas pradėjai peikti.

– Man galima, aš – autorius.

Marisa užgniaužė juoką:

– Vis dėlto, Parkeri, gal vertėtų šiek tiek riebaliukų nuvarvint. Tik trupučiuką.

– Tvarka, kaip sau norit. Kita vertus, jei jau apie tai prakalbome, noriu pabrėžti, kad daugiažodžiavimas išryškina Hadlio paveikslą. Atminkite, kad jis kilęs iš senos ir garsios pietinių valstijų šeimos. Jie turėjo daugiau kietasprandiško išdidumo negu pinigų ir gyveno

smarkiai pranokdami savo galimybes. Konfederatų kavaleristai, kuriems lemta žvanginti ginklais salonuose. Matrona, kuri po migrenos priedanga liurlina girą iš Tenesio. Arba kasas ir rūtadaržį praradusi trenkta senmergė – teta, kuri gyvena gardenijomis pradvisusioje mansardoje ir nevalgo nevirtų vaisių.

– O taip, puikiai prisimenu, kaip skaičiau visas šias spalvingas smulkmenas, – šypsojosi Marisa.

– Mano senelių pažįstami labai priminė Hadlio gimines, kuriuos aprašau knygoje, – aiškino Parkeris, – pamenu, kad jie iš tikrųjų kalbėdavo baisiomis įmantrybėmis.

Marisa atsisuko į Maiką, ieškodama nepriklausomų liudininkų:

– Maikai, pasikliauju jūsų žiniomis apie pietiečių papročius ir paveldą, nes joms sunku prilygti. Tarkite žodį, ar gali taip būti?

– Parkeris kaip paprastai viską persūdo, – atsakė tas, – bet grūdelis tiesos, be jokios abejonės, yra. Panagrinėjus kiekvienos daugiakartės pietinių valstijų šeimos genealoginį medį, būtinai rastumėt bent po vieną dvasininką, po prietranką, po įstatymo ribas peržengusią šeimos gėdą ir tiek karčiosios, kad ištisą armadą nugirdytumėt.

Kvatodama Marisa vėl atsisuko į Parkerį:

– Skaitykim laišką.

Šis surado vietą, ties kuria buvo sustojęs.

– „Sykį pagrindus santykius tam tikrais pamatais, labai sunku juos išardyti ir sulipdyti kitokiais principais, sykiu nesugriaunant pirminių santykių.“

– Man galva nebeišneša, – prisipažino Maikas. – Ką jis čia pliauškia?

– Aš jau pasakiau, kad nuvarvinsiu riebalus, – atkirto Parkeris supykęs, kad jį pertraukė. Perbraukęs pirštu kelias eilutes paaiškino, – savo prakalboje Hadlis rašo, kad jiedu pradėjo bendrauti kaip profesorius su studentu ir kad jam dabar sunku nusikratyti profesoriško vaidmens, sunku liautis pamokslavus bei mokius ir pradėti dalytis pastabomis, kaip lygus su lygiu, – Parkeris atsigręžė į Maiką. – Dabar aišku?

– Ačiū.

– Gerai, kur čia buvo...

– „Man netikslu vadintis jums lygiu, pone Sleidai. Jūsų kūryba pranoko manuosius kritiško vertinimo sugebėjimus. Ji nusipelno kur kas autoritetingesnio dėmesio, nors bergždžiai ieškotumėte labiau jūsų talentą gerbiančio proto."

– Litanija tęsiasi dar kelias pastraipas ir jis pasisako irgi turėjęs rašytojo ambicijų, bet buvęs priverstas pripažinti talento stoką. Anot jo, tikrasis jo pašaukimas – dėstyti, mokyti, įkvėpti ir plia-plia-plia...

Parkeris atsivertė antrą puslapį:

– „Retai kada tokių ribotų galimybių žmogui kaip aš nusišypso laimė bendradarbiauti su tokiu talentu kaip jūs. Man garbė stovėti prie lopšio didžio Amerikos romanisto, nes būtent tuo jus matau neišvengiamai tapsiant. – Parkeris iškėlė pirštą, atkreipdamas dėmesį, kad artėja kulminacija. – Jūsų kūrybinės galios smarkiai pralenkia visų mano buvusių ar esamų studentų, tarp jų ir Todo Greisono, sugebėjimus. Jam pavyko parašyti dėmesį paperkančią apysaką su keliais įdomiais charakteriais, iš kurių ypač išsiskiria protagonisto paveikslas. Deja, jo kūryba stokoja emocinės gelmės, *širdies*, kurios dūžiai virpina jūsiškę. Nė kiek neabejoju, kad jį pastebės leidyklos. Jis pajėgus sukurpti nepriekaištingą rankraštį, kuriame sudėlios visas vadovėlines grožinės literatūros detales.

Tačiau tai nereiškia, kad jis rašo gerai.

Galiu išmokyti studentus rašymo pagrindų, supažindinti su grožinės literatūros taisyklėmis, nurodyti rašytojus, kurie šią techniką ištobulino, bet tik Dievas gali apdovanoti talentu. Šios neapibrėžtos ir neapčiuopiamos savybės neįmanoma nei išmokti, nei kitaip įgyti, kad ir kaip uoliai jos siektum ar trokštum. Man šią karčią tiesą teko sužinoti iš savo patirties. Jei tik talentas būtų sąmoningai pasiekiamas, pats rašyčiau romanus.

Dėkokite Dievui, kuriam meldžiatės, pone Sleidai, nes jums buvo skirta ši stebuklinga palaima. Jums ši reta ir įstabi dovana įlieta su krauju. Jūsų draugas šio skiepo neturi. Bijau, kad ilgainiui įgimta nelygybė tarp judviejų įvarys pleištą.

Mano pareigos suteikė progą stebėti tūkstančius jaunuolių ir merginų. Įgijęs tokią plačią įvairiausio plauko ir kilmės žmonių stebėjimo patirtį, jaučiuosi turįs įgūdį perprasti žmogiškąsias prigimtis. Mažų mažiausiai galiu pasigirti išlavėjusia akimi.

Kai kurios žmogiškos savybės būdingos mums visiems. Jų reiškimąsi lemia aplinkybės. Visi kartais patiriame baimę, laimę, nerimą ir t. t.

Kiti bruožai nepakartojami. Jie apibrėžia asmenybę ir jos charakterį. Tokiems bruožams priskirčiau kuklumą, dosnumą ar drąsą.

Deja, paskui kiekvieną jų velkasi tamsusis šešėlis, pakrikštytas įtarumu, godumu ar pavydu. Šių savybių turintys žmonės paprastai juos pridengia žavesiu ir daugumai tai nuostabiai sekasi, nes šiuos bruožus paprastai lydi ir gebėjimas juos užmaskuoti.

Vis dėlto tokioms savybėms nelemta išnykti, jos gyvena ir bręsta tarsi pasalūnės gyvatės, tūnančios juoduose urvuose ir laukiančios, kada galės įkąsti kiekvienam, kuris kelia grėsmę.

Man nesinori jūsų draugo minėti piktuoju. Tegu verčiau paaiškėja, kad manasis sąžinės barometras beviltiškai išėjo iš rikiuotės, ir aš baisiausiai apsirikau, vertindamas jo tikrąsias savybes.

Bet mano atmintyje išliko pono Greisono klasta, dėl kurios tąsyk pasivėlinote į svarbų susitikimą su manimi. Paprastai tariant, jo išdaiga buvo bjauri ir su niekšybės prieskoniu. Atvirai prisipažinsiu nustebęs, kad jūsų draugystė šį išmėginimą išlaikė. Tai jūsų nuopelnas. Nemanau, kad ponas Greisonas apdovanotas tokiu dosniu atlaidumu, o tai dar vienas ženklus jūsų skirtumas.

Jokiu būdu sau neleisčiau parinkti jums draugų. Neprisiimčiau tokios atsakomybės net jūsų prašomas. Vis dėlto norėčiau užbaigti studentų miestelyje nugirstu posakiu. Ši idioma anglų kalbai daro milžinišką meškos paslaugą, bet, kad jau taip toli nuėjau, atrodo, čia pritiks – laikyk lygį.

Nekantriai laukiu, kada galėsiu perskaityti jūsų būsimą rankraštį. Jūsų lydraščiuose niekad nepasigendu dviejų dalykų: apgailestavimo už sugaišintą laiką ir padėkos už nuoširdų dėmesį. Pone Sleidai,

atminkite visiems laikams – tai garbė, ne pareiga. Nuoširdžiai jūsų, profesorius Hadlis.“

Parkeris sulankstė puslapius ir įsidėjo atgal į marškinių kišenėlę. Kurį laiką niekas nepratarė nė žodžio. Marisa sėdėjo užliūliuota žodžių tėkmės ir ją lydėjusio Parkerio balso. Nusikračiusi lengvo svaigulio, švelniai stumtelėjo sūpynes ir prakalbo:

– Vadinasi, Todo nuojauta neapgavo – Rorkas iš Hadlio susilaukė kur kas palankesnio įvertinimo.

Parkeris linktelėjo:

– Ir Rorkas nesąžiningai tai nuslėpė.

– Aš nesuteikčiau tokio atspalvio.

Parkeris įrėmė į Marisą tokį įsakmų žvilgsnį, kad ji neturėjo kur trauktis, ir užbaigė mintį:

– Todas nebūtų apsidžiaugęs, jei Rorkas atvirai pareikštų: „Atspėjai. Hadliui atrodo, kad esi menko talento rašeiva, o aš, anot jo, – potencialus būsimasis Steinbekas“.

Maikas irgi pritarė:

– Jei Rorkas dabar atskleistų tiesą, Todas užrauktų draugystę tą pačią akimirką. Tavo knyga baigtųsi paplūdimyje – taškas. Baigta.

Parkeris nepatenkintas krioktelėjo, bet nepasakė nė žodžio.

Rankraščio skaitymas, atrodo, aptemdė jo nuotaiką, bet Marisa neperprato, kodėl. Akivaizdu, kad ir jai, ir Maikui tęsinys padarė įspūdį. Laiškas veiksmą sumaniai pastūmėjo pirmyn, nereikėjo eikvoti laiko įvykių sekai perteikti. Juodu su Maiku tokiam sprendimui pritarė, tad jai liko neaišku, kas jį slėgė.

– Kas tau neduoda ramybės, Parkeri?

– Rorkui šioje knygoje lemtas gėriuko vaidmuo, jei prisimenat. Vaizdžiai tariant, lygtyje vilkas–ėriukas, jis bus ėriukas.

– Galima ir taip pasakyti.

– Nejau jums nė kiek neužkliūva, kad jis apgavo draugą?

– Jis nenorėjo apgauti. Jis taip pasielgė bandydamas apsaugoti Todą nuo liūdnos tiesos, nes žinojo, koks naikinantis jos poveikis. Aišku kaip dieną – talentu Todas neprilygsta Rorkui. Rorkas tikriausiai nuo pat pradžių nujautė, kad Todui stigo... – Marisa staiga

nutraukė sakinį ir spragtelėjo pirštais. – Ne, jis tai *žinojo*! Atspėjau? Be abejo, žinojo savąjį pranašumą. Kitaip ir būti negalėjo. Antraip kam jam prireiktų pašto dėžutės, kurion nukreiptų visą korespondenciją? Jis nenorėjo, kad į Todo rankas pakliūtų nors vienas liaupsių pilnas Hadlio laiškas.

– Nuo tavęs nieko nenuslėpsi, – atsiliepė Parkeris, ir, rodės, jo nuotaika ėmė taisytis. – Bet sugalvojai ir iškart pamiršk.

– Kodėl?

– Todėl, kad ši detalė išlįs tik kitame ar dar tolesniame skyriuje.

– Vadinasi, pašto dėžutė paminėta neatsitiktinai?

Parkeris mįslingai šypsojo.

– Todas nugriebia vieną tų laiškų, ar ne? – spėliojo Marisa, – gal net kaip tik šitą. Jis, aišku, jų santykiams padarytų daug žalos. Jame juodu ant balto išdėstyti visi jų talento ir charakerių skirtumai. Įsivaizduokime, kad Todas... Pavyzdžiui, neatsiklausęs pasiskolina Rorko džinsus ar ką nors tokio ir kišenėje suranda laišką?

– Ačiū. Man dar nepavyko sugalvoti, kaip įkišiu tą laišką į jo rankas. Neblogas variantas.

Marisą minčių žirgai nešė tolyn:

– Todas perskaito laišką ir negali patikėti savo akimis. Slaptos baimės pasitvirtina. Rorkas už jį pranašesnis. Kaip tik todėl jis studijų metais mėgino pakišti Rorkui kiaulę ir sugriauti santykius su Hadliu. Kiaulė nepadėjo. Tiksliau sakant, atsigręžė prieš jį patį. Hadlis jį kiaurai permatė. Negana to, Rorkas pelnė Hadlio pripažinimą. Ant Todo užgriūva dviguba girnapusė. Todėl jis... Ką jis nusprendžia daryti?

– Pabandyk atspėti.

Marisa sėdėjo nepaprastai susikaupusi, nevalingai kramsnodama lūpų kamputį.

– Man norėjosi pasakyti, kad jis palūš, bet, geriau pagalvojus, toks posūkis neatitiktų jo charakterio, – ji pakratė galvą. – Ne, jis – per didelis savimyla, kad leistųsi kažkiokio universiteto profesoriaus sugniuždomas. Sakyčiau, jis pasius. Pažaliuos, – kalbėjo

Marisa ir papurčiusi ties smilkiniais plėšrūniškai sulenktus pirštus pridūrė. – Užvirs iki sprogimo ribos.

– O kaip nuleis garą, Marisa?

– Nutėkš Rorkui prieš nosį laišką.

– Ne, nenutėkš.

– Parkeri, – atsargiai įsiterpė Maikas.

– Tokiam poelgiui reikia sąžininės, o jos tam charakteriui stinga. Jis...

– Parkeri, – vėl perspėjo Maikas.

– Jis lūkuriuoja. Jis...

– Parkeri...

– Jis...

– Parkeri!

– *Po velnių, Maikai!* Kas yra?!

Jis grėsmingai atsigręžė į Maiką, bet senasis tarnas įtūžusį žvilgsnį atrėmė akmeniniu veidu. Veikiau atsakė jam tuo pačiu. Ore akimirksniu susitvenkė elektros krūvis, kaip jau sykį šįryt nutiko virtuvėje. Abiem atvejais tarp jų užsimezgė nematomas minčių telegrafas, kurio Marisa nepajėgė iššifruoti.

Pirmasis atlyžo Parkeris. Jis užsimerkė ir pasitrynė kaktą.

– Dovanok man, Maikai. Atleisk. Begaudydamas mintį už uodegos, užsimiršau.

– Nieko baisaus. Žinau, kad nemėgsti, kai tave blaško įkvėpimui užplūdus.

– Šauni buvo vakarienė.

– Jau sakei.

– O... teisybė. Vis tiek dar kartą ačiū.

– Į sveikatą. Man malonu, kad tau patiko, – Maikas atsistojo ir pakėlė nuo stalelio sidabrinį padėklą su ištuštintu grafinu bei kavos puodukais. – Gal jau eisiu vidun, kol manęs visiškai neužkapojo uodai.

– Gerai sakai. Labanakt.

– Labanakt, Maikai, – iš paskos pakartojo Marisa.

Maikas stabtelėjo prie durų ir pasitikslino:

– Ar nori, kad tavęs palaukčiau ir padėčiau...

– Ne, nereikia, – neleido baigti Parkeris, – šiandien kaip nors pats išsiversiu. Bėk miegoti.

Maikas akimirką padvejojo, dirstelėjo į Marisą, tada linktelėjo ir pasišalino.

Jiems likus dviese, Marisa bejėgiškai skėstelėjo rankomis ir gūžtelėjo:

– Paaiškink man, kas čia atsitiko?

– Kada?

– Ką tik. Tarp tavęs ir Maiko.

– Nieko.

– Parkeri! – atsiduso ji.

Parkeris nekaltai sumirksėjo:

– Nieko.

Nieko nepešė ir priekaištaujantis žvilgsnis. Apmaudaudama dėl tokio aklino ignoravimo, Marisa pakilo nuo sūpynių:

– Tiek to. Žaiskite savo šaradas, bet, pageidautina, be manęs. Labos nakties.

– Palauk, neišeik užpykusi.

– Tuomet neužkalbinėk man danties. Nekenčiu, kai su manimi elgiamasi kaip su mažu vaiku.

Parkeris persibraukė delnais veidą.

– Tavo tiesa. Atleisk, – jis giliai įtraukė šutnaus oro ir nusisukęs įsistebeilijo į ąžuolų alėją, – Tai tokia... Nesibaigianti mudviejų *tema*. Kartais jam atrodo, kad mane užvaldo tamsios jėgos. Tokia ypatinga bjaurastis, kokia buvo apėmusi tada, kai jis mane surado. Jį tikriausiai tokie dalykai gąsdina. Bijo, kad vėl nenugarmėčiau prarajon, todėl visada išžvejoja mane iš tos košės, kol tai padaryti įmanoma, – vėl atsisukęs į ją, pažvelgė į akis. – Kažkas tokio.

– Ačiū.

Jiedu kurį laiką be žodžių žvelgė vienas į kitą, kol galop Parkeris šelmiškai šyptelėjo:

– Turbūt seniai neteko vakarieniaut ant minų lauko, ką?

– Tai jau... Bet nė akimirkos į nieką nemainyčiau.

Parkeris ištiesė ranką, suėmė ją už riešo ir timptelėjo artyn. Marisa žengė keletą žingsnelių ir sustojo. Paleidęs riešą, Parkeris

apglėbė ją per liemenį ir prisitraukė dar truputėlį arčiau. Tada apkabino per pečius ir trūktelėjo žemyn. Ji pirštais suspaudė standžius skruostus, lūpos susiliejo, o liežuviai susipynė į pratisą ir kvaitulingą šokį.

Pagaliau atvėsus pirmajam artumo įkarščiui, Parkeris švelniai prisiglaudė veidu prie jos liemens:

– Kiaurą dieną krausčiausi dėl to iš proto.

– Kartais man atrodė, kad pamiršai, kas įvyko vakar.

Jis tyliai bet čaižiai sujuko:

– Nė velnio...

Lūpos per suknelės šilką užkliuvo už standžių krūtų. Karštas oras iš jo krūtinės sunkėsi per audeklą ir drėkino Marisos odą. Netrukus jos sėdmenys atsidūrė Parkerio delnuose, o jo veidas rausėsi vis gilyn ir gilyn.

Taršydama pirštais jo plaukus, Marisa atsiduso:

– Ak, Parkeri... Prašau...

– Klausau? Aš – tamstos paslaugoms.

– Aš... ach...

– Taip?

– Aš negaliu.

– Ir dar kaip gali. Jau galėjai. Jau išbandei. Vakar vakare. Pameni? – viena ranka užklydo ant nuogo kūno po suknele ir užčiuopė kaitrą tarp šlaunų.

Marisai linko keliai, bet ji vis tiek nustūmė jo ranką ir pasitraukė tolyn, kad nepasiektų.

– Aš negaliu. Negalima.

Parkeris nurijo susitvenkusį jaudulį ir pasimarkstė, rydamas ją žvilgsniu.

Marisa apsilaižė lūpas, vis dar jausdama jo skonį:

– Man neramu dėl tėvo.

– Dėl tėvo? – regis, Parkeris sekundę karštligiškai mėgino perkratyti visas šio žodžio prasmes, tiesiogines ir perkeltines. – Dėl tėvo, sakai? Tu bijai, kad jis tam nepritars? Kad atbėgs manęs vaikytis su šautuvu? Nesuprantu.

Marisa nusišypsojo ir pakratė galvą:

– Ne, nieko panašaus. Kiaurą dieną mėginu jam prisiskambinti, – ji greitai nupasakojo, ką išmėginusi. – Galų gale man pavyko prieš pat vakarienę aptikti mūsų namų šeimininkę Maksiną svečiuose pas jos seserį. Ji ten nakvoja pasiėmusi laisvų dienų, bet tai nutinka itin retai. Šiaip ar taip, ji man papasakojo, kad tėtis savaitgaliui išvažiavo į mūsų užmiesčio namą vakarinėje Masačūsetso dalyje. Su Nojumi. Abudu išsireikalavo, kad ji nevažiuotų, nes norėjo pabūti vieni.

– Na ir? Nebe maži vaikai. Paaiškink man, kas bendra tarp jų iškylavimo užmiesčio viloje ir mūsų glamonių verandoje?

– Atrodytų, kad nieko.

– Tuomet visiškai nesuprantu.

– Maksina nenuleidžia nuo tėčio akių kaip budrusis erelis. Tiksliau, kaip višta perekšlė. Nė kiek nesijaudinčiau, jei ji būtų važiavusi drauge. Bet man nepatinka, kad jis išvyko vienas.

– Jis – ne vienas.

O, ne, jis – vienas su Nojumi.

Parkeris dar nežinojo, kad Nojus patikinęs Maksiną, neva Marisa puikiai žinanti jų savaitgalio planus ir pati juos palaiminusi. Ištikimoji pagalbininkė vos galo negavo, kai sužinojo, jog iš tikrųjų su Marisa niekas nesitarė:

– Kodėl ponas Rydas mane nori suklaidinti?

Iš tikrųjų, kodėl?

Maksina dar pridūrė, kad Danielis per pusryčius sulaukė svečio.

– Kas jis?

– Nežinau, – Maksina papasakojo, kaip prieš pat susitikimą Danielis ją išsiuntė į miestą. – Man regis, ponas Materlis išgalvojo dingstį manęs atsikratyti. Kai grįžau, jis plovė indus.

– Plovė indus?

– Nenorėjo, kad pastebėčiau, jog gerta iš dviejų puodelių. Kai apie tai užsiminiau, jis išsigynė, tvirtindamas, kad pats naudojo abu puodelius, ir apskritai jo reikalas, kiek indų naudos pusryčiams – nors ir visus dešimt komplektų. Bet tai niekis, Marisa. Paskui pats atsiprašė. Svarbu, jog man nesant kažkas tikrai užėjo į svečius, o jis norėjo, kad nė gyva dvasia apie tai nesuuostų.

– Ar tėtis buvo susijaudinęs?

– Ne. Atvirkščiai, atrodė labai pakiliai nusiteikęs ir nekantraudamas laukė pono Rydo, kad galėtų išvažiuoti.

– Tuomet esu visiškai tikra, kad nerimaujame be reikalo.

Marisa vylėsi, kad susijaudinusią šeimininkę nuramino įtikinamai. Jai pačiai jos žodžiai nuskambėjo tuščiai. Netgi dabar, kai perpasakojo juos Parkeriui:

– Man labai palengvėjo sužinojus, kur jis, ir neabejoju, kad jam nieko neatsitiko. Bet nepajėgsiu nusiraminti, kol su juo nepasikalbėsiu.

– Ar mėginai paskambinti į užmiesčio namus?

– Telefonas visą laiką užimtas. Nors man visiškai nesinori kalbėtis su Nojumi, pabandžiau paskambinti ir į jo mobilųjį. Jis irgi buvo užimtas, tad įkalbėjau žinutę, kurioje padiktavau jūsų telefono numerį. Tikiuosi, neprieštarausit?

– Jeigu nepaminėjai mano vardo.

– Žinoma, ne. Bet iš to jokios naudos. Niekas neperskambino. Eisiu patikrinti savo mobiliojo telefono, gal rasiu kokią žinutę.

– Kažkaip keista.

– Kas?

– Keista, kad tamstos tėvas nusprendė praleisti savaitgalį su vyru, su kuriuo nutraukei santykius.

– Jis nežino apie mūsų santykius, – kaip ir reikėjo tikėtis, Parkerio veide švystelėjo nuostaba. – Tikriausiai vertėjo iškart jam viską papasakoti, bet niekaip neradau tinkamo momento. Norėjau ištaikyti akimirką, kuomet ši naujiena kuo mažiau jį prislėgtų.

– Manai, kad Nojus ketina pažerti žinias per savaitgalį?

– Iš pradžių pagalvojau, – įsitempusi kalbėjo Marisa, – kad mėgins tėtį įtikinti, jog jis mane perkalbėtų. Jam svarbu apginti savo vietą „Matherly Press“. Jei vedė mane tam, kad ją gautų, tuomet norės išvengti skyrybų.

– O ar gali tavo tėvas įsikišti?

– Jokiu būdu. Jis puikiai žino, kaip man būtų skaudu. Jis tiesiog dar nenumano, kokia aš nelaiminga, – tikino Marisa ir staiga pra-

kalbo tykesniu balsu. – Kol neatvažiavau į Šv. Onos salą, pati nenutuokiau, kas mane ištiko.

Parkeris sudejavo:

– Nežiūrėk į mane taip.

– Kaip?

– Tokiomis svajingomis akimis. Apskritai verčiau bėk šalin, kol nepersigalvojau ir nenumojau ranka į kilnumą. Ką tik prašvilpėm dar vieną nuostabiai pritvinkusį gyvačioką kelnėse. Du nulis tavo naudai.

– Tu vulgarus. Maiko teisybė, – nusijuokusi Marisa paglostė pašiauštus plaukus. – Ačiū už mielą vakarą.

– Būtų buvęs dar mielesnis, – subambėjo Parkeris.

– Nepyk, – pasilenkusi švelniai pabučiavo į lūpas. – Saldžių sapnų.

– Kurgi ne, miegosiu kaip kūdikis. Kūdikis, kuriam vystykluose stovi.

– Jeigu tai nors truputį paguos, tai...

– Ką?

– Aš tikrai galiu. Ir galėjau. Ir išbandžiau. Vakar vakare. Ir nieko nepamiršau.

DVIDEŠIMT AŠTUNTAS SKYRIUS

Telefono atminty nebuvo jokių žinučių.

Ji vėl pamėgino surinkti Nojaus numerį, bet balso įrašas pranešė, kad telefonas išjungtas arba už ryšio zonos ribų. Siaubingai sunerimusi, dar kartą paskambino užmiesčio namų telefonu.

Po antro signalo ragelį pakėlė Danielis.

Nuo palengvėjimo jai net kojas pakirto, bet pirmieji žodžiai nuskambėjo kaip priekaištas.

– Tėti, kur tu buvai?

– Ką tik išėjau iš tualeto. Dovanok, kad neatsiklausiau leidimo.

– Nepyk. Nenorėjau iškart pulti į atlapus, bet kiaurą dieną negaliu tau prisiskambinti. Aš nežinojau, kad judu išvykote į vilą, kol nepasikalbėjau su Maksina. Nuo tada nesitraukiu nuo telefono.

– Tik dabar pirmą kartą suskambėjo. Lipdamas viršun pastebėjau, kad virtuvėje nukeltas ragelis. Tikriausiai Nojus kreivai padėjo, kai skambino užsakyti maisto.

Veikiau tyčia nukėlė žinodamas, kad ji norės pasikalbėti su tėvu. Jis numanė, kad ji kraustysis iš proto, jei negalės su juo susisiekti. Ar čia bausmė už tai, kad jį metė? Kad išvydo jo tikrąjį veidą? Ir sugebėk tu man šitiek metų išbūti tokiai aklai! Tai vis ta knyga, pagalvojo Marisa, smerkdama save už naivumą.

Bet dabar atėjo galas. Atsikratyti jo, išmesti iš savo bei artimųjų gyvenimo – tai visa, ko dabar jai norėjosi. Rodės, daugiau nė vienos dienos nebeištvers. Kam dar laukti ir slėpti nuo tėvo tiesą apie iširusią santuoką?

Laimei, sveikas protas užbėgo už akių impulsyviam poelgiui. Visų pirma, tai ilga šneka, o Masačūsetse dabar taip pat vėlus metas, kaip ir Šv. Onos saloje. Antra – apie tokius dalykus dera kalbėtis akis į akį, ypač žinant, kad su verslo reikalais jie susiję nė kiek ne mažiau, negu su asmeniniu gyvenimu.

Taigi atidėjusi į šalį priešiškumą Nojui, Marisa pasiteiravo Danielio, ar jis gerai jaučiasi.

– O neturėčiau?

– Kadangi negalėjau su tavimi pasikalbėti, tai prisigalvojau visokiausių dalykų.

– Na, žinoma, kur ten žmogus galvosi apie malonius dalykus? Lygiai taip pat nerimaudavau ir aš, kai nors dešimčia minučių pasivėlindavai pati.

– Ar mudu apsikeitėme vaidmenimis, tėti?

– Oi, ne. Aš ir toliau nerimauju, kai dešimt minučių vėluoji. Bet būk rami – aš tikrai maloniai praleidau dieną.

Pradedant paslaptingu svečiu per pusryčius. Jai magėjo išsiklausinėti, bet išduotų Maksiną jį įskundus. Marisa vylėsi, kad tėvas pasisakys pats.

– O ką malonaus nuveikei?

– Tai kad nieko iš tikrųjų. Čia ir yra visas gerumas.

– Kaip atrodo namas? Nieko per tą laiką neatsitiko?

– Kaip saldainiukas.

– O kur pietavot? Pas Harį, ar kitoj kurioj tavo mėgstamoj vietoj?

– Namie. Ar Nojus tau nesakė?

– Kada?

– Kai skambinai šiandien popiet. Nulipau svetainėn kaip tik tuo momentu, kai jis padėjo ragelį.

Marisa išsižiojo, bet čia pat susičiaupė nieko nesakiusi. Nojus jam melavo. Turbūt Danielis nugirdo pokalbio pabaigą, ir Nojus apsimetė, neva kalbėjosi su ja. Velniai jį rautų!

– Gal ir minėjo, tik aš pamiršau.

– Nieko nuostabaus, – atrodė, kad Danielis nepastebėjo jos balse sukilusių pykčio nuosėdų. – Tiek visokių rūpesčių... Kaip gyvuoja knyga?

– Tiesą sakant, puikiai. Pamažu baigiam perkošti per sietą mintis. Tikras stebuklas matyti, kaip veikia rašytojo protas. Dar niekad nebuvau taip įsijautusi į kūrybinį procesą. Tai nepakartojama.

– Vadinasi, tu patenkinta?

– Nepaprastai.

– O kaip rašytojas? Vis dar toks pikčiurna?

– Arba jis atitirpo, arba aš apsipratau – nežinau, kaip čia yra.

– Tikriausiai ir vieno, ir kito po truputį.

– Tikriausiai, – Marisa jo balse pajuto abejonę, o Danielis po trumpos pauzės pridūrė. – Labai džiaugiuosi, kad paklausei vidinio balso ir grįžai pas jį padirbėti.

– Aš – irgi, tėti. Tikrai neapsirikau, nė kiek neabejoju.

– Esi patenkinta? Darbu ir šiaip viskuo?

– O, taip, labai, – tyliai atsakė Marisa.

– Tai gerai. Tu tikrai to nusipelnei, Marisiuk.

Klausantis iš pašalies, pokalbis atrodė visiškai nekaltai. Vis dėlto prisimindama atsisveikinimą Marisa nujautė, kad tėvo žodžiai slepia daugiau, negu pasako.

Jis suprato, kad ji nepatenkinta Nojumi ir jų santuoka. Ji nė kiek nenustebtų, jei paaiškėtų, kad tėvas žino ir apie Nojaus neištikimybę. Danielis Materlis garsėjo gebėjimu atskleisti paslaptis. Per paskutinę vakarienę jo namuose Marisai pačiai ne kažin kaip sekėsi nuslėpti savo jausmus Parkeriui. Nė karto nepaminėjusi jo vardo, ji tauškė apie jį be galo ir krašto, apimta nesuvaldomo jaudulio, būdingo įsimylėjėliams.

Dabar užuolankomis tėvas leido suprasti, kad neprieštarauja.

Marisa nurijo gerklėje susitvenkusį jausmų tumulą:

– Labai norėjau išgirsti tavo balsą, tėti.

– Mano ausis tavojo irgi pasiilgo.

– Nepyk, kad taip vėlai sutrukdžiau.

– Tu niekada netrukdai, be to, aš dar nemiegojau.

– Rytoj vėl paskambinsiu. Ne, palauk...

Prisiminus Nojaus intrigas toptelėjo, jog tėvo akims skirtas ištikimo žento spektaklis tęsis iki pat savaitgalio pabaigos. Tokia mintis tiesiog susuko skrandį. Tikriausiai jam rūpėjo prisigerinti, pelnyti

Danielio simpatiją. Gal jis ketino su ašaromis akyse viską atvirai prisipažinti ir savaip nušviesti įvykius, kol Marisa nespėjo prasitarti apie skyrybas.

Reikia imtis priemonių.

– Tėti, norėčiau rytoj jums į draugiją pasiųsti Maksiną. Ji mirtinai pasiilgo užmiesčio ir gėlių žiedų. Tu nieko prieš?

– Gėlių žiedų... – nepatikliai pro nosį iškvėpė Danielis, rodydamas, kad yra girdėjęs ir svaresnių priežasčių, – tik viena diena praėjo, na, bet, – vėl padūsavo, – jei tau bus ramiau...

– Man tikrai bus ramiau. Rytoj iš pat ryto jai paskambinsiu, – su palengvėjimu atsiduso Marisa. Ji žinojo, kad Maksina viską metusi lėks ten tekina ir tikriausiai spės iki pusiaudienio. – Paskambink man, ar laimingai atvažiavo.

– Gerai, širdele. Rytoj paskambinsiu. Beje, Marisa?

– Taip?

– Su kaupu išnaudok kiekvieną ten praleistą akimirką. Nebėk nuo džiaugsmų ir laimės, kuriuos ten gali patirti. Ir dėl nieko nesijaudink. Ar girdi, ką tau sako tavo diedukas? Viskas bus gerai. Patikėk manim, širdele, sutarta?

– Aš visada tavimi tikiu, – Marisa panarino galvą ant mažyčio telefono, įsivaizduodama, kad glaudžiasi prie jo raukšlėtos, dėmėmis nusėtos rankos. – Labanakt, tėti. Myliu tave.

– Aš tave – irgi.

Parkerio lova buvo baisi. Tarp nestandartinio dydžio lovų ji buvo tarsi paliegėlis, bet ko trūko plotyje, atsvėrė aukštis. Aukšta ir drožinėta galvūgalio lenta priminė iki mėsos nujodinėtą balną – nuo rusvo, blizgiai nusitrynusio medžio atsispindėjo ant naktinio stalelio šviečiančios lemputės geltonis.

Stačiakampis trumpaplaukis gausiai raštuotas kilimas po lova, manding, galėjo būti net originalaus Aubusono audimo. Virš lovos įtaisytus vėdintuvus Marisa iki šiol matė tik kino filmuose: per porą metrų nuo aukštų lubų kabojo horizontalus varinis strypas, o abiejuose galuose pritaisytos ašys iš lėto vartė papirusines mentes.

Vietoj užuolaidų ant visų trijų kambario langų kabojo užvertos baltai nudažytos žaliuzės, – skoninga atsvara karamelės spalvos sienoms ir tamsioms kietmedžio grindims. Prie sienos šliejosi masyvi, pietinėms valstijoms būdinga aukštaūgė šifonjerės sesuo su stalčiais vienoje pusėje ir varstomomis durimis kitoje. Ji buvo karūnuota drožiniais, derančiais prie lovūgalio atbrailą puošiančių ornamentų. Panašu, kad joje sutilpo visi kambario šeimininko drabužiai, nes nebuvo matyti nė vienos į sieną įmontuotos spintos.

Televizorius ir vaizdo grotuvas spintelėje priešais lovą buvo vieninteliai šių dienų civilizacijos pasiuntiniai, neskaitant prie naktinio stalelio prisiglaudusio invalidų vežimėlio. Jokių kitų prietaisų, kuriuos įsivaizduotum esant neįgalaus žmogaus miegamajame, čia nė su žiburiu nerastum. Marisa pernelyg nesistebėjo – ji jau matė, kaip jis savo jėgomis persėda iš vežimėlio į krėslą ir atgal.

Parkeris sėdėjo lovoje plika krūtine, atsirėmęs į galvūgalį ir skaitė. Išvydęs pro duris vidun šmurkštelint Marisą, knygą iš lėto nuleido ant kelių.

– Labas. Pasiklydai?

Mažumėlę susijaudinusi, gaudydama kvapą, Marisa šyptelėjo.

– Labai juokinga, bet nujaučiu, kad nepasirodžiau visiškai nelauktai.

– Aš tikėjausi. Netgi maldą sukalbėjau.

– Tai tu nieko prieš, jei užeisiu?

– Nejaugi dvejoji?

– Na, aš tiesiog pagalvojau... Ar kartais Maikas...

– Ne, jeigu užrakinsi duris.

Marisa pro duris įžengė paslėpusi rankas už nugaros. Alkūne užčiuopusi durų rankeną, šiaip taip nuspaudė spynos užraktą, kad niekas netrukdytų. Vis dar slėpdama už nugaros rankas, priėjo prie lovos.

Basi padai maloniai jautė lakuotų grindlenčių glotnumą. Trumpi naktiniai marškiniai pleveno palei kūną lengvučiai it oras, o sprendžiant iš žingeidaus Parkerio žvilgsnio, ne kažin ką daugiau ir užstojo.

Priėjusi Marisa atkišo rankas:

– Atnešiau tau dovanų. Dvi.

Pirmoji jų buvo paprasta stiklinė iš svečių namelio bufeto. Marisa įteikė ją Parkeriui. Paėmęs ją kilstelėjo aukštyn ir kelias akimirkas žiūrėjo, kol galop nusijuokė, pamatęs viduje blykčiojant švieseles.

– Kibirkštvabaliai!

– Pati prigaudžiau, – išdidžiai pasigyrė Marisa. – Pastebėjau juos pro svečių namelio langą rengdamasi vakarienei ir išpuoliau medžioti.

Rūpindamasi, kad neišsilakstytų, Marisa užspaudė stiklinės viršų plonyte vyniojamo polietileno plėvele, kurioje pradūrė nedidelę skylutę, kad jonvabaliai galėtų kvėpuoti.

Jo akys jausmingai švytėjo.

– Fantastiška dovana. Ačiū.

– Nėra už ką. Galiu paimti? – ji paėmė stiklinę ir pastatė ant naktinio stalelio.

– O kita? – parodė pirštu į knygą, kurią Marisa glaudė prie krūtinės. – Atėjai man paskaityti prieš miegą?

– Panašiai.

– Aš kaip tik spėliojau, kam užsidėjai akinius.

– Išsiėmiau lęšius, – mostelėjusi smakru į tuščią lovos pakraštį, Marisa paklausė. – Galima?

– Jauskis kaip namie.

Užsiropštusi ant lovos galo, ji sukryžiavo kojas ir atsisėdo ant kulnų.

– Tu jau kažką skaitei prieš miegą.

Parkeris užvertė ant kelių nukritusią knygą ir padėjo ant naktinio staliuko.

– Mieliau pasiklausysiu tavęs.

Marisa atsuko į jį žalia drobe trauką viršelį, kad galėtų perskaityti auksinėmis raidėmis įspaustą pavadinimą.

– „Gyvanašlė“! – išsišiepė pamatęs.

– Mano mylimo autoriaus romanas.

– Eik jau, negali būti! Negi šitas?

– Nereikia dirbtinai kuklintis.

– Bet tamstos kartelė labai aukštai užkelta, panele Materli. Tavęs plikomis rankomis nepaimsi. Kuo papirko ši rašliava?

Marisai pro ausis nepraslydo, kad jis kreipėsi mergautine pavarde, bet nusprendė negadinti žaidimo ir liko sėdėti kaip niekur nieko. Ji atvertė knygą:

– Na, man ypač įstrigo epizodas, kuriame Dekas Keitonas, gražusis, seksualusis, išdykęs, bet kartu intriguojantis knygos herojus pasitelkia kortas, kad išviliotų jam rūpimą informaciją iš tos pliuškės.

– Frenšės.

– Nesvarbu. Scena be galo provokuojanti ir gundanti.

– Gerbėjams ji, be jokios abejonės, patiko. Kritikams, atrodo, irgi.

– Bet... – tęsė Marisa vos praverdama lūpas ir suraukusi kaktą.

– Ai-ja-jai... Prasideda.

– Kartu ji išryškino du dalykus.

– Tipiška redaktorė, – pusbalsiu suniurnėjo Parkeris, – nebus komplimento be kritikos.

– Klausykite, pone Evansai, jei jūs nevertinate dalykų, kuriuos...

– O ne, labai netgi vertinu, – jo akys peršoko ant krūtų. – Stosiu akistaton kaip tikras vyras, – jis pakėlė ranką, pasirėmė delnu pakaušį ir patenkintas išsišiepė. – Suprask kaip metaforą.

– Jau supratau, – sausai atsakė Marisa. – Ar galime tęsti?

– Pirmyn. Laukiu nesulaukiu pirmojo „pavyzdžiui“.

– Gerai... – ji atplėšė akis nuo gauruotos pažasties įdubos, – pavyzdžiui, viskas aprašyta be galo smulkiai.

– Argi taip neturėtų būti?

– Taip, bet šis epizodas ypatingai...

– Tiesmukas?

– Iki kraštutinumo.

– Ar tai blogai?

– Aš nesakiau, kad tai blogai. Man užkliūna tikslumas.

– Tikslumas?

– Būtent. Nesu tikra, ar, kaip čia pasakius... jūsų aprašytos poravimosi pozos įmanomos anatomiškai. Turiu omeny žmonių anatomiją.

Parkeris suprunkštė pro nosį ir kuo rimčiausiai pasiglostė smakrą:

– Suprantu. Bet gal malonėtum truputį konkrečiau?

– Pasižymėjau porą pavyzdžių ir pamaniau... – stabtelėjo Marisa ir kostelėjusi atvertė paženklintą puslapį, – ...kad galėtume juos patys išmėginti ir nustatyti... ar tos konfigūracijos realios...

– Ak, štai ką tamsta pamanei, – gundančiai pro nosį sumurkė Parkeris.

– Būtent tai ir pamaniau...

Keletą akimirkų Parkeris nejudėdamas rijo ją akimis. Tada palengva nuleido ranką:

– Kiek pamenu, mūsų gražusis, seksualusis, išdykęs, bet kartu intriguojantis herojus pradeda uždėdamas ranką Frenšei ant šlaunies. Toks paprastas judesys nuramina. Nieko daugiau. Jis tik nori ją patikinti, kad nekelia jokios grėsmės.

Parkeris uždėjo ranką Marisai ant šlaunies truputį virš sulenkto kelio ir švelniai spustelėjo. Ji pajuto kiekvieno piršto šilumą ir jėgą, atskirai besismelkiančią per blyškiai žydrą naktinių marškinių šilką.

– Tas teiginys, jog jis nekelia jokios grėsmės, diskutuotinas, – sumurmėjo ji, bet kol kas man trūksta tiesioginių įkalčių.

– Mainais už parodytą švelnumą, nepaisydama Deko išsitrauktos menkesnės kortos, Frenšė papasakoja, jog žmogžudystės metu skersgatvyje nugirdo kažkokį triukšmą.

– Tada ji dirstelėjo pro miegamojo langą ir pamatė... – Marisa žvilgterėjo į atverstą knygą, nors viską puikiai atsiminė, – ...iš kaimyninio pastato sprunkantį vyriškį raudona beisbolo kepuraite.

– Labai vertinga informacija, – pastebėjo Parkeris, – Frenšė įstengia tiksliai apibūdinti, kaip atrodė ant kepuraitės prisiūtas logotipas. Mūsų herojus už tai atsidėkoja bučiniu.

Parkeris nuėmė Marisai nuo nosies akinius ir suėmė veidą delnais. Nykščiais glostydamas skruostikaulius, akimis glamonėjo visa kita. Prigludęs prie lūpų, pabučiavo švelniai ir be galo jautriai.

Marisa stengėsi pasitenkinti tylia palaiminga dejone.

Paliovęs bučiuoti, Parkeris sušnabždėjo:

– Jos skonis nepakartojamas.

– Ten nieko apie tai neparašyta.

– Tikrai? Be reikalo. Jis neištveria neparagavęs dar.

– O Frenšė nesipriešina.

Bučiniai neprarado švelnumo. Jie sopiai dirgino, maloniai kamavo ir kurstė geidulį. Jungtis truko kelias minutes, ir Marisa gerokai apkvaito. Galūnes apėmė saldus geibulys. Vis dėlto ji išsaugojo kruopelę blaivaus proto ir tęsė žaidimą.

Nežinia kodėl Parkeris paėmė akinius ir nevikriai pamėgino vėl užsodinti ant nosies.

– Bala jų nematė, – nusiėmė juos Marisa ir padėjo šalia knygos. – Aš ir taip žinau, kas laukia toliau. Frenšė, tas laimės kūdikis, vėl išsitraukia viršesnę kortą.

– Keitonui irgi velniškai sekasi. Jam vėl lemta pereiti prie sekso.

– Bet jam kliūva nepatogi poza, todėl verčiau pasisodina ją ant kelių.

Parkeris apkabino ją per liemenį. Marisa pakilo ir apžergė jo kojas.

– Jei neklystu, Keitonas nubučiuoja jos ausis, kaklą, paskui...

Bet Parkeris negaišo laiko ir toli ją pralenkė. Šiaip ar taip, jis – scenos autorius ir gerai išmanė kas po ko... Kol ji sėdosi ant jo kojų, naktinių marškinių petnešėlės nusmuko nuo pečių. Jis delnais apglėbė krūtis, o nykščiais šįsyk glostė spenelius. Pagaliau užgulė vieną jų lūpomis ir ėmė godžiai čiulpti, tvirtai prispausdamas liežuviu prie gomurio.

Marisa nesidrovėdama tvirtai apkabino rankomis jo galvą. Murkdama žodžius pranokstančias aimanas, nusėjo bučiniais jo viršugalvį, smilkinius ir visa, ką tik įstengė pasiekti.

Jos lytis suminkštėjo ir papuro, atsiverdama tarsi perrėžtas vaisius, nebeįstengiantis išsilaikyti savyje. Parkeris grybštelėjo jai tarp šlaunų. Jam palytėjus, raumenimis persirito nevalingas virpulys. Jos kūnas sultingu minkštimu pasimovė ant pirštų.

– Nesivaržyk, – paragino jis, – juk žinai, ko nori.

Jo vardas šmėkštelėjo ir pasiklydo banguojančiam alsavime.

– Nesivaržyk, Marisa.

Ji ėmė pamažu tūpčioti ant jo rankos, įsupdama pirštus vis giliau į save, kol subtilios Parkerio glamonės paskandino orgazme.

Bent jau taip jai atrodė.

Bet jis pasislinko žemyn, kilstelėjo ją už klubų tvirtomis rankomis ir prisitraukė prie lūpų. Iš jos krūtinės išsiveržė nevalingas ir duslus žioptelėjimas, pusiaukelėje peraugęs į tylią, verksmingą neįtikėtinos palaimos aimaną.

Ji įsirėmė delnais į galvūgalį, o kad vis vien buvo sunku išsilaikyti, palinko į priekį, prisiglaudė skruostu prie vėsaus medžio ir pasidavė virtuoziško liežuvio glamonėm.

Ją laikantys pirštai įsirėžė į odą, plaukai švelniai kuteno pilvą, skruostų ražienos maloniai jautrino pačias intymiausias vietas.

Marisą užplūdo jausmų lavina. Protą ir kūną užvaldė emocijos, užtverdamos kelią kasdienėms mintims. Ji visa esybe pasidavė pulsuojantiems pirmapradžiams instinktams.

Daugybę kartų kūnas buvo patekęs į orgazmo gniaužtus, bet Parkeris glamonę pratęsdavo pačiais švelniausiais bučiniais ir maloniausiais žodžiais, o netrukus vėl išdykėliškai timptelėdavo viršūnės link. Kai galop ją leido pasiekti, užgriuvo sprogimas. Paskutinius sąmonės likučius laikęs siūlelis beviltiškai trūko, o ji pati išlėkė į orą lyg karštų dujų balionas, pametė pagrindą po kojomis ir leidosi nešama į klejonių pasaulį.

Ryšys su tikrove grįžo pamažu. Glebiai. Kaip pūkas, atrandantis traukos jėgą.

Jos odą nusėjo rasa, krūtinę – raudonis, sudirgę speneliai styrojo. Širdis veržėsi lauk, o kiekvienas jos dūžis lyg aidas tvinksėjo galvoje. Ji ilsėjosi perlūžusi ant atbrailos, kol pradėjo atgauti kvapą. Kai pagaliau atsimerkė, pajuto akis skalaujančias ašaras.

Ji atslinko prie Parkerio ir prigludo kaip leisgyvė, bangų į krantą išmesta sudužusio laivo auka. Naktiniai marškiniai karojo susivijęį palei liemenį. Plaukai drėgnomis sruogomis aplipo kaklą ir skruostus. Parkerio rankos slidinėjo po nugarą, užsukdavo ant klubų, kol

galop sustojo ant sėdynės. Švelnus sėdmenų spustelėjimas jos veidui grąžino šypseną.

Parkerio širdis tankiai ir garsiai beldė tiesiai į ausį. Kaskart įtraukiant orą, nosį pakutendavo jo krūtinės plaukeliai. Prieš pat akis raudonavo spenelis. Jis buvo visiškai plokščias, bet vos tik jį palietė, prisirpo po piršto galiuku, o ausį pasiekė veržlus krūtinėn traukiamo oro gūsis. Suspausta kūnų tvinksėjo varpa.

– Lukterk truputėlį... – išlemeno Marisa.

Parkeris dusliai nusijuokė:

– Aš niekur neskubu.

Prabėgo kelios minutės. Ji gerte gėrė jo artumą, džiaugėsi dangaus padovanota laime patekti į tokio vyro rankas. Ne šiaip vyro. Šiaip vyrą ji jau turėjo. Ji leipo būtent nuo *šito.* Iki pat šio vakaro nė neįsivaizdavo, kokių milžiniškų skirtumų gali būti tarp dviejų tos pačios lyties atstovų.

– Tu nukrypai nuo knygos, – sušnabždėjo ji.

– Tikrai? Jaučiu, kad atmintį užtraukė skystoka migla.

– Knygoje nieko panašaus nebuvo. Nieko, kas bent iš tolo tai primintų. Apskritai jokioje knygoje.

Kilstelėjusi galvą pažvelgė į jį, čiūžtelėjo sprindžiu aukštyn ir švelniai pabučiavo lūpas, o tada kyštelėjo liežuvį vidun ir pasitrynė į jo liežuvio galiuką. Bučiniui įsišėlstant, ji gundomai prigludo klubais prie standžios varpos.

Parkeris ištrūko iš bučinio gniaužtų ir atlošė galvą, paskandindamas ją pagalvėje. Įsitempusi oda, rodės, sudriks ties skruostikauliais. Plaštakos kietai sučiupo už klubų ir neleido judėti.

– Kas nutiko? – nekaltai paklausė Marisa.

– Šito irgi knygoje nėra.

– Oi, dovanok. Pažiūrėsime, kas ten dėjosi toliau, – nekeisdama pozos ji negrabiai nutvėrė akinius, užsidėjo ant nosies, atvertė knygą ir suvaidino skaitanti. – Aha, jau prisiminiau. Jis paima jos ranką ir uždeda ant...

– ...savo pimpio.

– Tiksliai taip.

Lėtai nuo jo nusliuogusi, Marisa vėl atsisėdo greta. Pasitaisiusi suglamžytus marškinius, jau ketino užkelti petnešėles ant pečių, bet Parkeris papurtė galvą. Tada juos nusitraukė, kelias sekundes palaikė prisispaudusi prie krūtinės, o paskui nusviedė ant lovos kojūgalio. Parkeriui godžiai įkvepiant, jo šnervės virpėjo.

Jo ranka perbėgo krūtimis, nuslydo žemyn krūtine ir pilvu, panardė po sudrėkusius gaktos plaukus ir vėl grįžo prie krūtų. Gnybtelėjęs spenelį stebėjo, kaip tas standėja.

Marisa padėjo galvą jam ant pilvo. Plaukeliai vešėjo siaura juostele ir šonu, o nuo bambos visi kaip vienas suko žemyn. Akys bėgo paskui... Ranka nusekė įkandin ir palindo po antklode.

Bet Parkeris ją sugavo.

– O čia fantazija ir baigiasi, Marisa.

Marisos žvilgsnis liuoktelėjo aukštyn ir susidūrė su jo akimis. Parkerio veidas atrodė sukaustytas ir rūstus. Jis nejuokavo. Per kelias akimirkas atšalo, žengė septynmylį žingsnį atatupstas.

– Nesuprantu.

– Tai nebe išmonė.

– Aš džiaugiuosi, kad ne.

– Tai tikrovė.

– Žinau.

– Neturi nė menkiausio supratimo, – šiurkščiai atkirto. – Nuklok antklodę ir gausi tokį tikrovės „pendelį“, kad gyvenime daugiau nebenorėsi.

Marisa dirstelėjo į antklode uždengtas kojas, tada švelniai nusišypsojo ir pakraipė galvą:

– Nejau manai, kad man svarbu tavo randai?

– Manau, bus svarbu.

– Klysti, – gręždama žvilgsniu jo veidą, Marisa prakalbo beveik pro ašaras. – Parkeri, tu nė iš tolo negali suvokti, ką man padarei. Ne, prašau, išklausyk mane, – paprašė matydama, kad jis ketina pertraukti, – galbūt daugiau niekada nesukaupsiu drąsos apie tai prabilti.

Ji nusiėmė akinius, pasitrynė akis ir liūdnai šyptelėjo:

– Man dar niekada neteko žaisti tokių seksualių žaidimų. Apie tokią pramogą iki šiol buvau tik skaičiusi. Maniau, kad tokie dalykai nutinka tik knygose. Tavo vakarykščiai paplūdimyje ištarti žodžiai skamba negailestingai, bet tai tiesa: su Nojumi niekada negalėjau laisvai atsiskleisti lovoje. Kas tarp mudviejų ką tik įvyko, dar prieš porą savaičių negalėjau net įsivaizduoti. Tai visai nesuderinama su charakteriu moters, ieškojusios tavęs Terio bare. Iki pat šios akimirkos nežinojau, ką prarandu. Visa siela troškau tokios aistros. Tokio jausmų antplūdžio. Begėdiškos užmaršties. Tu man tai suteikei, bet viskas neišbaigta. Visa tai nieko nereikš, kol mudu nepasidalysime. Leisk man su tavimi pasidalyti, – kalbėjo Marisa ir pašnibždomis užbaigė, – prašau...

Jis stebeilijo jai į akis, bet iš jo veido įšalas dingo. Šią akimirką jis atrodė pažeidžiamesnis, nei ji kada nors būtų įstengusi įsivaizduoti.

– Aš nesu dailus, Marisa.

– Tu nuostabus.

Ji nedrąsiai palinko artyn. Jis nesipriešino. Pradėjusi ties kaklu, ji skynėsi bučiniais kelią žemyn. Lūpos slydo oda, liežuvis irgi. Vienas drėgmės pritvinkusių bučinių nutūpė ant spenelio ir jį visą įsiurbė. Parkeris iškošė pro dantis riebią vulgarybę ir suleido pirštus jai į plaukus.

Įsegusi dar vieną plačiaburnį bučinį vos žemiau bambos, ji nutraukė antklodę nuo klubų. Varpai atsidūrus delne, jos vardas nuskriejo nuo jo lūpų kaip aimana. Penis pulsavo gyvybe ir energija. Iš lėto smaukydama, ranka pamažu kilo aukštyn. Galop ji paglostė nykščiu viršūnę, nubraukdama ištekėjusį skaidrutį spermos karoliuką.

– Ar kartais ne už tai Frenšei prilipo jos pravardė? – paklausė Marisa nuo geismo pažliugusiu balsu.

– Marisa... – ištirpo vardas ant jo lūpų, o Marisa palinko virš jo.

Ji atrado muskuso skonį ir kvapą. Dievino vis spartėjantį pilvo vizgesį, virstančius kimius jaudulio šūksnius, naują, kūną užpildžiusį jausmą.

Pirštai dar tvirčiau įsikirto į plaukus. Jie neskaudino, bet davė ženklą, kad metas keisti pozą. Apglėbdama šlaunimis, Marisa apsižergė ir pakibo virš jo. Parkeris perėmė penį savo rankon, masindamas patrynė glotnia apyvarpe jos lytį. Ji palengva zmeko žemyn, švelnutėliai suimdama makštimi, skėsdamasi iš vidaus, kad sutalpintų jį visą.

Parkeris kelissyk tankiai sušniokštė ir sušnibždėjo:

– Palauk.

Marisa sustingo. Jo rankos ėmė čiužinėti šlaunimis aukštyn ir žemyn. Nykščiai susitiko gaktos plaukų tankmėje ir svaigino vaginą glamonėmis tol, kol ji vėl atlošė galvą ir išdejavo jo vardą.

Tik tuomet jis kilstelėjo klubus, paragindamas šuoliuoti. Ir ji kaip tikra raitelė suglaudė pentinus, mainydama šuolių dažnį bei kampą arba pristabdydama, gavusi ženklą, kad palauktų ir užtęstų šį malonumą. Belaukdama smaukė jį judindama savo gelmes. Jo akis užliedavo šešėliai, lūpomis praskriedavo begėdiškiausi keiksmai ir jis vėl ją paragindavo niuksėdamas klubais.

Pasilenkusi Marisa įspraudė jo galvą tarp savo krūtų. Jas pamalonino šiurkštūs skruostai, karštos lūpos, o liežuvis vėl atrado spenelį ir ėmė jį taršyti. Galiuku į galiuką. Guviai. Galop Marisa sušuko jo vardą ir žemai nuleidusi klubus tvirtai suėmė jį vidumi.

Parkeris prispaudė ją prie krūtinės ir abudu tuo pat metu įskriejo į finišą. Pulsuodamas jos viduje, viena ranka sugniaužė jos sėdmenis, kita suėmė galvą ir gosliai surakinęs įsisiurbė į lūpas. Galo nebuvo jų artumui, jausmų gyliui ir poreikiui persiimti vienas kitu.

Kai pagaliau potvynis atslūgo, ji tebegulėdama ant jo išsitiesė. Kojos pajuto kalnuotą randų reljefą. Bet dabar ji negalėjo apie tai galvoti ir negalvos. Ji irgi turėjo randų. Gal ne taip matomų, bet vis dėlto. Vėliau atsiras laiko išklausyti ir atjausti, o paskui nugramzdinti patirtą skausmą į nebūtų, kur jam ir vieta.

Šią akimirką ji niekam neleis trikdyti dabarties. Ji troško mėgautis pojūčiu, kad Parkeriui suteikė tiek malonumo. Ji prakeikė Nojų Rydą už kiekvieną numarintą jos iniciatyvos pumpurą, už tai, kad privertė jaustis nereikalinga ir keista, o po kiekvieno atstumto kvietimo – dar ir niekam tikusia.

Bet ji nešvaistė brangaus laiko prisiminimams. Visos su juo susijusios mintys buvo baikščios ir išsisklaidydavo kaip dieglys, kurį pamiršti iškart, vos tik atlėgsta skausmas.

Kur kas mieliau ji susitelkė ties nepakartojamu jauduliu, kurį dovanojo jos viduje tebesiilsinti Parkerio varpa. Ji laikė šlaunis įtempusi, o pilvą tvirtai priglaudusi, kad ne tik vidumi, bet ir oda jaustų kuo daugiau kūno.

– Jau viskas? – paklausė ji bučiniu, kurį užrašė lūpomis jam ant kaklo.

Praėjo kelios akimirkos, kol jis atsakė:

– Dar nevisiškai, Marisa.

Bet ji jau buvo užsnūdusi.

DVIDEŠIMT DEVINTAS SKYRIUS

Danielis stovėjo prie virtuvės lango, kramsnojo sumuštinį ir dairėsi po lietingą naktį. Kartkartėmis kaimo kraštovaizdį nušviesdavo žaibas, bet lauke ūžusi audra nebuvo gaivališka ar pikta, – tai tik vasariška liūtis su perkūnija, kuri greitai išsisklaidys ir iki aušros apleis padangę.

Telefoninis pokalbis su Marisa galvoje užkūrė tikrą reaktyvinę krosnį. Mintys šaudė įveikdamos po mylią per minutę. Kaip norėtųsi, kad kūnas mokėtų pamėgdžioti smegenis ir bent kartais išgyventų tokius energijos pliūpsnius. Tuomet jis dviračiu parmintų į Niujorką ir dar įveiktų ilgiausią maratoną. Štai tokios sportinės formos šiandien buvo jo protas.

Atsisveikinęs su dukra, ištisą valandą mėgino užmigti. Galų gale pasidavė nemigai ir nulipo apačion. Namie užkrimsti naktipiečių buvo draudžiama, ypač jei vienas kąsnis viršydavo leistiną savaitės riebalų normą. Bet šiąnakt Maksina šaldytuvo kaip cerberis nesergsti, o kieno akys nemato, tam ir širdis neskauda. Jau netrukus ji čionai atpūškuos ir ims komanduoti bei sekti kiekvieną žingsnį, tarsi jis būtų vaikas.

„Ir dėkui Dievui“, – pamanė sau tylutėliai sukikendamas. Jis visiškai neįsivaizdavo, kaip su Marisa būtų šitiek metų išsivertęs be Maksinos globos.

Sumuštinis suvalgytas. Kopūstinio „Reubeno“ likučiai maloniai glostė, jau nekalbant apie šilumą, kurią po kūną paskleidė pora lašų brendžio. Vis dėlto, užuot apmarinęs ir migdęs, alkoholis suteikė šviežių jėgų. Danielis nenustygo vietoje ir degė noru veikti.

Jis buvo guvus žmogus, retai kada permetantis problemas ant lėtesnės ugnies, kad ten dar ilgai troškintųsi. Kur kas mieliau negaišdamas čiupdavo jas už ragų. Mindžikuoti vietoje – ne jo stilius. Jis nukreipdavo energiją dalykiška ir vaisinga vaga, užuot švaistęs ją sąnarius laužančioms dvejonėms.

Bet dabartinė padėtis pati prašėsi kruopščiai apsvarstoma. Būtina apsispręsti, kokia seka imtis priemonių jai ištaisyti. Nors strategija jau sugalvota ir parengta, bet ją dar reikėjo stropiai sustyguoti. Būtent ties tuo šiąnakt jo protas virė už du.

Susiklosčiusiai padėčiai stigo branduolio, į kurį pavyktų nukreipti savo jėgas ir įgūdžius. Ji nesidavė sudorojama greitu mirtinu smūgiu. Mainėsi tarsi gyvas sidabras. Viskas priminė daugiasluoksnį mįslyną, kuriame persipynė šeima ir verslas, žmonės ir pinigai, įtakos svertai ir emocijos. Sudėtingas mišinys. Ypač kai vienas iš pagrindinių veikėjų – duktė.

Danielis džiaugėsi, kad Marisa – Džordžijoje, toli nuo Niujorko. Čia tvenkėsi daug purvo. Liaudiškai tariant, oras galėjo būti pagadintas jau po kelių dienų. Kuo Marisa toliau, tuo geriau. Žiniasklaidos šurmulys ilgainiui neišvengiamai iki jos prisikas, bet jis troško kuo ilgiau ją apsaugoti. Jai pakaks savų rūpesčių aiškinantis skausmingus asmeninius klausimus. O purtyti marškinius viešumoje būtų nepavydėtinas pragaras.

„Nors vis dėlto, – pamanė sau Danielis šypsodamas, – ji neliks be atpildo“.

Jam jau seniai aišku, kad ji nepatenkinta savo vyru ir santuoka. Ne mažiau aišku, jog salon, kad ir kokia egzotiška bei svetinga ji būtų, Marisą nuviliojo ne vien geros knygos užuomazgos.

Pareigos ir atsakomybė „Matherly Press“ leidykloje tokią darbštuolę kaip ji pakankamai išsunkia. Įprastomis aplinkybėmis sekinanti kasdienė darbotvarkė neleistų tiek dėmesio skirti vienai vienintelei knygai, nors ir trokštų palikti savo pėdsaką, kas, beje, jai nutinka pirmą kartą.

Nereikia raketų inžinieriaus proto, kad sumotum, jog ją vilioja ne tik knyga, bet ir jos autorius Parkeris Evansas, kitaip dar vadinamas Makenziu Rūnu.

O, taip. Jam žinoma ir paslaptingojo Marisos rašytojo pavardė, ir jo literatūrinis slapyvardis. Prieš daugelį metų, kai detektyvinis Deko Keitono serialas įsitvirtino bestselerių sąrašų viršūnėse, jis asmeniškai mėgino malonėmis, įkalbinėjimu, šantažu ir grasinimais išgauti iš agentės tikrąjį autoriaus vardą, vildamasis jį pervilioti į „Matherly Press".

Deja, moteriškė nepasidavė net tokiam knygų pasaulio stabui, kaip Danielis Materlis.

– Danieli, jeigu prasitarčiau, man tektų jus pribaigti savomis rankomis, – kietakaktiškai saugojo savo kliento tapatybę agentė, o Danielis grieždamas dantimis ja žavėjosi.

Bet dabar tai jau nebe paslaptis.

Jo pavedimu keletą savaičių darbavosi privatus seklys. Vildamasis, kad nuogąstavimai dėl Nojaus nepasitvirtins, Danielis nusamdė seklį, kad šis pašniukštinėtų po žento praeitį, neapeidamas laikotarpio iki „Nukariautųjų" pasirodymo.

Visas šis sąmokslas jam baisiai nelipo prie širdies. Jis visada elgdavosi drąsiai bei tiesmukai, o į šnipinėjimą žvelgė iš aukšto ir labai bjaurėdamasis. Jam atrodė, kad teks susidėti su kokiu nevalyvu antrarūšių filmų personažu pajuodusia apykakle ir geltondante marmūze.

Tačiau į slaptą susitikimą atvykęs Viljamas Saterlandas stereotipą sutrupino iš pagrindų. Garsios ir brangios agentūros įkūrėjas Saterlandas anksčiau dirbo slaptosios tarnybos agentu ir vilkėjo nepriekaištingai pasiūtą tamsų kostiumą. Jis tvirtai spaudė ranką, elgėsi valdingai, jo tarnystės sąrašas buvo įspūdingas.

Neprabėgus nė penkioms minutėms nuo jų pirmojo pasilabinimo, Danielis išdėstė pageidavimus. Užvis mažiausiai iš Saterlando tikėjosi sužinoti tikrąją Makenzio Rūno tapatybę. Ne tas jam rūpėjo. Bet štai viena griežčiausiai saugomų knygų pasaulio paslapčių neprašyta nutūpė tiesiai į rankas, užklijuota popieriniame voke.

Netikėtumas, bet toli gražu ne labiausiai stulbinantis. Pasirodo, Parkeris Evansas ir Nojus Rydas praeityje buvo glaudžiai susiję.

Studijuodami Tenesio universitete, jiedu dalijosi kambariu, paskui kartu gyveno Ky Veste. Ten tarp jų įvyko kažkoks nesu-

supratimas, kurio smulkmenos tebebuvo miglotos. Kaip tik šiuo metu Saterlandas aiškinosi toliau, ir Danielis neabejojo, kad netrukus tiesa išaiškės.

Bet jau dabar Danielio turimų faktų pakaktų intriguojančiai knygai: Marisa svečiavosi nuošalioje saloje, plantatorių dvare, priklausančiame Parkeriui Evansui, buvusiam jos atstumto vyro draugui, su kuriuo šis išsiskyrė piktuoju. Šitokioje anamnezėje buvo visi sultingo romano ingredientai: draugystė, meilė, neapykanta, apgavystė, kerštas. Pavydas? Galbūt.

Susektajam scenarijui betrūko vienintelės grandies – pagrindinio veikėjo, Parkerio Evanso, motyvo.

Jis atsiviliojo Marisą savąja knyga turėdamas konkrečių užmačių. Ji pasirinkta neatsitiktinai. Kas jį skatina prasidėti su Marisa, kad ir profesiniais sumetimais, čia pat, be jokios abejonės, žinant, kad ji – Nojaus žmona?

Danielis spėliojo, ar pati Marisa žino jų praeitį. Nojaus neištikimybė lyg ir pakiša dingstį elgtis pagal paprotį „akis už akį“, ir dar su buvusia broliška siela iš universiteto brolijos. Bet ji nekerštinga.

Danielis pamanė, kad ji to nežino, antraip nebūtų įsimylėjusi Parkerio Evanso. O ji pamilo. Tai buvo aišku kaip dieną.

Danieliui norėjosi pasidžiaugti nauja dukters laime, bet nedrįso įsijausti neišsiaiškinęs, kokiu tikslu Parkeris Evansas surežisavo visą šią įvykių seriją. Kilo pagunda imti jautį už ragų ir asmeniškai arba per Saterlandą pareikalauti atsakymo, ką jis čia rezga. Kita vertus, toks žingsnis išduotų jo užmačias ir Marisai, ir Nojui, o šito jis dar negalėjo sau leisti. Beveik, bet dar nevisiškai.

Taigi jam beliko išlaukti, kol Saterlandas pasikapstys giliau.

Tikėtina, kad Evanso paskatos iškils aikštėn kitaip – per jo rankraštį. Perskaitęs paskutines dalis, kurias jam parodė Marisa, Danielis nė kiek neabejojo, kad rašytojas atpasakoja nelengvą draugystę su Nojumi. Kūrybinis našumas tikriausiai nulems, ar pirma jo asmeninė patirtis išsilies juodraštyje, ar Saterlandas ją spės išžvejoti oficialiuose archyvuose.

Belaukiant Danieliui labiau už viską rūpėjo Marisa. Apie Parkerį Evansą jis sužinojo dar prieš jai sugrįžtant į salą. Galėjo ją sustabdyti.

Bet ne. Pro jo akis nepraslydo, kaip Marisa ten veržėsi, – tai viena. Antra, jį paguodė palankūs saliečių atsiliepimai, o tie žmonės, kaip pastebėjo Saterlandas, pasiuntęs ten pasidomauti savo žmogų, atėjūnų išskėstom rankom nepasitinka.

Galiausiai Danielis nutarė, kad Marisai ir jos širdžiai svečiavimasis pas rašytoją žalos nepadarys. Jei jo draugystė su Nojumi nutrūko dėl garbės, pamanė Danielis, tuomet Parkeris Evansas bus garbingas žmogus.

O Nojus Rydas, be menkiausios abejonės, – ne. Kad ir kas laikui bėgant išaiškėtų, Nojaus bičiulystei su Materliais artinosi galas. Jis įsivaizdavo šypsenomis pelnęs Danielio palankumą per šį vyriškos brolybės karnavalą? Danielis leidosi sugundomas grynai iš smalsumo ir pramogos, slapčia baisėdamasis Nojaus suktybėmis.

Kad ir kaip pasitikėtų ponas Rydas savimi, jo galva jau guli ant budelio trinkos, o kirvis iškeltas.

Palydėdamas simboliškas mintis, Danielis nusipurtė duonos trupinius nuo pirštų ir padėjo ištuštintą lėkštę bei konjako taurę į kriauklę. Priešingai jo prognozėms, audra įsisiautėjo. Žaibai plyksčiojo vis arčiau, perkūnas trankėsi visu smarkumu. Vienas griaustinio dūžis sudrebino namą, sužvangindamas spintoje išrikiuotas Rozmerės porceliano lėkštes.

Mieloji Rozmerė. Iškeliavo anapus prieš dvidešimt metų, o jam vis ilgu. Šis namas kurstė prisiminimų maudulį. Čia jiedu praleido tiek daug laimingų dienų.

Užgesinęs šviesą virtuvėje, Danielis patraukė tamsiu koridoriumi. Priėjęs laiptus, visu svoriu užgulė puošnius turėklus, stengėsi palengvinti naštą artrito kamuojamiems sąnariams. Prakeikta senatvė, tegu ją velniai!

Vos tik šmėstelėjo pastaroji mintis, nuo laiptų viršaus pasigirdo balsas:

– Pamiršai lazdą.

– Jėzau! – priplojo prie suspurdusios širdies ranką Danielis ir balkšvoje žaibo blykstėje pastebėjo ant viršutinės laiptų aikštelės stovintį Nojų, – na ir išgąsdinai mane.

– Labai neapdairu nepasiimti lazdos, Danieli.

– Apsieisiu, – jis vėl ėmė ropštis aukštyn, abiem kojomis stabtelėdamas ant kiekvienos pakopos. – Audra prižadino?

– Aš iš viso nėjau miegoti.

Vėsokas Nojaus tonas privertė Danielį stabtelėti, bet jis vis tiek žentui atsakė supratinga šypsena:

– Man pačiam buvo sunku užsnūsti, tad pasinaudojau proga, kad nėra seržantės Maksinos, ir sukirtau naktipiečius.

Tik dvi pakopos beliko iki laiptų pabaigos, bet Nojus stovėjo kaip įkaltas. Nei siūlėsi padėti, nei traukėsi į šoną. Priešingai, atrodė, kad tyčia pastoja kelią.

Danieliui nepatiko toks grėsmingas išsidėstymas, bet pamėgino elgtis kuo paprasčiau ir bakstelėjo pirštu į popierius, kuriuos Nojus laikė priglaudęs prie šono.

– Skaitinėjai mano pasirašytą įgaliojimą?

„Tegu, – pats sau pagalvojo Danielis, – tegu išmoksta nors atmintinai, jei jam nuo to geriau." Niekur kitur, išskyrus iškreiptą Nojaus mąstyseną, šis dokumentas nebuvo vertas nė sudilusio grašio.

– Ne, – ramiai atsakė Nojus, – čia tavo privataus seklio pono Viljamo Saterlando ataskaita.

Veikiau nei išgąstis ar nerimas Danielį apėmė pyktis, kad buvo įsibrauta į jo asmeninę erdvę. Jo lūpos susispaudė plonyte tvirta virvele, kurią atpažintų kiekvienas, nors kartą patyręs jo nepasitenkinimą:

– Ji gulėjo namie, užrakinta mano darbo kabineto stalčiuje.

– Žinau. Teko truputį pasikuisti, bet vis tiek suradau. Įdomus skaitalas.

– Man irgi taip pasirodė, – šaltai atsakė Danielis.

– Nejau rimtai manei, kad nesužinosiu, jog esu sekamas? – paklausė Nojus ir nusijuokė. – Tavo pėdsekys tikrai geras, Danieli. Neabejoju, kad geriausias, kokį tik galima nusipirkt. Apsitrynęs slaptojoje tarnyboje ir koks tik nori. Bet vienam mano draugui jo klausimų pasirodė per daug.

– Anot ataskaitos, neturi nė vieno draugo.

– Tada paskambink mano teniso porininkui. Gudrus vyrukas. Tiek gudrus, kad kiaurai perprato Saterlandą ir kurių velnių

lenda, – iki šiol Nojaus veide laikęsis šypsnys dabar pradingo. – Man tik smalsu, kada tas detektyvas prasidėjo.

Nebeliko prasmės dėtis kvailu arba išsisukinėti.

– Jau kelis mėnesius apie tai galvojau, o pasirūpinau tuoj po paankstinto jūsų sukaktuvių pokylio.

– Kodėl būtent tada?

– Nes tą vakarą galutinai įsitikinau, kad esi užkietėjęs sukčius ir melagis.

Nekrustelėjo nė vienas išdresuoto ir rafinuotai išgražinto Nojaus veido raumuo, išskyrus antakį. Tas klausiamai pavažiavo aukštyn:

– Tikrai?

– Nežinau, ar mus apgaudinėjai nuo pat pradžių, ar ėmeisi suktybių tik prieš kelis mėnesius, kai Morisas Blumas pasiūlė parduoti mano leidybos bendrovę man iš panosės. Man priimtiniau laikytis pastarojo varianto, kad neatrodyčiau bukagalvis, kuris leidosi pergudraujamas. Tik bijau, kad tokių dviveidystės įgūdžių neįmanoma įgyti per tokį trumpą laiką. Juos reikėjo išpuoselėti...

– Danieli, pradedi tuščiažodžiauti. Tu jau pasakei, kad esu *užkietėjęs* melagis.

– Be abejo. Per pokylį Čelsyje kelissyk pagavau tave meluojant. Dalis netiesos atrodė pateisinama, norint nustebinti Marisą, bet kita dalis kėlė nerimą. Be to, tau nebūdinga taip toli į priekį planuoti sukaktuves, nes paprastai visas dovanas Marisai, kad ir pačia iškilmingiausia proga, superka tavo sekretorė. Pradėjau tave įdėmiai stebėti, stengiausi pažvelgti giliau, už šaunaus vyro fasado, kurį demonstruoji visam pasauliui. Tada pamažu atsivėrė tavo tikrasis veidas.

– Na ir gudrumas gi tavo, Danieli.

– Deja. Jei būčiau gudrus, nuo pat pradžių nebūčiau leidęsis šitaip apmaunamas. Apsimetinėti tu moki meistriškai, Nojau. Nepriekaištingai. Taip pat įrodei esąs gabus verslininkas ir leidėjas. Žavėjausi tavo gebėjimais gerokai iki tau ateinant į „Matherly Press“. Kaip ir Marisai, man paliko gilų įspūdį „Nukariautieji“, ir aš klaidingai pamaniau, kad tik principingas žmogus gali sukurti tokio turinio knygą.

Nojus sukryžiavo ant krūtinės rankas ir su šypsena tarė:

– Visa tai išmonė, Danieli. Jokiu būdu neatsitiktinai „Nukariautieji" aukština tokias kaimietiško dorumo vertybes. Aukštųjų idealų besivaikančius charakterius piešiau ne todėl, kad jais žavėčiausi ar bent kiek tikėčiau, o todėl, kad juose slepiasi knygų perkamumo galia. Minioms vidutiniokių norisi tikėti, kad tokie narsuoliai iš tikrųjų egzistuoja, kad gėris nugali blogį, kad dorybė visagalė. Jie kaifuoja nuo panašaus mėšlo. „Nukariautieji" kimšte prikimšti tokių sentimentalių pietietiško mentaliteto kliedesių, kuriuos man tėvai mėgino sugirdyti su pienu. Vaikystėje buvau priverstas iškliurkti tas nesąmones iki dugno. O čia pasitaikė proga jas panaudoti. Supyliau viską į tą romaną iki paskutinio lašo, kad pagaliau išsivalyčiau, palaidočiau po akmeniu ir palikčiau per amžius amen, – klojo Nojus ir pašaipiai tęsė. – Herojė priplaukusiom akim, truputį puolęs, bet narsus raitelis ant žirgo, širdį gniaužanti, padangių žvaigždėm nusagstyta meilės istorija... Šūdas, pridengtas dailia proza! Dėčiau skersą ant viso to, jeigu ne honoraras ir ne kritikų panegirika, kuri atkreipė leidėjų dėmesį ir praskynė kelią į tavo kabinetą.

– Kodėl tas kelias atvedė pas mane?

– Ogi todėl, Danieli, kad tau vieninteliam leidybos pramonėje nebuvo lygių ir turėjai jaunikio laukiančią dukrą, kuri, mano didelei laimei, garsiai tvirtino, kad „Nukariautieji" – jos mėgstamiausia knyga.

Net perkandus tikrąją Nojaus prigimtį, Danielį pastarasis pareiškimas pribloškė:

– Ir tu tuo didžiuojiesi? Nejau tikrai taip galvoji apie savo profesiją, apie žmones ir apskritai apie gyvenimą?

– Švelniai tariant.

Danielis nusiminęs pakraipė galvą:

– Šitoks talentas vėjais...

– Baik, Danieli. Tik nepradėkim rypauti. Mūsų leidykla spausdina juodą policinį serialą, kurio autorius – paskutinis pedikas. Per pertraukas nuo rašymo apie kietą, tiesa, heteroseksualų herojų, pamoja savo jaunajam padėjėjui, kad tas išdulkintų pro subinę. Vienas mūsų knygų apie tikėjimą autorius apkaltintas mokesčių slėpimu ir drau-

dimo klastotėmis. Veidmainystė, sakai? Prisiminkim, kokie svečiai pas tave renkasi per Kalėdas: keletas beviltiškų alkoholikų, brolio ir sesers tandemas, nors jų artimi santykiai sukeltų ant kojų visas Amerikos motinas, skaitančias jų knygutes savo vaikučiams. Mes sėkmingai leidžiam į apyvartą vieną kokaino mėgėją, kuriam tu mažiausiai du kartus, kiek man žinoma, apmokėjai reabilitacijos klinikų sąskaitas. Visa ši kompanija rašo labai geras knygas, ir mes jas spausdiname. Nepastebėjau, kad tave kaip nors ypatingai erzintų jų priklausomybės ir iškrypimai, kai žinai, jog susišluosi gražų pelną. Būtent iš šito pelno apmokami tavo kassavaitiniai masažiukai, išlaikomas šitas namas, limuzinai su vairuotojais ir visi kiti malonumai, kuriais taip mėgsti puikuotis savo svajonių pilyje, lyg būtum princesė, gyvenanti ant stiklo kalno.

– Tavo mintis man aiški, – piktai atkirto Danielis. – Niekada neslėpiau, kad labiausiai kreipiu dėmesį į reikalo esmę. Didžiuojuosi, kad sekasi verslas. Man teko suremti ietis begalėje korporacinių mūšių su sąžinę pardavusiais varžovais ir pavyko išgyventi ūkio nuopuolius, kai visi bėdžiai šūkavo, jog skęsim. Ir pripažįstu, kad pasitaikė atvejų, kai dėl „Matherly Press“ tekdavo užmerkt akis prieš savo sąžinę, – Danielio žvilgsnis perskrodė juodu skiriančią tamsą. – Kaip tik todėl man pavyko tave išlukštenti, Nojau. Vos tik užuodžiau negerą kvapą, iškart supratau, nuo ko trenkia.

Nojus vangiai atsišliejo į laiptų koloną ir sukryžiavo kojas. Jis spoksojo į popierius, nors skaityti buvo neįmanoma – vienintelę šviesą pažerdavo tik žaibų tvyksniai.

– Nesiginčysiu, kad kai kurie iš čia minimų dalykų savimeilės neglosto.

Danielis spėliojo, kiek jam žinoma. Ar jo rankose – pirmoji ataskaita? Jis pats jau nebeprisiminė, kurią informaciją gavo raštu, o kurią seklys šįryt susakė telefonu, pažadėjęs kuo greičiau išguldyti viską ant popieriaus.

– Jei visu tuo tikėsime, – tęsė Nojus, – tuomet aš – baisus sutvėrimas. Atvirai sakant, stebiuosi, kaip tau pavyko šitiek laiko su manimi kalbėtis paploninus liežuvį.

– Lengva nebuvo.

– Manau, kad ne. Spėčiau, kad labiausiai tave užpykdė mano sąjunga su „WorldView“.

Danielis nusprendė kortų neatskleisti. Tegu toliau klaidžioja tarp iškreiptų veidrodžių.

– Kur kas sunkiau atleisti tavo elgesį su Marisa.

– Beje, ji jau žino, – kuo ramiausiai pareiškė Nojus, atsainiai paleisdamas iš rankos puslapius, ir tie išplasnojo į visas puses, – apie romaną su Nadia.

– Žinau.

Buvo matyti, kad Nojus užkluptas iš netyčių:

– Ji tau pasakė?

– Ne, bet jau seniai krito į akį, kokia ji su tavimi nelaiminga.

– Nieko jai labai nestigo, – atšovė Nojus, mostelėdamas ranka visko persisotinusio žmogaus išraiška. – Susidėjusi su tuo nauju autoriumi, pamilo darbą kaip niekad. Jis – invalidas, o jai kaip tik to ir reikia. Jai svarbu jaustis reikalinga.

Vadinasi, jis dar nieko apie Parkerį Evansą nenutuokia! Danielis džiugiai nugurgė žinią.

– Gal aš nepakankamai patenkinau Marisos poreikį tupinėti, – toliau išvedžiojo Nojus taip šaltakraujiškai, kad Danieliui buvo koktu klausytis. – Aš visiškai savarankiškas. Dėl to iškilo pora ragučių, bet šiaip tavo brangioji dukrytė tikrai gyvenimo nekeikė. Bent jau kol neužklupo mūsų su Nadia.

– Marisos džiugesys sklinda iš jos širdies. Laimė, yra jos nuopelnas, Nojau, ne tavo. Tu netgi pasirūpinai, kad ji nepatirtų motinystės džiaugsmo.

Nojus spragtelėjo pirštais:

– Ar tik ne apie vazektomiją kalbi?

– Taip, – su kartėliu patvirtino Danielis, prisiminęs vieną labiausiai pribloškiančių Saterlando ataskaitos epizodų, – apie slaptąją operaciją. Jei gerai prisimenu, tu išsisukai nuo kelionės su mumis į Graikiją, tvirtindamas, kad tavęs laukia neatidėliotini darbo reikalai.

– Marisa sugalvojo visu keliu dulkintis ir grįžti nėščia. Radau įtikinamą dingstį nuo kelionės nusimuilinti ir per tą laiką, kol jūsų

nėra, pasidariau procedūrą, kuri padėjo visiems laikams išmesti iš galvos visokias priemones nuo pastojimo.

– Žinia apie vazektomiją mane nuo pat pradžių nustebino, – pripažino Danielis. – Juk vaikas tik sutvirtintų tavo ryšį su mumis ir Materlių turtu. Bet čia pat piršosi ir atsakymas, – Danielis kalbėjo tiesiai Nojui į veidą, – tau nesinorėjo dalytis su įpėdiniu.

Nojus vėl atsistojo ant abiejų kojų:

– Tai pirmoji neteisinga išvada per visą mūsų pokalbį, Danieli.

– Nori užginčyti?

– Nieko panašaus, – mandagiai atsakė Nojus ir rėžė, – klysti, jei manai, kad ketinu tenkintis kokia nors sumauta *dalimi*.

Danielis paniekinamai purkštelėjo:

– Neskubėk raikyt pyrago, kuris dar krosnyje, Nojau. Tas mano pasirašytas įgaliojimas yra bevertis.

– Ką tu sakai? – švelniai paerzino Nojus.

– Aš leidausi žaisti pagal tavo scenarijų tik tam, kad pažiūrėčiau, ar toli eisi. Man apmaudu dėl vieno dalyko – kad Hauvardo Benkrofto vardą susiejai su tuo dokumentu. Jis kaip gyvas nebūtų surašęs nieko, kas...

– Dar ir kaip būtų, – pertraukė Nojus, – ir netgi surašė. Nenorėdamas, kad visi sužinotų, jog jo tėvas buvo nacių karininkas, asmeniškai atsakingas už daugelio jo tautiečių žūtį.

Danielis pasijuto lyg gavęs niuksą į saulės rezginį:

– Vadinasi, tu jį šantažavai?

Nojus lėtai išrietė šypsnį:

– Nejaugi ir tu žinojai apie jo šliundrą motiną?

– Hauvardas buvo mano draugas, – pro sukąstus dantis iškošė Danielis. – Pasipasakojo man prieš daugelį metų. Aš žavėjausi jo gebėjimu kurti gyvenimą nepaisant aplinkybių, kurių negali pakeisti.

– Bet, kaip matai, tos aplinkybės jį sugniuždė. Metai bėgo, ir jam ši baisi tiesos našta darėsi per sunki.

– Tiesos, kurią grasinai paviešinti, – patikslino Danielis, pagaliau suvokęs, kas atsitiko.

Nojus gūžtelėjo ir palaimingai nusišypsojo:

– Matai, Danieli, čia ir slypi pagrindinis skirtumas tarp tavęs ir manęs. Tiksliau, tarp manęs ir visų kitų. Nors ir sieki užsibrėžto tikslo, tau pritrūksta tikro pasišventimo. Tavo sąžinė nubrėžia nematomą liniją, kurios negali peržengti. Tau kliudo principai ir etika. Gal tavo moralė ir verta pagyrimo, bet ji velniškai varžo. Tuo tarpu manęs tokios ydos nesupančioja. Aš pasiryžęs padaryti viską, kad gaučiau, ko noriu. Jokia kliūtis manęs nesustabdys, neleisiu niekam pastoti man kelio. Mano kredo – surask žmogaus silpnybę, ir būsi jo ponas. Siekdamas užsibrėžto tikslo, padarysiu bet ką.

– Netgi įkalbėsi žmogų, gerą žmogų, nusižudyti.

– Niekas Hauvardo neįkalbinėjo. Jis pats susigalvojo. Kita vertus, pripažįstu, kad įsikišdamas pistoletą į burną padarė man didelę paslaugą. Kaip manai, apie ką jis galvojo spausdamas gaiduką? Apie dangų? Pragarą? O gal savo motiną praskėstom kojom? Ką?

Mylimas Danielio draugas Hauvardas dėl šios klaikios paslapties iškentėjo nenusakomą širdgėlą. Visą gyvenimą stengėsi ją kompensuoti švelnumu ir kilniais darbais. Galų gale šiaip taip su ja susitaikė, bet šis išgama ją iškapstė. Užvis blogiausia, kad dabar jis čia stovi ir abejingai vaiposi.

Danielis suvokė žvelgiąs veidan gryniausiam nuodėmės įsikūnijimui. Abejinga Nojaus nuostata dėl iškrėstos piktadarystės Danielį įnirtino. Akis užtraukė dieviškos rūstybės ašaros. Karštis tvokstelėjo gyslomis, tarytum kraujas būtų virte užviręs per kelis širdies tvinksnius.

– Esi niekingas, – suurzgė jis ir įveikė paskutinius du laiptelius.

TRISDEŠIMTAS SKYRIUS

Pirmiausia prasimerkusios Marisos akys išvydo Parkerį, ir niekas kitas nebūtų įstengęs jų labiau pradžiuginti. Jis sėdėjo savo vežimėlyje šalia lovos ir stebėjo ją miegančią. Nespėjusi sukrutėti, ji nusišypsojo į pagalvę ir užsimiegojusi paklausė:

– Kaip tu sugebėjai įsiropšti į vežimėlį ir manęs nepažadinti?

– Įgūdis.

Ji atsiduso, ištaigingai pasirąžė, atsisėdo lovoje ir užsitraukė antklodę iki pat raktikaulių.

– Kiek dabar valandų?

– Pakankamai, kad tučtuojau neštum kudašių, jei nenori, kad Maikas tave sučiuptų nusikaltimo vietoje.

Parkeris mūvėjo tik klubus dengiančiomis trumpikėmis. Ji jau patyrė, kokios išlavintos ir galingos jo rankos, kokie treniruoti ir iškilūs pečių raumenys. Jo pilvas buvo plieninis ir plokščias, o po juo pūpsojo gerai nunokusi akį džiuginanti lytis.

O čia prasidėjo kojos. Praėjusią naktį, matydama, koks tai opus klausimas, neskyrė joms visiškai jokio dėmesio. Atrodo, kad mylėjimasis bus jį įtikinęs, jog nuogąstauti neverta. Nesėdėtų dabar plikomis blauzdomis, nė nebandydamas jų pridengti, jei tebenorėtų jas slėpti nuo jos akių.

Taigi ji pažiūrėjo.

O reakcijos nebebuvo įmanoma suvaldyti. Ji vos susilaikė balsu nežagtelėjusi, bet staigus kvėptelėjimas negalėjo likti nepastebėtas, ypač žinant, kaip akylai jis ją sekė.

Parkeris sėdėjo suakmenėjusiu veidu. Akys kietai užmerktos. Balsas rėžė aštriai lyg skustuvas:

– Aš perspėjau, kad nesu dailus.

– O varge, mano mielas Parkeri, tu turėjai išgyventi siaubingą, košmarišką skausmą!

Marisa nuslydo nuo lovos ir priklaupė greta. „Jį užpuolė ryklys“ – tai pirmoji į galvą šovusi mintis. Nuotraukose teko matyti, kaip atrodo per plauką likę gyvi žmonės, kuriems šis plėšrūnas sumaitojo ar nuplėšė didžiulius kąsnius mėsos. Parkerio randai prilygo nebent tokiai klaikynei.

Baisiausiai atrodė išskobtų viršutinių šlaunies raumenų vietoje žiojinti kumščio dydžio duobė. Nuo jos per visą dešiniąją šlaunį driekėsi gal centimetro pločio randas, kaip griovys, kuris ties keliu suko ant pakinklio. Žemiau abi kojas vagojo tirštas tinklas randų ir randelių. Dalis jų pūpsojo iškilę kaip virvės, kiti buvo lygūs ir priminė blizgius plastmasinius odą suraukusius kaspinus. Šlaunys atrodė neproporcingai plonos ir suglebusios. Ant dešinės pėdos trūko dviejų mažųjų pirštų.

Persmelkta begalinės užuojautos, Marisa nedrąsiai pirštu perbėgo per vieną iškilusį randą.

– Tau tebeskauda?

– Kartais.

Pažvelgusi į jį sielvarto kupinomis akimis, Marisa pasilenkė ir pabučiavo bene siaubingiausią maitotę, susirangiusią po oda kaip gyvatė. Jis paglostė jos skruostą. Marisa suėmė rieškučiomis jo ranką ir pabučiavo į delną.

– Kad jau pagaliau patenkinai savo liguistą smalsumą, tai dar spėsim prieš pusryčius sukalt greitą pislių.

Marisa atsilošė kaip nušutinta:

– Ką?

– Puikiai girdėjai.

Nustėrusi, tarsi gavusi antausį, ji pašoko ant kojų, sugriebė naktinius marškinius ir prisispaudė prie krūtinės lyg plonytį skydą.

– Kas atsitiko?

– Nieko. Pimpalas iš ryto nerimsta, dėmesio prašosi.

Visiškai sumišusi Marisa pasukiojo galvą. Riebūs žodžiai dar buvo pusė bėdos, bet jo šiurkštumas liejosi iš širdies ničniekuo neatmieštas. Žodžiuose nebuvo jokios užuominos, jis net nemirktelėjo. Jis taip kalbėjo sąmoningai.

– Kodėl taip elgiesi?

– Toks aš esu, Marisa.

– Ne, netiesa.

Parkeris paniekinamai gūžtelėjo:

– Kaip sau nori, – pavažiavęs vežimėliu atgal, atsuko jai nugarą ir prisiyrė prie didžiosios spintos. – Duosiu tau vieną daiktą.

– Parkeri? – pašaukė Marisa pyktelėjusi.

– Ką?

– Kodėl tu taip elgiesi? Aš nesuprantu. Kas nutiko per tą laiko tarpą nuo vakar vakaro iki šio ryto?

– Neatsimeni? Gerai, žiūrėkim, kas gi ten nutiko. Jei neklystu, orgazmais mane pralenkei mažiausiai du kartus, bet po to, kai tave ištiko koks penktas ar šeštas, patikėk, man jau buvo vis vien. Aišku, sunku nustatyti, kada baigiasi vienas ir prasideda kitas, nekalbant apie tai, ar jie iš viso tikri. Bet jeigu tu juos vaidini, kacka, tai žinok, kad vaidini įtikinamai.

Parkeris atidarė spintos duris ir iš stalčiaus ištraukė dėžutę. Jis apgręžė vežimėlį ir ėmė Marisą nužiūrinėti nuo galvos iki kojų vaipydamasis.

– Beje, gerbiamoji ponia Materli-Ryd, pasakysiu tamstai: tavo apačia standi kaip geras kumštukas. Ir šlapia kaip gerklė. Baisiai smagi. Nenuostabu, kad tavo vyras dėl jos buvo „pavažiavęs“.

Akis užplūdo baisaus pažeminimo ašaros. Marisa piktai nubraukė ant skruosto pasirodžiusį karštą lašą. Paskubomis užsimaukšlino naktinius marškinius – visa, ką turėjo.

– Nežinau, kas tau pasidarė, bet tegu darosi be manęs. Ne man tave nurungti vulgarybėmis.

– Bet galėtum. Ir dar kaip. Tavo žodžių atsargos kaip reta didelės. Gal jie ne tokie riebūs, bet, gerai pasukusi galvą, tikrai sugalvotum ką nors šiai progai tinkamo. Neabejoju. Jei ne dabar, tai lėktuve į Niujorką. Kaip suprantu, išvažiuoji.

Nė nemėgindama savęs žeminti tolesniu pokalbiu, Marisa patraukė prie durų.

– Palauk! – Parkeris privažiavo artyn, – „Pavydas“. Galutinis variantas.

Jis įbruko dėžutę jai į rankas, tad Marisa neturėjo kur trauktis ir paėmė. Pažiūrėjo į dėžutę, tada vėl į jį:

– Jau viskas parašyta?

– Seniai. Nuo pat pradžių. Tai, ką skaitinėjai, tebuvo prie tavo akių padailintos ištraukos.

Marisa dėbsojo į jį nerasdama žodžių.

– Niekada neatiduodu nebaigto rankraščio, Marisa. Niekas nepamatys mano knygos, kol ji nebaigta. Nebūčiau tau siuntęs prologo, jei stalčiuje negulėtų knyga.

– Parkeri, kodėl? Kodėl?!

Lyg nesuprasdamas klausimo, jis trūktelėjo pečiais:

– Asmeninė nuostata. Toks mano darbo stilius.

Marisai pasirodė, kad grindys po jos kojomis pradėjo pašėlusiu greičiu irti ir bet kurią akimirką suvis prasmegs. Bet ji nenugarmės be kovos.

– Toks darbo stilius, sakai? – pakartojo Marisa rėksmingai pakeltu balsu. – Kas čia per velniava, Parkeri?! Jeigu išvis galima tikėtis, kad tai tavo vardas! Kiek dar jų turi?! Ką, po velnių, visa tai reiškia?! Visos tos melagystės ir žaidimai?!

– Visai smagu vienu momentu buvo, ką? Abu gerai atsipalaidavom. Vakar tamsta net kelis kartus šūkavai: „Taip, o taip, Parkeri, stipriau varyk, greičiau!“ Paskui dar prišnekėjai visokių dalykų iš „S“ kategorijos. Man pasirodė, kad tau buvo smagu.

Tam tikrą amžinybės dalį ji tiesiog dėbsojo į jį spėliodama, kada jis persimainė į tokį neatpažįstamą kandų beširdį. Tada sviedė dėžutę kiek įmanydama toliau. Toji pusiaukelėje atsidarė, ir į visas puses pasklido gal keturi šimtai puslapių, kurie nuklojo lakuotas kietmedžio grindis ir Aubusono kilimą.

Vienu žingsniu prišokusi prie durų, Marisa jas plėšte atplėšė.

Už jų stovėjo Maikas, iškėlęs ranką pasibelsti, o kitoje laikė bevielį telefoną.

– Marisa, – jo balse nebuvo nė pėdsako nuostabos, atrodė, tarsi tikėjosi ją rasti pas Parkerį.

Bet jos emocinė būsena, regis, išgąsdino.

Dirstelėjęs jai per petį, akimirksniu įvertino padėtį. Parkeriui skirtas žvilgsnis peržengė visas priekaištų ribas: į jį žvelgė teisėjas, pasirengęs paskelbti subrandintą nuosprendį. Sukaustytu rankos mostu Maikas atkišo Marisai telefoną:

– Čia jums. Nenorėjau jūsų trukdyti, bet ponas, kuris skambina, sako, kad reikalas neatidėliotinas.

Ji paėmė ragelį virpančia ranka ir žengė į koridorių. Maikas užėjo į Parkerio miegamąjį ir uždarė duris. Marisa atsišliejo į sieną ir pabandė susitvardyti. Kelissyk giliai įkvėpusi, patraukė nosį, numarkstė susitvenkusias ašaras. Tada švelniai krenkštelėjusi atsiliepė:

– Klausau?

– Marisa?

– Nojau? – jo balsas atrodė neįprastai prislopęs ir duslus, Marisa jį vos bepažino.

– Tau būtina nedelsiant sugrįžti į Niujorką. Aš netgi pasirūpinau bilietais. Rasi juos Savanos oro uoste. Lėktuvas išskrenda po vienuolikos dešimt, tad turi paskubėti.

Ją sukaustė toks gniuždantis siaubas, kad atrodė, jog vietoj širdies ėmė žvangėti priekalas. Ūmiai pradėjo purtyti baisus šaltis. Pro užmerktus vokus sunkėsi ašaros. Mėginti jas kaip nors sulaikyti buvo bergždžias reikalas.

– Tėtis, ar ne?

– Bijau, kad taip.

– Ar jam labai blogai? Insultas?

– Jis... Viešpatie, kaip sunku per atstumą... Man labai nemalonu, kad tau tenka tai sužinoti telefonu, Marisa, bet... jis mirė.

Ji suriko. Keliai sulinko, o kūnas sukniubo ant žemės.

Parkeris sėdėjo prie rašomojo stalo soliariume, bet nedirbo. Jis spoksojo į vandenyną. Graižioti žvilgsniu bangas paliaudavo tik tada, kai

kietai suspausdavo rankomis panarintą galvą, murkdydamas ją giliausion neviltin, beviltiškai savęs neapkęsdamas.

Jis girdėjo, kaip Maikas grįžo nuo žemyno pakrantės, bet jo neieškojo, o Maikas irgi pas jį neatėjo. Jis pakilo viršun, ir visą tą laiką iš jo kambario sklido įvairūs garsai. Atrodė, kad jis kraunasi daiktus.

Parkerio galvoje nepaliaujamai sukosi paskutinis pokalbis su Marisa, jei jį iš viso galima pavadinti pokalbiu. Skrandį surakindavo mėšlungis kaskart prisiminus siaubingus dalykus, kurių jai prikalbėjo. Be atvangos vaidenosi jos nustėręs veidas.

Gal ją paguostų žinojimas, kad jis jaučiasi taip pat apgailėtinai, kaip ir ji, bet vargu. Turbūt vienintelis jos noras – paguldyti, prirakinti, ketvirčiuoti ir sušerti jį bandai išbadėjusių šernų. Pradedant nuo burnos. Nuo tos pradvisusios, užgaulios, šlykščios burnos.

Popietės valandos vilkosi ištisą amžinybę. Lauke šutino karštas ir tvankus oras, kuris skverbėsi ir į vidų, dar labiau sutirštindamas dusinančią savijautą. Bet ar oras čia kaltas? Gerklę galėjo veržti ir sąžinė.

– Palydėjau Marisą ir įsodinau į lėktuvą.

Parkeris negirdėjo Maiko įeinant, todėl išsitiesė kaip nutvilkytas ir dirstelėjo per petį į duris. Maikas stovėjo sustingęs lyg mietas, su visu indiškos medvilnės kostiumu įkaltas į grindis.

– Išskrido laiku, – pridūrė.

Kai tik Marisa įstengė susidėti daiktus, Maikas ją išvežė į miestą žemyno pakrantėje. Ji iškeliavo Parkeriui netarusi nė žodžio, bet jis ir nesitikėjo, kad ji užeis atsisveikinti. Nenusipelnė. Nenusipelnė nei ko nors panašaus į „pabučiuok man, kur nesutenka“ arba „eik po velnių“, ar net „šikau ant tavęs“. Išvažiuoti neatsigręžus buvo iškalbingiau už visus prakeiksmus. Išdidi, subtili ir ori. Tipiška Marisa.

Jis stebėjo juos išvykstant pasislėpęs už užuolaidos prie lango valgomajame. Po plačiabryle šiaudine skrybėle ji atrodė visai mažytė. Ašarotas akis nuo smalsių pašaliečių dengė tamsūs akiniai. Žinia apie tėvo mirtį visiškai išblukino pajūry įdegusią odą. Ji atrodė išblyškusi, pažeidžiama ir trapi, rodės, išsisklaidys ore.

Vis dėlto drąsi ir ori laikysena bylojo apie pavydėtiną vidinę jėgą.

Maikas sukrovė lagaminus į puspriekabę ir padėjo jai įsėsti. Parkeris pastebėjo, kaip jos lūpos sukrutėjo dėkodamos. Tada nulydėjo krovininį automobilį akimis, kol tas pradingo medžių tunelyje. Tikriausiai jos niekada daugiau nebepamatys. Šitai jis numatė.

Kur kas sunkiau buvo numatyti, kad sukils toks pragariškas skausmas.

Jis įsivaizdavo, kad skausmas prieš jį bejėgis. Atrodė, kad patirtos kančios užgrūdino. Nieko panašaus. Jis pabandė nuraminti širdį keliais sklidinais stiklais burbono, bet jau nuo pirmojo sukilo toks šleikštulys, kad viską išvėmė. Vargu ar egzistavo patikimi vaistai nuo šios rūšies skausmo.

Jis tebesėdėjo nugara į Maiką, prikaustęs peršias akis prie bangų:

– Vakar Marisa nerimavo dėl tėvo. Matyt, nuojauta.

– Nenuostabu. Jie buvo labai artimi.

Po Nojaus skambučio Marisą ištiko visiškas emocinis paralyžius, bet ji sutelkė paskutinius jėgų išteklius ir papasakojo Maikui, kad tėvas nukrito nuo laiptų užmiesčio viloje. Anot Nojaus, nusilaužęs sprandą mirė vietoje. Viskas įvykę vidury nakties.

Noją pažadinęs triukšmas. Jis pribėgęs Danieliui padėti, bet neįstengęs jo prakalbinti ir paskambinęs į „911". Vietinė greitosios pagalbos tarnyba atvažiavusi po kelių minučių, bet veltui – Danielis Materlis buvo negyvas.

Nojus nepatikėjęs sanitarais ir nuvaręs greitosios pagalbos automobilį į kaimo ligoninę. Vietos gydytojai oficialiai konstatavo mirtį – toliau ginčytis buvo beprasmiška. Nojus nematęs prasmės skambinti Marisai, kol neišauš.

– Ji tikriausiai jaučiasi kalta, kad nebuvo su juo, – tarė Parkeris.

– Tai viskas, ką iš jos išgirdau pakeliui į oro uostą.

– Kaip ji jautėsi?

– O kaip tau atrodo, Parkeri?

Kandi Maiko pastaba privertė suraukti antakius, bet balsu Parkeris neatsikirto. Į kvailą klausimą – aiškus atsakymas.

– Turbūt kaip iš mėsmalės ištraukta.

– Tu irgi iš peties pasistengei.

Kitaip nei anos, pastarosios pastabos nebebuvo galima nutylėti. Parkeris atsisuko:

– Nori pasakyti, kad aš išdykavau?

– Pats puikiai žinai, kaip elgeisi.

– Ir ką gi tu padarysi, Maikai? Pastatysi mane į kampą? Mėnesį iš namų neišleisi? Uždrausi žiūrėt televizorių? Sušersi man liniuote per nagus?

– Manau, kad mėsmalės nusipelnei tu.

Parkeris pripažino, kad tai mažiausia užsitarnauta bausmė, bet pačiam taip galvoti – viena, o išgirsti iš kitų – visai kas kita. Parkerį tai siutino:

– Nuo pat pradžių buvo numatyta patiesti Marisą į lovą. Neabejoju, kad pats nujautei.

– Nujaučiau. Bet tai nereiškia, kad man tai patiko.

– Niekas ir nesistengė, kad tau patiktų.

– O *tau*?

– Ką man?

– Ar patiko?

Ant liežuvio galo sukosi parengtas užgaulus atkirtis, bet subyrėjo nuo įsiutusio Maiko žvilgsnio. Nusigręždamas šalin, Parkeris burbtelėjo:

– Tai ne svarbiausias dalykas.

– Nemanau. Esu tikras, kad šis dalykas nulems tolesnius tavo veiksmus.

Parkeris nusisuko į klaviatūrą:

– Prašau man atleisti. Aš mėginu rašyti.

– Puiku. Nusigręžk nuo manęs. Spoksok į tuščią ekraną. Skaičiuok, kiek kartų sumirksės žymeklis, nors ir iki pasaulio pabaigos, jeigu tau patinka. Manyk, kad rašai. Abu žinom, kad tai cirko vaidinimas.

Parkeris vėl atsigręžė, bet šįsyk įpykęs:

– Matau, tavo makaulėj subrendo mintis, kurią mirtinai nori išrėžti. Išvemti. Iškrapštyti iš smegenų. Dievas mato, tol neturėsiu ramybės, kol truputį nenukraujuosi.

Senasis tarnas nesileido įžeidžiamas.

– Neketinu su tavimi bartis, Parkeri, – ramiai atsakė Maikas, – bet tu teisus. Pasakysiu tau kai ką, ką turėtum išgirsti, – pradėjo jis ir nekreipdamas dėmesio į akis vartantį Parkerį tęsė. – Tu prisikėlei iš anapus, nors visi tavo žmogiško gyvenimo požymiai jau buvo užgesę. Aš padėjau. Niuksėjau ir nedaviau ramybės, kad nesustotum pusiaukelėj. Bet eiti teko tau. Tavo žygis didvyriškas. Nugalėjai neįsivaizduojamas kliūtis. Nusipelnei didžiausio pripažinimo įveikęs kas atrodė neįveikiama. Tau sekėsi viskas, bet gyvenimo į normalias vėžes negrąžinai.

– O toliau – didžiosiomis raidėmis, Maikai.

Maikas praleido pro ausis dygų intarpą ir atkakliai kalbėjo toliau:

– Sugijo kūnas, bet ne siela. Ji buvo sužalota tūkstantį kartų labiau už kojas. Palyginti su sielos žaizdomis, tavo kojos sveikut sveikutėlės. Kaulai sukalti vinimis ir plokštelėmis, oda susiūta, kur trūko – įdėti lopai, bet siela liko nesutaisyta. Ji vis dar sumaitota ir kraujuoja, o tu spjaudai ugnimi ant visų, kurie tik pabando gydyti tavo žaizdas.

– Tą patį mėginu išaiškinti jau daugelį metų, Maikai, – atsakė Parkeris, nutaisęs malonų balsą. – Aš beviltiškas.

– Tu ne beviltiškas, tu – bailys! – piktai užriko Maikas. – Laikytis įsikibus praeities kur kas lengviau, nei atsigręžt į ateitį!

– Oi, kaip tau gražiai išėjo, Maikai. Užsirašysiu, kad nepamirščiau. Kaip ten sakei? „Laikytis įsikibus..."

– Vadinasi, sarkazmas? Puiku. Jei pavyko tave užknisti, vadinasi, mane girdi, – raukšlės Maiko veide išsilygino. – Parkeri, atiduok Nojų Rydą Dievo žinion. Arba velnio. Tegu jiedu patys išsidera, katram jį teisti ir kaip nubausti. O tada imkis Marisos. Jeigu pavyks įkalbėti, kad tave išklausytų, išliek širdį. Paaiškink viską. Pradėk nuo pat pradžių ir nieko nenutylėk. Išdėstyk Nojaus požiūrį, išsakyk savo. Gal ji tau atleis, o gal ir ne. Bet tu pagaliau atsikratysi visos bjaurasties. Pirmą kartą po keturiolikos metų išsivaduosi nuo to, kas įvyko Ky Veste. Tik taip išsigelbėsi. Jau antrą kartą. Bet tik toks išsigelbėjimas iš tikrųjų prasmingas.

Nuo pašėlusių, kurtinančių širdies smūgių tvinkčiojo ausų būgneliai, bet Parkerio veidas atrodė abejingas:

– Labai gražus pamokslas, Maikai. Rimtai. Ir labai jaudinantis. Bet aš laikysiuosi savo plano.

– Palaidodamas galimybę laimingai gyventi su mylima moterimi?

– Mylima? – nusišaipė Parkeris. – Iš kur ištraukei?

– Tu pats parodei. Kiekvienu jai skirtu žvilgsniu.

– Ar tu ir vėl pradėjai pasislėpęs skaityti knygutes apie meilę? Žiūrėk, kad nesusigadintum kraujospūdžio.

– Gerai, šaipykis, kiek lenda. Tvirtink, kad jos nemyli. Tuščiai gaišti laiką. Marisa tave priveikė lygiai kaip tie vaistai, į kuriuos buvai įjunkęs. Patį pirmą vakarą tau nuo jos pavažiavo stogas, ir nuo to karto norisi dar ir dar. Ji...

– Ji – Nojaus *žmona*, – pertraukė Parkeris pajutęs, kad savitvarda atsileidžia tarsi daugelio smūgių nualintas teniso raketės valas. – Ji – Nojaus nuotaka „kol mirtis neišskirs“, – sustaugė Parkeris perrėždamas ranka orą. – Niekas daugiau nesvarbu. Nei ką aš jai jaučiu, nei ką ji – man, nei ką jie jaučia vienas kitam. Ji – Nojaus žmona, o aš ją „pakabinau“. Į sveikatą! Pirštais pravariau, liežuviu pratraukiau ir protą išpisau. Viską *aš*!

Parkeris tvojo kumščiu į krūtinę. Akys pažliugo ašaromis, kurias ir kitais kartais išsunkdavo iki baltumo įkaitęs įtūžis, persmelkiantis prisiminus Nojaus išdavystę. Bet šįsyk jam talkon stojo ir kaulus veriantis kaltės jausmas.

Maiko veido bruožai staiga persimainė – į Parkerį žiūrėjo giliai nusivylęs žmogus.

– Gal ir tavo tiesa, Parkeri. Gal tu tikrai beviltiškas. Tavo žiaurumas jos atžvilgiu peržengia bet kokias ribas. Tau nerūpi niekas daugiau, išskyrus tą nelemtą keršto scenarijų.

– Būtent. Pagaliau įkirtai.

– Kas bus toliau?

– Na, kadangi Marisa sviedė rankraštį man į veidą, tai Nojui neperduos. Tikriausiai teks jį nusiųsti registruotu laišku, nepamirštant ir sąskaitos. Lydraštyje mandagiai nurodysiu, jog „Pavydas“

tuo pačiu metu išsiuntinėjamas į visas Niujorko leidyklas. Jei net to nepakaks jo striukam pimpaliukui nudžiovinti, tuomet gal padės prierašas apie čiulpiamuosius jo žmonikės įgūdžius.

Maikas pakraipė galvą bodėdamasis:

– O kas paskui, Parkeri?

– Paskui, žinoma, intriguojanti kulminacija.

Maikas ilgai nenuleido nuo jo sunkaus žvilgsnio, galop apsigręžė ir paėmė Parkeriui nematant padėtus lagaminus.

– Kur susiruošei?

– Kuo toliau nuo tavęs. Aš tavo scenarijuje nedalyvausiu.

Maikas jį palieka? Žinia sukrėtė kur kas labiau, negu Parkeris parodė:

– Nepamiršk, kad padėjai ją čia atsivilioti! Tu jau dalyvis.

– Ir dėl to man dabar labai gėda. Šiaip ar taip, suprask tai kaip oficialią mano dalyvavimo pabaigą.

– Puiku. Varyk. Geros kelionės.

– Ar tu išsiversi?

– Kiek suprantu, tai jau nebe tavo reikalas.

Jis apgręžė vežimėlį ir įsistebeilijo į tuščią kompiuterio ekraną. Po kelių akimirkų išgirdo Maiką išeinant pro užpakalines duris. Ir liko visiškai vienas.

TRISDEŠIMT PIRMAS SKYRIUS

Įtampai atslūgus, Marisa neįstengė prisiminti, kaip parvyko į Niujorką. Ji jautėsi kaip sapne, tik pasąmonėje stigo sapnams būdingo įsitikinimo, kad visa tai netikra ir ji netrukus nubus. Nesuvokiamas Parkerio elgesys ir tėvo mirtis prilygo pasikėsinimui iš dvivamzdžio. Jos protas, stojęs savigynon, tarsi pilotas perjungė mintis ir racionalią mąstyseną į automatinį valdymą, palikdamas kūną veikti savaime.

Maikas Stroteris palydovei diskretiškai užsiminė apie Marisą ištikusią netektį, tad su ja lėktuve elgtasi pagarbiai ir paisyta privatumo. Visą skrydį ji pražiūrėjo pro langą tuštumon, nesiorientuodama ir nesidomėdama tuo, kas vyksta aplinkui.

Nojus ją pasitiko „La Guardijoje". Marisos šis susitikimas nepradžiugino, tik apsaugojo nuo tarptautinio oro uosto sumaišties. Bagažą pavyko atsiimti skubos tvarka. Nojus pasirūpino automobiliu su vairuotoju.

Limuzinui skinantis kelią sausakimšomis gatvėmis į Manhataną, Nojus niūriai nušvietė smulkmenas, kurių neišdėstė telefonu. Danielio kūnas tebebuvo Masačūsetse, laukė skrodimo. Kaip paaiškino Nojus, nugriūti galėjo dėl netikėto fizinio sutrikimo: plaučių embolijos, infarkto, o gal trūkusios aneurizmos, kuri liko nepastebėta per paskutinę sveikatos apžiūrą.

– Bet tikėčiausia, – kalbėjo jis, – Danielis patamsyje ant laiptų tiesiog neišlaikė pusiausvyros.

Danielio lazda rasta miegamajame. Manoma, kad jis kopė laiptais. Neturėdamas kuo pasiremti, galėjo suklupti.

– Be to, jis buvo daugokai išgėręs, – nenoriai pridūrė Nojus, – Marisa, tu žinai, kaip visi bijojome, jog kas nors panašaus atsitiks.

Jis pranešė, kad po skrodimo palaikai bus pervežti į Niujorką. Jis jau davęs kai kuriuos laidotuvių parėdymus, bet laukęs jos pritarimo. Žinodamas, kad jai norėsis pačiai parinkti karstą, jis nuo to susilaikęs.

Ji įvertino jo apdairumą ir gebėjimą taip greitai viskuo pasirūpinti.

– Norėjau kiek galėdamas tave apsaugoti nuo visų nemalonių smulkmenų.

Jis atrodė rūpestingas, paslaugus, kalbėjo supratingai parinkdamas žodžius.

Ji negalėjo jo pakęsti šalia.

Ji netgi bodėjosi kvėpuoti tuo pačiu oru ir nurodė vairuotojui nuvežti į tėvo namus. Draugei pasisiūlius padėti, Marisa ją nusiuntė į savo namus su sąrašu drabužių ir kitų daiktų, kuriuos prašė atvežti. Jei tik būtų jos galioje, niekada nebegrįžtų į būstą, kuriuo dalijosi su Nojumi.

Ji grįžo į savo vaikystės miegamąjį Danielio namuose. Artimiausias tris dienas juodvi su Maksina nepriėmė pagarbos ir užuojautos pareikšti atvykstančių žmonių ir ramino viena kitą. Šeimininkė buvo nepaguodžiama. Ji kaltino save leidusi Danieliui išvykti be jos, tarytum jos draugija būtų padėjusi išvengti nelaimės. Marisa stengėsi išsklaidyti Maksinai ramybės neduodantį pojūtį, neva ant jos pečių krinta dalis atsakomybės, nors pati sielojosi dėl to paties. Jos savijauta buvo labai panaši.

Tėvas mirė jai mylintis su Parkeriu.

Vos tik mintys užklysdavo į šiuos vandenis, o tai įvykdavo dažnai, staigiai gindavo jas atgal. Ji bandė nusikratyti kaltės – Danielis pats ragino sugrįžti į Džordžiją, ji ten svečiavosi jo paraginta. Paskutiniai jo žodžiai patikino, jog ji nusipelnė laimės ir kad jis myli ją. Jo mirtis ir Parkerio glėbyje praleista naktis – du skirtingi dalykai

Ir vis dėlto ryšys tarp jų jau įsitvirtino, ir ji niekada nebeįstengs galvoti apie vieną, neprisimindama kito.

Ji patyrė, kad artimojo mirtis – daug laiko kainuojantis įvykis, ypač kai miršta tokią padėtį užimantis žmogus, kaip Danielis Materlis. Jis

buvo paskutinis leidybininkų dinastijos patriarchas ir vienas Niujorko didžiūnų. Jo nekrologas atsidūrė pirmajame „New York Times“ dienraščio puslapyje, laidotuves nušvietė ir vietos žiniasklaida.

Marisa iškentė kiaurą dieną užsitęsusias apeigas, apsišarvavusi plieniniu ryžtu nepalūžti. Nuo galvos iki kojų apsitaisiusią juodai, ją fotografavo įeinančią į katedrą, išeinančią iš jos, stovinčią prie kapo maldai panarinta galva, priimančią mero užuojautą.

Tyli užuojauta jai reiškė daugiausia – kuklus rankos paspaudimas ar paguodą bei supratimą išsakantis žvilgsnis. Dauguma žmonių kalbėjo per daug. Gera linkinti publika siūlė guostis mintimi, kad Danielis nugyveno ilgą ir labai prasmingą gyvenimą. Kad mirdamas nekentėjo. Kad bent jau nemerdėjo ilgos patale. Kad staigi mirtis esanti palaima.

Tokie pareiškimai skaudžiai ardė savitvardos šarvą.

Tačiau niekas taip nenustebino ir neįžeidė, kaip Nadia Šuler. Nojus bendravo su būreliu kolegų leidybininkų, tuo tarpu Nadia prisigretino prie Marisos iškart po ceremonijos prie kapo, sugriebė už rankos ir išpyškino:

– Marisa, man tikrai labai gaila. Klaikiai, klaikiai gaila.

Marisą apstulbino ne tik Nadios įžūlumas pasirodyti laidotuvėse, bet ir įtikinanti vaidyba. Bet Nadia taip paprastai nenusikratysi.

– Mudviem reikia pasikalbėti. Kuo greičiau.

– Jeigu reikia kokių nors citatų savajai skilčiai, kreipkis į mūsų reklamos skyrių.

– Marisa, prašau tavęs, – pusbalsiu sukuždėjo Nadia ir palinko arčiau, – tai labai svarbu. Paskambink.

Ji įbruko Marisai į ranką vizitinę kortelę, apsisuko ir išskubėjo. Gerai, kad bent jau užteko padorumo pasišalinti nesusižvalgius su Nojumi.

Jis buvo sunkiausias ištvermės išmėginimas.

Kiekvieną kartą jam prisiartinus Marisa stengėsi nuslėpti krūptelėjimą. O jis, regis, užsibrėžė nesitraukti nė per žingsnį. Per priėmimą, surengtą po laidotuvių, laikėsi pašonėje, dažnai apkabindavo per pečius, paimdavo už rankos ir visaip draugų bei pažįstamų akivaizdoje rodė jautriausią meilę, nors tai tebuvo šiurkščiausia ap-

gaulė. Kitokiomis aplinkybėmis šis spektaklis galėjo iki ašarų prajuokinti, bet dabar atrodė tiesiog nešvankiai.

Nespėjus išsiskirstyti paskutiniams svečiams, lauke sutemo. Maksina atsisakė eiti ilsėtis į savo kambarį, kaip siūlė Marisa, ir ėmėsi vadovauti užkandžius tiekusios firmos kraustymuisi. Tuomet Marisa pati nuėjo pas Nojų.

– Noriu su tavimi pasikalbėti.

– Žinoma, saule.

Marisa kentė jo pataikavimą sukandusi dantis. Jis buvo siaubingai atstumiantis. Rodės, kad tie dveji metai gyvenimo po bendru stogu, bendroje lovoje ištiko kitą moterį kitam laike. Ji visiškai neįsivaizdavo, kaip reikėtų tai pakartoti.

Orumą gelbėjo tik paguoda, kad Nojus tiesiog meistriškai mokėjo keisti kailį. Jis buvo mitrus melagis. Ir ji, ir Danielis užkibo ant jo meškerės.

– Jau gali nusimesti kaukę, Nojau. Liko tik Maksina, o ji žino, kad tave mečiau.

Marisa jį nusivedė į tėvo kabinetą. Čia tebetvyrojo jo kvapas ir pypkės aromatas. Dvelkė brendžiu ir jo knygomis. Aplinkos pažadinti prisiminimai skausmingai gniaužė gerklę, drauge ir ramino.

Ji pritūpė ant plataus, oda mušto krėslo prie Danielio rašomojo stalo. Niekur kitur jo glėbio labiau nepajusi. Pastarąsias keturias naktis susirangiusi šiame krėsle apraudojo netektį, kartkartėmis trumpam nerimastingai užsnūsdavo ir susapnuodavo Parkerį, kuris vis tolo ir tolo, o ji visa gerkle šaukė jį vardu. Kad ir kaip stengėsi jį pavyti, jis visada buvo toliau. Ją pažadindavo ašaros dėl dvigubos netekties.

Nojus kilstelėjo tamsaus kostiumo kelnių klešnes už kantų ir įsitaisė fotelyje.

– Laukiau, kad antrasis apsilankymas pietuose tave suminkštins, Marisa, bet tu vis tokia pat aikštinga, kaip anąsyk, kai išdūmei pro duris.

– Tėčio mirtis ničnieko nekeičia. Lygiai kaip ji nepakeitė ir tavo būdo. Esi melagis ir svetimautojas, – atrėmė Marisa ir kiek patylėjusi pridūrė. – Ir atrodo, kad šios dvi bus mažiausios iš visų tavo ydų.

Nojus prisimerkė:

– Ką tai turėtų reikšti?

Marisa ištraukė vidurinį Danielio stalo stalčių iš išėmė vizitinę kortelę.

– Radau ją tėčio dienoraštyje, kai ieškojau adresų, kuriais galėčiau išsiųsti pranešimus apie laidotuves. Labai paprasta kortelė, iš kurios beveik nieko neišskaitysi – vien vardas ir telefono numeris. Tai mane sudomino, ir aš paskambinau. Įsivaizduok, kaip nustebau.

Jis spoksojo į ją nepratardamas nė žodžio, o po kiek laiko, taip pat tylomis smalsaudamas, vangiai trūktelėjo pečiais.

– Pataikiau tiesiai pas žmogų, kurį tėtis nusamdė tave sekti, – dėstė Marisa. – Ponas Saterlandas išreiškė užuojautą dėl tėčio mirties. Tuomet paklausiau, kaip jo vizitinė kortelė atsidūrė tėčio dienoraštyje. Jis elgėsi labai diskretiškai, be galo profesionaliai ir netgi apgailestavo. Gerbdamas savo amato etiką, jis negali kalbėti apie kliento reikalus, net jei klientas miręs. Vis dėlto patikino mane, kad paieškojusi tarp tėčio dokumentų tikrai rasiu jo parengtą ataskaitą. Jis maloniai pasiūlė savo paslaugas, jei kartais norėčiau pratęsti dar nevisiškai užbaigtą tyrimą, ir sakė, kad tėčio sumokėtą avansą pervestų į mano sąskaitą, – Marisa plačiai išskėtė rankas ant stalo. – Aš iš tikrųjų paieškojau minėtos ataskaitos, Nojau. Jos čia nėra. Nėra nei čia, nei tarp tėčio dokumentų darbe, nei jo asmeniniame seife miegamojo spintoje, nei banko saugykloje. Kaip tyčia, tą rytą, kai judu išvažiavote į užmiesčio vilą, tu čia sukiojaisi. Kol tėtis viršuje krovėsi paskutines smulkmenas, pasakei Maksinai, kad tau reikia paskambinti, ir atėjai čionai. Uždarei duris. Maksinai tai pasirodė keista, nes paprastai skambini iš savo mobiliojo telefono. Greitai ši smulkmena išėjo iš galvos, kol aš nepaklausiau, ar tu kartais tądien nesirausei po asmeninius tėčio daiktus.

Nojus pakratė galvą ir tyliai nusijuokė:

– Marisa, aš visiškai nesuvokiu, apie ką čia tauški. Gali būti, kad aš tikrai čia tą rytą užsukau. Atvirai sakant, neatsimenu. Bet nuo kada man draudžiama į šį kambarį užeiti? Per visą tą laiką nuo mūsų draugystės pradžios aš čia lankiausi šimtus kartų. O skambindamas asmeniniais reikalais, visada uždarau duris. Visi taip elgiasi. Jeigu tu vėl pradedi apie Nadią...

– Nepradedu, – tvirtai nukirto Marisa, – man nusišvilpti į Nadią ir į visas kitas, su kuriom gulinėji.

Iš Nojaus žvilgsnio buvo galima suprasti, kad tuo nuoširdžiai abejoja. Marisai panižo jam smogti ir sunaikinti puikybę.

– Be to, aš kalbėjausi su Masačūsetso policija.

– Varge, varge, kokia darbšti mergaitė.

– Išsakiau abejones, ar tėčio mirtis buvo nelaimingas atsitikimas.

Nors pirštai niežėjo, Marisa jam netrenkė. Ir vis dėlto pastaroji naujiena nuplėšė nuo jo storą arogancijos luobą. Jo šypsena sustingo tarsi užšaldyta. Stuburas akimirksniu išsitiesė.

– Mano prašymu jie sutiko viską ištirti. Šįsyk jie ieškos įkalčių.

Nojus pašoko ant kojų:

– Kokių įkalčių?

– Rytoj manęs laukia vietos policijos viršininkas Rendalas. Jis pažadėjo supažindinti su išvadomis, – šaltai pranešė Marisa. – Siūlyčiau ir tau dalyvauti.

Miestelio policijos nuovadoje dirbo šešiese: viršininkas, keturi patruliai ir raštininkas, kuris drauge atliko ir dispečerio pareigas bei neoficialią apylinkių gandonešio funkciją. Nuovada rūpinosi visokia smulkme: padėdavo iškrapštyti įstrigusį sniego plūgą, ieškodavo pabėgusių šunų, išrašydavo baudų talonus už ne vietoje paliktą automobilį, kai koks turistas ilgiau užtrukdavo vietos antikvariate, kartais ką nors pričiupdavo su kvapeliu prie vairo.

Palyginti su didmiesčiu, vietos apkalboms buvo toli iki tikrų skandalų. Dažniausiai liežuviai pliauškė apie tai, kas nuvažiavo į Niujorką atsijauninti pas plastinį chirurgą, kas parduoda vasarnamį kino žvaigždei, kuri veltui tikėjosi išsaugoti anonimiškumą, arba kas po audringo šeimos barnio dukrą įgrūdo į narkomanų reabilitacijos kliniką. Miestelėnai be baimės palikdavo nerakintas namų ir automobilių duris, nes vagis čia buvo retas paukštis.

Paskutinė žmogžudystė apygardoje įvykdyta prezidentaujant Džonsonui. Bylą pavyko nutraukti vos užvedus. Kaltininkas prisipažino, kai tik policija atvyko į įvykio vietą.

Nuovada negalėjo pasigirti tiršta detektyvinio darbo patirtimi, ir tai Marisai buvo ne į naudą. Kita vertus, pranašumo teikė faktas,

kad žmogžudystės narpliojimas kėlė kur kas didesnį entuziazmą, negu dingusio kačiuko paieškos arba prašymai „pasaugoti“ geresnes vietas per Nepriklausomybės dienos koncertą ar fejerverkų šventę.

Šešetas pareigūnų Danielio mirties aplinkybes puolė aiškintis su liepsnojančiu įkarščiu, pasiryžę žūtbūt sučiupti niekadėją, kuris nužudė garbų miestelėną, net jei šis čia užsukdavo tik pernakvoti savaitgaliais.

Ji ir Nojus privažiavo skirtingais automobiliais. Vijokliais šlamantis pastatas labiau priminė siūlų ir audinių parduotuvėlę negu policijos nuovadą. Marisa atvyko keliomis minutėmis už Nojų anksčiau. Vos tik pasirodė ir jis, pareigūnas juos nulydėjo į policijos viršininko kabinetą. Abudu atsisakė ir kavos, ir šviežių bandelių iš miestelio kepyklos.

Viršininkas Rendalas, raudonžandis blondinas įmantriai užšukuota plike, pajutęs svečių nekantravimą kuo greičiau imtis reikalo esmės, apribojo mandagybes iki minimumo ir sėdo už darbo stalo. Atrodė, kad tyrimo išvados veikiau atnešė ne palengvėjimą, bet nusivylimą.

– Bijau, kad nepasakysiu jums nieko naujo, ko nerastumėt pirminiame protokole, ponia Materli-Ryd. Mano vyrai peršukavo visus namus blusų šukomis ir nerado nė menkiausio nusikaltimo požymio.

Marisa akies krašteliu išvydo, kaip patenkintas Nojus sunėrė rankas papilvėje.

– Pareigūnų nuomone, o aš jai galiu tik pritarti, jūsų tėvas tiesiog nukrito nuo laiptų. Ant grindų, toje vietoje, kur jis buvo rastas, aptiktos kelios kraujo dėmės, greičiausiai iš gilios žaizdos kaukolėje. Ji perskilo nuo smūgio į grindis.

Marisa nurijo susitvenkusį jaudulį ir paklausė:

– O ką sako skrodimo išvados?

Jis atvertė bylos aplanką ir sugraibė akinius skaitymui, kurie ant jo plataus veido atrodė per siauri. Kojelės įsirėžė į odą akių pakraščiuose, o rėmeliai ant nosies išlinko puslankiu.

– Skrandžio turinys patvirtina, kad jis prieš pat mirtį valgė, kaip atrodė ir ponui Rydui, – kalbėjo policijos viršininkas, pašnairuodamas į Nojų per akinių viršų.

Nojus niūriai linktelėjo:

– Atbėgęs virtuvėn paskambinti į „911", kriauklėje radau nešvarių indų. Po vakarienės pats viską sutvarkiau, tad spėjau, kad Danielis nulipo iš miegamojo žemyn užkąsti. O grįždamas pargriuvo.

– Ar įvykio aplinkybės negalėjo būti inscenizuotos, viršininke Rendalai?

– Inscenizuotos?

– Tarkime, indus kas nors sąmoningai padėjo į kriauklę, kad visiems atrodytų neva jais naudojosi Danielis?

– Bet jis jais tikrai naudojosi, – patikino viršininkas Rendalas. – Ant lėkščių rasti tik jo pirštų atspaudai. Niekieno kito.

– Indais jis galėjo naudotis antrame aukšte. Danielis dažnai valgydavo nuo padėklo, ilsėdamasis lovoje. Iš kur žinome, kad jis buvo nulipęs apačion?

– Trupiniai rodo.

– Dovanokit?

– Ant jo chalato, šlepečių ir ant grindų prie virtuvės kriauklės radome duonos trupinių. Įtikėčiausiai atrodo, kad jis sukramsnojo sumuštinį žvelgdamas pro virtuvės langą, – paglostinėjęs plikės priedangą, lyg tikrindamas, ar ji tebesilaiko, viršininkas vėl pacitavo iš policijos protokolo. – Alkoholio kiekis kraujyje tik truputį viršijo vairavimui leistiną ribą.

– Jokių pašalinių pėdsakų?

– Tik vaistai, kuriuos jis reguliariai vartodavo. Palyginome tyrimų išvadas su gydytojo išrašytais receptais. Buteliukuose radome lygiai tiek dozių, kiek numatyta receptuose. Namuose – nė ženklo grumtynių požymių.

– Lazdą radote miegamajame?

– Atremtą prie naktinio staliuko. Taip, pirštų atspaudus patikrinome, – užbėgo jai už akių viršininkas, – ant jos buvo tik jo vieno atspaudai. Nėra ir įsilaužimo požymių. Ant jūsų tėvo kūno – irgi nė žymelės, išskyrus žaizdą galvoje, kuri, kaip patvirtino medikai, atitinka smūgį, kurį patyrė krisdamas. Be to, nustatytas mirties laikas minučių tikslumu sutampa su pono Rydo skambučiu į „911". Viską patvirtina oficialūs protokolai.

Jis nusiėmė akinius ir dunkstelėjo sunertas rankas ant užversto bylos aplanko. Kostelėjęs užjaučiamai prabilo:

– Po panašių nelaimingų atsitikimų artimieji visada ieško kliaučių. Atpirkimo ožio. Aplinkybės ar asmens, ant kurio pavyktų užmesti kaltę. Suprantu, kaip sunku su tuo susitaikyti, bet atrodo, kad jūsų tėvas, lipdamas laiptais, patyrė kažkokių sunkumų. Prarado pusiausvyrą ir krisdamas mirtinai susižalojo. Labai apgailestauju, ponia Materli-Ryd.

Marisa nesijautė nei padrąsinta, nei nusivylusi. Kaip tik tokių išvadų ji ir tikėjosi. Ji paėmė nuo kelių rankinę ir atsistojo. Palinkusi skersai stalo, paspaudė ranką policijos nuovados viršininkui:

– Dėkoju jums už sugaištą laiką ir rūpestį.

– Toks mano darbas. Pasirūpinau, kad mūsų patrulių automobilis kurį laiką reguliariai pravažiuotų pro šalį. Mes paseksime jūsų namus.

– Labai apdairu. Dar kartą ačiū.

Išėjusi laukan, Marisa tiesiu taikymu patraukė prie savo automobilio. Nojus pasivijo jai nespėjus įlipti.

Sugriebęs virš alkūnės, atgręžė į save ir prisitraukė artyn:

– Patenkinta?

– Absoliučiai, – ramiai atsakė Marisa, žvelgdama į akis. – Visiškai neabejoju, kad tu ir buvai tas „sunkumas“, kurį tėtis patyrė lipdamas laiptais.

Kietai suspaustos Nojaus lūpos ištįso į šypsnį, nuo kurio Marisai per nugarą nuėjo pagaugai:

– Tavo šlykščių įtarimų nėra kuo pagrįsti.

– Paleisk ranką, Nojau, arba imsiu šauktis pagalbos taip, kad pusė miestelio išgirs. Mūsų bendras pažįstamas geraširdis policijos viršininkas mielai atskubės man padėti.

Supratęs, kad geriau nerizikuoti, Nojus ją paleido.

– Viršininkui Rendalui būtų labai įdomu sužinoti, kodėl mano tėvas nusamdė poną Viljamą Saterlandą, kad tave pasektų.

– Grynas sutapimas. Ką gi tu iš to peši?

– Nieko. Tu kruopščiai pasirūpinai, kad neliktų jokių nusikaltimo pėdsakų. Bet vieno dalyko neįvertinai – mano uoslės.

– Čia – ne romanas.

– Deja, ne. Antraip žmogžudžio vaidmenį priskirčiau būtent tau. Jeigu pameni, dalis mano darbo – suprasti personažų motyvą. Arba jų užmačios aiškiai apibrėžtos, arba knyga liks viena koja raiša. Tavo užmačios, Nojau, perdiem akivaizdžios. Kodėl reikėjo išvežti tėtį užmiestin būtent tada, kai aš toli išvykusi? Kodėl tau taip rūpėjo, kad Maksina liktų mieste, nors mėgsti būti apšokinėtas? Melavai dėl Nadios. Melavai, kad vėl pradėjai rašyti. Apie ką dar melavai? Apie „WorldView“? O, taip. Dėl to galėčiau prisiekti viskuo, kas man šventa. Nors Morisas Blumas netyčia prasitarė apie jūsų slaptą susitikimą, tau pavyko vingriai išsukti uodegą. Tu iš anksto apsidraudei nenumatytam atvejui, jei kartais vienas iš mūsų ką nors suuostų, ir pats pasipasakojai tėčiui. Bet jei tada abejojau tavo nekaltumu, tai dabar kur kas labiau tikiu tavo kalte. Manau, kad tėtis tave perkando. Antraip, kodėl jam prireikė pono Saterlando paslaugų? Matyt, suprato, kad ėmeisi šiukšlinti už akių. Gal netgi jam pavyko gauti įrodymų. Vos tik paklojo juos tau prieš akis, tu jį nužudei. Bet jeigu paikai vyleisi, kad žmogžudystė atvers kelią į sandėrį su „WorldView“, – prašovei pro šalį. Tokiu atveju tau teks skaudžiai nusivilti. Įsisąmonink vieną dalyką, Nojau, – „Matherly Press“ liks tokia pat savarankiška, kaip iki šiol.

– Būk labai atsargi, Marisa, – jis kalbėjo tyliai, bet balse suskambo grėsmė.

Nojus sugriebė jos plaukų sruogą ir lėtai apvyniojo aplink smilių. Dauguma pašaliečių pamanytų, kad jis meilinasi. Bet Nojus nemačiom skaudžiai trūktelėjo.

– *Įsisąmoninti* teks *tau*, Marisa, – tęsė jis. – Man niekas nesutrukdys gauti ko noriu.

Aną naktį prieš kelionę į Džordžiją Marisa išsigando ne be pagrindo. Užslėpto vidinio smurto proveržis nepasivaideno. Tuomet ji pajuto juodąją Nojaus sielos kertę, kurios nebetenkino amžinas įmygis.

Keista, bet dabar ji baimės nebejautė. Jis prarado galią užspeisti ją į kampą grasinimais. Marisa tyliai nusijuokė:

– Ir ką gi tu padarysi, Nojau? Gal ir mane nustumsi nuo laiptų?

– Danielis ir niekas kitas nėra kaltas dėl šios mirties. Prarado savitvardą, atsipalaidavo, pamiršo savo fizines galimybes, ir štai pasekmės. Jeigu tau taip rūpi ką nors apkaltinti, kaltink jį. Kita vertus, – pridūrė Nojus šilkiniu balsu, – neneigsiu, jo mirtis man labai paranki.

Ji staigiai sujudėjo, ir jo pirštus apvijęplaukai skaudžiai peštelėjo. Akis užliejo skausmas, bet ji nė nepastebėjo. Staiga užgriuvę prisiminimai nutvilkė kur kas skaudžiau.

„Tiesą sakant, jos mirtis man labai paranki."

Šią frazę ji perskaitė dešimtis kartų. Įniko į ją, nes ji buvo dialogo šerdis. Išmėginusi aibes variantų, kaip ją patobulinti ar pakeisti, galų gale nusprendė – nieko nereikia nei tobulinti, nei keisti. Žodžių junginys skambėjo nepriekaištingai. Ledinis tiesmukumas nekėlė jokių abejonių. Dėl to pareiškimas dar labiau šiurpino. Šiuo paprastučiu sakiniu Parkeris leido tarsi per šaulio taikiklį dirstelėti į tamsiąją pagrindinio herojaus sielą. Įžvalga trenkė kaip kūjis:

– Tu juk – Todas...

Nojus net prasižiojo:

– Kas? Ką čia kalbi?

Mintys galvoje šokčiojo ir daužėsi lyg burės per audrą, bet viena atsiskyrė nuo visų kitų ir nušvito akinamai aiškiai – tai negalėjo būti sutapimas.

Baisiai įniršusi Marisa iškošė:

– Paskutinį kartą sakau, paleisk mane.

– Žinoma, saule, – taip taręs, nuvijo jos plaukų sruogą nuo piršto. – Kai pagaliau vienas kitą supratome, gali keliauti kur širdis geidžia.

Marisa įšoko į automobilį ir užvedė variklį.

– Tu nė neįtari, kaip puikiai tave suprantu, – pasakė ji ir užtrenkė duris.

„Pavydas" 22 skyrius
Ky Vestas, Florida, 1988 m.

Tai buvo viena iš tų dienų, kai žodžiai tiesiog nesimezga, nors tu ką.

Rorkas maigė makaulę rankomis, traiškė lyg arbūzą, mėgindamas spauste išspausti užstrigusius žodžius. Veltui. Sunkos nė lašo. Šiandien pavyko rankraštį praturtinti lygiai pustrečio sakinio. Tai yra devyniolika žodžių – nei daugiau, nei mažiau. Tris pastarąsias valandas žymeklis stovėjo toje pačioje vietoje kaip prisiūtas ir šelmiškai mirkčiojo jam.

– Palauk tu, šaipoke neraliuotas, – sušnabždėjo jam Rorkas.

Ir tyčia sukaleno klavišais: „Žolė yra žalia". „Dangus yra mėlynas".

– Matai, šunsnuki?! Kai noriu, sugebu parašyt sakinį!

Nesvarbu, kad vakar, laisvą nuo darbo dieną, rašyti sekėsi. Jis išsėdėjo be pertraukos rašydamas ištisas šešiolika valandų, nevalgęs, negėręs, į tualetą nušaudamas tik neatidėliotino reikalo spiriamas. Gimdymo kančias apvainikavo dvidešimt naujutėlaičių rankraščio puslapių. Tačiau euforija išgaravo šįryt, kai pabudęs suvokė, jog naktį, jam miegant, įsliūkino nelaboji ir nugvelbė jį aplankiusį įkvėpimą. Kaip kitaip paaiškinsi šitokią netektį?

Susierzinimas taip išaugo, kad jis jau ketino viską mesti ir bėgti pasportuoti, pasivaikščioti pajūriu arba užmerkti meškerę. Kita

vertus, prie tokio lepinimosi nesunku ir priprasti. Laikui bėgant jis gali tapti gyvenimo kasdienybe. Tokia košmariška perspektyva prirakino prie kėdės. Jis ir toliau spoksojo į tuščią ekraną, kęsdamas patyčias mirkčiojančio žymeklio, kuris, velniąi jį rautų, nesijudino nė į vieną pusę.

– Rorkai!

Trimis aukštais žemiau pokštelėjo durys, o laiptinė prisipildė šuoliuojančio Todo garsų. Pastaruoju metu jis ėmė uždarbiauti restorane per pietų spūstį, kad prasimanytų daugiau pinigų. Rorkas džiaugėsi galimybe padirbėti kelias valandas be Todo, vienui vienas, neblaškomas greta pulsuojančio kūno šilumos, galinčios virsti trukdžiu.

Jis atsisuko ir išvydo pro duris įvirstantį Todą.

– Kas atsitiko? Nesakyk, kad namas užsidegė. Duok Dieve...

– Pardaviau!

– Automobilį? – spėjo Rorkas negalvodamas. Todas dėl jo be perstojo gadino orą.

– Knygą! Aš pardaviau savo knygą! – jo skruostai spindėjo raudoniu, akys karštligiškai degė, o šypsenos platybė būtų sugundžiusi kiekvieną dantų pastos reklamuotoją.

Rorkas spoksojo į jį visiškai nustėręs.

– Ar girdi?! – Todo balsas liuoktelėjo iki nenormaliai spigaus aukščio. – Pardaviau savo rankraštį!

Rorkas svirduliuodamas pakilo nuo kėdės:

– Aš... Labai gerai. Aš nė nežinojau, kad... Kada pardavei?

Kažkokiu stebuklingu būdu Todas įstengė iš po spinduliuojančios šypsenos kyštelėt drovų veidą:

– Aš tau nepasakojau. Prieš porą mėnesių man kažkas užėjo, ir išsiunčiau. Nenorėjau labai sklaidytis, nes bijojau – ne, Jėzau, aš buvau absoliučiai tikras, kad vėl gausiu laišką su „ačiū, nereikia". Bet še tau – šiandien, visai neseniai, gal prieš valandą, man paskambino į darbą.

– Leidykla žinojo tavo darbo numerį?

– Lydraštyje nurodžiau visus įmanomus būdus, kaip su manimi susisiekti. Maža ką, pats žinai. Bet nesvarbu, klausyk. Atvaro klubo

bosas, tas užknisantis pedikas, ir pareiškia, kad kažkas drįsta manęs ieškoti jo kabinete. Dar priduria, kad „asmeniniai skambučiai nebus toleruojami ir malonėk per tris minutes užraukt". Toks įspūdis, kad darbo būtų, – prunkštelėjo Todas. – Per visą valandą nė vienas liurbis neprivažiavo su mašina. Pamaniau, kad skambini tu ar kuri nors iš „lelių". – Todas visas tris gražiąsias kaimynes vadino vienu žodžiu – „lelės". – Kad užsikimšo tualetas ar kas nors panašaus, jauti? Bet, beeet!, tas tipas prisistatė, kad yra redaktorius, kad skaitė mano rankraštį ir kad jam iškart sutirpo smegenys. Taip ir pasakė: „Man smegenys sutirpo". Ir sako, kad nori jį spausdinti. Garbės žodis, aš vos neapsišikau vietoj! Tada – stop! O ką, jeigu tu arba dar kas nors, pavyzdžiui, tas pedikas, bando išdurti? Bet ne – tas redaktorius toliau varo ir varo apie mano knygą, visus veikėjus vadina vardais. Sako, kad galvoja suploti penkiaženklio skaičiaus rėmuose, bet man atrodo, kad tai tik startinė aikštelė. Prisimenant kaip jis kliedėjo apie tą knygą, sakyčiau, yra erdvės pasivizgint ir sumą kilstelti.

Staiga Todas išpūtė žandus ir iškvėpė orą maurodamas:

– Klausyk, bet ar tu įkerti? Man dar niekaip neprišyla. Stoviu čia, paistau apie derybas dėl avanso, nors dar pats protu nesuvokiu, kas įvyko. Aš pardaviau knygą!

Prisivertęs pajudėti iš vietos ir džiugiai nusišypsoti, Rorkas perėjo per kambarį ir smagiai apkabino Todą, tapšnodamas per nugarą, kilnodamas nuo grindų, sveikindamas pakilia universiteto brolių dvasia:

– Sveikinu, bičai. Dirbai kaip arklys. Tikrai nusipelnei.

– Ačiū, Rorkai.

Todas išsivadavo iš glėbio, pažvelgė Rorkui tiesiai į akis ir atkišo ranką. Abu vienas kitam paspaudė, bet iškilminga akimirka tuo ir baigėsi. Todas tryško energijos pertekliumi – pasileido stūgauti kaip oro pavojaus sirena bei strakalioti po visą butą, mėšlungiškai, padrikai kratydamasis, kaip steroidų prisilupusi makaka.

– Aš net nežinau, ko pirma griebtis, – kvatojo uždusęs.

– Paskambink Hadliui, – pasiūlė Rorkas.

– Hadlis gali eiti šikt. Jis niekada manimi netikėjo. Kurių galų aš dalysiuosi su juo savo džiaugsmu? Aš žinau, ką padarysim, –

nusprendė Todas karštai trindamas delnus. – Švęsim. Pagal aukščiausią kategoriją. Tu ir aš. Statau.

Visiškai nenusiteikęs švęsti, Rorkas ėmė purtyti galvą:

– Todai, tu tikrai neprivalai...

– Žinau, kad neprivalau. Bet aš noriu. Varom iškart šįvakar. Viską suorganizuosiu.

– Aš einu į darbą.

– Po velnių tą darbą!

– Lengva tau kalbėti. Tu pardavei knygą. Už penkiaženklį su erdve pasivizginti.

Rorko žodžiai prikirpo makakai uodegą. Todas liovėsi strakaliojęs ir atsisuko. Pervėręs keliomis strėlėmis, skėlė:

– Aha, viskas aišku. Tu užsišikai dėl to, kad pirmas pardaviau rankraštį.

– Nė kiek neužsišikau.

– Duok Dieve, – pašaipiai atšovė Todas. – Tik paskutinės subinės užsišika laimingiausią gyvenimo dieną – ne geriausi draugai.

Teisybė. Rorkas elgėsi kaip paskutinė subinė. Suvešėjęs pavydas jį pavertė sūtrauka, kuri kėsinosi sužlugdyti laimingiausią jo geriausio draugo gyvenimo dieną.

Ne kitaip būtų buvę ir priešingu atveju. Todas pasielgtų taip pat niekingai, gal net niekingiau. Užsirauktų ir dėtų į šuns dienas gyvenimo neteisybę, putotų neapykanta ir sarkazmu, o paskui išlįstų ir jo brutalumas.

Bet nuo kada Todas Greisonas toks mandagus? Rorkas vaizdavosi esąs subtilesnė asmenybė ir geresnis draugas. Vaizdavosi, kad lenkia jį charakterio tvirtumu ir principais.

Ant jo veido pražydo dirbtinė šypsena:

– Velniop, iš tikrųjų. Paskambinsiu, kad apsirgau. Ir tegu tas pedikas ne tik užknisa, bet ir išmeta mane iš darbo. Kada pradedam?

Todas sakė truputį užtruksiąs, nes turįs kai kuo pasirūpinti. Rorkas, tikėdamasis dar padirbėti, neprieštaravo. Vos tik Todas išėjo su reikalais, Rorkas ištižo. Prislėgta nuotaika įleido šaknis iki pat pirštų galiukų.

Jis suzmeko priešais kompiuterio ekraną ir leidosi krimsti mįslę – kas jį prakeikė suteikdamas tokį begalinį troškimą kurti, bet pašykštėdamas galimybių ir progų? Kodėl Dievas toks neteisingas? Pavilioja svajone, apdovanoja talentu, kuriuo pasikausčius svajonė ima atrodyti ranka pasiekiama, bet neduoda įrankių jai pažaboti?

Beveik kaip mantrą Rorkas kartojo sau, jog džiaugiasi Todo sėkme. Ir jis džiaugėsi. Iš tikrųjų *džiaugėsi*. Bet sykiu piktinosi. Rūgo dėl to, kad Todas slapukavo. Jų nesaistė dvišalis įsipareigojimas informuoti vienas kitą apie pabaigtus darbus, bet toks paprotys jau seniai buvo prigijęs. Todas nesulaužė jokio švento įžado, bet vis dėlto pasielgė nedorai.

Piršosi šykšti pagunda sieti Todo sėkmę su laimingu likimo vingiu, atsitiktinai parinktu tinkamu momentu, nuopuoliu knygų rinkoje, galų gale netgi su skonio neturinčiu redaktoriumi, nors Rorkas pripažino, kad taip galvoti nesąžininga. Todas sunkiai dirbo. Jis – talentingas rašytojas. Jis pasišventęs šiam amatui ir nusipelnė, kad jo kūryba išvystų dienos šviesą.

Drauge Rorkas jautė nusipelnęs labiau.

Todas sugrįžo nepraėjus nė valandai, nešinas dviem buteliais šampano, ir užsispyrė, kad abu vieną išlenktų, prieš leisdamiesi toliau.

Antrame laistymo etape buvo numatyta vieta Marijai Katerinai. Vieną sekmadienio popietę, netrukus po persileidimo, Rorkas ją pasikvietė porcijai ledų. Išvydusi aplink vaikštinėjančias jaunas poras su vaikais, mergina susijaudino. Ji papasakojo, kad prarastą kūdikį pradėjo su Todu.

– Tas šunsnukis tikriausiai pakaušiu jaučia, ne kitaip. Nuo to laiko manęs vengia kaip ugnies.

Bėgo mėnesiai. Marija Katerina ir Todas vienas kito atžvilgiu elgėsi mandagiai, bet šaltai. Galiausiai atnaujino draugiškus santykius, bet draugystės ribų neperžengė. Rorko žiniomis, jiedu daugiau nė karto nepermiegojo. Atrodė, jog nebyliu abipusiu sutarimu.

Šiandien praeities šešėliai jau buvo palaidoti. Marija Katerina įpuolė nusiteikusi švęsti, pasipuošusi trimis žaižaruojančiomis, ne didesnėmis už pašto ženklą atraižėlėmis, kurios turėjo atlikti bikinio paskirtį. Ji atsirado pačiu laiku ir padėjo vyrukams išlaižyti šampano likučius.

– Taip nesąžininga! – nekantriai šūkavo ji, – palikote man tik du gurkšnius!

– Ten, iš kur jie atkeliavo, užteks visiems, – Todas patapšnojo jai sėdynę ir pačepsėjo – iš pradžių gardžiuodamasis, paskui – apgailestaudamas.

Apgręžęs švelniai stumtelėjo Rorkui:

– Šiąnakt ji tavo, bičiuli. Kad paskui nesakytum, jog aš tau ko nors pašykštėjau.

– Paguodos prizas? – geranoriškai nuskambėjusiame klausime šmėkštelėjo vos įžiūrimas kartėlis.

– Geresnio ir būti negali.

Marija Katerina sunėrė rankas Rorkui ant kaklo, prisispaudė krūtimis ir pasitrynė klubais:

– Aš ne prieš – jau seniai man kritai į akį, – pareiškė ji ir įsibrovė į burną.

Šampanas ją svaigiai užkūrė. Ji buvo skani paragauti ir velniškai gerai kibo prie rankų. Ji jam patiko. Todas mėgino jam atlyginti už ką tik sumaitotą savimeilę. Tik visiškas šūdausis atstumtų šitokią dovaną.

Rorkas įniko laižytis.

– Ei! – šūktelėjo Todas po kelių akimirkų. – Ar man teks judu atvėsint iš gaisrininkų čiaupo?

Kvatodamas trejetas nubildėjo laiptais žemyn ir sugriuvo į negailestingai iškoneveiktą Todo automobilį. Jis nuvairavo į prieplauką, kur laukė motorlaivis, išnuomotas pas seną jūros kirminą, vardu Hečas Volkeris. Jie jau ne sykį nuomojosi iš jo valtis. Pigiau Ky Veste nerastum, be to, užtempus laiką ir pavėlavus grįžti, senis atverdavo srėbtuvę tik puse lūpų.

Volkeris niekada nelepino žavesiu, bet šiandien buvo ypatingai prarūgęs – jam nesinorėjo savo turto patikėti apspangusiai

trijulei. Rorkas jautėsi gerokai įkaušęs (ir pašėlusiai įsiaudrinęs, nes pakeliui į prieplauką Marija Katerina ant užpakalinės sėdynės sušoko audringą kirkšnių šokį), tad nepaisė senio burbėjimo apie alkoholį jų kraujyje.

Vos tik nuomos sutartis buvo pasirašyta, Todas užšoko ant denio ir nustraksėjo laiptais į kapitono sėdynę. Rorkas irgi užsvirduliavo ir ištiesė ranką Marijai Katerinai, o ši, neišlaikiusi lygsvaros, užvirto tiesiai ant jo.

– Mergaitė truputį kliša... – krizeno ji Rorko glėby.

Ji linksmutėliai kaip maža mergytė pamojavo seniui Hečui, kai šis atrišo lynus nuo antelių ir užmetė ant denio.

– Pasiutęs jaunimas, – murmėjo panosėje.

– Man atrodo, kad jis mūsų nemėgsta, – sukiauksėjo Marija Katerina.

– O man atrodo, kad tu per šiltai prisirengusi.

Rorkas siekė atrišti liemenėlę. Ji suspigo ir sušėrė porą kartų per rankas, bet tik juokais koketuodama. Rorkas nuplėšė liemenėlę ir ėmė mojuoti iškėlęs virš galvos tarsi pergalės vėliava, o Todas pamažu išvairavo motorlaivį iš prieplaukos. Įveikęs farvaterį, paleido variklį visu greičiu, ir laivelis iškriokė į Atlantą.

Todas iš anksto žadėjo, kad šiandienio aplaistymo nė vienas kaip gyvas nepamirš, ir žodžių vėjais nelaidė. Maisto gausa Rorką stebino. Ledo dėžėse, įkeltose į motorlaivį, kaip silkės statinėje aušo firminių gėrimų buteliai. Užkandžiai atkeliavo iš kulinarijos, kuri kažkodėl vadinosi „Delikateserija".

– Šitos krevečių salotos klastingos, – mėgavosi Rorkas, bandydamas nuo lūpų nulaižyti plačiai pasklidusį pikantišką majonezą.

– Palauk, leisk man, – suskubo Marija Katerina.

Ji nutūpė jam ant kelių ir pati nušlavė majonezą liežuviu. Ji nuoširdžiai įsijautė į paguodos prizo vaidmenį ir be išlygų jį linksmino ir pildė kiekvieną užgaidą. Arba ji tiesiog nusprendė paversti jį hedonistu. Kad ir kaip ten būtų, jis nesipriešino.

Po dalybų paslaptimi apie persileidimą tarp jų užsimezgė ypatingas ryšys. Niekam negirdint, jis vadindavo ją Šeila. Ji apleido mintį apie undinę, sakydama, kad tai nepraktiška, nes „uodega tikriausiai grauš ir durs". Dabar ji rengė pasirodymą, kuriame vaidins stropią kambarinę, ir paprašė, kad Rorkas sugalvotų skambų slapyvardį.

Nors jiedu dažnai ir siautulingai flirtuodavo, jų santykiai išliko platoniški. Rorkas apsimetė, jog nepastebi kelissyk padarytų subtilių užuominų, nes nenorėjo sujaukti gražios draugystės.

Bet dabar, jai laižant lūpas, jis klausė savęs, ar tikrai būtų taip baisu praturtinti draugystę seksu? Jis išmoko draugauti su Šeila ir nesimylėti su Marija Katerina. Bet kas sugalvojo, kad neįmanoma draugystės suderinti su meile?

Kodėl nepasidžiaugus pasistojusiu plieniniu pimpalu, tiek kartų apkalbėtomis fantastiškomis jos kūno proporcijomis ir nerimstančiu liežuvėliu bei rankomis, kurios džiaugėsi tuo, ką rado jo maudymosi trikampyje?

Todas tikriausiai jai sumokėjo. Didelio čia daikto! Tai geraširdė mergiotė, kuri stengiasi sąžiningai užsidirbti duoną iš to, kuo dosniai apdovanojo gamta.

Aišku, gali būti, kad ji nuo jo nesitraukia norėdama sukelti Todui pavydą. Dėl šito jis irgi nesuks sau galvos. Atvirai šnekant, šiąnakt jis apskritai nenusiteikęs jos sukti.

„Pisau aš rašymą. Pisau knygų leidybą. Pisau žodžius, kurie niekaip nesiklijuoja..."

„Pisau Mariją Kateriną" – ši užduotis atsidūrė neatidėliotinų darbų sąrašo viršūnėje. Ir be jokių dvejonių. Jam iki gyvo kaulo įgriso arti diena iš dienos. Kiek galima? Velniam? Ir visiškai *veltui.*

Atėjo laikas iki apsivėmimo prisiryti doleriais trenkiančių užkandžių. Gyvuliškai nusitašyti. Leisti Marijai Katerinai išmėginti pačius nešvankiausius numerius iš savo turtingo repertuaro. Šiąnakt ūš iki pat pabaigos, liks gyvas, ar ne.

Nubudęs Rorkas rado Mariją Kateriną susivijusią ant jo, tarsi ji būtų antklodė. Po rėksmingo ištvirkavimo protrūkio ant siauručio gulto abu prarado nuovoką. Mirtinai ištroškęs ir vos benulaikydamas šlapimą, šiaip taip iš po jos išspurdėjo. Ji priešgyniaudama sukniaukė, ištiesta ranka pagraibė orą norėdama jį pagauti, bet visiškai sąmoningomis šių pastangų nepavadinsi.

Rorkas sugrabaliojo ant grindų glaudes. Kur kas sunkiau sekėsi į jas pataikyti, bet žvėriškai susikaupus, porą kartų prašovus pro šalį ir praradus pusiausvyrą, galų gale jo pastangas apvainikavo sėkmė.

Taisydamasis kelnaites, užsvyravo laipteliais ant viršutinio denio. Todo rankoje teliūskavo butelis „Bacardžio", o jo akys tyrinėjo žvaigždynus. Išgirdęs Rorko žingsnius, atsigręžė ir nusišypsojo:

– Gyvas?

Atplėšęs nuo liemens elastišką trikampio priekį, Rorkas dirstelėjo į kelnaičių turinį ir pranešė:

– Viskas savo vietose ir puikai veikia!

Todas sukikeno:

– Išgirdęs, kas ten pas jus apačioj dėjosi, porą kartų jau ketinau tave gelbėti.

– Porą kartų aš ir pats to norėjau, – atsakė Rorkas, šlapindamasis per bortą.

– Ar ji tau irgi padarė su nykščiu? – paklausė Todas.

Rorkas susigrūdo savo lobį į glaudes, atsisuko, nusišypsojo, bet nieko neatsakė.

– O, kaip aš galėjau pamiršti? Juk seras Rorkas niekada neišduoda pikantiškų smulkmenų. Tikras džentelmenas.

Rorkas ketino žemai nusilenkti, bet susigriebė, kad tokios būklės verčiau nerizikuoti, tad tenkinosi nekoordinuotu karišku pasveikinimu.

Todas mostelėjo į ledo dėžę:

– Atsikimšk butelį.

– Ačiū, bet aš ir taip ant kojų nepastoviu.

– Ir pavydi.

Rorkas viena ranka atsišliejo į išorinę kajutės sieną:

– A?..

– Tu pavydi.

Rorkas trūktelėjo pečiais:

– Galbūt, – tarė ir blausiai nusišypsojo, – gerai, trupučiuką...

– Kur kas daugiau, Rorkai. Kur kas daugiau, – Todas priglaudė romo butelį prie akies kaip žiūroną ir prisimerkęs dėbtelėjo pro jį į Rorką. – Pripažink – tikėjaisi parduoti pirmas.

Rorkas grūmėsi su kylančiu šleikštuliu. Horizontas siūbavo. Be to, jam nepatiko tema.

– Todai, aš nuoširdžiai džiaugiuosi.

– Kurgi ne. Kur kas nuoširdžiau džiaugtumeisi, jei šiandien laistytumėm tavo knygą. Hadlis irgi. Įtariu, kad jis smaukosi skaitydamas tavo rankraščius. Tavo paistalai labai jau jam prie širdies, ką? Ką jis ten prišnekėjo? Kad jam „garbė – ne pareiga" skaityti tavo kūrybą? – Todas trūktelėjo iš romo butelio. – Kažkaip panašiai, atrodo.

– Tu perskaitei man skirtą laišką?

– Gudriai sugalvojai įsitaisyt pašto dėžutę, bet žiauriai apsižioplinai pamiršdamas laišką džinsų kišenėje. Man pritrūko smulkių, kad galėčiau sumokėti vežėjui už picą. Taigi kai tik pamačiau ant grindų numestus tavo džinsus, puoliau raustis kišenėse tikėdamasis aptikti skatikų ir... radau tikrą keptą karvelį.

– Tau nederėjo skaityt svetimo pašto.

– O tau nederėjo slėpti, kad Hadlis trykšta entuziazmu dėl tavo kūrybos ir neprijaučia manajai.

– Koks tau skirtumas, ką Hadlis galvoja apie tavo kūrybą?

– Joks. Juokiasi tas, kas juokiasi paskutinis. Mane nupirko. Tavęs – ne.

– Jėga. Tuo ir pabaikim.

– Ne. Aš nenusiteikęs.

Todas lėtai atsistojo. Jis kur kas tvirčiau laikėsi ant kojų, negu buvo galima tikėtis, todėl Rorkas suabejojo, ar jo išgurkta tiek, kiek dėjosi. Jis grėsmingai patraukė išilgai denio.

– Kas tave apsėdo, Todai? Tu laimėjai. Hadlis apsiriko.

– Dėl mano kūrybinių sugebėjimų – galbūt. Bet ne dėl viso kito.

– Ko „viso kito"?

– Dėl mano charakterio. Pameni, koks aš ydingas? Kaip mane valdo „godumas ir pavydas"? Tie vargani charakterio bruožai, apie kuriuos Hadlis kliedėjo eilėmis?

Skrandis kliurktelėjo, ir Rorkas nurijo pilną burną karčios tulžies.

– Mėšlas. Aš numojau į tas nesąmones ranka.

– O aš – ne.

Jis nespėjo susigaudyti. Vos prieš akimirką pamažu sėlinęs, Todas žaibiškai liuoktelėjo ir pasigardžiuodamas tvojo per galvą romo buteliu. Rorkui kliuvo per smilkinį. Jis sukriokė iš skausmo ir pasibaisėjimo.

Bet dar užteko proto pastebėti, kad butelis vėl grėsmingai pakibo virš galvos. Pačiu laiku pavyko šastelti į šalį ir išsisukti nuo antros atakos. Kliuvo kajutės sienai, ir į juodu pasipylė romo purslai bei stiklo šukių kruša.

Tada Todas užgulė pasiutusiai talžyti kumščiais į galvą ir veidą. Dauguma smūgių buvo taiklūs – traškėjo kremzlės, trūkinėjo oda. Apdujęs, bet genamas pykčio, Rorkas kirto atgal. Kumštis susmigo Todui į burną, krumplius perrėžė dantys. Skaudėti skaudėjo, bet Todui – labiau. Jo burna paplūdo krauju.

Raudona kraujo spalva veikė kaip galingas katalizatorius. Įprastomis aplinkybėmis žvėriškas noras atpalaiduoti rankas būtų Rorką apstulbinęs. Dabar gi, genamas pavydo, džiaugėsi privertęs Todą kentėti. Jam magėjo nubausti už tai, kad sėkmė jį aplankė pirma, už tai, kad privertė jį jaustis nevykėliu.

Bet šis svilinantis noras tebuvo drungnas vandenėlis, palyginti su Todo įtūžiu. Jį užvaldęs kraujo troškimas peraugo į barbarišką šėlsmą. Riaumodamas sulaukėjusiu balsu, Todas puolė akėti nagais ir talžyti kumščiais.

Rorko įkarštis greit išblėso. Jis buvo pasirengęs liautis, atvėsti, skelbti paliaubas.

Todas nė negalvojo. Jis nesiliovė net Rorkui nutraukus puolimą ir perėjus į gynybą.

– Po velnių, gana!

– Niekada! – sukąsti Todo dantys buvo raudoni, nuo lūpų dribo kruvinos putos. – Niekada nebus gana!

Jis vėl rengėsi pulti.

– Kas atsitiko? – kajutės tarpduryje visiškai nuoga, tik su auksine grandinėle ant kojos, pasirodė Marija Katerina.

Jos niekas nepastebėjo. Ji patraukė girtu žingsniu per denį ir užmynė ant stiklo šukės.

– A! Koks čia šūdas?!

– Užsikimšk!

Atsisukęs Todas smogė jai kažkur ties juosmeniu. Pakėlusi kraujuojančią pėdą nuo grindų, ji ir taip vos beišlaikė pusiausvyrą. Todo smūgis parmetė ją aukštielninką, pakinkliai užkliuvo už chromuoto turėklo. Skeryčiodama į visas puses rankomis, ji išlėkė už borto, o klyksmas nutilo vos tik pūkštelėjo į vandenį.

Rorkas kelias sekundes vėpsojo į turėklus, už kurių ji ką tik užkliuvo, ir akimirksniu išblaivėjo:

– Ji per girta, kad išplauktų!

Nėrė per bortą. Sūrus jūros vanduo nutvilkė atviras žaizdas, ir Rorkas išsikapanojo paviršiun gaudydamas orą. Jį kamavo šleikštulys nuo išgertuvių ir – neabejojo – nuo smegenų sutrenkimo po smūgio buteliu.

Tik šiems pojūčiams nebuvo laiko. Irdamasis vandeny pasimarkstė, bandydamas ką nors įžiūrėti, karštligiškai dairydamasis po vandens paviršių, tikėdamasis netoliese išvysti Mariją Kateriną.

– Ar matai ją kur nors?! – riktelėjo Rorkas iš vandens Todui, kuris stovėjo ant denio krašto ir žiūrėjo į jį. Kraujas nuo smakro lašėjo į vandenį ir varvėjo glotnia krūtine. – Todai, dėl Dievo, girdi mane? Ar matai ją?!

– Ne.

– Įjunk prožektorių!

Todas stovėjo kaip įbestas ir toliau spoksojo į vandenį, regis, suakmenėjęs nuo sukrėtimo.

– Šūdas...

Širdžiai lipant pro gerklę, Rorkas nėrė plyštančia galva žemyn. Nors peršėjo iki sąmonės netekimo, stengėsi neužsimerkti. Veltui – nelygu nardytum po rašalo butelį. Jis negalėjo įžiūrėti net savo rankų, bet ir toliau aklai graibė priešais save, tikėdamasis užčiuopti jos kūną.

Rorkas laikėsi po vandeniu, kol plaučius surakino mėšlungis. Išniręs godžiai įtraukė oro ir nustebo, kaip toli pavyko nuplaukti. Todas galų gale nusikratė stingulio ir įjungė povandenines šviesas. Aplink laivą vanduo žioravo kraupia žalia šviesa, bet ji netoli teužgriebė.

Rankos ir kojos priminė švino gabalus, ir atrodė, kad smegenys jų išsižada, bet Rorkas vis vien ėmė kapstytis motorlaivio link. Todas kažką dirbo prie kairiojo borto. Rorko krūtinėje suspurdo viltis:

– Radai ją?! Ar ji – jau ten?! – pašaukė jis.

Todas perlipo dešinėn denio pusėn:

– Nesiseka.

„Nesiseka?" Jie ne žvejoti čia sustojo! Kas jam darosi?

– Iškviesk pakrantės tarnybą! Negaliu jos surasti! Jėzau... – pravirko Rorkas, staiga suvokęs padėtį.

Galbūt ji jau negyva. Marija Katerina, Šeila, galėjo nuskęsti, nes jis nesugeba jos rasti.

– Kviesk pakrantės tarnybą! – dar kartą paragino Rorkas ir vėl nėrė po vandeniu.

Suvokdamas pastangų bergždumą, vis vien skrodė jūros sūrymą atmerktomis akimis, ničnieko nematydamas, naršydamas rankomis ir ničnieko neužčiuopdamas. Bet jis neturėjo jėgų liautis. Jei yra bent menkiausios vilties, kad ji dar tveria, kad laikosi įsikibusi gyvybės ir laukia pagalbos...

Vėl ir vėl jis niro po vandeniu iškildamas tik įkvėpti, nerdamas taip giliai, kad spengė ausyse.

Manydamas, kad jau perlenkė lazdą, Rorkas paskutinį kartą šiaip taip išsikapstė paviršiun. Pagaliau oras. Godžiai įtraukė

pilnus plaučius. Dar kartą panėręs neišgyvens. Nebenuplauks net iki laivelio. Jis vos įstengė išsilaikyti.

– Todai! – kimiai subliuvo, – Todai...

Todas išdygo prie pat turėklų. Jūros vanduo išgraužė akis, Rorkas matė tarsi per miglą.

– Nerandu jos. Nebegaliu daugiau ieškoti. Numesk man ratą.

Todas nuėjo atnešti rato, o Rorkui šmėkštelėjo blausi nuostaba, kodėl jis iki šiol dar nenumestas.

Gundomas išsekimo, jis trokšte troško užmerkti peršinčias akis, bet bijojo, kad nugrims po vandeniu nespėjęs sutelkti jėgų išsikapstyti. Bet, matyt, akys pačios sulipo. Turbūt tik vienas širdies tvinksnis teskyrė jį nuo visiško sąmonės praradimo, kai iš sutemų raute išsirovė sukriokęs variklis.

Ką jis daro? Negalima dabar jungti variklio! Todas pirmiausia privalo numesti gelbėjimosi ratą. Jeigu pakrantės tarnybai perduotos jų koordinatės, reikia sulaukti pagalbos, šiukštu nesijudinti iš šitos vietos. Tik visiškas idiotas įjungtų už borto įtaisytą variklį, kai jis ir Marija Katerina – taip arti laivo.

Visos šios mintys praskriejo per tūkstantąją sekundės dalį ne kaip paskiri žodžiai, bet kaip vientisos, nedalomos išvados.

– Todai, ką tu darai?!

Bandymas atsispirti kojomis ir mostelėti rankomis priminė plaukimo parodiją ir prilygo paralyžiuoto viščiuko pastangoms išbristi iš klampaus liūno. Juk nereikia niekur irtis. Žiū... Todas pats plaukia artyn.

Tik viena netilpo į rėmus – variklis kriokė kaip pašėlęs, Todas ginė laivą per greitai ir nepaisė saugumo.

– Ei!

Taip šaukiama košmaruose, kai atveri burną ir mėgini klykti, bet nepavyksta išspausti nė menkiausio garso, o siaubas nuo to tik dar labiau sutirštėja. Rorkas pamėgino mojuoti rankomis, bet kiekviena jų svėrė mažiausiai po toną. Jos net neišniro iš vandens.

– Todai! – gargė Rorkas. – Suk kairėn! Aš – čia! Negi tu manęs nematai?!

Matė. Žiūrėjo tiesai į jį pro plastikinį skydą, kuris užstojo kokpitą nuo vėjo. Prietaisų skydelio šviesoje prakirstas ir tinstantis veidas virto Vėlinių kauke. Jo akys žaižaravo raudoniu. Tikri pragaro deglai.

Rorkas paskutinį kartą suriko, bet baimė nugramzdino po vandeniu. Per kelias sekundes kūną pasičiupo verpetuojanti srovė. Tą pačią akimirką visus pojūčius nustelbė siaubas. Grynas, tikriausias siaubas. Toks, kokį patirti tenka tik saujai žmonių, laukiančių mirties kaip palaimos. Siaubas, su kuriuo galynėjasi tik skausmas. Diegiantis ir neišmatuojamas.

Traiškantis kūną, skerdžiantis sielą.

TRISDEŠIMT ANTRAS SKYRIUS

Nadia į martinių barą atvyko pasipuošusi trumpute prigludusia juoda suknele su kuklia iškirpte bei kokteilių pobūviams priderinta skrybėlaite, su pusę veido dengiančiu vualiu. Ant peties žybčiojo laiba auksinė grandinėlė – juodomis plunksnomis apsiūtos rankinės petneša. Kiek pagundos... Kokia *femme fatale*...

Žingsniuodama per barą, ji kaip magnetas traukė lankytojų žvilgsnius. Įstaiga dūzgė nuo Manhatano grietinėlės ir į ją taikančių akių. Nadiai einant pro šalį, žmonės ją kalbino. Ji pati pamojavo prie kampinio stalo įsitaisiusiai trijulei.

Jai atspyruokliavus iki Nojaus staliuko, jam nuo didybės tratėjo siūlės – juk jis sulaukė geidžiamiausios moters. Paisydamas apdairumo, Nojus ją šiltai apkabino. Segdamas į skruostą draugišką bučinį, sušnabždėjo:

– Ištvatinčiau tave čia ir dabar.

– Amžinas romantikas, – atliepė Nadia ir įsmuko į krėslą prie sienos, greta jo.

– Martinio?

– Būtinai.

Padavėjui prišokus prie jų staliuko, Nojus užsakė kokteilį ir atsigręžė į ją šypsodamasis:

– Tave čia pažįsta.

– Mane visur pažįsta.

Nadios puikybė jį prajuokino:

– Pasiilgau tavo aštraus liežuvėlio. Jau ilgokai nesimatėme.

– Tai vis tas vaikiškas kivirčas.

– Palikime jį antikos istorikams, – tarė jis ir giliai įkvėpė oro. – Aha, užuodžiu tavo provokuojamus kvepalus.

– „Channel“.

Nojus pakraipė galvą šelmiškai sudėjęs lūpas:

– Ak, tas seksas. Gaila, kad jo neįmanoma išpilstyti į buteliukus. Iškart taptum milijoniere, – pakerėtas žvilgsnis slankiojo jos veidu. – Atrodai sensacingai. Tau labai tinka vualis.

– Ačiū.

– Kartu labai paslaptinga, o tai žvėriškai seksualu, – po stalu jo koja prisiplojo prie Nadios šlaunies.

– Matau, kad nenusėdi vietoje. Nejau tavo lovoj visiška blokada?

– Aš turėjau kitų rūpesčių.

– O, taip.

Nadios dėmesį staiga patraukė sluoksniuotas plunksnų papuošimas ant rankinės. Ji perbėgo pirštu per glotnius, vaivorykštes laidančius pūkus.

– Tu palydėjai Danielį į amžiną kelionę.

– Baisus cirkas, ar ne?

– Man kai kurie ditirambai pasirodė ganėtinai jaudinantys.

– Na, sakykime, ši pompastika atitiko Danielio Materlio nuopelnus. Bet vis tiek džiaugiuosi, kad viskas jau praeity. Pagaliau likusi pasaulio dalis galės baigti liaupsinti jo gyvenimą ir pradėti rūpintis savais reikalais.

– Tu paprastai nevengi objektyvų. Man pasirodė, kad nuolankaus ir gedinčio žento vaidmuo tau patiko?

Nojus priglaudė ranką prie širdies:

– Stengiausi iš paskutiniųjų, – atkeliavo martiniai, jiedu susidaužė taurėmis ir gurkštelėjo, – šiaip jau būtų buvę visai neblogai, jei ne Marisos isterikos.

– Jos vietoje kiekviena krimstųsi.

– Jos elgesys peržengė normalaus gedulo ribas, – pareiškė Nojus, o Nadia baigė tyrinėti plunksnas ir atsisuko į jį. – Mano žmonos galvoje suvešėjo paranoja, neva dėl to, kad tėvas nubildėjo nuo laiptų,

kaltas aš, – kalbėjo jis ir per šydą įsmeigė į Nadią akis. – Gali įsivaizduoti?

Nadia kilstelėjo martinio taurę prie lūpų:

– Taip, galiu.

Jos įdėmus žvilgsnis mažumėlę glumino.

– Marisa visada buvo ūmi ir priešgyna, bet šįkart pranoko pati save.

– Per laidotuves ji atrodė tikras ramybės įsikūnijimas.

– Taip. Bet vos tik spektaklis baigėsi, prarado sveiką protą. Ji užspaudė Masačūsetso apylinkės policiją, kad iš naujo ištirtų nelaimingą atsitikimą.

– Ir?

– Savaime suprantama, jie nerado nieko, kas pagrįstų jos įtarimą.

– Kaip tau pasisekė.

– Sėkmė čia niekuo dėta, Nadia.

– Nė kiek neabejoju, – ji spoksojo kažkur į baro gilumą ir kalbėjo beveik pati sau. – Tau tikrai nebūtų pritrūkę įžvalgumo pasirūpinti išbristi sausam, jei būtum nustūmęs senąjį poną nuo laiptų.

– Nenustūmiau. Bet tu teisi. Man tikrai nepritrūktų įžvalgumo pasirūpinti, kad išbrisčiau iš vandens sausas. Todėl tu man tokia palanki.

Nadia vėl atsisuko:

– Teisingai. Niekada nesusidėčiau su nevykėliu. Man nebūdinga įsikibti į krentančias žvaigždes. Aš renkuosi tik kylančias.

– Mes tokie panašūs, kad net baugu, – tarė Nojus ir palinkęs arčiau pusbalsiu pridūrė, – bent jau visiems kitiems tikrai yra ko bijoti, – kuo ramiausiai trūktelėjęs iš taurės, tęsė. – Šiaip ar taip, Danielis nebegyvas ir pakastas. O tai geroji žinia.

– Dėl Dievo, Nojau, – apsidairė Nadia būgštaudama, kad kas nors galėjo nugirsti, – o kokia gi blogoji?

– Blogosios nėra, angele. Yra tik geresnė: jo mirtis įvarė paskutinę vinį į mano santuokos karstą. Iš jos liko tik pelenai.

Nadia kilstelėjo taurę:

– Ar sveikinti, ar užjausti?

– Tik sveikinti. Nors tai dar ne pati geriausia žinia.

– Negaliu nusėdėti.

– Gerai pagalvok, ar nori, kad pasakyčiau čia. Išgirdus gresia orgazmas.

– Ar tau teko girdėti, kad kada nors atsisakyčiau tokio malonumo?

Nojaus šypsnys nušvito dar plačiau:

– Prieš pat nelaimingą įvykį aš įkalbėjau Danielį pasirašyti įgaliojimą. Jis suteikia man teisę parduoti „Matherly Press“ leidyklą „WorldView“ bendrovei, o Marisa gali pašvilpt.

Išsiplėtusiose Nadios akyse švystelėjo sąmyšis:

– Bet juk neįmanoma parduoti leidyklos, kuri tau nepriklauso.

– Nadia! Pagaliau! – kitame stalo gale netikėtai išdygo Morisas Blumas.

Nojus nepastebėjo, kaip jis prisiartino, ir visiškai neapsidžiaugė jo draugija. Šįvakar jis ketino vynu, vakariene ir dėmesiu atsivilioti Nadią į savo apkasus. Prieš įsiūbuojant operaciją su „WorldView“, būtina ją patraukti į savo sirgalių gretas. Jam reikėjo palankių žiniasklaidos atsiliepimų, o niekas geriau už Nadią tuo nepasirūpins.

Ir reikėjo gi pasipainioti tam sumautam Blumui! „WorldView“ galva, kaip visada, laikėsi bespalvės tradicijos – pilkas kostiumas, pilki marškiniai, sidabro spalvos kaklaraištis. Blumui iš aukšto šypsantis, Nojui pasirodė, kad net jo dantys ir dantenos nesveikai pilki.

– Ne iškart tave pastebėjau ir jau pamaniau, kad būsime supainioję valandas, – kreipėsi jis į Nadią.

– Ar galėčiau būti dar punktualesnė?

Nojus susierzino pamatęs, kaip ji iščiuožė iš užstalės ir prišoko apkabinti Blumo. Jiedu pasibučiavo, po to ji meiliai pataisė Blumo kaklaraištį.

Blumas pasigėrėdamas nužvelgė Nadią nuo galvos iki kojų:

– Atrodai tiesiog stulbinamai.

– Džiaugiuosi, kad tau patinka. Pirkdama šį ansamblį, galvojau apie tave.

– Pasaka.

Išgirdusi komplimentą, Nadia nusišypsojo kaip drovi darželinukė. Blumo ranka slydinėjo Nadios juosmeniu tarsi gerai pažįstamomis vėžėmis. Nadia apatine kūno dalimi prisiplojo prie Blumo, laikydamasi savo firminio recepto, kuris visas vyro mintis nukreipdavo į pimpalą ir užkurdavo norą kuo greičiau jį ten įsodinti.

Nojui dėmesio jie skyrė tiek, kiek popkultūros paveikslams ant baro sienų. Visu kūnu pulsavo įniršis. Ir dar kai kas, prie ko jis nepratęs, – pažeminimas. Žmonės pastebėjo, kad Nadia nuo šiol glamonėjasi su Blumu. Labiausiai graibstomą merginą visų lėbautojų akyse iš jo paveržė šaltakraujis, bespalvis šliužas.

– Nori išgerti? – paklausė Nadia šliužo.

– Tu skaitai mano mintis. Kaip visada.

Nadia pamojo padavėjui, ir tas žaibiškai prišoko priimti Blumo užsakymo. Ji nesisėdo greta Nojaus, bet įsitaisė ant kėdės, kurią paslaugiai pakišo Blumas. Abudu sėdėjo kitapus stalo priešais jį.

Nadia susirangė prie pat Blumo pašonės – labiau pavyktų tik persėdus ant tos pačios kėdės – ir bedė krūtimi jam į parankę. Blumo ranka nutūpė ant jos šlaunies. Pakankamai aukštai. Kaip tūpiama ant privačios nuosavybės.

Nojus neabejojo, kad viešas jausmų spektaklis surengtas jam. Nadia tyčia nėrėsi iš kailio, ji spinduliavo piktdžiuga. Nojui panižo išmušti puikybę lipniu antausiu.

Jis pateko į pasalą. Šita komedija – jos rankų darbas. Jis jai paskambino pakeliui iš Masačūsetso, iškart po apgailėtino Marisos bandymo apkaltinti jį žmogžudyste, ir pakvietė susitikti.

– Nuo šiol galime nevaržomi rodytis dviese, – pasakė iš automobilio.

Nadia naujienos klausėsi seksualiausiai, kaip tik ji viena moka: kas žodis – užuomina, kas kvėptelėjimas – erotiškas pažadas. Pati paskyrė ir laiką, ir vietą, tarsi netverdama kailyje iš noro pasimatyti. O jis, kaip koks paauglys, leidosi įviliojamas į niekingus moteriškus spąstus.

Puiku. Jeigu jai norisi pasikedenti su nauju sugulovu, prašom. Nuo to visiškai niekas nesikeičia, tik jos pačios paišdykavimai stačia

galva nugarmės į šiukšlyną. Sprendžiant iš kreidinės Blumo veido spalvos, kraujo atvarymas į tarpkojį bus tikra katorga.

Padėkojęs padavėjui už kokteilį, Blumas kreipėsi į Nojų:

– Sekretorė man minėjo, kad šiandien skambinote ir prašėte susitikti.

– Taip. Po mano šeimą ką tik ištikusios tragedijos...

– Beje, priimkite užuojautą.

– Ačiū, – Nojus nuo marškinių rankogalio nubraukė nematomą pūkelį, – Danielio mirtis privertė mūsų planus laikinai pristabdyti. Bet dabar galime tęsti. Jus labai pradžiugins po mūsų paskutinio pokalbio atsiradę tam tikri poslinkiai. Kaip atrodo jūsų rytdienos darbotvarkė?

– Dabar nėra jokios prasmės susitikinėti.

„Dabar“ – šis prieveiksmis nuskambėjo grėsmingai. „Dabar“ reiškė, kad aplinkybės pasikeitė. Nojus susilaikė nedirstelėjęs į Nadią ir stengėsi pažaboti veide besitvenkiantį nerimą:

– Kodėl?

– Morisai, mudu su Nojumi kaip tik pradėjome kalbą, kai tu pasirodei, – įsiterpė Nadia. – Atrodo, bus įvykęs nesusipratimas, – žiūrėdama į Nojų, Nadia nutaisė skausmingą miną. – Man labai nemalonu.

– Kadangi atrodo, jog aš vienintelis iš čia esančiųjų nesiorientuoju užuominose, tikiuosi sulaukti paaiškinimo.

Nadia dirstelėjo į Blumą, lyg prašydama patarimo, bet tas tik trūktelėjo pečiais. Prikandusi apatinę lūpą, Nadia vėl atsisuko į Nojų:

– Maniau, kad tau jau kas nors bus pasakęs. Iš pagarbos Danieliui laikau šią istoriją užgniaužusi visą savaitę.

Nojus ūmiai pasijuto per šiltai apsirengęs. Nuo vieno martinio dar niekada šonkauliais nežliaugė prakaitas. Jam atrodė, kad tuojau išgirs sėklidžių biopsijos tyrimo išvadas.

– Kokią istoriją?

Perėmusi pagrindinį vaidmenį, Nadia pasislinko dar arčiau Blumo:

– Vieną dieną, kaip perkūno iš giedro dangaus, sulaukiau Danielio Materlio kvietimo papusryčiauti jo namuose. Tai įvyko tą rytą, kai judu rengėtės išvažiuoti į užmiestį. Kas būtų pamanęs, kad viskas taip tragiškai baigsis? Kaip apmaudu, kad žmogus tokių dalykų negali numatyti – tikrai būčiau įkalbėjusi nevažiuoti, – Nadia įrėmė žvilgsnį tiesiai Nojui į akis ir palaukė, kol šis nuris, ką išgirdo. – Na, bet kad ir kaip ten būtų, – tęsė ji vos kraipydama galvą, lyg bandydama grįžti prie temos, – jis man tada pakišo sensaciją, bet paprašė netrimituoti, bent jau kol Marisa negrįš iš Džordžijos.

Blumas rijo akimis Nadią ir atrodė nusiteikęs bet kurią akimirką užgulti lūpomis kaklą, o ji glostinėjo vis dar ant šlaunies tupinčią ranką. Nojus prisivertė nusišypsoti:

– Tu man taip ir nepaaiškinai, kokia tai sensacija.

– Danielis Marisą paskyrė „Matherly Press" prezidente ir bendrovės tarybos pirmininke. Tikėjausi, kad Danielis tau pats pasakys užmiestyje. Nesakė? Na, žinai, jam turbūt norėjosi, kaip ir priklauso, pirma pranešti Marisai.

Nenuleisdama nuo jo akių, Nadia pirštų galiukais smaukė martinio taurės kojelę.

– Tu bandei mane įtikinti, kad Danielis Materlis – sukriošęs iškaršėlis ties senatvinio pamišimo riba. Išsamiai su juo pasikalbėjusi pamačiau, kad yra priešingai. Jis buvo išsaugojęs visus protinius bei fizinius sugebėjimus ir tiksliai žinojo, ką daro.

Kiekvienas Nojaus kūno kapiliaras išpampo. Akiduobėse, ausų būgneliuose, po kiekvienu kvadratiniu odos centimetru tvinksėjo šoktelėjusio kraujospūdžio dūžiai. Sukaupęs antgamtines pastangas, nusišypsojo:

– Danielis nebuvo apie tave pačios geriausios nuomonės, Nadia. Žiūrėk, ar tik tau neįkišo katės maiše.

– Man irgi iš pradžių šovė tokia mintis. Jis garsėjo kaip gudrus tylenis. Todėl kreipiausi į poną Sterną, Materlių šeimos advokatą. Šis viską patvirtino. Marisos paskyrimas galutinis ir neginčijamas. Jos įgaliojimai susvyruotų tik tuo atveju, jei pati nuspręstų atsistatydinti.

Nojus atplėšė prie gomurio pridžiūvusį liežuvį:

– Norėčiau sužinoti, kas tau kliudė man apie tai pranešti anksčiau? Pavyzdžiui, kai šiandien kalbėjomės telefonu?

„Arba tą vakarą, kai skambinai į užmiesčio vilą?“ – pamanė pats sau. Ta šliundra viską žinojo jau tada. Ji mėgavosi galimybe iš jo šaipytis.

– Man nederėjo.

– O dabar jau dera?

– Tiesiog noriu, kad nenustebtum apie tai perskaitęs mano skiltyje. Straipsnis pasirodys rytoj, – atsakė Nadia ir užjaučiamai nusišypsojo. – Garbės žodis, Nojau, aš maniau, kad per tiek laiko tau bus viskas oficialiai pranešta. Kadangi tavo santuoka iširo, tu jau nebepriklausai vadovaujančiam sluoksniui. Tu – tik samdoma darbo jėga.

– Gal dar norėtumėt išgerti, Nojau?

– Ne, Morisai, ačiū, aš jau vėluoju į kitą susitikimą.

Jei tučtuojau neišsinešdins kuo toliau nuo Nadios, tikrai ją užmuš arba sprogs pats. Prie liudininkų verčiau ir vieno, ir kito išvengti.

– Neik, pabūk dar, – lapės balsu pakvietė Nadia. – Reikia tiek daug atšvęsti. Ką tik išsipildė viena didžiausių Moriso svajonių: „WorldView“ įsigijo „Becker-Howe“ leidyklą. Tu tikrai pažįsti Oliverį Hauvą – jis ir Danielis buvo seni draugai. Beje, kaip tik Danielis Morisui jį ir prirodė. Danielis žinojo, kad „WorldView“ žvalgosi kokios nors leidyklos, o Olį Hauvą, skirtingai negu jį patį, pasiūlymas labai sudomino.

– Mano širdis linko prie „Matherly Press“, – aiškino Blumas, – bet kadangi prie vairo stojo Marisa...

– Aš kaip tik tai ir norėjau pasakyti, – įterpė trigrašį Nadia.

– O kadangi Marisa bendrovės neketina parduoti, tai aš nusprendžiau įsigyti kitą.

Nojus iki skausmo sukando dantis:

– Kaip miela.

– Paklojau truputį per brangiai, bet negi dabar verksi? – sukikeno Blumas. – Įmonė pelninga. Mūsų investicija greitai atsipirks. „Becker-Howe“ tik truputį mažesnė už „Matherly Press“, bet nebe ilgam, – varė Blumas ir mirktelėjo Nojui. – Nuo šiol aš tavo varžovas. Saugokis!

„Tavęs, ir arklio, kuriuo įsirovei, bekrauji šunsnuki!“ – plūdosi mintyse Nojus ir pabrėžtinai dirstelėjo į rankinį laikrodį:

– Man labai nesmagu jus palikti vidury šventinio vakaro, bet tikrai skubu.

– Palauk! Dar negirdėjai svarbiausios naujienos, – sulaikė Nadia ir per stalą ištiesė kairę ranką Nojui panosėn. – Gal tu nepastebėjai, o mes patys nemėgstame girtis, bet ant mano piršto – žiedas su nepadoriai dideliu deimantu. Mudu su Morisu tuokiamės. Ateinantį sekmadienį „Plazos“ viešbutyje, – ji spinduliuodama pamirksėjo Morisui ir vėl atsigręžė į Nojų. – Trečią valandą. Verksim, jeigu nepasirodysi.

TRISDEŠIMT TREČIAS SKYRIUS

„Prakeiktas Maikas Stroteris.“

Į galvą neatėjo nieko geresnio, kaip tik keikti draugą. Atrodo, buvusį draugą. Parkeris supykęs išjungė kompiuterį, užbaigdamas dar vieną nevaisingą darbo dieną. Iki pat vakaro sėdėjo prie klaviatūros sunertomis rankomis, laukdamas įkvėpimo protrūkio, kuris taip ir neatėjo. Ir taip diena iš dienos.

Parkeris darbavosi ties nauja Makenzio Rūno serija. Dekas Keitonas nejučia pavirto visišku bukagalviu, nepajėgiančiu išspausti nė vieno protingo sakinio. Sudie jo išdykėliškai suktybei ir intriguojančiam charakteriui. Šiam nedorėliui ėmė stigti guvaus proto – iš jo liko vaikščiojanti karikatūra. O mergina? Mergina Parkeriui irgi nepatiko. Ji buvo perdėm lėkšta.

Apie Maiką neteko nieko girdėti nuo tos dienos, kai jis pranešė baigęs tarnystę ir išėjo iš namų. Parkeris nuo tada irgi nesukurpė nė vieno dėmesio verto sakinio. Senasis tarnas tikriausiai jį bus užkerėjęs – tai jis išmoko iš golų, kurių bendruomenė įsikūrusi pietiniame Šv. Onos pakrašty. Maikas žavėjosi tolimą Afrikos praeitį siekiančia, iš kartos į kartą perduodama šios tautos kalba ir papročiais, o Parkeris visokius stebuklingus gėrimus, nužiūrėjimus ir kerus laikė siaubingais paistalais. Bet kas dabar žino, gal šiokios tokios tiesos ten vis dėlto esama.

Kol Maikas gyveno kartu, Parkeris nuolat reikalavo tylos. Dabar apstulbo suvokęs, kaip jam trūksta senojo tarno gagenimo. Jis susigriebė nesąmoningai klausąs, ar kur nenutrepsėjo Maiko žingsniai,

ar virtuvėje nesutarškėjo puodai ir keptuvės, ar netrinktelėjo durys, ar kur nors namo gelmėse nesuūžė dulkių siurblys. Šiuo metu tokie garsai labai praverstų. Paguostų. Nes iš tiesų užgriuvo klaiki vienatvė.

Prieš daugelį metų, kai ligoninių palatose gulėjo su nepažįstamais žmonėmis slaugomas profesionalių, bet niekad asmeniškai neatjaučiančių seselių, jam atrodė, jog visame pasaulyje neturi nė vieno draugo. Jog liko vienui vienas. Tomet į jo palatą atsėlino Neapykanta. Nematoma bičiulė. Saugusis šarvas.

Vėliau, laikui bėgant, Neapykantos draugija ėmė varginti. Nesibaigiantis jos svečiavimasis ir nenoras eiti savo keliais ypač ėmė kamuoti detektyviniam serialui susilaukus sėkmės. Ji tapo įkyri ir jam magėjo išmesti ją pro duris.

Kartais iškaršdavo jai kailį vildamasis, kad pati susipras ir išsidangins, bet ji ne, ir gana. Ji pasiliko, o jam niekaip nesisekė jos apleisti pačiam. Priešingai, dažnai ją penėjo savo tulžimi, prisijaukino, kol galop jų santykiai įgavo abipusę priklausomybę. Jis palaikė jos gyvastį. Ji – jo dingstį gyventi. Taigi Maikui išėjus, jie liko vieni.

Net baisiausiai savęs gailėdamasis, likimo ironijos išvengti neįstengė. Jo mizerija – paties rankų darbas.

– Vargas tau, Parkeri, vargas. Bet pažvelk kitaip, – šnabždėjo pats sau. – Pabaiga jau ant nosies.

Paskutinis brūkštelėjimas išsiunčiant Nojui „Pavydo“ rankraštį. Dvejoti per vėlu. Vienaip ar kitaip viskas netrukus baigsis, ir bus galima užversti paskutinį puslapį. Viskas, ką per pastaruosius keturiolika metų sakė, darė ar rašė, sukosi aplink šį tikslą. Visa suėjo į čia ir dabar.

Nesvarbu, kuo tai baigsis, – ar jo naudai, ar ne, – jis jau sumokėjo astronominę kainą. Išgarsėjo po visą pasaulį, bet liko nežinomas. Šlovė mainais už anonimiškumą. Turėjo pinigų, bet kurgi juos leisi? Jam priklausė dailus namas, bet namais jo nepavadinsi. Tuščiuose kambariuose – tik jis, Neapykanta ir pakaruoklio vaiduoklis. Poreikis keršyti kainavo ištikimą draugą. Galų gale teko paaukoti Marisą.

Jos iki skausmo ilgėjosi. Jei būtų moteris arba vaikas, kas vakarą kūkčiotų, kol nugrimztų į miegą. Jis klajojo po namus lytėdamas daiktus, kuriuos matė ją liečiant, godžiai uosdamas ir vildamasis pajusti jos aromatą. Apgalėtinas, kuoktelėjęs sutvėrimas, kaip suvedžiota profesoriaus Hadlio teta, gyvenusi mansardoje, kupina saldžiarūgščių prisiminimų ir šviežių vaisių fobijos.

Jo scenarijuje Marisai skirtas pagrindinis vaidmuo, tačiau jis nesitikėjo, kad vadelės atsidurs jos rankose. Praleidusi jo gyvenime tik akimirką, virto svarbiausia jo dalimi.

„Antra pagal svarbą", – pataisė save.

Jei tikrai būtų svarbiausia, jis paliktų Nojų šėtonui, kaip siūlė Maikas, ir nugyventų likusias dienas su meile. Naktimis, kai kankindavo nemiga, jis pasinerdavo į sentimentus. Įsivaizduodavo, kaip juodu pajūryje mėto pagalį auksiniam retriveriui, sergsti kleganČius, smėlio pilį lipdančius vaikus. Saldi idilė. Reklaminis „Kodak" atvirukas.

Kiekvieną dieną jis vėl ir vėl mintyse išgyveno akimirkas, kurias praleido mylėdamasis su ja. Dieve, kaip buvo gera. Bet užvis geriausia – glausti ją prie savęs. Tiesiog laikyti glėbyje. Tvirtai tvirtai. Jausti, kaip po delnu spurda širdis, kaip krūtinę šildo alsavimas. Išgyveno, kad praleido su ja vieną vienintelę naktį, o vos tik išaušo, siaubingai įskaudino.

Marisa tapo vieninteliu kintamuoju, galėjusiu nulemti scenarijaus pabaigą.

Tačiau net ir norėdamas negalėjo įveikti savęs. Iš galvos neišėjo Marija Katerina. Net jeigu jo kančios ir nevertos atlygio, Šeila tikrai jo nusipelnė. Tebūnie moralės normos jai nepalankios, jis žinojo savo. Tame puikiame kūne gyveno jautri ir dosni siela.

O Nojus ją nužudė.

Lygiai kaip nužudė ir Danielį Materlį.

Parkeris vylėsi, kad Marisa ir teisėtvarkininkai kruopščiai ištirs Materlio mirties aplinkybes, nes Nojaus pateikta įvykių versija iš tolo trenkė puvėsiu. Trenkė Nojumi. Vargu ar pavyks rasti bent vieną įkaltį. Jis tikrai pasirūpino, kad taip neatsitiktų. Sužiūrėjo, kad senolio žūtis atrodytų kaip nelaimingas atsitikimas, o jo sukurptas paaiškinimas – nepriekaištingas ir logiškas.

Atvira agresija jam nebūdinga, jis pernelyg gudrus ir rafinuotas. O, taip, Nojus mokėjo mojuoti kumščiais – Perkeriui virš antakio tebebolavo tvirčiausias įrodymas. Vis dėlto tikroji Nojaus galia slypėjo ne raumenų skaidulose, o smegenų ląstelėse. Tai klasta. Jis sėlindavo užsimaskavęs. Kol jį pastebėdavai, žiū – jau vėlu. Ši savybė jam pelnė vietą tarp pavojingiausių pasaulio gyvūnų.

Kita vertus, Nojus turėjo didelę silpnybę – nepakantumą bet kam, kas aukštesnis už jo aukštai iškeltą galvą.

Perskaitęs „Pavydo“ rankraštį, Nojus lėks į pietus artimiausiu skrydžiu. Neatsispirs. Ši knyga, tarsi raudonas skuduras, privers Nojų Rydą pulti.

Per visus šiuos metus, jei Nojus apskritai bent sykį pagalvojo apie Parkerį, tikriausiai matė jį kaip nukariautą priešą, kaip likviduotą grėsmę.

Į Šv. Oną jį atgins mažų mažiausiai smalsumas. Noras pažiūrėti, kaip Parkeriui sekasi. Jam rūpės savo akimis pamatyti, kuo buvęs kambariokas sudomino jo žmoną.

Nojus atvažiuos.

O Parkeris bus pasirengęs sutikti.

Prieš pat prasidedant aštuntos valandos paskaitoms, Marisa įvažiavo išnuomotu automobiliu į studentų miestelio lankytojams skirtą stovėjimo aikštelę. Dabar – vasaros metas, tad į auditorijas gužėjo kur kas mažiau studentų negu rudens semestro pradžioje.

Nors Marisa čia lankėsi pirmą kartą, jai neprireikė nei orientacinio plano, nei praeivių pagalbos. Vieta ne šiaip priminė „Pavyde“ pavaizduotą studentų miestelį. Šis buvo *lygiai* toks, kaip aprašyta „Pavyde“.

Nuo policijos nuovados Masačūsetse, kur ji lankėsi lygiai prieš parą, – kelias netrumpas.

„Jo mirtis man palanki“ – šiems Nojaus žodžiams be atvangos skambant ausyse, ji, genama avarinės skubos pojūčio, parkūrė į Niujorką. Lėkdama siaura gatvele iš parkavietės ir pažeisdama visus greičio apribojimus, mobiliuoju telefonu užsisakė lėktuvo bilietą į Nešvilą.

Biure ji ketino su sekretore persimesti keletu žodžių apie būtiniausius reikalus, peržiūrėti paštą, paskui – žaibu į Danielio namus susikrauti lagamino. Jei paskubės, suspės į paskutinį skrydį.

Planai planais...

Jos pasirodymas biure sekretorę tiesiog įelektrino:

– Ačiū Dievui, kad jūs čia. Veltui mėginau prisiskambinti mobiliuoju.

– Maždaug prieš valandą išseko baterija.

– Niekur neikit, – sekretorė paskubomis surinko numerį. – Pasakykite ponui Sternui, kad ji ką tik pasirodė, – susakiusi į ragelį, numygo pokalbio užlaikymo mygtuką. – Jis man sakė, kad būtinai privalo su jumis šiandien pasikalbėti.

– Apie ką? Neminėjo?

– Neminėjo, bet skambina nuo pat ankstyvo ryto. Manė, kad ras jus darbe.

– Turėjau neatidėliotinų reikalų už miesto, – dabar ji visiškai neturėjo laiko ilgiems pokalbiams su advokatu ir tiesiai tai pareiškė.

Sekretorė apgailestavo:

– Liepė prisiekti, kad jam pranešiu vos tik su jumis susisieksiu. Sujungsiu jus antrąja linija.

Įėjusi į kabinetą, Marisa atsisėdo už stalo – ir labai gerai padarė, nes Sterno pranešta žinia apstulbino.

– Ponas Materlis ketino pranešti apie savo sprendimą jums grįžus iš Džordžijos. Manau, norėjo surengti iškilmes. Deja, tokios progos neturėjo, bet, kaip dabar matyti, laiko požiūriu viską spėjo sureguliuoti tiesiog neįtikėtinai, – kalbėjo Sternas ir truputį patylėjęs pridūrė. – Tikiuosi, jūs apsidžiaugėte.

Toks didelis tėvo pasitikėjimas Marisą giliai sujaudino:

– Neišpasakytai.

Sternas toliau dėstė įvairias smulkmenas, bet svarbiausią dalyką ji jau išgirdo: tėvas jai patikėjo verslą, savo gyvenimo kūrinį. Ji nepriims šios atsakomybės lengvabūdiškai. Pasitiks išdidžiai.

Sternas diskretiškai kostelėjo ir tarė:

– Jums spręsti, ar pratęsite sutartį su ponu Rydu. Ponas Materlis man leido suprasti, kad dabar, kai jūsų laukia skyrybos, jo buvimas

kad ir pačiose žemiausiose pareigose jums sukeltų didelių sunkumų.

Vadinasi, jis žinojo. O, taip... „Sureguliavimas“ tuomet nebeatrodo toks neįtikėtinas, kaip sako ponas Sternas. Tikriausiai Danielis tam rengėsi jau kurį laiką, numatydamas, kad išardžius santuoką prasidėtų bjaurus karas dėl įtakos bendrovėje. Danielis pasirūpino, kad tas karas niekada neįvyktų.

– Atvirai kalbant, jūsų tėvas nebepasitikėjo ponu Rydu ir nemanė, kad jis gali toliau atstovauti leidyklos interesams, – kalbėjo advokatas. – Bet, kaip jau sakiau, jo likimas priklauso nuo jūsų.

Jiedu dar truputį pasišnekėjo. Marisa užbaigė pokalbį dėkodama:

– Ačiū, pone Sternai. Aš labai labai dėkinga.

– Nedėkokite. Tikiuosi, ir toliau pageidausite naudotis mano paslaugomis.

– Be jokios abejonės.

– Dėkoju už pasitikėjimą, – tarė jis, o po trumpos pauzės pasiteiravo. – Sakykite, panele Materli, kaip jaučiatės būdama viena įtakingiausių moterų Niujorke?

Marisa nusijuokė:

– Šią akimirką? Jaučiu, kad vėluoju į oro uostą.

Iškart po pokalbio ir greitai susakytų nurodymų sekretorei Marisa nusprendė palikti automobilį garaže netoli biuro ir nuvažiuoti į Danielio namus su taksi.

O čia jos laukė dar vienas sukrėtimas.

Šuoliuojant rausvo smilkakmenio laiptais, prie šaligatvio čiūžtelėjo limuzinas. Iš jo gelmių, vairuotojui nespėjus pribėgti ir atidaryti durų, išniro Nadia Šuler.

– Labas, Marisa.

Ji vilkėjo juoda suknele ir buvo užsidėjusi koketišką skrybėlaitę, skirtą kokteilių pobūviams, – derinys, kuriuo apsitaisiusios dauguma moterų atrodytų komiškai. Bet Nadia nieko nepaisė.

– Suprantu, kodėl nenori su manimi kalbėtis. Manai, kad aš neverta puspadžio. Bet vis dėlto skirk man vieną minutę.

– Aš tiek neturiu. Labai skubu.

– Prašau. Susiverčiau du martinius, kad įsidrąsinčiau čia pasirodyti.

Marisa kelias akimirkas padvejojo, bet galiausiai nenorimis sutiko ją išklausyti.

Nadios pasakojimas apie pusryčius su Danieliu ją nuvylė.

– Aš girdėjau, kad pas jį lankėsi paslaptingas svečias. Kaip gyva nepatikėčiau, kad jis pasikvies tave.

– Aš irgi ne. Jo skambutis ir kvietimas atvykti mane priplojo prie žemės. Atvykusi pajutau, kad atsikvietė mane slapčia, kol namų šeimininkė išėjusi. Bet didžiausia naujiena buvo iš jo lūpų išgirsti, kad Nojus ketina jį priversti pasirašyti tą suklastotą dokumentą. Tada jis man pranešė, jog tu paaukštinta pareigose. Sveikinu.

– Ačiū.

– Straipsnis apie įgaliojimų perdavimą mano skiltyje pasirodys rytoj. Ponas Materlis paprašė, kad savaitę palūkėčiau. Aš sutikau, bet, žinoma, tada nė neįtariau... kad jis pats jau nebeperskaitys.

Marisa visiškai apstulbo Nadios akyse išvydusi ašaras, kurių neįstengė paslėpti net vualis.

– Marisa, tavo tėvas buvo tikras džentelmenas. Netgi mano atžvilgiu, – Nadia prisidengė lūpas ranka ir truputį patylėjo. – Ir kodėl aš jo neperspėjau?..

– Dėl Nojaus?

Nadia linktelėjo:

– Aš gal net labiau už tave patyriau, koks Nojus gali būti klastingas. Ir vis dėlto niekada nepagalvojau, kad ryžtųsi nužudyti. Vos tik sužinojau pono Materlio mirties aplinkybes, man iškart toptelėjo.

– Man – irgi.

– Nojus minėjo.

Marisa papasakojo apie rytinį susitikimą su Masačūsetso policija, kuriame dalyvavo ir Nojus:

– Jei jis nustūmė tėtį nuo laiptų, išbris sausas.

– Tą rytą, atsisveikindama su tavo tėvu, turėjau jam ką nors pasakyti. Man derėjo jį perspėti, – kalbėjo Nadia, akimis melsdama išrišimo.

– Nadia, aš lygiai kaip ir tu turėjau galimybę jį perspėti, bet irgi nieko nepasakiau.

– Tikriausiai mes visi neįvertinome Nojaus.

– Tikriausiai.

– Beje, tarp mudviejų viskas baigta.

– Man nesvarbu.

Nadia linktelėjo, kaip moteris, kuri priima kitos moters pelnytą pašaipą.

– Prieš pat atvažiuojant pas tave, džiaugdamasi informavau, kad tavo tėvo įgaliojimai atiteko tau. Jis neatrodė linkęs su tuo susitaikyti. Būk atsargi, Marisa.

– Aš jo nebijau.

Nadia pažvelgė į ją įdėmiu, susižavėjimo kupinu žvilgsniu:

– Iš tikrųjų. Panašu, kad ne, – ji nuleido galvą ir po trumpos pauzės drąsiai pažiūrėjo Marisai į akis. – Aš niekada dėl nieko nesijaučiu kalta. Tai reta išimtis. Ačiū, kad mane išklausei.

Marisa linktelėjo ir vėl patraukė paradiniais laiptais aukštyn. Prieš pat aikštelę prie išorinių durų stabtelėjo ir atsisuko. Iš limuzino išlipęs Morisas Blumas laikė Nadiai atidaręs duris. Jis mandagiai linktelėjo Marisai, bet ši kreipėsi į Nadią:

– Kaip manai, kodėl tėtis pasikvietė tave pusryčių ir suteikė išskirtinės medžiagos straipsniui?

– Lygiai to paties savęs klausinėjau tūkstančius kartų. Galų gale priėjau šiokią tokią išvadą, nors, žinoma, tai tik spėlionė.

– Mielai ją išgirsčiau.

– Jis žinojo, kad Nojus tau neištikimas, bet ponas Materlis dėl savo amžiaus negalėjo apginti tavo garbės kumščiais. Tad jis nusprendė užvažiuoti Nojui į dantis mano skiltyje. Suprato, kad Nojus bus viešai pažemintas, kai visas pasaulis juodu ant balto pamatys parašyta, kaip leidybos vunderkindas liko be antpečių, – šypsodamasi iš likimo ironijos, Nadia pridūrė. – Be jokios abejonės, tavo tėvas labai poetiškai suvedė sąskaitas, sugundydamas Nojaus meilužę informacija, kuriai ta tiesiog negalėjo atsispirti.

– Be jokios abejonės, – pakartojo Marisa švelniai šypsodamasi. Senyvas tėtukas – štai ko visi neįvertino.

– Marisa? Jei tau bent kiek svarbu...

– Taip?

– Man regis, jis režisavo šaipydamasis. Tą rytą atrodė pakiliai nusiteikęs.

– Ačiū, kad papasakojai. Man tai labai daug reiškia.

Nors namie Marisa apsisuko per pusvalandį, oro uostą pasiekė tik prasidėjus įsodinimui į Nešvilą. Atskridusi išsinuomojo kambarį netoli esančiame nebrangiame plačiam viešbučių tinklui priklausančiame motelyje ir krito ant lovos kaip užmušta, nė nenusirengusi. Šįryt sukirto medkirčio apetito vertus pusryčius ir dvi valandas praleido prie vairo kelyje į universitetą.

Dabar, skubėdama grįstais studentų miestelio takais ir perkratydama mintyse vakarykščius įvykius, ji vos įstengė patikėti čia esanti. Užvaldė galingas *déjà vu*, ir nėra ko stebėtis. Ji jau kartą čia vaikštinėjo su Parkerio knygos veikėjais. Ten universitetui parinktas išgalvotas pavadinimas, bet vietovės aprašymas tarsi luptas iš akies.

Marisa patraukė tiesiai į brolijos bendrabutį, tiksliai žinodama, kur jo ieškoti. Jis stovėjo kaip tik ten, kur Parkeris rašė jį esant. Triaukštis plytinis pastatas su stoglangiais ir palei takelį išsirikiavusiomis grakščiosiomis 'Bredford' kriaušaitėmis atrodė apleistas, bet jai nesunku buvo įsivaizduoti, kaip jis atgyja prasidėjus rudenio semestrui.

Nuo brolijos bendrabučio ji pasuko keliu, kuriuo Rorkas išskubėjo žvarbųjį lapkričio rytą, likus dviem dienoms iki Padėkos švenčių. Vaizdingai Parkerio perteiktas pasakojimas atvedė prie fakulteto rūmų, kuriuose savo kabinetą turėjo profesorius Hadlis. Ji lipo laiptais, ant kurių Rorką pasveikino Todas ir pakvietė ateiti į parengiamosios grupės pratybas.

Priešais ją atsivėrė antrojo aukšto koridorius – ilgas, tamsus ir nuščiuvęs. Pakeliui pasitaikė tik vienerios atviros durys. Už jų prie kompiuterio darbavosi moteris, bet ji pro šalį einančios Marisos nepastebėjo.

Marisa pėdino gilyn, kol priėjo kabinetą, paženklintą 207-uoju numeriu. Duris rado truputį praviras, kaip Rorkas tą rytą, kai stab-

telėjo prie jų su diplominio darbo rankraščiu. Jos širdis nerimastingai daužėsi, kaip kadaise Rorko, ji švelnutėliai stumtelėjo ir durys plačiai atsivėrė.

Už rašomojo stalo, nusisukęs į ją nugara, sėdėjo vyras.

– Profesoriau Hadli?

Jis atsisuko:

– Sveika, Marisa.

Marisa žnegtelėjo nugara į staktą ir suglumusi prajuko:

– Maikai...

– Prisėskite.

Nuo antrosios iš dviejų šiame kabinete esančių kėdžių jis nukėlė knygų bei žurnalų krūvą ir padėjo ant žemės greta kitų panašių skaitalų. Marisa pritūpė ant kėdės, nė akimirkos nenuleisdama nuo jo akių.

Jis nusišypsojo:

– Neabejojau, kad galų gale viską perprasite. Kas apšvietė protą?

– Jau prieš kelias dienas man toptelėjo, kad Rorkas bus Parkeris. Bent tam tikra jo bruožų visuma. O vakar Nojus ištarė žodžius, kurie nuskambėjo tarsi pacituoti tiesiai iš knygos. Jis kalbėjo, kaip jam paranki mano tėvo mirtis.

– Lygiai kaip ir jo motinos – niekas nebekliudė nedelsiant kraustytis į Floridą.

– Galėjau greičiau jus atpažinti.

– Tiesą sakant, džiaugiuosi, kad taip neatsitiko. Parkerio sukurtas portretas nėra pats šilčiausias. Jei būtumėte mane atpažinusi pagal jį, tikriausiai pasijusčiau įskaudintas.

Marisos žvilgsnis apskriejo užgriozdintą patalpą.

– Jūsų kabinetą Parkeris aprašė iki paskutinio siūliuko. Kokias pareigas dabar užimate šiame universitete?

– Esu atsistatydinęs nusipelnęs profesorius.

– Tai didelė garbė.

Maikas numykė:

– Tuščias titulas, kuris tereiškia, jog esi pernelyg senas, kad įstengtum daryti tai, ką anksčiau. Man šį kabinetą paliko iki gyvos galvos,

o aš mainais turiu kartą per semestrą skaityti paskaitą apie Folknerį keliems šimtams mirtinai nuobodžiaujančių studentų, kurie į ją susirenka tik todėl, kad privaloma. Džiaugiuosi, jei nors vienas iki paskaitos pabaigos neužmiega. Jokių kitų pareigų neturiu.

– Kirsčiau lažybų, kad Parkeris per jūsų paskaitas nė karto neužsnūdo.

– Jis buvo nepaprastas. Savo knygoje jis nė kiek nepagražino mano požiūrio į švintantį Rorko talentą – atvirkščiai.

– Ar tiesa, kad išgelbėjote jį nuo narkotikų?

– Visada sakau, kad išsigelbėjo pats. Jis buvo įpratęs prie nuskausminamųjų vaistų. Žinant, ką turėjo išgyventi, tikrai nepasakyčiau, kad dėl to jį kaltinu. Tačiau ilgainiui pasiekė ribą, kuomet saujomis tablečių mėgino uždusinti ne tiek kūno negalią, kiek dvasinį skausmą. Aš tik pažadinau jo vidinį pavojaus signalą. Jam pačiam teko mesti ir grįžti į protą, – pasakė Maikas ir nusišypsojo. – Pripažįstu tik tai, kad įdaviau jam į rankas drausminantį botagą.

– Vis vien jis jums skolingas.

– Aš jam irgi. Man teko garbė bendradarbiauti su neapsakomai talentingu rašytoju.

– Gaila, kad jo žmogiškosios savybės nusileidžia rašytojo užmojui.

Kurį laiką Maikas į ją tiriamai žiūrėjo, tada palinko skersai stalą, prisitraukė storą balta guma apjuostą rankraštį ir padavė jai. Ji žvilgtelėjo į titulinį puslapį ir išspaudė pro apmaudžiai suspaustas lūpas:

– Jau skaičiau.

– Didžiąją dalį, – patikslino Maikas, – ne visą. Čia rasite ir tai, ko dar rankose neturėjote. Perskaitykite, prieš skelbdama Parkeriui nuosprendį, – sulig tais žodžiais Maikas pakilo nuo stalo ir patraukė durų link. – Eisiu išgerti kavos. Gal ir jums ko nors pakeliui atnešti?

TRISDEŠIMT KETVIRTAS SKYRIUS

Bene ryškiausiems Nojaus charakterio bruožams priklausė gebėjimas neigti. Atsisakius pripažinti, kad įvyko nuopuolis, nelieka paties nuopuolio, kurį reikėtų pripažinti.

Kitą rytą po katastrofiško pasimatymo su Nadia prie martinio taurės Nojus sėdo į taksi ir nuvažiavo į „Matherly Press“ dėdamasis, tiksliau visiškai įsitikinęs, kad išvinguriuos iš susidariusios padėties ir ilgainiui visus apmulkins. Juk nemalonumų skalėje pagal Richterį tai tebuvo trumpalaikis purptelėjimas.

Jis džiūgavo, kad „Matherly Press“ išsaugos nepriklausomybę. „WorldView“ nusipirko penktą porcelianinę šuns koją. „Becker-Howe“ jau daugelį metų nagais ir ragais laikėsi ant plauko, ir visas leidybos pasaulis tai žinojo. Olis Hauvas kietakaktiškumu lenkė Danielį. Jis neįstengė prisitaikyti prie sparčių permainų ir visiškai nesiorientavo, kas yra elektroninė leidyba.

Nojus ketino asmeniškai pasirūpinti, kad jų susijungimas baigtųsi apgailėtinu fiasko, o Morisas Blumas užsitrauktų didžiausią leidybininkų pajuoką pirmiausia už tai, kad įsivaizdavo esąs didis verslininkas, o paskui dar ir vedė paskutinę kekšę. Visi vyrai, kuriems jis spaudžia ranką, beveik neabejotinai yra nuskabę nuo jo žmonos po uogą ar dvi.

O sensacingąjį Nadios straipsnį jis paneigs.

Danielis jau nieko patvirtinti nebegali. Sterno žodžius Nadia tikriausiai išlaužė iš piršto. Nojus pareikš, kad ji viską išgalvojo supykusi. Pripažins, kad jiedu su Nadia laikinai turėjo visiškai nieko

nereiškiančių santykių, dėl kurių jis dabar nuoširdžiai apgailestauja. Netikėta uošvio mirtis nušvietusi jam protą, privertusi pripažinti klaidą ir sugrąžinusi prie švento šeimos židinio. Vos tik jis nutraukęs santykius su Nadia, ši atkeršijusi melagingu, niekuo nepagrįstu straipsniu apie jį ir jo šeimą.

Ažiotažui aprimus, niekas neprisimins, kas iš tikrųjų įvyko. Pasakoti ir perpasakoti faktai išsiklaipys. Žmonės nebežinos, kuo tikėti. Jis pats iš sumaišties išeis ne tik be menkiausio įbrėžimo, bet ir visų akyse pasirodys narsuoliu, kuris atvirai prisipažino buvęs neištikimas. Žinoma, teks viešai paprašyti žmonos atleidimo.

Žmona. Marisa, žinoma, buvo nepatogi rakštis.

Jis vylėsi, kad Marisa Nadios straipsnį praleis nemačiom. Ji tikrai nesuteiks Nadiai tiek garbės, kad pultų ką nors neigti arba įrodinėti. Vis dėlto straipsnis – tik pusė bėdos. Ką teks daryti, jei paaiškės, kad Danielis iš tikrųjų vadeles atidavė Marisai? Tarkime, kad advokatas Sternas žino apie įgaliojimų perleidimą ir turi tai patvirtinančių dokumentų. Kas tada?

Nieko baisaus. Jis nepurkštaus. Pakaks pareikšti, kad Danielis jį apie tai informavo per drauge praleistą savaitgalį užmiesčio viloje. Būtent! Jiedu viską smulkiai apšnekėjo ir Nojus pritarė minčiai, jog Marisai dera užimti pareigas ir perimti visus įgaliojimus. Bet drauge Danielis jo paprašęs ištiesti pagalbos ranką. Likti jos patarėju. Pasaugoti užnugarį ir neleisti suklupti slidžiose vietose.

Labai gerai, skamba įtikinamai. Ir nėra kam paneigti.

Gal jam netgi vertėtų prisipažinti, jog prieš kiek laiko svarstė galimybę susijungti su žiniasklaidos milžinu ir buvo susitikęs su Morisu Blumu? Bet dabar, po Danielio mirties, jis nekantrauja kibti į darbą kartu su Marisa, kad išsaugotų ir dar labiau sutvirtintų „Matherly Press“.

Nuostabu.

Gerai, o ką čia sugalvojus asmeniniame fronte? Klampus reikalas, bet tikrai atsiras būdų išbristi. Marisą taip paprasta nuraminti. Gal vertėtų skirti dėmesio tai knygai, dėl kurios ji pastaruoju metu pametusi galvą? Pažadės asmeniškai prižiūrėti jos leidybą ir nersis iš kailio, kad paverstų bestseleriu. Jai tai patiks.

O gal pasisiūlius rimčiau pasirūpinti, kad garsioji leidėjų dinastija susilauktų įpėdinio? Fiziškai tai, aišku, neįmanoma, bet yra ir kitų būdų. Ilgainiui jis sugalvos, kur nukreipti energiją ir kaip suminkštinti jos molį. Nojus neabejojo, kad šeimyninę krizę pavyks sėkmingai užgydyti.

Pagaliau dar lieka privatus seklys. Tas tipas gali prisikasti iki Floridos purvo. Bet kas gi čia tokio? Liūdna istorija su nelaiminga pabaiga – nieko daugiau. Jo niekas niekada neapkaltino. Aikštėn iškilęs incidentas pritrauks kreivus žvilgsnius, bet jis viską paneigs sakydamas, kad tai tik piktų liežuvių prasimanymai.

Apgalvojęs būsimus ėjimus, išlipo iš lifto kupinas pakilios nuotaikos bei optimizmo ir spėriai kaip ant sparnų nuskrido koridoriumi į savo kabinetą. Netgi jo sekretorė paslaugiai laukė atsistojusi prie savo stalo, grąžydama rankas, tarsi pasiryžusi žūtbūt įtikti.

– Buk maloni, Sinde, padaryk kavos.

– Pone Rydai, čia...

Nojus prasklendė pro ją nesustodamas kaip skersvėjis, tačiau, vos pravėręs duris, sustojo lyg bumbtelėjęs į sieną.

– Sternai?

Sternas su Hauvardu Benkroftu buvo tokie panašūs, jog galėjo be vargo vienas kitą pavaduoti. Žybtelėjus pažįstamai dėmėtai plikei, vyriškis griežtai pasisveikino:

– Pone Rydai.

– Kokio galo tu sėdi mano kabinete už mano darbo stalo?

Praleisdamas šį klausimą negirdomis, Sternas ranka parodė į porą drauge su juo lūkuriuojančių vyrų:

– Šie ponai dirba jaunesniaisiais padėjėjais mano teisinėje bendrovėje. Jie sutiko jums padėti susikrauti asmeninius daiktus. Šią procedūrą aš labai akylai stebėsiu. Jums skiriama valanda laiko, po kurios perimsiu iš jūsų raktus nuo šio kabineto ir leidimą į pastatą. Tuomet palydėsiu jus iki išėjimo į Penkiasdešimt pirmąją gatvę. Panelė Materli man labai kruopščiai nurodė visas sąlygas, kuriomis jūs nedelsiant atleidžiamas. Ji norėjo jus apsaugoti nuo pažeminimo, kurį galėtų sukelti pasišalinimas pro paradinį įėjimą. Mano asmenine nuomone, ji pasielgė be

galo maloningai ir skyrė jūsų aplinkybėms kur kas daugiau atidos, negu nusipelnėte, – skubiu mostu Sternas davė ženklą padėjėjams pradėti darbą, o pats žvilgtelėjo į rankinį laikrodį. – Laikas bėga. Manau, mums vertėtų imtis darbo.

Pro duris jam už nugaros įsispraudė Sindė:

– Atsiprašau, pone Rydai, kurjeris atsisako palikti šį siuntinį, kol asmeniškai nepasirašysite jį perėmęs.

Idealus žaibolaidis susitvenkusiam pykčiui nukreipti. Nojus atsigręžė į ją žaižaruojančiomis akimis.

Sindė žengtelėjo atatupsta, bet įstengė išlementi:

– Paketą siunčia ponas Parkeris Evansas.

Marisa buvo ką tik akimis prarijusi iki šiol nematytą tekstą, kai Maikas pasirodė tarpduryje. Ji sėdėjo sustingusi, ant kelių tebegulėjo rankraščio puslapiai. Žvelgdama į paskutinį sakinį, pražiūrėjo akis, o raidės visiškai susiliejo:

„Traiškantis kūną, skerdžiantis sielą."

Marisa sėdėjo apdujus nuo paskutinės eilutės, nepastebėjo nė Maiko, kol jis nebakstelėjo į petį:

– Prisiminiau, kad kartais mėgstate išgerti arbatos. Tikiuosi, atspėjau.

Mechaniškai linktelėjusi, Marisa paėmė šiltą puoduką. Maikas atsisėdo už stalo. Plėšiamas saldiklio maišelis nedideliame kabinete sučežėjo netikėtai garsiai.

– Vieną ar du? – paklausė jis.

– Pakaks vieno.

Marisa pakėlė dangtelį. Subėręs saldiklį į kvapią garuojančią arbatą, Maikas padavė šaukštelį. Ji sėdėjo ir ilgiausiai maišė, nors saldiklis seniai buvo ištirpęs. Arbata nudegino liežuvį.

– Tikiuosi, tai ne paskutinis skyrius? – galų gale pasiteiravo ji.

Keldamas prie lūpų savąjį kavos puodelį, Maikas susiraukė:

– Paskutinio jis neparodė net man. Nesu visai tikras, ar apskritai jį parašė. Gali būti, kad jam tai pernelyg skausminga.

– Labiau nei visa šita? Viešpatie... – tyliai atsiduso Marisa. – Neįtikėtina. Neturiu jėgų patikėti, kad tai iš tikrųjų galėjo nutikti.

Maikas nutaisė iškalbingą žvilgsnį. Marisos žodžiai tebuvo retorika, ji tikėjo kiekvienu Parkerio parašytu žodžiu. Nojus taip elgiasi su draugais. Ji puikiai įsivaizdavo jį taip darant. Žinojo, kad sugebėtų.

– Kas nutiko po to, Maikai?

– Todas...

– Nojus. Vadinkime tikrais vardais.

– Nojus grįžo į prieplauką.

– Būtent tai aprašyta prologe. Suvaidino isteriką. Tvirtino, kad Parkeris atviroje jūroje pašėlo. Kad bandė nuskriausti merginą. Užpuolė ją. Jiedu susimušė. Mergina iškrito per bortą, o Parkeris irgi. Nojus bandė juos gelbėti.

– Grįždamas panėrė po vandeniu, kad sušlaptų drabužiai ir atrodytų, jog jų ieškojo.

– Jis apkaltino Parkerį pavydo protrūkiu.

– Žinoma, tai melas, bet velniškai geras. Pakrantės tarnyba ėmėsi paieškos ir gelbėjimo vajaus.

– O Marija Katerina?

– Jos kūno rasti nepavyko. Pasak oficialios išvados, mirė nuskendusi.

– O Parkeris?

Maikas gurkštelėjo iš kavos puoduko, sąmoningai atidėliodamas atsakymą.

– Parkerį tą pačią naktį pavyko surasti per gryną atsitiktinumą. Jį pastebėjo žvejys. Koordinatės, kurias Todas nurodė pakrantės tarnybai, buvo „apytikslės“.

– O tai reiškia – keliais kilometrais pro šalį.

– Smarkiai pro šalį. Stebuklas, kad Parkeris išgyveno tiek valandų išbuvęs vandenyje. Jo gyvybę tikriausiai išgelbėjo organizmą ištikęs šokas. Jis vis yrėsi ir yrėsi, kad nenugrimztų po vandeniu ir neprigertų, bet tik vienas Dievas težino, kaip jam apskritai pavyko judėti. Kojas į skutelius sučiaumojo propelerio mentės. Iš pradžių žvejai pamanė, kad ant bangų plūduriuoja kokio nors žvėries skerdena žuvims prieš žūklę pašerti. Matote, vanduo aplinkui buvo raudonas nuo kraujo.

Drebančia ranka Marisa pastatė ant stalo puoduką ir daugiau prie jo neprisilietė.

– Daugiau nei savaitę jo būklė buvo kritiška, – tęsė Maikas. – Bet jis kažkaip išgyveno. Kojas ilgainiui pavyko gabalėlį po gabalėlio sulopyti.

– Jis man sakė, kad buvo kelis kartus operuotas. O ką visą tą laiką veikė Nojus? Juk jį turėjo persekioti nerimas, jog Parkeris įvykį nušvies savaip ir įtikins policiją.

– Aš jums viską papasakojau smarkiai sutrumpinęs, – paaiškino Maikas. – Iš tikrųjų kojoms atkurti prireikė kelerių metų. Pirmosiomis dienomis traumatologams teko kovoti dėl jo gyvybės. Įveikus kritiškąją stadiją, jis liko reanimaciniame skyriuje, o ten savaičių savaites buvo gydomas nuo įsimetusios infekcijos. Jokiais vaistais nepavyko ilgesniam laikui nuslopinti jo sąmonės ir užmigdyti, todėl para iš paros klykdavo ir meldė gydytojų, kad jį pribaigtų. Tiek man pavyko iš jo išgirsti.

Marisa prisidengė virpantį smakrą šaltu sustingusiu delnu. Akis gėlė ašaros.

– Jis neteko baisiai daug kraujo. Gal iš pat pradžių susilaikyta nuo kojų amputacijos būgštaujant, kad operacinėje visiškai nukraujuos. O gal prieš tokią sudėtingą operaciją norėta palaukti, kol stabilizuosis bendra būklė. Aš tik spėlioju. Tiksliai nežinau. Visa tai išgirdau gerokai vėliau. Man apie įvykį niekas nepranešė, sužinojau atsitiktinai. Organizmui sutvirtėjus, kai atėjo laikas rekonstrukciniam gydymui, Parkeris kaip pasiutęs gynėsi nuo visų konsultantų, vos tik tie bent puse lūpų užsimindavo apie amputaciją. Kad ir dalinę. Iš tikrųjų neįsivaizduoju, kodėl jie atsižvelgė į jo norus. Gal juos paveikė jo jaunumė? Galbūt... Tikrai nežinau, – pakartojo Maikas, trūkteldamas pečiais. – Dievo pirštas? Apvaizda? O gal jo geležinė valia padarė tokį galingą įspūdį, kad gydytojai pasišovė ją gerbti. Kad ir kaip ten buvo, kojų jam nenupjovė.

– Man teko matyti randus.

– Tuos, kurie paviršiuje. Nematomi pasislėpę giliau.

– Juos įrėžė Nojaus išdavystė.

– Per tas savaites, kai Parkeris grūmėsi su mirtimi, Nojus policijai suvaidino graudų vieno žmogaus teatrą. Marija Katerina nebegalėjo paneigti jo parodymų, tad beliko jo žodis prieš Parkerio. Nojus darė viską, kad niekam nekiltų abejonių, jog Parkeris tėra godus, pavydus karštakošis, kuris prisisprogo, pašėlo ir ėmė talžyti kumščiais. Jis užpuolęs Nojų, o Marijai Katerinai pabandžius juos skirti, atsigręžęs į ją su baisiu įniršiu ir išstūmęs per bortą. Pats nenulaikęs pusiausvyros ir išlėkęs drauge. Kol gydytojai prileido tardytojus, prie jo jau buvo prilipęs kaltinamojo vaidmuo. Išgirdęs melagingus kaltinimus, Parkeris pats sulošė į savo vartus. Jis elgėsi kaip linkęs į smurtą pavydus ir godus karštakošis. Jis rėkte išrėkė esąs nekaltas, bet iš šono atrodė priešingai. Prikaustytas prie lovos, Parkeris pagrasino užmušti Nojų, – Maikas šyptelėjo. – Neabejoju, kad jis nepasišiukšlino nei pasitelkdamas turtingą anglų kalbos žodyną, nei gatvėje išmoktą tarmę. Taip ir matau jį draskantis pririštomis rankomis, iš burnos drimbant putoms.

– O tai tik švelniai perlenkta.

– Na, bet jis palaikytas kliedinčiu maniaku, pavojingu ir sau, ir visuomenei. Nojumi patikėta. Parkeriu – ne. Už tai, kad Marija Katerina nuskendo, jį nutarta patraukti baudžiamojon atsakomybėn. Kai tik išsikapstė iš ligoninės, jį nugabeno į teismą ir pareiškė kaltinimą dėl netyčinio nužudymo. Parkeris atsisakė gintis.

– Kodėl? – šūktelėjo Marisa, – juk jis nekaltas!

– Bet jautėsi atsakingas.

Marisa papurtė galvą:

– Atsakingas buvo Nojus.

– Pritariu. Tačiau Parkeris kaltino save, kad nesugebėjo jos išgelbėti. Nojus skelbiant nuosprendį nedalyvavo. Atsiuntė įkalbėtą vaizdo įrašą, kuriame pasirodė nuolankus, mandagus ir susikrimtęs, betrūko tik ašarų. Jis pareiškė, jog jam be galo apmaudu pripažinti karčią tikrovę. Jo žodžiais, tą dieną įvyko dviguba tragedija: nuskendo Marija Katerina ir žlugo draugystė su Parkeriu Evansu. Jam atrodę, kad jį gerai pažįsta, bet per kelias valandas geriausias draugas virtęs priešu. Nojus kalbėjo, kad jiedu su Parkeriu sugyveno artimiau negu broliai. Bet vos tik Nojui pirmajam nusišypsojo sėkmė,

Parkerį lyg kas būtų pamainęs. Jame kažkas lūžę. Nojus kuo nuoširdžiausiai žvelgė į objektyvą ir kūkčiojo: „Nesuprantu, kas Parkeriui tą dieną atsitiko. Jis tapo neatpažįstamas, ištvirkęs ir trokštantis kraujo." Atrodo, pacitavau pažodžiui.

Marisa giliai įkvėpė ir palengva iškvėpė.

– Taigi Nojų „Nukariautųjų" šlovės spinduliai atvedė į Niujorką.

– O Parkeris sėdo į kalėjimą.

– *Į kalėjimą?* Kalėjimas... – Marisa panarino galvą ir patrynė delnu kaktą. – Jis man užsiminė, kad daugelį metų praleido reabilitacijos klinikose ir „kitose įstaigose". Man nė į galvą neatėjo, kad turėjo omeny kalėjimą.

– Atsižvelgus į švelninančias bylos aplinkybes ir fizinę Parkerio būklę, jis buvo nuteistas atlikti bausmę švelniausio režimo kalėjime su teise tęsti gydymą ir fizinę terapiją. Į laisvę Parkerį išleido po dvidešimt dviejų mėnesių, nors jam buvo priteista aštuoneri metai. Kita vertus, jo paties labui, verčiau jau valstybė būtų paglobojusi jį ilgiau. Būti savarankiškam jam nelabai sekėsi, – kalbėjo Maikas ir pažvelgė į Marisą iš padilbų. – Sužinojęs, kas nutiko geriausiam iš visų mano studentų, leidausi jo ieškoti. Per tą laiką Parkeris nugrimzdo ganėtinai giliai. Man regis, jums tai jau žinoma.

Marisa pakėlė rankraščio puslapius nuo kelių ir sulygino kraštus.

– Gailiuosi savo gyvenime sutikusi Nojų Rydą. Aš jį mylėjau, Maikai. Ar bent jau maniau, kad myliu. Ištekėjau už jo. Norėjau su juo susilaukti vaikų. Kaip galėjau nematyti, koks jis yra?

– Tiesiog nežiūrėjote. Negalėjote žiūrėti, nes nežinojote, ko ieškoti.

– Bet man derėjo atkreipti dėmesį į požymius. Žinojau, kad baigė šį universitetą, bet jis niekada nekalbėdavo apie savo gyvenimą iki Niujorko. Nė karto net juokais neužsiminė. Jis neturėjo nei jokio suvenyro, nei nuotraukų, išskyrus vieną vienintelę iš vaikystės, kurioje nufotografuotas su motina ir tėvu. Nojus visiškai nepalaikė ryšių su senais draugais. Niekada nesileido į prisiminimus. Sakydavo, kad jam mieliau gyventi šia diena, o aš, kaip kvaila, nurijau tokį pa-

aiškinimą nė nepyptelėjusi. Kodėl man niekada nekilo įtarimas, kad jis kažką slepia?

– Nereikia savęs taip griežtai teisti, Marisa. Nojus yra tarsi du skirtingi vyrai, gyvenantys viename kūne. Nesate vienintelis žmogus, kurį jis suvystė.

– Ar jūs iš tikrųjų parašėte Parkeriui laišką, kuriame perspėjote, kad neduotų Nojui ganyti savo avių, ar tai tik literatūrinis sumanymas „Pavydui"?

– Parašiau labai panašų laišką į tą, kurį Parkeris perskaitė balsu. Beveik žodis į žodį.

– Vadinasi, *jūs* perkandote Nojų, nors jis tebuvo tik jūsų mokinys. Aš – jo žmona. Taigi mano įžvalga labai jau menka.

– Nepamirškite, kad Parkeris irgi su juo gyveno. Beveik šešerius metus. Čia, studentų miestelyje, paskui Floridoje. Kartais jam krisdavo į akis Nojaus savanaudiškumas, perdėtas dėmesys sau, bet tik atsidūręs vandeny tą lemtingą naktį suvokė, kad Nojus – apsigimęs blogis.

– Tikiu. Pati neseniai gavau progą dirstelėti į juodąsias Nojaus gelmes, – žvelgdama į puslapius, kurie tebegulėjo ant kelių, ji perbraukė ranka per viršutinį tarytum glostydama. – Kitaip negu Nojus, Parkeris nėra blogas. Bet jis žiaurus, – pakėlusi galvą, Marisa atsigręžė į Maiką ir paklausė. – Kodėl jis visa tai padarė, Maikai?

– Iš keršto.

– Bet kodėl įvėlė mane?

– Marisa, aš atsiprašau už savo vaidmenį. Nekvepėjo man tai nuo pat pradžių. O jau visiškai nebepatiko, kai gavau progą jus pažinti, – Maikas, rikiuodamas mintis, atsirėmė į atlošą ir sutelkė žvilgsnį į kampą palubėje. – Matote, tame pragaištingame vaizdo įraše Nojus apkaltino Parkerį ištvirkavimu su Marija Katerina.

– O jis nusprendė kaltinimą įgyvendinti ir permiegoti su Nojaus žmona.

– Kažkaip panašiai. Parkeris galėjo pasitenkinti Makenzio Rūno sėkme. Bet ne. Jam atrodė, kad geriausiai atkeršys, jei perkels savo ir Nojaus istoriją ant popieriaus, ir taip meistriškai, kad atkreips didžiai gerbiamos redaktorės dėmesį.

– Redaktorės, kuri, kaip tyčia, – Nojaus žmona.

– Man regis, šis sumanymas jo galvoje gimė perskaičius apie Nojaus vedybas.

– Aš tapau rakteliu, kuris užkūrė visą siužetą.

Maikas liūdnai linktelėjo:

– Kiekviename siužete rasime vieną komponentą, kuris apjungia visus kitus. Tai gija, ant kurios suvertos paskiros dalys.

– Kokia bus paskutinioji?

– Jis man taip ir neprasitarė.

– O gal iš viso jokios? Gal jis tik siekė suvedžioti mane, įsitempti į lovą ir paskui smagiai dėl to pakikenti iš Nojaus?

Maikas paskubėjo atsakyti į kartėlį, kurio Marisa neįstengė nuslėpti:

– Neteisinu jo elgesio, Marisa. Neteisinu, bet suprantu. Jei Parkeris ką nors išgyvena, tai tik aistringai. Joks kitas jausmų pavidalas jo nedomina. Kurių galų vargti? Ne kitaip ir su kerštu. Troško, kad Nojus patirtų bent menką trupinį skausmo, kurį jam teko dėl jo iškentėti. Troško parodyti Nojui, ką reiškia būti apgautam ir išduotam iki „n-ojo“ laipsnio. Todėl Parkeris atsiviliojo jus pas save. Permiegodami judu abu išdavėte Nojų...

– O, Jėzau! – Marisa karštligiškai sučiupo Maikui už rankovės. – Aš ką tik perpratau siužetą!

– Jis...

– *Scenarijų*. Pabaigą, – lyžtelėjusi lūpas, Marisa puolė paskubomis berti žodžius. – Jūs ką tik pacitavote ištrauką iš vaizdajuostės su Nojaus parodymais. Jis tvirtino, kad Parkeris tapo neatpažįstamas, ištvirkęs ir...

– Trokštantis kraujo, – užbaigė mintį Maikas ir pliaukštelėjo sau per kaktą. – Prakeikta sena ir iškvaišusi galva! Išanalizuok tu man per visą gyvenimą šitiek siužetų, ir neatspėk, kurlink jis suka... Štai kodėl jis man nepasakė, kas laukia paskutinėje dalyje.

Marisa greit apibendrino viesulu skriejančias mintis:

– Parkeris įgyvendino viską, kuo Nojus jį apkaltino. Viską, išskyrus... – ji pažvelgė į Maiką sunerimusi, – ne, jis negalėtų, – pridūrė baikščiai. – Jis to nepadarys. Žinau, kad ne.

– Aš irgi nemanau.

Bet jų žodžiai nenuskambėjo įtikinamai.

– Jis kitokio sukirpimo, – ryžtingai laikėsi Marisa, – niekada nebūčiau pajutusi jam simpatijos, nebūčiau...

– Pamilusi?

– Dėl Dievo, Maikai, aš įsimylėjau pagrindinį „Nukariautųjų“ herojų. Įsimylėjau ir perkėliau šį jausmą į autorių. Pats matot, kas iš to išėjo. Nebepasitikiu savo emocijomis. Maniau, kad Parkeris nors truputį man neabejingas. Jei ne ši viltis, nebūčiau taip toli žengusi. Bet gal ir vėl suklydau. Gal...

Prisiminusi, kaip žiauriai Parkeris pasielgė tą nelemtą rytą, Marisa prispaudė sugniaužtą kumštį prie širdies. Žinant, kiek skausmo, neapykantos, tulžies ir pykčio tame žmoguje kunkuliavo visus keturiolika metų, žmogžudystė neatrodė tokia neįmanoma.

Parkeris manė, kad Nojus išplėšė iš jo gyvenimą su visais planais ir siekiais. Bet dar yra Marija Katerina. Akis už akį, dantis už dantį. Nojaus gyvenimas už Marijos Katerinos mirtį.

Šitai ją nesunkiai įtikino. Tegu Parkeris nežudys iš keršto, bet jis pakels ranką teisingumo vardan. Toji mergina jam patiko. Draugavo su ja ir atjautė. Kerštas už jos mirtį jam atrodys pateisinamas.

Marisa pašoko ant kojų:

– Privalome jį sulaikyti.

Pribėgusi prie durų, staiga sustojo. Panikai nėra pagrindo. Ji suplojo delnais ir sudėjo juos tarytum maldai.

– Ačiū Dievui, – prabilo ji ir atsisuko į Maiką. – Dar nepavėlavome. Nojus nežino, kad mano rašytojas yra Parkeris. Jis neskaitė „Pavydo“.

Maikas užsidengė veidą rankomis ir suvaitojo:

– O, varge...

TRISDEŠIMT PENKTAS SKYRIUS

Nojus, iš žemyno atplaukęs išnuomota nauja valtimi, į Terio barą įšvytavo draugiško viršininko žingsniu ir akimirksniu pateko į medžiojamų kenkėjų sąrašą.

Vietos liaudis apskritai nemėgo pašaliečių, bet ypač griežė dantį ant tų, kurie dairėsi aplinkui pro užriestą nosį. Nojus Rydas iš pirmo žvilgsnio virto krislu jų akyse. Nedaug trūko, kad jam iš viso nebūtų leista prisišvartuoti prieplaukoje, bet padėtį išgelbėjo Parkerio iš anksto paskleista žinia, kad šiandien laukiąs sumiesčionėjusio svečio iš pat šiaurinės pasvietės. Pastebėjus ką nors panašaus, derėjo iškart nukreipti pas Terį, kur Parkeris jį pasitiksiąs.

Nojus atplevėsavo prie baro ir įsakmiai šūktelėjo Teriui:

– Ei!

Teris čiūžtelėjo ilgakaklį alaus butelį išilgai baro vienam iš nuolatinių lankytojų, visiškai ignoruodamas Nojų.

– Ar tu kurčias?

Teris permetė nukramsnotą degtuką iš vieno lūpų kampučio kitan:

– Mano klausa gera. Kai liaudis nori su manim šnekėtis, kalba padoriai arba jai parodomos durys. Vanok velniop iš mano baro.

– Atrodo, kad tau skirtą svetingumą jau išeikvojai, Nojau, – išgirdęs šį balsą, Nojus apsisuko vilkeliu tiesiai į išsiviepusį Parkerį. – Ir per rekordiškai trumpą laiką.

Nojus iš lėto pervažiavo akimis Parkerį ir jo vežimėlį.

– Ji man sakė, kad tu – griuvena ant ratų.

Teris iš po baro jau buvo betraukiąs beisbolo lazdą. Vieno alaus kilnotojo rankose žybtelėjo iš makšties traukiamas peilis. Kiti kol kas varpė žvilgsniais.

– O man ji sakė, kad tu – žąsinas, – atsikirto Parkeris, negesindamas šypsnio. – Bet man tai ne naujiena.

Nojus nusijuokė:

– Šitiek metų, o mes vėl kapojamės kaip gaidžiai. Aš net primiršau, kaip man to trūksta.

– Tikrai? O aš visai nepasigedau. Nori alaus?

Nojus dėbtelėjo į Terį:

– Gal tiek to.

Parkeris mostelėjo galva Nojui, kad tas sektų iš paskos laukan ir šūktelėjo užeigos vadui:

– Atsirokuosim kitą kartą, Teri!

– Kaip sau nori.

Visos iki vienos smuklėje žiburiuojančios akys nulydėjo juos pro tinkleliu trauktas duris į šutinantį karštį.

– Na ir drąsa tavo, Nojau. Sunku neįvertint.

Nojus prunkštelėjo:

– Kodėl? Kad atvažiavau pasižiūrėt į tave?

– Ne. Už tai, kad pasirodei Terio bare šitomis kurpaitėmis, – atsakė Parkeris žvilgsniu bakstelėdamas į nevarstomus „Gucci“ pusbačius su auksiniu firminiu ženklu ant kelčių. – Dailumėlis.

Nojus geluonį nutylėjo ir išsinėrė iš švarko:

– Geri čia oreliai, – trūktelėjo per dantį.

– Kažkuo primena Ky Vestą.

Nojus nė nevirptelėjo, bet provokuojamas irgi nesidavė. Parkeris atsivedė jį prie automobilio.

– Šok vidun.

– Nieko sau technika, – tarė Nojus, įsitaisydamas ant ryškiai geltonos sėdynės, – Parko aveniu tokių dalykų nedažnai pamatysi.

Pasiremdamas rankomis, Parkeris persėdo prie vairo, pasilenkęs pakėlė vežimėlį, sulankstė ir įdėjo į priekabėlę. Sukdamas užvedimo raktelį, pareiškė:

– Nojau, iš tavęs teliko masinės gamybos niujorkinis snobelis.

– O iš tavęs – senas iškriošėlis.

– Skausmas nieko nejaunina.

Po šių žodžių geras penkias minutes abu važiavo tylomis. Nojus pabrėžtinai nesidomėjo salos gyvenimu. Kratėsi akis įsmeigęs į siaurą kelią, nė žodžio nepratardamas apie pro šalį slenkantį kraštovaizdį. Tuo tarpu Parkeris mojavo pakeliui sutiktiems ir jį nuoširdžiai sveikinantiems praeiviams.

Pagaliau, kai viena moteriškė palabino Parkerį nuo savo verandos, Nojus atsisuko:

– Ar tik ne kaimo klebonėlis būsi?

– Ne, tik vienintelė po salą važinėjanti griuvena.

– Aišku.

– Ir vienintelis jų pažįstamas profesionalus rašytojas.

– Šitos tavo knygos dar niekas nenupirko.

– Ne, bet Makenzio Rūno knygšės išgraibstomos kaip sargiai viešnamyje.

Pagaliau. Pagaliau jam pavyko iš Nojaus išspausti tikrą reakciją. Suakmenėjęs jo veidas Parkerį prajuokino:

– Ką, nežinojai?.. Na, matai, kaip čia pas mus įdomu.

Nojus greitai suėmė save į nagą:

– Tai štai iš kur pinigėliai namui ir nuolankiam tarnui, kurį man minėjo žmona.

Jam užkliuvo savininkiškas Nojaus požiūris į Marisą, bet į lankas nesileido:

– Namą aš kol kas tik stengiuosi prisijaukinti. Ten dar reikia įdėti daug darbo, kad virstų namais. O ištikimasis tarnas šią savaitę mane paliko.

– Kodėl?

– Jam atrodo, kad aš pagedęs iš vidaus, ir verčiau su manimi nieko bendro neturėti.

– Argi tai galima pavadint ištikimybe?

– Jis sugrįš.

– Manai?

– Tikrų tikriausiai.

Kai jiedu privažiavo prie apleisto medvilnės pastato, saulė jau buvo pasislėpusi už medžių viršūnių. Pamažu tirštėjančiose sutemose lūšna atrodė dar gūdesnė negu saulėkaitoje. Rodės, ją apsiviję vijokliai tvirtai saugo sienas nuo tamsos pirštų.

Nojus nužvelgė yrantį statinį.

– Dabar matau, ką turėjai omeny sakydamas, jog prie namo dar reikia daug paplušėti.

Parkeris pasilenkė, sugriebė iš puspriekabės vežimėlį ir vikriai švystelėjo ant žemės.

– Nors ir ne dvaras, bet bus įdomu. Kad jau čia atsibeldei, teks susipažinti su vietos istorija.

Parkeris nusiyrė vežimėliu į pastato gilumą, o Nojui beliko sekti iš paskos. Pro plyšius sienoje vidun sruvo sutemos. Nuo skylėto stogo grindys dar buvo nusėtos šviesos lopinėliais. Jie priminė išbarstytas monetas. Šiaip viskas skendėjo prieblandoje, metančioje ilgus šešėlius. Aplinkui tvyrojo toks sustingęs ir tvankus oras, kad alsuoti buvo sunku.

Tarsi nuzulintą dainelę išmokęs turistų vadovas, Parkeris atkreipė dėmesį į įvairias medvilnės džino detales ir vaizdžiai nupasakojo įrenginio istoriją, nepamiršdamas tikrove pagrįstų legendų ir žlugusio bandymo įdiegti garo variklį.

Nojui monologas greitai įgriso ir jis pertraukė Parkerį vidury sakinio:

– Perskaičiau tavo knygą.

Parkeris lėtai apgręžė vežimėlį ir žvilgtelėjo į Nojų:

– Savaime suprantama, kad perskaitei, Nojau. Antraip čia nestovėtum. Kada gavai?

– Šįryt.

– Žaibiška skaitytojų reakcija – kiekvieno ambicingo rašytojo svajonė.

– Pakako permesti akimis kelis pirmuosius puslapius, kad suprasčiau, iš kur vėjas pučia. Beje, gerai parašyta.

– Ačiū.

– Nusisamdžiau privatų lėktuvą, kad kiek įmanoma sutrumpinčiau kelionę. Pakeliui peržiūrėjau, kas liko.

– Istorija tau ir taip žinoma.

– Man taip pat žinoma, kad ji niekada neatsidurs knygų lentynose.

Parkeris paikai skėstelėjo rankomis:

– Tai tik įrodo, kaip žmogui būdinga klysti – aš tikėjausi, kad po šitiekos metų užsinorėsi pravėdinti sąžinę.

– Gana šūdą malti, – Nojaus balsas perrėžė vakaro ramybę kaip botago kirtis. – Kiek suprantu, tai tas pats „Pavydo" rankraštis, apie kurį kliedėjo Marisa?

– Pirštu į akį. Ji perskaitė kiekvieną mielą žodį. Kelissyk. Jai patiko fabula. Patiko sumanymas vaizduoti dviejų konkuruojančių bičiulių santykius ir jų raidą, įvertino pagreitį. Sakė, kad charakteriai sukurti labai tikroviškai. Jos nuomone, Rorkas – princas, o Todas... Todas – nelabai princas.

– Melodramos ją sugraudina bematant.

– Netiesa. Ji – gera redaktorė.

– Darželinukė, kuri staiposi su mamos drabužiais prieš veidrodį.

– O, ne, ji – prašmatni moteris.

– Jėzau, – tyliai nusižvengė Nojus. – Tu ją išdulkinai, ką?

Parkeris sukando dantis ir neištarė nė žodžio, o Nojų tai prajuokino:

– Ak, Parkeri... Žilė galvoj, veidas išvagotas kaip smulkus žemėlapis, bet kai kurie dalykai nesikeičia, nors tu ką. Tu – vis toks pat riteriškas pisliukas, niekada neišduodantis damos. – Nojus iš nuostabos pasukiojo galvą. – Bobos tave visada mokėdavo sugraudinti. Aš puikiai suprantu, kodėl tau taip rūpėjo pasitiest Marisą į lovą. Norėjai, kad mano panosėje kruštųsi su svetimu diedu. Tikiuosi, kad padėjęs šitiek pastangų pernelyg nenusivylei. Marisai toloka iki krosnikės tarp kojų, ar ne? – vaipėsi Nojus ir pabrėžtinai dėbtelėjo Parkeriui į tarpkojį. – O gal tokiam nabagėliui bet koks seksas – išganymas? Net pajaciškas Marisos kėtojimasis? – Nojus kuo rimčiausiai pasitrynė šnervę. – Bet jos bebriukas vertas grieko, ką? Jei tik neišjungei šviesos, tikrai turėjai pastebėti.

Parkeriui žiauriai panižo užmušt jį nieko nelaukiant. Jis troško stebėti lėtą ir skausmingą agoniją, pajusti, kaip pragaro liepsnos laižo jam kulnis.

Nenujausdamas, kokius impulsus kursto, Nojus šaltakraujiškai varė toliau:

– Aš, žinoma, jokiu būdu Marisa nesiskundžiu, kaip pats supranti. Ji buvo tiesiog nepamainoma.

– Tavo karjerai prastumti.

– Būtent, – Nojus žengė žingsnį artyn, – o tau, Parkeri, dera žinoti, kad niekam neleisiu nušvilpt iš panosies savo trofėjų. Tavoji knygšė niekada nebus išspausdinta.

– Atvirai kalbant, Nojau, aš jos ir neketinu spausdinti. Parašiau ją sau.

– Ak, tai autobiografija katarsiui pasiekti?

– Ne.

– Kelialapis į mano žmonelės tarpukojį?

– Ne.

– Mano kantrybė turi ribas, Parkeri.

– Šita knyga turėjo atvilioti tave čionai, mano teritorijon. Labai jau norėjau tau atiduodant galus pasidžiaugti tavo kančiomis, lygiai kaip tu tą naktį nuo motorlaivio denio džiaugeisi manosiomis.

Nojus prunkštelėjo:

– Dar ko! Planuoji suvažinėti savo invalidkėde?

Parkeris nusišypsojo ir iš marškinių kišenėlės išsitraukė nedidelį radijo siųstuvėlį.

– Ne, tu ketini mane mirtinai uždaužyti nuotolinio valdymo pulteliu?

– Šis pastatas priklauso man, – lyg niekur nieko kalbėjo Parkeris. – Man čia patinka. Aura maloni. Bet kai kurie kaimynai galvoja, kad užklydusiems vaikams čia nesaugu. Žinai, tas apleistas šulinys ir visa kita, – Parkeris mostelėjo ton pusėn nykščiu, – tad nusprendžiau padaryti savo mieliems saliečiams gerą darbą ir viską sunaikinti.

Parkeris paspaudė vieną iš guminių mygtukų. Iš tolimo, šešėliuose skendinčio kampo atsklido smarkus pokštelėjimas ir kažkas nušvito.

Nojus krūptelėjo, atsisuko ton pusėn ir pamatė, kaip ant nugairintų lubų liuoktelėjo liepsnos liežuviai.

Parkeris smarkiai pavarė vežimėlį Nojaus link. Pajutęs jį judant, Nojus atsigręžė ir smogė. Kasdienės treniruotės sporto salėje išsaugojo tvirtą kūną. Jis tebeturėjo žaibišką reakciją ir užvažiavo labai taikliai.

Nors ir kamuojamas daugiametės apatinių galūnių negalios, Parkeris itin išlavino krūtinės ir rankų raumenis. Jam pavyko atmušti daugumą Nojaus kirčių ir pakako jėgų išsilaikyti vežimėlyje. Tačiau tikrasis jo koziris buvo giliai paslėptas. Jis žinojo, koks Nojus klastingas. Jis kaunasi nesirinkdamas būdų. Ir jam nė motais garbė.

Kai Nojus pradėjo stumti atviro šulinio link, Parkeris nė kiek nenustebo. Jis ėmė svaidytis padrikais smūgiais, kuriuos Nojus be vargo atmušė. Jausdamas, kad Parkerio jėgos senka, Nojaus užgulė su dar didesniu įkarščiu. Beviltiškos Parkerio pastangos jį dar labiau kurstė. Jis puolė vis nuožmiau, aklai, kaip plėšrūnas, pasiryžęs mirtinam šuoliui.

Tuomet, tiksliai ištaikęs momentą, Parkeris užtraukė vežimėlio stabdį. Trinkelė įsirėžė į guminį ratą, ir vežimėlis sustojo kaip įkastas. Nojus to nesitikėjo. Jis įsibėgėjęs lėkė tolyn. „Gucci“ pusbačiai užkliuvo už šulinio atbrailos, rankos, gaudydamos orą, švystelėjo aukštyn. Kitas žingsnis pataikė į tuštumą.

Iš Nojaus gerklės, tarsi iš pragaro kamino, pasigirdo išgąstingas riksmas. Lygiai taip šaukė ir virstanti Marija Katerina.

Parkeris šnopavo balsu ir nubraukė sukruvintą nosį marškinių rankove.

– Šunsnuki neraliuotas! – suriko Nojus.

– Ką aš girdžiu! Tu dar gyvas?

– Bybio išnara!

– Nemoki pralaimėti, Nojau. Kaip apmaudu, kai tave pergudrauja griuvena ant ratų. Ketinai mane įstumti šulinin? O kaip tu manai, kurių galų aš kelis kartus iš eilės apie jį užsiminiau? Kiekvienas bent kiek save gerbiantis rašeiva seniai būtų susigaudęs kas ir kaip.

– Ištrauk mane iš čia.

– Tik nereikia ašaroti, Nojau. Atlante tūkstantį kartų giliau. Aš tiksliai žinau, kad jūriniai mėsėdžiai čia negyvena. Tiesa, dėl gyvačių nesu tikras, – tyčia po iškalbingos pauzės pridūrė Parkeris.

– Ir ką tu dabar darysi? Užtvindysi šulinį vandeniu?

– Kuo mane laikai? Pakaktų truputį pasiirstyti ir palaukti, kol vanduo pakils iki kraštų.

– Kas tuomet?

Parkeris detonavo dar vieną užtaisą.

– Iš viso jų dvylika, Nojau. Bet tiek laukti nereikės. Pamatysi – dusti pradėsi kur kas anksčiau. Apsinuodijimas dūmais neprilygsta dramai atvirame vandenyne, kur plaučius gali užlieti vanduo arba pačiupti ryklys, bet, sutik, šita priemonė irgi veiksminga.

– Oi, kaip baisu, Parkeri! Nejau tu gali palikti mane čia nustipti?

– O kodėl negalėčiau? Juk aš – žudikas. Pats sakei. Pameni? Nagi, pajudink smegenis. Neabejoju, kad prisiminsi. Tą verksmingą kalbą tikrai teko repetuoti mažiausiai tūkstantį kartų. Pripažįstu, kad šniurkščiojimas veikė labai įtikinamai. Vos pats tavimi nepatikėjau. Gyvenom sau gražiai iki pat tos lemtingos nakties atviroje jūroje, bet tada aš tapau neatpažįstamas, ištvirkęs ir kraujo ištroškęs žudikas. Ar šie žodžiai netyčia nieko neprimena?

– Aš... Aš tada...

– Tu tada mane įkišai į kalėjimą. Kad bausmė būtų pelnyta, pats laikas įvykdyti ir nusikaltimą.

Nojus akimirką patylėjo, o tada pasigirdo:

– Man atrodo, susilaužiau kulkšnį.

– Tuoj apsiverksiu.

– Parkeri, klausyk, man tikrai skauda.

– Nė nebandyk, Nojau.

– Gerai, mano poelgis tada... Aš pasielgiau neteisingai. Išsigandau. Nustėrau. Pabėgau. Kai supratau ką padariau, nebebuvo kitos išeities. Vienintelis kelias – viską pabaigti. Suprantu, kad nešiojiesi užantyje nuoskaudą, bet išsikalbėjom, ir baigta.

– Kodėl tau neužteko manęs? Ar būtinai reikėjo pribaigti ir Mariją Kateriną?

– Tau geruoju nesibaigs, – prabilo Nojus visiškai kitokiu balsu.

– Manau, kad baigsis. Tau juk baigėsi?

– Žmonės pamatys dūmus ir iškvies gaisrininkus.

– Priešgaisrinė stotis – kitame salos gale. Kol jie atvažiuos, tu uždusi.

– Kaltė kris ant tavęs.

– Labai abejoju. Pas Terį tavo užgauliojimus girdėjo visi iki vieno. Jie taip pat žino, kad tavo žmona porą savaičių gyveno po mano stogu. Visi pamanys, kad atlėkei iš savo didelio Niujorko suspardyti man šiknos. O kas aš? Tiesiog varganas luošys iš kuklaus užkampio. Kaip tau atrodo, kuo jie patikės? Tiksliau, kuo jie *nuspręs* patikėti? Man pakaks pasakyti teisybę. Apsižodžiavome, tu mane užpuolei, o man liko įrodymas – krauju aptekusi nosis. Tu netekai pusiausvyros ir įkritai į šulinį. O aš, deja, jau buvau detonavęs užtaisus ir nebegalėjau nieko pakeisti. Visaip mėginau tave išgelbėti, bet veltui. Nepamiršk, kad aš – puvėsis ant ratų.

Parkeris žvilgterėjo per kraštą ir nusišypsojo Nojui, kurio veidas bolavo kaip blyškus ovalas išdžiūvusio šulinio dugne.

– Parkeri, Parkeri, paklausyk...

– Minutėlę, – Parkeris paspaudė mygtuką, ir užsidegė dar vienas užtaisas.

Liepsnos jau glemžė išorines sienas dviejose vietose ir artinosi prie antlubio.

– Parkeri, liaukis! – suriko Nojus.

– Ne.

– Dėl Dievo meilės!

– Dėl Dievo meilės? Ką reiškia Dievo meilė, Nojau? Mano galva, Dievas mane suprastų ir atleistų už viską. Iš pradžių maniau ilgai nesiterlioti ir tave tiesiog nušauti. Būčiau pasakęs, kad ginklą panaudojau gindamasis, ir pašvlipkit jūs man. Bet tada prisiminiau nesibaigiančias valandas sumautam vandenyne, kol mane surado ir išgriebė. Prisiminiau begalinį veriantį skausmą, kurį kentėjau įvairiose klinikose. Tada kažkaip pasirodė, kad greita mirtis manęs nenudžiugins. Šios akimirkos teko laukti keturiolika metų. Tai būtų per menkas atpildas. Dar galvojau nupjaut tau kiaušus ir

palaukti, kol mirtinai nukraujuosi, kaip per plauką neatsitiko ir man. Bet tektų daug terliotis, be to, į galvą neatėjo joks įtikinamas pasiteisinimas. Bet štai vieną gražią dieną sėdėjau čia ir planavau būsimą Makenzio Rūno romaną, užsižiūrėjau į šulinį ir staiga, – Parkeris spragtelėjo pirštais, – tarsi kas šviesą būtų uždegęs. Mintyse iškilo gyvas paveikslas, kuriame gaudai orą, akys teka upeliais, nosis snarglėjasi. Aš taip susijaudinau, kad vos nenuleidau tiesiai į kelnes. Beje, ten viskas veikia kuo puikiausiai, ačiū, kad pasiteiravai. O Marisa už tavęs gal ir ištekėjo, bet ji niekada nebuvo tavo žmona. Tu jos visiškai nepažįsti. Nė iš tolo. Bet pala, apie ką mes kalbėjomės? Ak, taip! Paprašiau kaimyno saliečio, kad pritaisytų degiklius. Pačius paprasčiausius. Tokie dabar naudojami židiniuose ugniai įkurti. Išsiuntinėjau perspėjimus, kad netrukus ketinu sudeginti lūšną nepavojinga ugnimi. Taip kažkada šiose apylinkėse saliečiai išdegindavo cukranendrių laukus. Ugnies – tik kibirkštys, bet dūmų – sočiai.

Degėsių smarvė jau gerokai kuteno nosį.

– Parkeri, mes turime iš čia ištrūkti.

Parkeris nusikvatojo:

– Aš tikrai ištrūksiu, nesirūpink. Aš – ant ratų. Tu, deja, – šiknoj.

Nojus pamėgino kitaip:

– Na, gerai, jei nori kad melsčiau – prašom: maldauju, ištrauk mane iš šulinio.

Parkeris sukosėjo nuo dūmų.

– Nepyk, Nojau. Jau vėlu, net jei ir norėčiau. Man metas gelbėtis pačiam. Nebegalėsiu pasidžiaugti tavo mirties paveikslu, bet...

– Parkeri! Nedaryk to, – kūkčiojo Nojus. – Prašau. Nepalik manęs numirti. Ko tu iš manęs nori?

Parkeris pažvelgė žemyn, jo bruožai surimtėjo, juokai dingo iš veido be pėdsako:

– Atsiprašyk.

Nojus liovėsi kūkčiojęs ir užsispyręs tylėjo.

– Ar bent žinojai, koks tikrasis Marijos Katerinos vardas?

– Koks skirtumas?

– Šeila. Galėjai bent žinoti, kuo vardu mergina, kuri persileido nešiodama tavo kūdikį.

– Joks tai ne kūdikis, o moteriška suktybė. Spąstai.

– Vadinasi, žinojai, – sumurmėjo Parkeris. – Visad spėliojau.

– Istorija sena kaip pasaulis, Parkeri.

– Netiesa. Prakalbome pačiu laiku. Jeigu nori išlįst iš tos skylės gyvas, pripažink, kad iškalei Mariją Kateriną per bortą ir nepajudinai nė piršto, nė vieno sušikto pirštelio, kad pamėgintum išgelbėti.

Nojus dvejojo. Parkeris suėmė rankomis vežimėlio ratus ir ėmė suktis šalin:

– Lik sveikas.

– Palauk! Gerai jau gerai! Marijai Katerinai...

– Šeilai.

– Taip, Šeilai. Šeilai visa tai nutiko dėl mano kaltės.

– Man irgi. Tu sąmoningai sudraskei mane valtimi.

– Taip.

– Pakartok!

– Aš sąmoningai sudraskiau tave valtimi.

– Kodėl?

– Aš... Aš norėjau, kad atrodytų kaip nelaimingas atsitikimas. Norėjau pašalinti tave iš kelio.

– Iš savo karjeros kelio.

– Teisingai.

– Ar dėl to paties nužudei ir Danielį Materlį?

– Eik skradžiai!

– Tu iš tikrųjų jį nužudei, ką?! – rėkė Parkeris į šulinį. – Prisipažink arba užtrokši, šunsnuki neraliuotas! Jeigu prieš tai neprigersi privaręs iš baimės į šulinį!

– Aš... Aš...

– Ką padarei, kad jis nukristų, Nojau?

– Išprovokavau. Pašnekėjau apie jo seną draugą. Jis užpyko ir ėmė moralizuoti.

– Pastūmei jį.

– Gerai, tebūnie.

– Prisipažink!

Visiškai pakrikęs Nojus pagaliau pasidavė:

– Pastūmiau. Nelabai ir reikėjo, bet pastūmiau. Dėl tikrumo.

Nuo dūmų Parkeris užsikosėjo. Graužė akis.

– Nuo tavęs vimdo, Nojau. Esi apgailėtinas. Žudikas, – Parkeris apgailestaudamas pakraipė galvą, – bet žmogžudystės vertas nesi.

Jis pavažiavo atbulas. Apimtas panikos, Nojus iš šulinio gelmių ėmė plyšauti jo vardą. Parkeris nesirodė virš rentinio tik trumpą akimirką, kol pasiėmė anksčiau šiam atvejui paslėptą lyną. Grįžęs prie šulinio krašto, pamojavo lyno rinke Nojui virš galvos:

– Ar tikrai nori, kad tave išgelbėčiau? Atmink, kad sėsi už grotų.

– Mesk virvę! – Nojus iškėlė ranką maldaujamai išskėstais pirštais.

– Puikiai suprantu, kaip jautiesi, – atsiliepė Parkeris. – Žinojau, kad mano kojoms galas. Būčiau sutikęs su viskuo, kad tik atlėgtų veriantis skausmas. Su bet kuo, išskyrus mirtį. Iš pradžių pasirodė, kad nenoriu gyventi, bet vos tik mane surado žvejai, įsistvėriau į juos kaip į šiaudą.

Parkeris numetė lyno galą Nojui, o šis stvėrė jį kaip paklaikęs.

– Apsivyniok kelis kartus aplink krūtinę ir tvirtai surišk, – paliepė Parkeris.

– Jau! – suriko Nojus, padaręs kaip liepiamas. – Trauk!

Parkeris pavažiavo atgal, įtempdamas lyną.

– Pasiruošęs? Jei randi į ką atsiremti kojomis, tai pamėgink ropoti per šulinio sieną.

– Negaliu, kulkšnis neklauso.

– Gerai, bet palengva. Nereikia...

Jis norėjo pasakyti „trūkčiot“. Bet – šaukštai po pietų.

TRISDEŠIMT ŠEŠTAS SKYRIUS

Vedinas paniško noro išsigelbėti, Nojus staigiai trūktelėjo. Parkeris to nesitikėjo. Traukos jėga išplėšė jį iš vežimėlio, ir jis plojosi veidu žemyn ant plūktinės aslos.

– Velniai rautų!

– Kas? Kas atsitiko? Parkeri?

Keletą sekundžių Parkeris gulėjo nejudėdamas, įrėmęs kaktą į grindis. Tada porą kartų giliai įkvėpė. Pasiramsčiuodamas dilbiais, pamažu, sprindis po sprindžio, prišliaužė prie šulinio krašto ir žvilgtelėjo apačion.

– Išvertei mane iš vežimėlio.

– Tai lipk atgal!

– Mielai išklausysiu visų pasiūlymų, kaip tai padaryti.

– Daryk ką nors!

Iš nevilties Nojaus balsas lūžinėjo. Net šulinio dugne turėjo girdėtis svylančio medžio spragsėjimas. Aplink tvenkėsi vis tirštesi dūmai.

– Parkeri tu privalai mane iš čia ištraukti!

– Niekuo negaliu padėti, drauguži. Nepamiršk, kad aš – griuvena, tik dabar ir be ratų, – jis gailiai papurtė galvą. – Prisipažįstu, šitokios siužeto baigties neplanavau. Nenorėjau, kad nusibaigtum. Man rūpėjo, kad pajustum šalia mirtį ir išgyventum visą esybę persmelkiantį siaubą. Norėjau įbauginti, kad išpažintum savo nuodėmes. Norėjau, kad šliaužiotum ant kelių ir melstum pasigailėjimo. Ir man pavyko. Tuo viskas turėjo baigtis, – Parkeris nusijuokė. – Suprantu, kad pa-

nikuoji, Nojau, ir kad tavo protas nepajėgia galvoti apie nieką, išskyrus išsigelbėjimą, bet tikiuosi, jog mąstai blaiviai ir suvoki padėtį. Tu tik pagalvok: aš – vienintelė tavo viltis, bet negaliu padėti dėl sužalojimų, kuriuos tu man padarei. Gerai, ar ne? Gaila, kad nė vienam iš mūsų nebeteks pritaikyti šios patirties kokioje nors knygoje. Tokius likimo ironijos vingius profesorius Maikas Stroteris labai vertino.

Sulig nuskambėjusiu mentoriaus vardu, atstumas tarp jų, regis, susitraukė. Užsimezgęs žvilgsnių ryšys beveik ausyse spengė. Parkeris tyliai prakalbo:

– Liko dar viena neišpažinta nuodėmė, ar ne, Nojau?

– Privalėjau pirmauti, Parkeri, tiesiog privalėjau, ir gana.

– Profesorius Stroteris nesulaukė iš mūsų jokios žinios daugiau nei metus. Visi jo laiškai grįždavo neatplėšti su nuoroda, kad adresatas nerastas, o nauji adresai nežinomi. Staigus ir nepaaiškinamas mūsų dingimas jį suglumino ir truputį įžeidė. Jis nežinojo, kad tau pavyko parduoti „Nukariautuosius“, kol neišvydo knygos vietos knygyne. Pavadinimą ir autorių, be abejo, iškart atpažino. Nusipirko. Jam baisiai knietėjo pamatyti, kaip užbaigei tvarkyti rankraštį. Domavosi, ar pritaikei bent vieną jo pasiūlymą. Suprantama, jis nuoširdžiai didžiavosi, kad vienam iš jo studentų pavyko parašyti romaną, kuris sukėlė didžiulį sujudimą, apie kurį netilo kalbos kokteilių pobūviuose, grožio salonuose ir įstaigų bufetuose. Knygą, kuri atsidūrė visuose bestselerių sąrašuose.

– Parkeri...

– Įsivaizduok profesoriaus Stroterio nuostabą, kai įsitaisęs patogiame krėsle nukreipė šviestuvą, atsivertė šviežiai nupirktą Nojaus Rydo romaną „Nukariautieji“ ir perskaitė pirmąjį mano knygos puslapį. *Mano* knygos, Nojau!

– Dėl visko kaltas tas laiškas! – suriko iš šulinio Nojus, – Stroteriui tu visada patikai. Jam atrodė, kad tu vienintelis esi talentingas, o tavo rankraštis iki apsišikimo nuostabus! Aš nusprendžiau išmėginti, ko jis vertas, išgirsti nuomonę iš šalies. Vieną dieną, kai tavęs nebuvo namie, prisėdau prie tavo kompiuterio ir išsispausdinau rankraščio egzempliorių. Pavadinimą pakeičiau ir pasiunčiau leidyklai savo vardu.

– O kai jį nupirko, tau reikėjo žūtbūt manęs atsikratyti. Nedelsiant. Tą pačią dieną.

– Aš neturėjau kitos išeities.

– Turbūt į kelnes privarei, kai paaiškėjo, jog aš gyvas.

– Privertei mane pasukti galvą, bet panikuoti nepuoliau. Aš skubiai perkėliau tavo knygą į savo kompiuterį, o savo rankraštį – į tavąjį. Niekaip nebūtum policijai įrodęs savo tiesos, nes aš per tą laiką visiems įteigiau, kad tu linkęs į smurtą, o tavo psichika nestabili.

– Stroteris visą laiką tave gyrė už išradingas intrigas.

– Tavo mylimasis profesorius man irgi kėlė rūpesčių, bet paskui pagalvojau, kad, jei kartais bandytų šakotis...

–...tu sugalvotum, kaip išropoti iš mėšlo.

– Kaip visuomet.

– Iki pat šios akimirkos.

– Bent jau pastipsiu žinodamas, kad keliauji pragaran tiesiai man iš paskos. O gal net mane ir aplenksi.

– Manai?

– Ant pilvo iš čia išsliaužti nespėsi, Parkeri.

– Ne, bet pėstute – ir dar kaip.

Sulig šiais žodžiais, netikėdamas savo akimis, Nojus išvydo, kaip Parkeris pamažu atsiklaupė ant kelių ir galų gale išsitiesė visu ūgiu.

– Bybgraužy prakeiktas!!!

– Firminis Makenznio Rūno triukas, Nojau, – pareiškė Parkeris šypsodamasis jam iš viršaus. – Kiečiausią siužeto posūkį pasitaupyk pačiai pabaigai.

– Užmušiu tave, Parkeri! Susitiksim pragare! Prisiekiu...

– Ar valiojat, pone Evansai? – įvirsdamas pro duris, riktelėjo šerifo pavaduotojas Dvaitas Haris, lydimas dviejų kolegų.

– Jaučiuosi išsunktas, – atsakė Parkeris, – bet šiaip viskas pagal planą, – taip taręs, paspaudė pultelio mygtuką ir visos liepsnos akimirksniu nuščiuvo.

– Atvariau gaisrininkus. Nervas suėmė, – po jo žodžių į lūšnos sienas dusliai tėškėsi vandens srovė.

– Man ir pačiam kilo nerimas, – kalbėjo Parkeris, – tie dūmų kamuoliai – tikras nuodas.

Šerifo pavaduotas Haris nužvelgė apdegusias sienas:

– Sienas truputį apgadino.

– Jos dar ne to yra mačiusios. Be to, apsimokėjo.

– Vadinasi, prisipažino?

– Viską iki paskutinio žodelio.

Parkeris išsitraukė marškinių skverną ir atkabino prie kelnių diržo pritvirtintą juostinį grotuvėlį. Atjungęs mikrofono kištuką, atidavė magnetofoną šerifui. Parkerio skruostas nežymiai trūktelėjo, jam plėšiant nuo krūtinės lipnia juostele priklijuotą mažutį mikrofoną.

– Ačiū, kad padėjote viską suorganizuoti, šerife Hari.

– Man nedėkokit. Aš jums dėkingas, kad pasikvietėt į talką. Padovanojot man vienintelį tikrą nuotykį per visus darbo metus.

Abudu paspaudė vienas kitam rankas.

Nojus tebesiplūdo nešvankiausiais žodžiais, bet šerifo pavaduotojas tik dabar atkreipė į jį dėmesį:

– Man kirba susipažinti su jūsų sveteliu, pone Evansai. Einam, vyrai, metas jį iš ten iškrapštyti, – paragino Haris kolegas, kurie laukė paruošę virves. – Kaip jums ten sekasi, pone Rydai? Policijos viršininkas iš *pa-Masačutso* laukia nesulaukia, kada papasakosit apie savo darbelius.

Parkeris nusigręžė, simboliškai perduodamas Nojų velnio žinion, kaip ragino Maikas.

Išvydęs savo senąjį draugą stoviniuojant prie pat plačių durų, Parkeris krūptelėjo iš netikėtumo, bet nenustėro. Maikas visad atsirasdavo šalia, kai jo labiausiai reikėdavo.

Greta stovėjo Marisa.

Pastebėjęs Parkerį apnikusias dvejones, šerifo pavaduotojas Haris priėjo arčiau ir prabilo jam už nugaros:

– Tiedu atrūko golfomobiliu kaip ugnies pasisėmę. Vos spėjau nutverti už pakarpos, kad neįsibrautų vidun ir visko nesugadintų. Vargas buvo juos nuturėt. Labai jau dėl jūsų nerimavo.

– Bijojo, kad Nojus mane pribaigs?

– Ne, pone. Bijojo, kad *jūs* pribaigsit *jį*.

Parkeris nusišypsojo:

– Įdomu, kas jiems pakišo tokią mintį.

– Tas seneliokas kažką minėjo apie jūsų siužetą. Sakė, kad panelė Materli sugraibė visus galus ir rado atsakymą.

– Manęs tai nestebina.

Vilkdamas asla sumedėjusias kojas, jis palengva išėjo laukan. Nujausdamas, kaip svarbu Parkeriui įveikti šį atstumą, Maikas nepuolė padėti. Tik kai Parkeris jau buvo ranka pasiekiamas, pasiteiravo, ar paduoti vežimėlį.

– Ačiū, Maikai.

Šis nuėjo atvežti ratelių. Marisa stovėjo suakmenėjusi, negalėdama nuleisti nuo jo akių.

– Manei, kad aš paralyžiuotas?

Ji linktelėjo.

– Nujaučiau. Sumojau, kad bus geriau tau nieko nesakyti. Tam, kad planas išdegtų, Nojus irgi privalėjo tuo įtikėti, – paaiškino Parkeris ir nusprendė ta pačia proga iškloti viską iki galo. – Naudojuosi vežimėliu kur tik įmanoma. Daugiau ne kažin ką įstengiu. Ir ne kažin ką daugiau gyvenime beįstengsiu.

Jos skruostu nuriedėjo ašara:

– Nesvarbu. Ir niekada svarbu nebuvo.

– Niekada gyvenime negavau gražesnės dovanos už stiklinę su jonvabaliais, – kalbėjo Parkeris glostinėdamas jai nugarą pasimylėjus.

– Su kibirkštvabaliais.

Parkeris sukikeno:

– Sparčiai mokaisi. Su geru pagalbininku greitai tapsi tikra „salionų“ puošmena.

– Visa ta naktis buvo graži. Gražiausia iš visų. Neskaitant šitos.

– Marisa, tą rytą...

– Ššš! Aš suprantu, kodėl taip pasielgei.

– Tikrai?

– Prieš atsiviliodamas čia Nojų, turėjai manimi atsikratyti.

Švelniai suėmęs už smakro kilstelėjo jos galvą, kad pamatytų veidą:

– Bet tu taip pat supranti, kad išnaudojau tave.

– Tikriausiai iš pradžių norėjai, kad Nojus mus užkluptų.

Parkeris nužvelgė susivijusius kūnus.

– Taip.

– Bet viskas pasikeitė, kai mane pamilai. Nebegalėjai manęs pasmerkti tokiai patyčiai, todėl pasistengei, kad išvykčiau.

Parkeris paglostė jai skruostą:

– Negaliu atsistebėti, kokia tu išmintinga.

– Vadinasi, mano tiesa?

– Tiesa, kaip šviesa. Ypač dėl to, kad tave pamilau.

– O tu pamilai?

– Taip. Tik derėtų kalbėti esamuoju laiku, – jis kilstelėjo Marisos veidą artyn ir karštai pabučiavo. Bučinys išsklaidė visas abejones.

– Bet vienas dalykas man vis tiek neaiškus, – prakalbo Marisa, atgavusi kvapą po bučinio. – Aš žinau, mes sutarėme šįvakar apie tai nekalbėti, bet man labai smalsu.

Jiedu jau sutarė šiandien nieko nenarstyti. Prieš akis buvo ilgi mėnesiai, o gal net keleri metai bylinėjimosi, kad Parkeris būtų reabilituotas, o Nojus nuteistas už visus savo nusikaltimus ir nubaustas. Leidykla laukė naujosios vadovės, o knygos – rašytojo. Jie kol kas neįsivaizdavo, kaip paskirstys savo gyvenimą tarp Niujorko ir Šv. Onos salos. Ji dar ilgai gedės tėvo, o Parkeris svarstė, ar prisistatyti plačiai kariaunai Makenzio Rūno gerbėjų. Priešaky – daug svarbių sprendimų, tačiau abudu baudėsi bendrame kelyje nepaslysti.

Vis dėlto griežtai patys sau pasakė, kad rytojus ateis tik rytoj, o šįvakar jiedu nusipelnė pasidžiaugti vienas kitu.

– Nenoriu lovon atsikviesti Nojaus.

– Suprantu. Ir pritariu. Bet mano klausimas truputį platesnis.

– Gerai. Paskutinis klausimas. Paskui norėčiau baigti, ką jau pradėję.

– Pažadu, – šypsodamasi patikino Marisa. – Maikas sužinojo, kad „Nukariautieji“ iš tikrųjų buvo tavo knyga, kuriai Nojus tik prisegė savo pavadinimą.

– Teisybė.

– Sakė, kad mėgino su tavimi susisiekti norėdamas viską išsiaiškinti.

– Kol jis mane surado, praėjo metai, o per tą laiką jau pasirodė pirmasis leidimas minkštais viršeliais.

– Kodėl Maikas jau tada Nojaus nedemaskavo?

– Todėl, kad aš pagrasinau užmušti, jeigu bent pirštą pajudins.

– Kodėl?

– Aš tuomet buvau daugiau negu apgailėtinos būklės, Marisa. Ką tik atsėdėjęs žudikas, kuris gyveno ir atrodė kaip elgeta. Be vežimėlio – nė žingsnio. Tik po daugelio metų terapijos pradėjau truputį vaikščioti, jeigu tai galima pavadinti vaikščiojimu. Maikas rado nusistekenusį, prasigėrusį, į tabletes įjunkusį gyvą lavoną, – Parkeris griežtai papurtė galvą. – Turėdamas tokias menkas galimybes, atsisakiau rungtis su Nojumi, kuris per tą laiką tapo karūnuotas knygų pasaulio princas.

– Ir mėgavosi šlove, kuri be išlygų priklausė tau.

– Nusprendžiau palaukti, kol sutvirtėsiu ir atgausiu pasitikėjimą.

– Ir pats sulauksi sėkmės.

– Irgi. Norėjau jam mesti pirštinę kaip lygus varžovas, turintis kuo pagrįsti savo pretenzijas. Nusiteikiau, kad tai gali užtrukti daugelį metų, bet pasiryžau išlaukti.

– Stebiuosi, kad Maikas tam pritarė.

– Nepritarė. Tiesiog pasidavė.

– Antraip?

– Antraip prisiekiau, kad kaip gyvas daugiau neparašysiu nė vieno žodžio.

– Aha! Maikas būtų nagus nusigraužęs...

Sulaukusi atsakymo, ji atsigulė aukštielninka. Šnopuodamas iš malonumo, jis įsismaukė vidun ir ėmė švelnutėliai kilnoti klubus.

– Mmm... Jūs nepaprastai talentingas, pone Evansai.

– O taip, ir knygas neblogas rašau.

Marisa atsisėdo ant jo, ištiesė ranką už nugaros ir ėmė atsargiai glamonėti pavarpę prie pat kapšelio. Parkeris riebiai keiktelėjo pro sukąstus dantis.

– Matau, jūs irgi apdovanota talentais, panele Materli. Iš kur tamsta tos gudrybės išmokot?

– Tamsta perskaitė vienoje iš jūsų knygų.

– Siaubas, koks aš „turbo..."

Ji tęsė glamonę, kol Parkeris parsivertė ją ant savęs ir tvirtai surakino rankomis liemenį, stengdamasis įsiskverbti giliau. Jai tarp krūtų susigėrė nežabotas šnopavimas.

Pagaliau jo kūnas suglebo, galva nusviro atgal ant pagalvės. Marisa nuo sudrėkusios kaktos nuglostė jam plaukus.

– Gera buvo?

– Tebėra, – glamonėdamas jos veidą tarp delnų, sušnabždėjo tiesiai į lūpas. – Mudu begėdiškai išsimurzinom.

– Man vis vien. Aš noriu kūdikio.

– Galiu pasitarnauti.

– Ar net dviejų.

– Dar geriau.

– Parkeri?

– Hmm?

– Aš dar nebaigiau.

Ji jau buvo prisirpusi. Kelios glamonės pirštu atidarė užtvanką.

Po to abu sugulė veidu vienas į kitą, išsitekdami ant vienos pagalvės. Jam pirštų galiukais tyrinėjant gležnutį raktikaulį, Marisa staiga prakalbo:

– Atpažinau tave per pirmąjį bučinį. Tą vakarą, kai mudu susitikome.

Pirštai sustingo duobutėje po petimi. Parkeris kilstelėjo akis, kad pagautų jos žvilgsnį.

– Ką?

– Štai kodėl tas bučinys mane išgąsdino. Pajutau, kad pažįstu tave. Ir ne šiaip paviršutiniškai, bet iš esmės. Žaibiškai. Praleidau su tavimi tiek naktų, rymodama prie kiekvieno žodžio. Tavo knyga prilygo meilės laiškui. Tarsi jį būtum skyręs man. Man vienai. Tas bučinys pasirodė toks pažįstamas, lyg būčiau šitaip išbučiuota tūkstančius kartų, – susižavėjusi glostė kiekvieną jo veido išlinkimą, – Parkeri, mano meilė tau prasidėjo taip seniai. Prieš daugybę metų.

Ji gyva nuo tos dienos, kai pirmą kartą perskaičiau „Nukariautuosius“.

Parkeris sunkiai nurijo susitvenkusius jausmus.

– Kai tada prakalbai apie ją su tokia aistra... Marisa, pataikei tiesiai į taikinį, – atliepė jis, jautriai nutęsdamas jos vardą. – Tu tiksliai užčiuopei tai, ką troškau išsakyti. Viešpatie, klausantis tavo žodžių, man vos neplyšo širdis. Negali įsivaizduoti, ką man reiškė neišsiduoti, jog tą knygą parašiau aš. Jog tu pamilai mane, ne Noją.

– Kodėl man nepasakei?

– Negalėjau. Tada dar ne. Be to, bijojau nepateisinti tavo lūkesčių.

Marisa meiliai perbėgo pirštais per plaukus.

– Tu juos pranokai, Parkeri. Tu sukūrei mano fantazijas, o dabar jas išpildai.

Jiedu susiliejo į ilgą ir gilų bučinį, o paskui ji paklausė, koks buvo tikrasis knygos pavadinimas.

Jis jai pasakė.

O ji atsakė, kad toks jai kur kas labiau patinka.

Brown, Sandra
Br291 Pavydas: romanas / Sandra Brown; iš angų kalbos vertė Andrius Kunčina. – Vilnius: Alma littera, 2007. – 480 p.

ISBN 978–9955–08–606–2

Populiarios amerikiečių rašytojos Sandros Braun dviveiksmis romanas apie leidyklos redaktorę, pakliuvusią į neapykantos, meilės ir pavydo pinkles. Kvapą gniaužiančios atomazgos karštligiškai teks ieškoti iki paskutinio puslapio...

UDK 820(73)–3

SANDRA BROWN
PAVYDAS

Romanas
Iš anglų kalbos vertė Andrius Kunčina

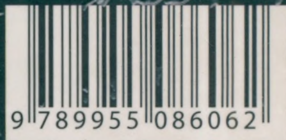
Redaktorė Marijona Treigienė
Viršelio dailininkas Donatas Gendvila
Maketavo Zita Pikturnienė

Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „Alma littera“, A. Juozapavičiaus g. 6/2, LT-09310 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė AB spaustuvė „Spindulys“, Gedimino g. 10, LT-44318 Kaunas
Interneto svetainė: www.spindulys.lt

Garsiosios amerikietės Sandros Brown plunksnai priklauso daugiau nei 60 knygų, išverstų į 30 kalbų. Ir visos jos, pasak *USA Today*, verčia skaitytoją nerimastingai versti puslapį po puslapio iki knygos pabaigos.

Prestižinės Niujorko knygų leidyklos redaktorė Marisa Materli-Ryd yra leidybos pasaulio legendos Danielio Materlio dukra ir bestselerio autoriaus Nojaus Rydo žmona. Kartą jai į rankas patenka rankraščio ištrauka, pasirašyta inicialais P. M. E. Marisa pasiryžta žūtbūt surasti autorių. Nuošalioje saloje JAV pietuose, apleistame dvare ji suranda Parkerį Evansą, slepiantį ir savo tapatybę, ir praeitį. Redaguodama jo rašomą knygą, Marisa įsijaučia į dviejų jaunų žmonių draugystės istoriją, kuri baigiasi šiaurulingu lėbavimu vandenyne – išmuomota jachta grįžta tik vienas žmogus... Be to, pajaučia simpatiją autoriui. Knygos rankraštis, jausmai Parkeriui ir negera nuojauta pastūmėja ją narplioti prieš kelis dešimtmečius įvykusio nusikaltimo istoriją.

Sandra Brown pasirūpino, kad meilės, neapykantos ir pavydo pinklėse kvapą gniaužiančios atomazgos karštligiškai ieškotume iki paskutinių šio romano puslapių...

Fotografas Patrick Demarchelier